

Domácnost Boží díl 2. svazek 1.

Jakob Lorber

Kapitola 1.

Láska a požehnání svatého Otce znamením jeho duchovní přítomnosti.

7. ledna 1842

1. Abedam se jich otázal: „Poslyšte: S velkým zalíbením vyslechl jsem projev vašich srdcí; jste tedy na tom všichni opravdu co nejlépe, ale tak, jako jsem teď mezi vámi, nemohu kvůli vašemu svobodnému životu zůstat a musím vás jako viditelný Otec brzy opět opustit.

2. Co potom, nebudu-li již mezi vámi chodit, když budete potřebovat vyšší síly a moc? Kdo tu bude činně mezi vámi ve jménu Mém vystupovat?

3. Kdo vás tu ihned od každého zla ochrání: a kdo odvrátí ihned zlé nástrahy světa od vašich srdcí, nebude-li v nikom z vás všech vyšší síla a moc jako věrná pozůstalost ode Mne vám všem, jako mocná ochrana proti všem nástrahám a pokušením hada?

4. Uvažujte a odpovězte Mi! Amen.“

5. A všichni, kteří byli takto na zkoušku tázáni, jednohlasně odpověděli: „Ó, Emanueli, Tvá slova jsou více než jen nejčistší pravda sama; ó, Abbo, ona jsou láska!

6. Proto, i když naše tělesné oči nebudou již mít nevýslovnou milost od Tebe, ó svatý Otče, aby Tebe Samého viděly - jak ji teď v největší nehodnosti máme - pak nám přece ,ó, Abbo, se Svou vrátivší se svatou viditelností neodejmeš Svou lásku, nýbrž dovolíš nám, opuštěným dětem, abychom na Tvé nekonečné a nade vše svaté otcovské lásce ohřívali a znovu oživovali svá srdce.

7. Ó, Abbo! Toto jediné si vyprošujeme od Tebe: Abys nám zůstal všem věčně Otcem a nikdy nás Svou žehnající rukou neopouštěl. Tak budeme mít všichni dost síly a moci, abychom všem pokušením odolali a proti všem nebezpečím světa bojovali a nad nimi úplně zvítězili.

8. Staň se Tvá svatá vůle teď, jako vždy a věčně! Amen.“

9. A Abedam zvolal silným, pohnutým hlasem: Vpravdě, vpravdě, pravím vám, máte-li Mou lásku, máte vše. Ba více, než by mohla všechna nebe nebes věčně kdy pochopit!

10. Vy jste si zvolili nejvyšší odměnu, která vám na věky zůstane a nikdo vám ji nevezme!
11. Věru, kdo se stane věrným v Mé lásce, od toho smrt uprchne a ustoupí jako sníh před horkými paprsky letního poledního Slunce!
12. A tak tedy zůstanu v lásce u vás teď, jakož i po všechny věčnosti! Amen.“

* * *

Kapitola 2.

Největší starost praotců: ucházení se o Otcovu Lásku a milost.

8. ledna 1842

1. A všichni byli radostí bez sebe a děkovali v srdcích co nejvroucněji Abedamovi za toto zaslíbení, které je opravdu zaslíbením všech zaslíbení, ježto je v něm jen jedině pravý život, a tedy také veškerá živá síla a moc k přemožení a podmanění všech věcí.

2. Ježto toto praotcové dobře věděli, proto se také všichni co nejhroliivěji o to ucházeli. Ano, jedině ucházení se o Mou lásku a s ní spojenou milost bylo jejich jedinou starostí a živá snaha o to, jedinou školou a vlastním úkolem jejich pozemského života, proto však také již jejich děti byly ve věku od šesti do deseti let moudřejší a neporovnatelně rozumnější než teď v této - nota bene

(pamatuj dobře) - nejtemnější a vpravdě nejošklivější době všech dob největší učenci, kteří nyní nevědí o mnoho více, než tehdy věděly děti u prsou matek.

3. Neboť toto mateřské mléko obsahovalo tehdy, i hmotně vzato, nezřídka více, nežli teď v této tak zvané osvícené době největší prachem a moly rozhodané knihovny učenců.

4. Co však teď obsahuje mléko mateřské? – Nechci to ani vyslovit! – Ó, co byla žena tehdy a co je nyní?!

5. Pravím vám, mezi sedmi tisíci je sotva jedna, která se svou ďábelskou fintivostí a koketností dopouští nezřídka v jedné sekundě – dobře rozumějte, v jedné sekundě! – na sto smrtelných hříchů!

6. Neboť jak vypadá nyní její prokletý oděv, zejména na veřejných místech?

7. Nemohu jej podrobně určovat; jen tolik vám pravím, že za Henocha i v posledních nejzvrhlejších dobách se nejzřejmější denní nevěstky odívaly mnohem cudněji a počestněji a hlavní genitálie svého těla mnohem skrytěji udržovaly než nyní nejmravnější žena.

8. Měla-li tehdy tato denní nevěstka něco s mužem, byla i v okamžiku, kdy se cele oddávala, závojem tak zastřena a pokryta, že chtivý muž neviděl z ní nic jiného nežli pouze to, proč k ní přišel.

9. Ale nyní již desetileté dítě ženského pohlaví začíná dávat najevo své vyčnívající půvaby, zhlíží se opětovně v ďábelském zrcadle – a stává-li se pak dospělejší a dospělejší a pozoruje-li na sobě jen trochu bujné tělo, pak by také dívka již ráda téměř zcela polonahá chodila, kdyby to bylo jen zpola v módě a městská stráž to trpěla.

10. Ale co se neodvažuje konat zjevně, to koná přece úplně v srdci a studuje a myslí jen na to, aby všechny muže roznítla a smilnila s nimi.

11. Vpravdě, vpravdě pravím Já: Jedna ženská osoba této doby je horší než sto tisíc nejhorších ďáblů z nejdolejšího pekla! Tito ďáblové přece před Mým jménem prchají, avšak taková ženská figura se však Mně a Mému jménu jen směje a ani dost málo se přede Mnou neskloní a mnohem méně ještě před Mým jménem, před nímž se musí v úctě sklánět všechna nebe, všechny světy a všechna pekla.

12. Vpravdě, vpravdě pravím vám – jak jsem to již mnohým v této době řekl buď dobře slyšitelnými slovy anebo tajným pocitem v srdci: Ženám této doby by bylo nevýslovně lépe, kdyby byla každá deseti miliony ďáblů posedlá! Tu by bylo přece ještě možno od nich ji osvobodit; neboť na všech těchto deset milionů ďáblů by vystačila síla Mého jména, aby všechny vypudila.

13. Vyvolávej však i po deset let Mé jméno nad nafintěnou figurou nynější doby, a ona neupustí od své bezmezné nestydatosti a fintivosti, vypínavosti, koketnosti, chytlavosti a svůdnosti ani za mák.

14. Myslíš, že takoví tvorové přijdou jednou do pekla? Snad do nejnižšího? Mýlíš se! Jakkoli to tam může špatně, zle a přešpatně vypadat a skutečně také vypadá a je, bylo by toto místo pro tyto bytosti nicméně ještě příliš dobré; neboť zde všichni satani a ďáblové před Mým jménem prchají, musí se vrhnout k zemi dokonce před každým trestajícím vyslaných tam již andělem. Činí to také tyto světské figury?!

15. Proto je také o ně již postaráno způsobem neslychaným i pro nejvyšší anděly.

16. Budou-li muset tento svůj ohavný pozemský život velmi brzy až běda bídě ukončit a nepolepší-li se od základu a nepřinesou-li Mi plody pravého nejvnitřnějšího pokání, vpravdě, vpravdě, vpravdě pocítí tato havěť jednou co nejcitelněji celou nekonečnou hojnost Mého hněvu věčně, věčně, věčně.

17. Ó, má čistá Ghemelo, hle, jak nekonečný rozdíl je tu mezi tebou a ženami a děvčaty této doby! Jaká propast, - která dělí tyto dvě nekonečnosti.

18. Ty ó Ghemelo, odpočíváš na mém srdci; ony však, pohrdnuvše Mnou, vzdálily se ode Mne tak velice, že jich Má jinak nekonečně daleko sahající ruka nikdy ani dosáhnout nemůže. Hle, ony se odchýlily ode Mne do druhé nekonečnosti, ano ustoupily do nekonečnosti Mého nejtrpčího hněvu.

19. Ale nic více o tom, - jinak bych se mohl před časem rozhněvat.

20. Proto se vraťme opět do našeho krásného pravěku.

21. A ježto vznešený Abedam pohlédl na jejich hluboce převděčná srdce, vzrušil se opět pohnut a hlasitě všem pravil:

22. „Vpravdě pravím vám, kteří jste od nynějška Mé vyvolené děti – Já vás nikdy neopustím!

23. Dokud budete mít svá srdce obrácená ke Mně, budu žehnaje se Svou láskou u vás všech a u každého zvlášť podle míry jeho lásky ke Mně a z ní k jeho bratrovi, a ti, kdož jsou plamenného srdce, budou Mne dokonce nežádka vidět, zejména jestliže udržovali svá srdce od počátku svého bytí čistá a nedali se světem tak snadno sevřít!

24. Podržte ve svých srdcích toto zaslíbení; neboť takovými máte být a zůstávat ve vsí síle, moci a nepřemožitelné energii z tohoto zaslíbení, protože vám veškerý přirozený svět má být podroben.

25. Odchýlíte-li se však v srdcích od tohoto zaslíbení, ztratíte ponenáhu podle poměru svého odchýlení také svou sílu a Já se vám potom budu stávat vždy cizejší a cizejší a Mé uši budou vašim ústům uzavřeny.

26. Dbejte toho dobře, a uvažujte hluboko ve svých srdcích o tom, kdo je Ten, Jenž toto teď k vám mluvil. Amen.“

* * *

Kapitola 3.

Lamech a Ghemela Pánem oddáni.

10. ledna 1842

1. Po této řeči povolal vznešený Abedam k Sobě Lamecha a představil ho Ghemele a otázal se jí:

2. „Má nejmilejší Ghemelo, pohleď na tohoto muže; jeho jméno je Lamech, a jest jako ty pln živé planoucí lásky ke Mně. Hle, tohoto muže ti chci dát, neboť vím, že se tě dříve nedotkne, dokud Já ho nepřivedu k tobě.

3. Proto se nemusíš ničeho obávat; neboť jak ty jsi čistá v srdci a plná cudnosti, hle, rovněž takový je on. Jako ty nechováš v srdci žádost po něm, nýbrž jedině po Mně, takovým je také on. Jako ty bys před ním prchla, hle, rovněž tak chtěl by učinit také on.

4. Hle, je ti ve všem úplně podobný. Jako ty, tak i on ronil na Mých prsou slzy nejvřelejší lásky.

5. A hle, jakkoli je také ještě mladý, je nicméně naplněn nejvyšší moudrostí, již je schopen jen člověk svobodný, a má nyní velkou moc a sílu, které se mu dostalo z jeho rovněž mocné lásky ke Mně.

6. Kdybys ses však chtěla o jeho pravé moudrosti z lásky ze Mne v něm přesvědčit, dovoluji ti, abys mu dala jakoukoli otázku, na kterou ti potom rád ze svého vlastního srdce odpoví.

7. A tak se ho tedy až, jako kdyby ses chtěla tázat Mne.“

8. Ghemela se však před Lamechem velice ostýchala a neodvažovala se na něho pohlédnout a pravila Abedamovi:

9. „Ó, můj nejmilovanější Jehovo, hle, já nemohu ze sebe nic vypravit; neboť se ho bojím.

10. Mám-li Tě poslechnout, pak osvobod', můj jedině nejmilovanější Jehovo, mé srdce od této velké úzkosti.

11. Já, Tvá Tebe jediného milující Ghemela, prosím Tě o to, ale jen, chceš-li Ty.“

12. A Abedam se jí dotkl a řekl: „Ghemelo, ty čistá, staniž se ti podle tvé lásky ke Mně. Amen.“

13. A ihned proudilo hrudníkem Ghemely jemné vání a byla zbavena úzkosti, Vzchopila se, nabyla odvahy a otázala se ihned Lamecha:

14. „Lamechu, mohl bys vedle své lásky k Jehovovi také ještě milovat mne, chudou dívku před velikostí tvého prakmene?

15. Bylo by ti to možné? Neboť hle, já nemohu milovat nic nežli svého Jehovu – a z Něho teprve potom vše ostatní, pokud to v sobě chová a nosí jeho lásku a slitování a může mi to sloužit za průvodce k Němu. Mohl bys mi nyní odpovědět na tuto otázku mého srdce?“

16. A Lamech padl na prsa Abedamova a s pláčem pravil: „Ó, můj nejsvětější, mnou nadevše nejmilovanější Abbo Emanueli Abedame!

17. Odpusť mi; mé srdce je láskou k Tobě tak vřele naplněno, že není již schopné žádné jiné lásky než jedině nejsladší, nejčistší, nejsvětější lásky k Tobě.

18. Ó, můj svatý, dobrý, přelaskavý Otče, Ty to zajisté víš. Copak jsem před Tebou zhřešil, že mne za to chceš nyní trestat?

19. Ať je tato Ghemela kdokoli, hle, já jsem si ji nikdy nežádal, jako ani žádné bytosti jejího rodu. Mé srdce bylo vždy obráceno jen k Tobě. Vždyť toto ví každý z mých otců od Seta až k mému tělesnému otci Metuzalémovi!

20. Ó, Abbo, Emanueli! Buď mi milosrdný a milostivý, jestliže jsem snad nevědomky učinil chybný krok před Tvými vševidoucíma, nejsvětějšíma očima, a promiň mi tento trest, který se mi zdá ve vší pravdě převeliký, a dovol mi, abych na tuto otázku mlčel, ačkoli je plna nejčistší žádosti, ale nicméně vyšla z úst, jakých jsem ještě nikdy nepoznal. Ó, Abbo, Emanueli, Abedame! Tvá vůle je svatá. Amen.“

21. Ale Abedam uchopil Lamecha pod paží a vyzvedl ho poněkud od země, postavil ho pak opět něžně na zem a poté mu řekl:

22. „Poslyš, Lamechu, ty jsi zvláštní člověk. Tvá láska ke Mně je větší než tvá důvěra! Ty Mne miluješ ze všech svých sil, ano, s veškerým tobě snesitelně možným žarem svého srdce Mne miluješ, ale tvá důvěra není v žádném poměru k tvé tak žhoucí lásce.

23. Jak ti však může při Mé lásce k tobě a při tvé lásce ke Mně i jen o půlnoci napadnout, že bych ti chtěl anebo mohl, ježto jsem ti určil z nebe ve vší čistotě odměnu, uložit trest?!

24. Mohl bys něco takového učinit nějakému světsky cizímu člověku, který by tě nadevšecko miloval?

25. Jak pak ti může něco takového o Mně napadnout? A to z pouhé slabosti tvé důvěry ke Mně, která má být pevná?

26. Hle, co se může Mně přiblížit jako tato Ghemela, nejčistší dcera Zurielova, a proto jistě Mé lásky úplně hodná / nosil jsem ji na Svých rukou /, jak by ti kdy mělo být něco takového trestem?!

27. Toto jsem ti však pravil teď proto, aby sis to dobře vštípil do srdce a abys dobře uvážil, jakou hodnotu má dar, který dostáváš z Mé ruky.

28. Hle, ona mimo svého otce ještě nikdy žádného muže v srdci nepoznala, a proto ji pojala velká úzkost již při vyslovení tvého jména, neřku-li teprve při pohledu na tebe.

29. Já jsem ji vyzval, aby se tě na něco otázala, a ona se z velké ostýchavosti před tebou na celém těle chvěla. Při své velké bázni si však vzpomněla, že je Mi povinna poslušností, proto Mne prosila o posilu, aby Mne mohla uposlechnout.

30. Copak jsi to na ní nepozoroval?! Jak potom můžeš považovat za trest Mou vůli, když jsem se obrátil na tebe?!

31. Kdybych tě neznal v tvé čistotě a v převeliké lásce ke Mně, pozbyl bys nyní tuto odměnu. Ale pro tebe mluví čistý plamen tvého srdce; proto nemáš žádnou vinu přede Mnou, nýbrž jen malou vinu před nejčistší Ghemelou.

32. Dej jí proto, co ona, puzena Mou vůlí, od tebe žádala, abys zahladil také tuto vinu. Amen.“

33. A Lamech poznal svůj omyl, prosil chvějící se Ghemelu za odpuštění a dal jí pak opravdu Mne hodné ujištění o své čisté lásce k ní, čímž byli on, ona i všichni kolem stojící pohnuti k nejradostnějším slzám.

34. A tak se stala jeho jedinou milovanou ženou; oba však zůstali neposkvrněni až do nejpozdější doby, kdy Lamechovi bylo sto osmdesát dva, když teprve na Můj příkaz zplodil Noema.

35. Hle, to byl sňatek uzavřený opravdu v nebi! Tak mají být všechny sňatky uzavírány a také budou.

* * *

Kapitola 4.

Pánu nejoblíbenější dík: Láska beze slova V nejhlubší pokoře srdce. Lamech a Ghemela, nejčistší manželská dvojice pravěku.

11. ledna 1842

1. Ty, (to, jest Jakube Lorbere; vyd.) si přeješ slyšet Lamechovu řeč ke GHEMELE. Může zde tedy také následovati.

2. Takto tedy znělo odprošení a ujištění o lásce, které učinil Lamech GHEMELE, když Mi dříve ještě co nejhlouběji v srdci poděkoval za napomenutí:

3. „Ó, Abbo, Abedame! Ty vidíš a viděl jsi již od věčnosti mé srdce, že se již od nejtělejšího dětství ničím neobíralo než jen Tebou, o ničem neúnavně, nezřídka dokonce i k mrzutosti otců, tak rádo nehovořilo než jen o Tobě a o Tvých nekonečných zázračných dílech. Ano, že jsem sám často ze všech sil hlasu a těla ve své převeliké radosti zpíval a skákal, jakmile jsem slyšel i jen vyslovit jméno Jehova.

4. Toto jsi Ty, ó, Abbo, Abedame, na mě viděl a všichni otcové byli svědky mé hlasité veselé mysli ve jménu Tvém.

5. Hle, protože jsem ve svém srdci neuchopil láskou nikdy nic jiného nežli jen Tebe, proto se mi také zdálo nyní velmi strašné, že musím svou lásku k Tobě dělit; neboť nevěděl jsem, jak převroucně je spjata láska Ghemely se srdcem Tvým. Ale Tobě, ó, Abbo, budiž všechna láska, všechno velebení, všechna chvála, všechnen dík za to, že jsi nyní osvětlil mé srdce, protože nyní poznávám, že tím, že mám Ghemelu, nejen že není má láska k Tobě dělena, nýbrž její láskou je čistá, a tak je úplně hodna Tvé lásky.

7. Ano, nyní poznávám, že si Tě zvolila za jediný předmět své nejčistší a nejvřelejší lásky.

8. Ano, nyní též poznávám, že sis mne co nejmilostivěji vyhlédl, abys mi svěřil tento nádherný klenot Své lásky, abych Ti jej Tvou svatou otcovskou láskou a milostí v sobě věrně střežil a k Tvému zalíbení ustavičně udržoval tak čistý jako teď.

9. Hle, ó, Abbo, Abedame, toto nyní poznávám skrze Tvou svatou otcovskou dobrotu a skrze Tvou milost; vše je tak nádherné a správné! Ale nyní přijde jiná otázka, která je pro mne otázkou největší důležitosti, a tato otázka zní:

10. Ó, přelaskavý, svatý, dobrý Otče! Jak Ti mám však děkovati za tuto milost, lásku a slitování, že jsi mne, jenž nejsem nic před Tebou, uznal za hodna svatého úřadu, že mám chrániti a uchovat tu, kterou jsi nosil na Svých svatých rukou a které jsi požehnal pro Sebe a naplnil její srdce Svou láskou?

11. Ó, Abbo, řekni mi přece co nejmilostivěji, co mám nyní učinit, abych ti mohl za tuto tak nekonečnou milost aspoň jen poněkud náležitě poděkovat.“

12. A Abedam mu odvětil: „Poslyš, Můj milovaný Lamechu, jestliže někdo na tobě a v sobě co nejživěji poznává velikost Mého slitování a milosti, takže potom ve svém srdci ke Mně provždy zahoří, a to tak, že se cítí pro velikost Mého dobrodiní k díkuvzdání bezmocný a nenachází také slov, jimiž by ve svém díku rád vyjádřil to, od čeho je jeho celé nitro v nejvyšších a nejčistších plamenech lásky jeho srdce ke Mně, hle, to je Mi nejmilejším díkem.

13. Neboť kdo Mi může ještě slovy děkovat a chválit a velebit, ten ještě nezačal uvažovat o velikosti Mého dobrodiní, které jsem mu poskytl v nekonečné velikosti a také Mne, velkého, svatého Dárce, ještě nepoznal, proto potom také nevnitřnější hlubinu pravé pokory v sobě ještě neuchopil a může svůj jazyk uvádět světským způsobem v pohyb.

14. Hle, na takovémto jazykovém díku nemám zalíbení, ani kdyby se skládal ze slov nejvyšších andělů.

15. Jak je tomu však s díkem slovním, tak je tomu také s díkem skutkovým. Kdo by myslel, že se Mi může osvědčit vděčnými skutky, kdyby se srovnaly úplně s Mou vůlí, hle, ten je také na velkém omylu; neboť copak může kdo učinit, abych Já potřeboval jeho služby, jako kdybych to nedokázal bez něho?!

16. Může-li někdo plnit Mou vůli, skrze koho pak to může?

17. Není-li to Má síla v něm, která mu dává vykonat to, za co je zase jenom Mně nejvyšším díkem povinen?!

18. Jak by Mi někdo chtěl děkovat tím, za co je jen Mně díkem všeho díku povinován?!

19. Kdo Mi tedy jedině platně a libě chce děkovat, ať Mi děkuje láskou beze slova v nejhlubší pokoře svého srdce a Já shlédnu na jeho dík a přijmu jej tak, jakoby byl něčím přede Mnou.

20. A hle, Můj milovaný Lamechu, tak je také tvůj dík správným díkem, ježto nevíš, kde máš začít a kde skončit, neboť poznání velikosti Mé lásky a Mého slitování k tobě tě pohltilo a ty již nic více a nic dále nemůžeš nežli Mne jen nade všecko milovat!

21. Abys však byl úplně ujištěn mým zaslíbením, obrať se nyní ke Ghemele a dej jí žádanou odpověď! Amen.“

22. A Lamech přistoupil ihned ke Ghemele a řekl jí: „Ghemelo, nejčistší milenko Jehovova, ty mi ve svém čistém, svatou láskou naplněném srdci zajisté odpustíš, že jsem se právě proto zachoval vůči tobě nezpůsobně, neboť hle, jelikož jsem před tebou nikdy na bytost tvého druhu nepohlédl a všechny mé smysly byly obráceny jen k tvému a mému Jehovovi, bylo tedy také přirozené, že jsem tě mohl na několik okamžiků přehlédnout, ježto jsem se obával, že musím se svou láskou dělit s tebou a Jehovou, ke kteréž nemoudré ideji mne svedla – to mně věř – tvá otázka. Ale jak jsi sama dosti srozumitelně poznala, že mi otevřel zde co nejmilostivěji oči můj, tvůj a nás všech jedině nejmilovanější Abba, Abedam, Emanuel a ukázal Svůj svatý úmysl a mně se nyní stalo úplně jasným, že se nemusím se svou láskou k Němu jedinému mezi Ním a tebou dělit, nýbrž že tím mohu svou lásku k Němu jen zvyšovat a to stále víc a více a mimoto jsem ještě úplně poznal tvou čistotu - proto také pevně věřím, že mi promineš můj nezpůsob z téhož svatého důvodu, z kteréhož jsem se proti tobě poněkud prohřešil.“

23. A Ghemela odsunula poněkud ze své tváře svůj přehojný zlatý vlas a pohlédla co nejlídněji na Lamecha.

24. Když Lamech uviděl její nebesky krásnou tvář, pozbyl téměř dechu a obrátil se ihned opět k Abedamovi a v nejhlubším pohnutí srdce pravil:

25. „Ne, ne, ó, svatý Otče, - takové přenebeské odměny nejsem nikterak hoden! Vpravdě, vpravdě, před tímto nebeským andělem jsem jen temný, hříšný červ v prachu Země.

26. Ne, ne, svatý Otče, teď teprve poznávám svou nejúplnější nehodnost! Ó, jak zcela ničím musí být před Tebou má láska k Tobě proti lásce tohoto nejčistšího anděla!

27. Věřu, snáze by mi bylo, ó svatý Otče, dívat se s nevyšším otevřenými očima přímo do poledního Slunce nežli pohlížet, ó, svatý Otče, i jen po tři okamžiky na tvář tohoto nebesky čistého a nevýslovně krásného anděla Tvé lásky!

28. Je-li Zuriel jejím otcem, je-li to vůbec možné, aby kdy nějaký člověk byl anebo se mohl stát otcem takového anděla, pak mu ji dej, ó, svatý Otče, zase zpět, aby ji budoucně, tak jako dosud, chránil a co nejvěrněji uchoval. Ale staniž se svatá vůle Tvá.“

29. Zuriel se však dal do pláče a přistoupil k Lamechovi řka: „Ó, Lamechu, proč zamítáš mou dceru, když ti ji přiřknul přece Sám Jehova? Nebuď tak tvrdý a pohleď, jak pláče!“

30. Abedam však řekl Zurielovi: „Zurieli, buď klidný a nestarej se o slzy Ghemeliny a pomysli si: Co Já jsem spojil, to žádná světská moc již nerozloučí.

31. Hle, Lamech není tvrdý, nýbrž je až příliš měkký, proto ho nyní upevňuji, aby se stal mužem tvé, ale více ještě – rozuměj tomu – Mé dcery.

32. A ty, Lamechu, se skloň ke GHEMELE, podej jí pravici a povyš si ji na ženu a postav ji po boku své lásky přede Mnou, abych vám požehnal pro všechny časy časů!. Amen.“

33. A Lamech se nyní nedal již dvakrát pobízet, nýbrž s čistým duchem uposlechl, sehnul se ke GHEMELE a oslovil ji těmito slovy:

34. „Ó, Ghemelo, má do ochrany přikázaná láska Abby, Emanuela, dej se tedy povýšit ode mne, který jsem tě úplně nehodný, ač mne svatý Otec uznal hodným tebe, ano, dej se povýšit za mou nejčistší a v Jehovovi nejmilejší ženu. Amen.“

35. A Ghemela hbitě povstala a šla s ním před Jehovu. On jim požehnal a přikázal jim zejména, aby zachovávali povždy čistotu srdcí a po celý svůj život cudnost. A oni slíbili a stali se nejčistší manželskou dvojicí pravěku.

* * *

Kapitola 5.

Praotcové žehnají mladé dvojici. Založení dalších čtyř manželských svazků Pánem.

12. ledna 1842

1. Po tomto jednání povolal Abedam k sobě Jareda, Henocha a Metuzalema a řekl jim:

2. „Poslyšte, vaše přátelská, bratrská a otcovská chata je dosti prostranná, aby se v ní vedle Lamecha ubytovala i jeho žena.

3. Dokud budete navzájem v míru a svornosti pospolu pod jednou střechou Mne jedině milující bydlet, ubytují Se i Já uprostřed mezi vámi ať viditelně či neviditelně, to budiž vaší lásce jedno.

4. Já Se vám však častěji ukáži a váš dům požehnám.

5. Tak tedy přijměte tyto mladé manžele ve jménu Mém! Amen.“

6. A tito tři padli před Abedamem na kolena a v nejhlubší pokoře děkovali Abedamovi za tuto velkou milost a převeliké slitování.

7. Abedam jim však přikázal opět povstat, aby podle starodávného zvyku a mravu přijali mladé manžele.

8. A oni ihned vstali a přijali do svého středu manžele a žehnali jim. A když jim požehnali, políbili na čelo nejprve Ghemelu a pak Lamecha a slíbili, že jim budou poskytovat vždy otcovské požehnání ve jménu Páně. Poté zavedli manžele podle vůle Abedamovy také k Adamovi a Evě, aby požehnal Adam Lamechovi a Eva GHEMELE.

9. Ale tito první lidé země byli dojatai tak, že mohli sotva ze sebe vypravit slova požehnání a Eva pravila s pláčem Adamovi: „Hle, hlavo mého života, tato manželská dvojice mi mlčky říká, jak jsme se měli před Pánem zachovat.

10. Ó, tehdy by pod našima nohama nepovstala žádná temná bahenní hlubina!

11. Ó, kéž by přece kdy mohla být opět sňata kletba se Země!“

12. A Abedam pravil Evě: „Máš správnou starost; avšak hle, zde již před tvýma očima jsem položil základ k onomu prameni, z něhož bude svým časem prýštit po celé Zemi živá voda a bude z ní smývat starou kletbu.

13. Z Ghemely pak započne čisté pokolení a až bude Země pokřtěna hojně živou vodou, bude pak také brzy Lamechovým ohněm nebes tříbena, čímž bude celá od své kletby očištěna a stane se Mi opět líbeznou hvězdou na nebi, ježto její světlo bude vysílat daleké paprsky všemi věčnými prostory nekonečnosti.

14. Tak jako tato Země nebude žádná jiná hvězda ve věčnosti vypravovat největší divy Mého slitování.

15. Ale také nikde tolik bídy hada jako na tomto jevišti mých slitování.

16. Pravím tobě Evo: Kde jsem vylil Svá největší slitování, tam také bude vylit Můj největší hněv.

17. Veškeré nesčíslné hvězdy budou svým způsobem souzeny anděly; ale hadí hnízdo a plémě ještěřčí Země budu soudit Já Sám a dám mu zaslouženou odměnu ve věčném ohni Mé nejkrutější zloby a nejneúprosnějšího hněvu.

18. Vpravdě, vpravdě, v nejprudším hněvu Mé zloby bude muset Kainův drak se všemi svými zajatci věčně za svou velkou zlobu pykat a jejich nekonečně velkých bolestí nebude ve věčnosti nikde konce a velký křik úzkosti, nářku a bolesti nebude již nikdo slyšet; přejdou do nejuplněnějšího zapomenutí; aby jich už nikdo nevzpomínal.

19. Já však zacpu na věky vůči nim Své uši, zcela od nich odvrátím Své oči a ze Svého srdce je úplně zahladím.

20. Abych také na ně mohl zcela zapomenout, budou jejich jména ze vzpomínky Mé lásky též zcela zahlazena a budou mít toliko z Mého nejvyššího živého ohně hněvu věčně nejvyšší odstrašující život, který bude bez konce jako život Mé lásky a všech Mých dětí v nejvyšší slasti a blaženosti!

21. Proto Evo, žij a buď bez starosti. Ty přece i se vší svou starostí nemůžeš Zemi očistit; proto jsem ti toto nyní odhalil, abys byla ohledně Země klidná.

22. Hle, brzy se stane, že potopa hříchů zavře své vlny nad samými horami a bude je hnát až k mrakům; Ale hle, plody této manželské dvojice ponesu na Svých rukou přes veškeré smrtící vlny a dám jim potom připravit novou, čistou náramně úrodnou Zemi. Proto se raduj z tohoto Mého velkého zaslíbení v klidu a lásce svého srdce; neboť Já jsem tě omladil a očistil v Této Ghemele! Rozuměj tomu dobře v srdci. Amen.“

23. Poté povolal k Sobě Metuzaléma a Zuriela s jeho ostatními čtyřmi dcerami a pravil:

24. „Metuzaléme hle, ty máš ještě čtyři zdárné syny, kteří jsou Mně milí a cenní a drazí; pohleď zde na jejich ženy!

25. A ty Zurieli, pohleď zde za Lamechem na čtyři bratry, které chci dát tvým dcerám!“

26. A Zuriel radostí zaplakal a pravil: „Ó Jehovo, jak jsem se stal hodným této Tvé milosti?“

27. A Abedam mu odvětil: „Protože jsi statečně bojoval se vším světem a dal jsi Mi tyto dcery, své jediné děti tak čistě opět vidoucí, jak čistě jsem ti je jako slepé dal.

28. Ale tyto čtyři dvojice nebudou bydlet v domě Jaredově, nýbrž ony již naleznou v náležitě vzdálenosti kolem chaty Jaredovy své nové, čisté, vším opatřené příbytky, kde budou ve vší čistotě svých srdcí a ve vší cudnosti svých myslí bydlet. Tak jim také v pravý čas dám náležitý počet dětí světla.

29. A nyní přijdte také vy, čtyři nové dvojice ke Mně, abych vám požehnal a přijal vás za Své děti. Amen.“

30. A tyto čtyři dvojice padly k nohám Abedamovým a v hloubi svých srdcí mu děkovaly.

31. On je však pozdvihl, požehnal jim a odevzdal je konečně žehnání otců a pravil nakonec Zurielovi převelikou radostí plačícímu:

32. „Zurieli, pojd' nyní však také ty ke Mně a přijmi za svou věrnost tu nejvyšší odměnu.

33. Hle, nyní tě činím velkým andělem a ustanovuji tě za věrného strážce a neviditelného ochránce všech Mých dětí. Od nynějška budeš zřít Mou tvář a radovat se v mém světle. Amen.“

34. A dotknul se Zuriela – a Zuriel zasvítil víc než Slunce a brzy před tváří všech zmizel.

* * *

Kapitola 6.

Zuriel ochranným duchem novomanželů. Zkouška lásky novomanželů.

13. ledna 1842

1. Když však všichni přítomní viděli, co se stalo, pojala je velká úzkost a báli se velice po tomto skutku a nikdo se neodvažoval vznešeného Abedama na něco se tázat. Jedině Ghemela se po krátké době vzpamatovala a šla k Abedamovi, padla před Ním na kolena a z hloubi srdce Ho prosila o nejmilostivější dovolení, aby se Ho směla na něco tázat.

2. Ale Abedam ji předešel a odpověděl: „Má převelice milovaná Ghemelo, nestýská se ti trochu po tvém Zurielovi, který byl otcem tvého těla?!“

3. A Ghemela přisvědčila v srdci na tuto otázku a vnějšně dala nejvýš nevinným kývnutím hlavy na srozuměnou, že byla dobře uhádnuta záležitost jejího srdce.

4. Ale Abedam jí pravil utěšuje ji: „Má nadmíru milovaná Ghemelo, myslíš snad, že Zuriel zmizel ze jsoucna proto, že ho nemůžeš již svými očima vidět?!”

5. Ó, buď jen klidná; uvidíš ho ještě častěji a budeš moci mluvit ještě o mnohem nádhernějších věcech, nežli jsi s ním kdy mluvila.

6. Že však on zde před tváří všech obdržel tuto milost, stalo se především kvůli tobě, aby se stal tobě a tvému muži věrným strážcem a ochráncem vůči pokušení světa; a přijdu-li občas k vám, pak Mne vždy napřed přesně oznámí.

7. A za druhé: Bude nyní také všeobecným tajným vůdcem všech dětí jihu, proto bude prohledávat nitra všech jejich srdcí a bude je též moci podle Mé vůle co nejmocněji rozechvívat, objeví-li nebo zpozoruje-li v nich nějakou nevěru; a pak se bude moci snáze opět ke Mně obrátit a ve svém vlastním srdci slyšet potom Mé otcovské volání, jakož i velmi dobře chápat vnitřní Boží hřmění,

8. a konečně bude ještě dnes několika z jihu nařizeno, aby sestoupili do nížiny k velkému světovému Hanochu, aby také zvěstovali Mé jméno dětem světa, jejichž jedna část je plna největší ohavnosti, jedna část však krvácí pod nejkřutější služebností a pod nejnižším otroctvím, aby jim hlásali vážné pokání a opravdové polepšování a neodkladný návrat k tomu, který již tak dlouho nejvýš shovívavě a trpělivě a očekává jejich návrat.

9. Avšak toto slitování bude pro děti hada posledním!

10. Pohled' tedy, Má nejmilejší Ghemelo, taková záležitost bude si nyní vyžadovat velkou věrnost Zurielovu: a tak ho tedy potřebuji, aby na něm drak viděl, že jeden malý přede Mnou je větší a silnější než on i se vši svou nesčetnou zlou, špatnou spřeží.“

11. A Ghemela byla naplněna radostí ve svém láskou nejvýš naplněném a nejvýš vděčném srdci a padla opět k nohám Abedamovi.

12. Avšak Abedam jí ihned opět pozvedl a posadil si ji zase na ruku a otázal se jí, zda má nyní nějakou prosbu.

13. Ona však pro příliš velkou radost nemohla mluvit, protože teď viděla, že jí má Jehova v jejím manželství s Lamechem právě tak rád jako předtím, kdy ještě neměla po boku žádného muže.

14. Abedam jí pak přitiskl na srdce a přivolal Lamecha a tázal se ho: „Lamechu, jak jsi spokojen s Ghemelou? Hle, ona má Mé srdce a na tebe zapomíná! Co tomu říká tvé srdce?“

15. A Lamech odpověděl, vrhaje se na prsa Abedamova: „Ó, Otče, svatý, milý Otče! Nebudeš-li teď držet mé srdce pohromadě, pak je zničí nikdy nepocitovaná, nekonečná velká láska k Tobě.

16. (S pláčem): Ó, Otče, když jsi mi přisoudil a dal z Tvé svaté ruky tuto nebesky čistou Ghemelu, pomyslel jsem si: Jak Tě budu moci milovat jako dřív, budu-li jediné Tobě patřící lásku dělit s Ghemelou?

17. Když jsem ji pozvedl, obával jsem se, že by jí mohla moje ruka znečistit a nemohla by již nikdy být tak čistá a Tobě milá jako dřív.

18. Ježto však nyní spatřuji tu, kterou jsi mi odevzdal do úschovy a do ochrany, sedící opět na Tvé ruce, ó, Otče milý, svatý Otče, hle, tak je nyní úplně konec s mým srdcem.

19. Nezachováš-li mne, pak z příliš velké, nade všecko nejvděčnější lásky k Tobě, ó, můj, můj, přesvatý, předobrá Otče, zemřu a zahynu.“

20. A Abedam se sklonil k Lamechovi a pravil mu: „Milovaný Lamechu! Hle, Otec má ještě jednu volnou ruku; posad' se také ty na ni a okus, jak velice jsem Otcem vás všech.“

21. A Lamech se neodvažoval, protože se považoval za příliš nehodného; ale Abedam ho povzbudil a ihned ho také vyzvedl a přitiskl na nejsvětější hrud' a pravil oběma:

22. „Jakými jste teď, takovými zůstaňte i budoucně, pak toto svaté místo neztratíte nikdy, ano, věčně nikdy.“

23. Vy jste prvá dvojice dětí, která nosím od věčnosti viditelně na Svých rukou; toto však zůstane věčným pamětním znamením pro všechny následující děti, že opravdu Mými dětmi se stanou jen ti, kteří se dají Mnou uchopit, vychovat a tak jako vy nosit na Mých rukou.

24. Ti však, kteří vašeho příkladu následovat nebudou, obdrží také ode Mne málo lásky a ještě méně života.

25. Nyní však pohleď, Můj Lamechu, na duši Mé a tvé Ghemely!“

26. Tu foukl Abedam Lamechovi do očí, a Lamech spatřil Ghemelu v tak skvostně světlé podobě, že její lesk byl neporovnatelně jasnější než světlo všech Centrálních Sluncí.

27. Při tomto pohledu se zděsil, a když se z toho omámení ponenáhlu vzpamatoval, dal se do pláče a nevěděl si z lásky ke Mně rady.

28. Abedam však pravil Ghemele: „Ghemelo, hle čistý Lamech láskou ke Mně pláče! Osuš mu svými vlasy nádherné slzy z očí. Tento skutek bude přináležet vždy tobě a všem tvým následovnicím.“

29. A Ghemela objala poprvé svými nejvyššími, měkkými a vpravdě nebesky překrásnými rukama Lamecha, čelem a přenežnými lícemi osušila nádherné slzy z jeho očí, ježto svatý Otec nesl v tomto okamžiku ještě oba na rukou.

30. Poté je však zanesl k otcům, políbil oba a dal je potom žehnaje opět otcům s poznámkou:

31. „Tak čisté, jako tito zde jsou, buďtež Mi vráceny všechny narozené děti! Já jsem jejich Původ a tomuto Původu mají se tedy navrátit na věky. Amen.“

* * *

Kapitola 7.

Návod Páně k přípravě železa a ocele. Jednoho je zapotřebí, důvěry a lásky k Pánu.

14. ledna 1842

1. A když byl Abedam odevzdal Ghemelu a Lamecha otcům, přistoupil ihned ke čtyřem ostatním manželským dvojicím a řekl jim:

2. „Poslyšte, co vám teď řeknu, to pak také uveďte ihned ve skutek, to je dnes ještě ne, ale již v příštích všedních dnech.“

3. Toto pak je, co vám pravím: V nitru Země je druh horniny, jež má červenavý vzhled a není tak tvrdá jako jiná hornina. Zvedne-li se, pak má váhu, která je značnější nežli váha jiného stejně velkého kamene. Tato hornina vzniká z paprsků slunečních Zemí pohlcených a vyskytuje se téměř všude v horách, protože právě jen hory mají v sobě většinou duté žíly, v jejichž stálé vlhkosti se shromažďuje Zemí pohlcovaná síla slunečních paprsků, dostává o sobě za spolupůsobení jiné noční hvězdy na obloze zvláštní polaritu a konečně se ponenáhlu stává pevnější a ryzejší. A kdykoli vodstvo Země od 13555 let mění s polovičním návratem Slunce své působení, svou polaritu a při případném téměř 7000 let dlouhém trvání náležitě prosolí tuto v dutých žilách nashromážděnou paprskovou horninu, pak je tu tato hornina při opětném ústupu vodstva již tak hojná a pevná, že jí příštích 13555 let snadno nespotřebuje. Co z této paprskové horniny zbylo a se nespotřebovalo, ačkoli to již přestálo několik tisíc změn vodních stavů, nestává se proto špatnější, nýbrž právě jen lepší.

4. Hleďte, této paprskové horniny dosud nikdo nepoužíval, až teprve od nějaké doby jeden královský syn z Hanochu. Avšak jemu byla ukázána jen nečistota této horniny; a přece Země od svého vzniku doznala více nežli tisíc zvýšenin a týž počet takových změn vodních stavů.

5. A v horách je z lásky ukryt velký užitek pro sirotky. To vám však zjevují proto, abyste ji moudře používali.

6. Shromažďujte ji a čistěte ji v ohni a Já vám skrzu vašeho ducha v pravý čas vnuknu, jak a k čemu jí máte používat.

7. Až se však jednou stanete mistry umění, potom tomu učte také své bratry, a učte je však všechny též jejímu moudrému, nezištnému používání.

8. Proto jsem vám tedy připravil nové příbytky a náležitě je opatřil vším, čeho budete moci při tomto novém umění co nejučelněji používat. Používání všeho v zásobě již jsoucího náčiní bude vás všechny učit duch. Ačkoli někteří z vás dělali již od prvých dob pokusy napodobit náčiní Mnou vám darované, přece se věc nikomu zcela nepodařila, jelikož jste nenalezli pravý kov. Protože jsem vám nyní Já Sám oznámil pravý kov, budete moci nyní sami zhotovovat tatáž náčiní, jaká jste jinak dostávali potají vždy již Mnou zhotovená.

9. Avšak, jako vždy jsem vám všem dával toto zcela zdarma, tak to musíte činit také vy. Jelikož se však budete tím zabývat ku prospěchu vašich bratří, ať potom také vaši bratři hledí opatrovat vás pokrmem a nápojem.

10. Za svou práci ale toho nikdy nežádejte; nýbrž jezte a požívejte vděčně, co se vám přinese. Ale ať také žádný od vás nežadá nic proto, že vám něco dal; nýbrž vašim vzájemným stykem budiž jedině láska.

11. Takto připravenou horninu můžete nazvat sideleheise (ocelek).

12. Budte dokonalí ve všech věcech a mocní v živé lásce, tak budu také Já se Svou žehnající rukou stále s vámi a budu vás vychovávat, učit a připravovat ve všech dokonalostech. Amen.“

13. Po této poučné řeči Abedamově přistoupil k Němu ihned Adam a tázal se Ho: „Svatý, přelaskavý Otče! Ty Ses předtím zmínil o změně stavu zemského vodstva. Hle, jestliže tedy snad moře pohltní velmi brzy naše nyní obydlené území, co se tedy potom stane s námi?“

14. Nedal bys nám o tom pokyn, byla-li by to Tvá svatá vůle?“

15. A Abedam se nad touto otázkou poušmál a pravil potom Adamovi: „Adame, starej se raději o něco lepšího, chceš-li se již vůbec starat; neboť tato starost je příliš ješitně pošetilá.“

16. Představ si od nynějška ještě období třinácti tisíc let! Věru, velmi málo se starejte o podstatu Země. Lidé, kteří budou v této době obývat Zemi, budou mít dost času, aby se vyhnuli vracení se záplavě, když jejich stoupání a klesání se bude dít tak pomalu, že bude vykazovat patrný rozdíl teprve od tisíce k tisícům roků, mimoto veškeré vodstvo započalo svůj ústup teprve od této severní polokoule.

17. Hle, jak je tedy marnivá a prázdná tvá pošetilá bázeň!

18. Já však pravím tobě, jakož i vám všem: Starejte se jedině o čistotu svých srdcí a o pravou nejvnitřnější lásku ke Mně. O řízení světových těles se nestarejte, neboť řízení a řádnému udržování světových těles rozumím jedině Já a má moc, síla a vláda a Má moudrost postačí na věky celé nekonečnosti.

19. Pravím vám: Vy vidíte ještě mdlá souhvězdí z nekonečných dálek širé nekonečnosti třpytit se za doby noční a vidět je budou také ještě nejpozdější obyvatelé země, a přece stará Země nebyla ještě založena, když byla tato souhvězdí ze svého téměř věčnosti dlouhého bytí zahlazena.

20. Tak se také bude dařit této Zemi a tomuto viditelnému nebi; avšak Má slova a Mé děti nikdy nepominou.

21. Nechtěl bys ses, Adame, snad také o to začít starat?

22. Proto však pravím vám: Nestarejte se vůbec o nic, co je světa, nýbrž nechte ve všem starat se Mne. Se všemi svými starostmi nedovedete ani prášek uskutečnit.

23. Chcete-li se již starat, starejte se jedině o to, abyste se stali bezstarostnými, a aby se mohla vaše srdce stávat čistá a vždy plnější a plnější pravé vnitřní lásky ke Mně; neboť věčný, nezničitelný život záleží jedině v tom, že Mne vždy poznáváte a nade všechno milujete. Amen!“

* * *

Kapitola 8.

**Řeč Páně k deseti poslům vyslaným
do Hanochu.**

15. ledna 1842

1. Poté povolal Abedam Setlahema, Kisehela, jeho šest bratrů a ještě dva syny Kisehelovy, kteří byli jako jejich otec neméně naplněni horlivostí, ohnivým duchem a všelikými poznatky ve všelikých věcech, takže tu nyní před Abedamem stálo celkem deset mužů.

2. Když pak k němu přišli, padli před Ním ihned na tváře a chválili a velebili přehlasitě nejsvětější jméno Jehovy.

3. Když Abedam viděl, že učinili zadost svému srdci, přikázal jim, aby ihned povstali a řekl jim: „Poslyšte, muži z jihu! Co vám nyní odhalím, to neprodleně učiňte v den, který vám oznámím ve vašem duchu.

4. Má láska a slitování žádá však od vaší svobodné vůle, abyste se rozhodli jít dolů do nížiny do města Hanochu, kde se setkáte s lidmi, kteří o Mně žel již nic nevědí a žijí spolu a mezi sebou hůř než psi, kočky, vlci, medvědi, lvi, tygři hyeny a hadi spolu na jedné hromadě.

5. Necudností a nejošklivějším smilstvem páchnou již až do nejvyššího nebe a vzájemně se vraždí a prolévají krev svých bratrů a sester a nešetří dokonce ani své praotce.

6. Ano, pravím vám, jejich zločin jde tak daleko, že jejich král, který sluje Lamech, vyhlásil Mně před nedávnem dokonce válku a z velkého vzteku vůči Mně chtěl ohněm zničit Zemi za to, že jsem dal jeho zlé, kruté vojsko pod vedením zlého Tatahara zničit dravými zvířaty.

7. Avšak to není to nejhorší z mnohých neřestí, kterých se proti Mně dopouští; nýbrž slyšte a vězte:

8. „Jelikož jsem dopustil, že se mu všechny jeho souložnice z bázně o svůj život staly nevěrné a uprchly sem, a to mezi seveřany a také mu ještě uprchly jeho dvě ženy a jeho dcera „Naeme“, hleďte, proto má nyní takovou nenávist vůči Mně, že nedělá nic jiného, než jen dnem i nocí přemýšlí, jak by Mne mohl co nejhanebněji znesvětit. Postavil všude strážce a vyzvědače, kteří musí pozorovat a poslouchat, co lidé činí a mluví. Dal udělat do Země díru, naplnil zpolu výkaly, napsal Mé jméno na kamennou tabuli výkaly pomazanou, proklel potom tabuli a pak ji hodil před očima mnohých za nejstrašnějšího rouhání do této díry a nejnižším otrokům přikázal, aby se na ni vykáleli a konečně díru opět zaházeli zemí jím prokletou.

9. Brzy poté se jim prohlásil sám za nejvyššího boha a pod trestem nejvyšší mučednické smrti každému pak přikázal, aby se mu klaněl.

10. A strážcové a vyzvědači musí nyní přísně dávat pozor a poslouchat, aby již nikdo nejmenoval Mé jméno. Kdo by to učinil, tomu hrozí nejstrašnější tresty smrti.

11. Otrokům zapověděl vůbec mluvit, takže kdyby se od některého zaslechlo jakékoli slovo, má mu být ihned jazyk z úst vytržen; kdyby se však chtěli navzájem dorozumět, mají to učinit zvířecím řevem.

12. Také nesmí jako on chodit po dvou nohou, nýbrž na všech čtyřech jako zvířata, to jest po rukou a nohou; zpříma stát smí jen při práci.

13. Tento otrokový lid se také nesměl pářit. Běda tomu, kdo by nyní něco měl se ženou; tomu by hrozilo nejhanebnější zmrzačení.

14. Proto dal nyní také již popraviti na tisíce žen otroků a jejich dcer.

15. Hleďte, tak to nyní dopadá v nížině! Mimo Hanoch je však ještě deset velkých měst, která jsou všechna k službám tomuto Mému největšímu nepříteli a v žádném z nich není nyní ani o vlas lépe nežli v Hanochu

16. Hleďte nyní dále a slyšte: Krev ubožáků volá ke Mně o pomstu; proto jsem se nad nimi slitoval a pošlu vás dolů jako mstitele a osvoboditele tohoto lidu; avšak nikoho neusmrcujte, ani Lamecha ne; nýbrž všem jim zvěstujte svobodně otevřeně Mé jméno a Můj hněv a blízký nastávající soud Mého rozhořčení, kdyby se nechtěli v nejpřísnějším pokání a lítosti nad všemi zločiny ihned obrátit k Mému jménu.

17. Lamecha samého nechte však jeho vlastníma rukama rozkopat onu jámu, vyjmout opět Mým jménem označenou tabuli, čistou vodou ji očistit a potom ji teprve jeho slzami lítosti omýt!

18. Bude-li se však zdráhat to učinit, pak použijte své moci a nechte na něho přijít souzení za souzením, a to po tak dlouho, až se podrobí vaší vůli.

19. Zrušte nejen jeho, nýbrž také každou nádheru, aby si byli všichni jako bratři a sestry úplně rovni a jen nejmoudřejší z nejprostšího lidu ustanovte dalšími vůdci lidu; ale nedejte jim nikdy nastěhovat se do paláců králů, nýbrž ať bydlí v nejprostších a nejnižších chatách.

20. Uznáte-li je za způsobilé a zdatné pro vedení a dozor, pak vkládejte také jim na čelo a ramena ruce a tím jim udělte potřebnou sílu.

21. Nebojte se tu nikoho a sami se nedejte velkou nádherou a hojností těchto měst zaslepit; neboť všechna města nyní zde dole jsou a budou vždy dílem hada. Proto se nedejte žádným leskem podplatit, nýbrž jako moji proroci buďte k těmto lidem vnějšně přísně vážní a neúprosní, ale vnitřně tím plnější pravé lásky k bližnímu a lásky bratrské.

22. Avšak nezdržujte se tam; nýbrž až vše uspořádáte, navratte se opět do své domoviny a bez důležitých příčin se již tak snadno do nížiny nevracejte.

23. Až se však navrátíte z nížiny domů, pak se napřed po celém těle umyjte, abyste nezavlékli smrt také sem; neboť nížina se stala nyní plna moru a smrti.

24. A nyní přijměte Mé požehnání a buďte vytrvalí, silní, mocní a úsilovní ve všech věcech, dokud budete podle Mých slov jednat!

25. Celá příroda bude vás na váš pokyn poslouchat a ptáci ve vzduchu budou poddáni vašemu slovu; rovněž oheň, vzduch, voda, jakož i veškeré zvířectvo a všechny zlé a temné moci.

26. Střeďte se však někomu v něčem ublížit, nýbrž snažte se jen každému pomoci.

27. Tvrdošíjného můžete potrestat, ne však, aby jen trpěl, nýbrž aby se polepšil.

28. Toho všeho ve jménu Mém náležitě dbejte. Amen.

29. Mé požehnání s vámi a ve vás. Amen. Amen. Amen.

* * *

Kapitola 9.

Děkovná řeč Setlahemova a cena pokory.

17. ledna 1842

1. Po této řeči Abedamově týkající se poslání poděkovalo Mu oněch deset co nejvroucněji; neboť předně poznali Jehovovo nekonečné milosrdenství, lásku, trpělivost, shovívavost a mírnost a za druhé, protože jim prokázal tak velikou milost, že právě je, kteří se nyní považovali za nejnehodnější, vyvolil za nástroje svých velkých slitování.

2. A Setlahem otevřel konečně ústa a řekl všem svým spoluvyvoleným: „Bratři, nyní se mé proroctví co nejslavněji vyplnilo.

3. Častokrát jsem vám všem říkal, když jste mnohdy tvrdili, že nejvznešenější, nejsvětější, velký Jehova může mít Svě zalíbení jen na vznešených, velkých a skvoucích věcech, že tak tomu jistě nebude, nýbrž vzhledem k nám právě jen opak.

4. Čím je někdo nepatrnější, čím chudší, čím pokornější, čím bázlivější před Ním a čím více se straní světa, čím prostší je ve vši své řeči a v jednání, čím méně si sebe cení, méně než všech svých bratrů, čím je ke všem úslužnější a čím méně se o sebe stará, tím se Mu bude stávat jistě milejší; neboť soudil jsem takto:

5. Kdyby měl Jehova Svě největší zalíbení na velkých a skvělých věcech, pak by jim byl také jistě dal jazyky a mnohem větší jazykovou schopnost a dokonalost, než bychom byli s to kdy pochopit; nás by byl však ponechal němé.

6. Avšak, kdo kdy již slyšel mluvit strom, kdo kdy horu, kdo řeku, kdo moře, kdo Zemi, Slunce, měsíc a hvězdy?!

7. A jak jsem mluvil dále, dále skrze milost Páně, když jste mi podávali trávu a jiné nemluvné věci: „Skromná tráva, ačkoli nedovede mluvit, jistě je tisíckrát požehnanější nežli hrdý, vysokomyslný strom; je třeba jen uvážit její neocenitelnou vlastnost a užitečnost. (Obilí)

8. Dává nám chléb; živí naše krávy, ovce a kozy. Spousta zvířat a zvířátek, která neznáme, žije z požehnání skromné trávy, kdežto z pyšného a vysokého stromu - cedru si nemůže ani medvěd k utišení hladu nic ukousnout.“

9. A opět dále jsem vám pravil: „Pohledte na stromy! Čím jsou menší, tím požehnanější a lahodnější a sladší je také jejich ovoce, a my je používáme s velkou radostí, vděční svatému dárci.

10. Kdo si však rád kousl do tvrdého, nepoživatelného plodu velkého, vysokého a velmi majestátného dubu a sdílel jeho požehnání s vepří? Anebo kdo by se pouštěl do zúštného sporu s havrany o prázdný plod cedrů? A šišky vysokých jedlí... Kterému ponebí by se tato strava zamlouvala?!

11. A ještě dále jsem vám pravil: „Pohledte na vodstvo, řeky a potoky! Dokud zůstávají ve svých řečištích skromné a velmi malé, dotud také zůstávají až do dna čisté, takže je opravdovou slastí na ně pohledět. Začnou-li však růst a stávají se větší a mocnější, jak se tu také brzy zakalují! A čemu byl dříve skromný čistý potůček požehnal, to a ještě mnohem více ničí a pustoší pak mocně vzdutý potok, řeka a veletok.

12. Požehnaný déšť padá jen v malých kapkách. Jestliže se však zvětšil v kapky příliš velké, tu přichází s velkou bouří a sráží jen zhoubně k zemi vše, co by byl jinak ve své skromnosti vzpružil a oživil.“

13. A ještě mnoho toho bych vám byl řekl o stálé chudobě a nepatrnosti; avšak tehdy se ve vašich srdcích vznášel ještě zcela jiný duch a všechny vaše pojmy v bohulibosti se skvěly buď na nejvyšších horských vrcholech, ne-li dokonce nade všemi hvězdami.

14. Leč co jsem vám tehdy jen namáhavě pro sebe, pro vás a všechny své děti odposlouchal od stvoření, hledte, totéž mně a nám všem nyní v převeliké jasnosti ukazuje velký Abedam, Jehova, Emanuel Sám. On totiž nepohlíží na vážnost, velikost, lesk a nádheru věcí tohoto světa a komár je mu milejší než slon; neboť komáru dal dokonce pár křídel k létání, ale slon se musí těžkopádně a namáhavě vláčet po půdě zemské a hledat pro své velké břicho potřebnou potravu.

15. Takto nyní vidíte splnění mého prorocství, bratři. Jak nádherně se nyní odhalilo před našima očima!

16. Pán, nás všech všemohoucí Tvůrce, náš svatý Otec, Jehova, Věčný, nekonečný ve Svě lásce a moudrosti, On, Světlo všeho světla, Síla všech sil, věčná Moc všech mocí, On Sám nám všem nyní ukázal, že před Ním platí něco jen poníženost pravé pokory ve spojení s čistou láskou k Němu, vše ostatní je však zcela bez ceny.

17. Ó, bratři, kdo tu pochopí nekonečnou velikost Jeho slitování, lásky a milosti?!

18. Vždyť by nám mohl k získání jeho otcovské lásky, a tedy věčného života, dát za podmínku právě tak snadno vysoké snažení, lesk a veškerou nádheru! Ale když se uvažuje jen vnějšně, nehledíce k jeho věčnému řádu, jak strašně draho by nám potom přišla Jeho milost?!

19. Ale jak snadno lze nyní získat věčný život! Neboť ve své největší poníženosti jej mohu já a každý obdržet jako svobodný dar od něho, tak předobrého, svatého Otce!

20. Ó, milý Otče, jak velice se nyní těším, že Tobě se líbí jen pokorná poníženost, a nikoli lesk, který bych si já a my všichni nikdy nemohli osvojit!

21. Ó přijmi za to co nejmilostivěji věčný dík našich srdcí. Tobě jedinému budiž tedy všechna čest, všechna sláva a chvála od nás všech, že jsi na nás pohlédl v naší nízkosti a vyvolil nás k tlumení a hašení pýchy světa ve jménu Tvém!

22. Zachovej nás však také všechny ve stálé pokoře a lásce k Tobě a ke všem bratřím na věky. Amen.“

* * *

Kapitola 10.

Kisehelova řeč o Jehovovi jako člověku.

18. ledna 1842

1. Když Setlahem dokončil tuto svou dobře uváženou řeč, vzchopil se též Kisehe, přistoupil k Setlahemovi a obrátil se na něho slovy velmi hodnými uvážení řka:

2. „Bratře Setlaheme, ty víš, v čem záleželo naše vyučování anebo spíše naše poznání, které jsme zde již obdrželi.

3. Jehova nám byl oznámen způsobem, který zničil dočista i naše největší myšlenky o Něm.

4. Věděli jsme sice o Jeho nekonečné velikosti, moci a síle, hovořili jsme mnohdy velmi mnoho o Jeho jsoucnosti, ale kdo z nás všech by si byl tehdy opovážil i jen myslet, že by Jehova, věčný, svatý Otec byl jako my člověk, ačkoli také přenekonečně nejdokonalejší?!

5. Protože jsme si však právě naším nesprávným poznáním nepředstavovali Jehovu jako člověka, nýbrž jako něco, co do podstaty nesmírného, o čem si již nemohl žádný z nás učinit ani ten nejmenší pojem, bylo potom také na jedné straně přirozené, že ovšem přespříliš titěrné pojmy o bohublosti nemohly dopadnout o mnoho jinak, než jaká byla o něm Samém naše představa.

6. Nuže, milý bratře, naše srdce byla sice zaměstnána Bohem, avšak ty jsi měl milost, že jsi pochopil Jehovu ze správnější stránky než já. Kdo však by měl anebo mohl konat mezi námi rozhodčího?

7. Jaký hmatatelný důkaz bys mi mohl pro svůj názor a svou víru podat, jímž by se nám staly tvé správnější ideje srozumitelné?

8. Hle, také ty jsi neměl nic jiného než jen pro sebe svou víru, tak jako jsem neměl pro svůj názor nic jiného, než žel jen ovšem svou mylnou víru?

9. A tak jsi sice žil ve světle, ale byl jsi slepý a světlo jsi jen tušil, protože zároveň oteplující paprsek ti je dal jaksi v blízkosti postřehovat.

10. Já jsem sice měl otevřené oči, leč stál jsem v nejhustší temnotě, a proto jsem předně nic neviděl a mimoto za druhé nemohl jsem také žádné světlo tušit, protože velkou nocí mých myšlenek nechtěl ani jeden lepší paprsek proniknout a se šířit.

11. A tak tedy myslím, milý bratře, že bychom se teď již neměli honositi tím, co uplynulo, zda to bylo také pravdě blíže či dále; neboť to vlastní pravé přece jen neměl nikdo, a kdyby je i měl, čím by to mohl zaručit?!

12. Že nás všech svatý Otec je jako my člověk a jediný Bůh, hle, tato představa nám však chyběla. Omyl nespočíval v naší vůli, nýbrž jen v naší představě. Byli jsme vesměs ubozí pošetilci a já mezi nimi zajisté ten největší; avšak teď nám v naší velké slepotě a nouzi všem pomohl Ten, Který je nyní mezi námi svatý, přesvatý, dobrý, předobry, nás všech přelaskavý Otec. Stojí viditelně před námi a my všichni v něm poznáme věčného svatého Otce a všemohoucího, věčného Tvůrce všech věcí; proto také budiž Jemu přinášen všecken náš a všech dětí dík, všechna sláva, všechno velebení a všechno klanění.

13. Tvé prorokování se sice, milý bratře, v mnohých částech splnilo, zejména v příčině výkladu týkajícího se pokory, poníženosti a nepatrnosti, která jediné je Otci a Pánu milá; ale o tom, že Jehova je také člověk, o Jeho neskonale lásce, milosti a nepochopitelně nejvyšším slitování, bratře, o tom se nám všem nikdy ani nesnilo. A i když z nás měl někdo o NĚM takovou představu, pak to byl vždy tichý a uzavřený Zuriel se svými dcerami; leč Zuriel vždy ustupoval do nejskrytějších koutů a bylo těžko i jen slovo z něho vyloudit.

14.. My všichni ostatní jsme však nevěděli dohromady nic. Teprve včera se ti skrze Henocha stalo jasným, jak daleko jsme to přivedli s naší moudrostí a s naším prorokováním!

15. Já však – nehledě k tomu, že jsi byl pravdě vždy neurčitelně blíže než já – myslím nyní takto:

16. Neměli bychom se nijak honositi naším dřívějším stavem, nýbrž zato raději vzdát všechnu čest a slávu jediné Tomu, jenž je tu mezi námi.

17. Tvé dobro zůstává dobrem, pokud je dobrým z něho; o sobě samém a jediné z tebe však není ani o vlas lepší než to mé, dříve v základu falešné.

18. Avšak pravím nyní tobě, bratře, že děkuji Pánu za svou tehdejší temnotu; neboť byla základem mé nynější pokory, a tím byla také velkou, byť zastřenou milostí z Něho.

19. Že však byla milostí, hle, to poznávám z toho, že se jí nebudu moci nikdy chlubit.

20. Ty však jsi měl světlo a tvé srdce vychovává k hlasitému oznámení této milosti. Věřu, bratře, ty jsi sice jako já vyvolen, ale kdybys mi chtěl nyní dát své dřívější světlo za mou dřívější noc, pak bych se velmi dlouho rozmýšlel s tebou měnit.

21. Proto ti radím kvůli tobě samému, aby ses budoucně o tom již nezmiňoval. Zůstaň raději zcela mým milým pokorným bratrem. Neboť hle, před Tím, jenž Se nyní k nám blíží, stojíme oba stejně holí a nazí; proto zůstaň mým milým bratrem nyní jako i věčně. Amen.“

22. Po tomto posledním slově přišel k nim také již vznešený Abedam, položil ruce na ramena obou a pravil: „K tomuto Amen vyslovuji také Já Svě mocné Amen.“

23. Věru, Kiseheli, ty ses stal silným a jsi ze všech nejmocnější; proto také budeš vůdcem ostatních. Tobě, Setlaheme, však zůstane prorokování. Tvá řeč byla pravdivá a každý obraz tak případný, a přece je Mi řeč Kisehelova milejší, protože on více, nežli ty pro sebe, hlásal pravou pokoru.

24. Hle, tebe tvá řeč povýšila, Kisehela však jeho řeč ponížila! Co myslíš nyní, která z nich se Mi více přiblížila?!

25. Hle, je dobře mluvit tak, jak jsi mluvil dříve; ale není dobře mluvit o sobě! Neboť kdokoli tu něco pravdivého mluví, odkudpak mu to přichází?!

26. Proto se nemáš viditelně radovat z toho, že jsem ti dal více nežli tvému bratru, jelikož by jinak tvůj bratr chtěl místo Mne chválit tebe, který jsi byl přece jen slabým nástrojem Toho, jenž tě povolal a Jemuž jedině náleží všechna sláva.

27. Vaší největší slávou však budiž vaše pokora a pravá, vnitřní láska ke Mně; tehdy budete žít.

28. Hle, toť Má vůle! Tvé slovo je pravdivé a dobré, ježto je ze Mne; ale napřed podle něho zcela žij, tak budeš věčně žít! Amen

* * *

Kapitola 11.

Podstata pravé pokory.

19. ledna 1842

1. Když však uslyšel Kisehel takovéto povýšení od Abedama, pohlédl žalostně na Abedama a chtěl začít mluvit; avšak Abedam ho předešel a řekl jemu:

2. Kiseheli, Já jsem již v tvém srdci četl, co bys Mi rád řekl a oč bys Mne rád poprosil.

3. Ty bys rád zůstal nejnepatrnějším; nechtěl bys být vůdcem ostatním, nýbrž chtěl by ses dát raději vést jinými.

4. V tobě je snaha, že bys chtěl raději být určován jinými, než abys ty určoval jiné; ty bys mnohem raději poslouchal, než abys ostatním předpisoval pravidla o chování.

5. Ty bys chtěl být raději poslední nežli první z Mých sluhů a chtěl bys rád být nejsilnějším, abys všem sloužil a chtěl bys také opět být nejslabším, abys před nikým neměl nějaké přednosti.

6. Hle, za to tě teprve docela úplně chválím, ty ses mi stal převelice cenným mužem. Toto je to největší: Kdo vpravdě chce být poslední a nejnepatrnější, ten je u Mne největší; neboť nic než jedině pravá pokora dělá vás vpravdě velkými přede Mnou.

7. Protože jsi však tedy vpravdě ze základu pokorný, neboť z velké lásky ke Mně bys chtěl být ve všem před svými bratry a dětmi dokonce nejnepatrnější, a proto jsi nepohrdl v srdci nádherným slovem Setlahemovým, a učinil jsi je v sobě živé skutkem přede Mnou ve své lásce ke Mně, hle, proto také jsi vpravdě první ze všech vyvolených.

8. Neboť oni nepotřebují vůdce v moudrosti, ježto jsou jí všichni dostatečně vybaveni; nepotřebují vůdce v lásce, neboť všichni Mne znají a jsou dost srdeční, aby Mne nadevšecko milovali, nepotřebují vůdce v síle, neboť ji obdrželi jako ty; nepotřebují vůdce v moci, neboť Já jsem žádnému nedal menší díl.

9. Také nepotřebuji vůdce v mohoucnosti, neboť každý z vás obdržel spravedlivý podíl ode Mne; a nepotřebuji vůdce v Mé milosti, neboť Já jsem vás vyvolil všechny pro jeden a týž účel.

10. Ale potřebuji vůdce v ustavičné pokoře. Neboť ode Mne může každý obdržet a z Mé nekonečné zásoby si vzít, kolik jen chce; může milovat, kolik je s to a chce; může podle svého přání vírou tak zesílit, že se mu stává snadným svou vůlí hory přenášet; může svou vůlí učinit dokonce i tak mocnou, že jeho slovo budou muset tisíce a tisíce následovat; může si v určitosti své řeči tak neodolatelné úsilí osvojit, že ho bude muset vše slepě poslouchat. Ale ne tak je tomu s pokorou; neboť pokora je vlastnictvím každého člověka.

11. Pokoru nemohu a nesmím nikomu dát, nýbrž – jak se teď právě ode Mne Samého dozvídáš – mohu ji jen určit a žádat. To je ono pole, kde chci sklízet tam, kde nesejí a vlastní símě

do půdy nesypu . A přece chci sklízet. Pokora je to jediné, co mi můžete dát, aniž jste to vlastně napřed ode Mě obdrželi.

13. V pravé pokoře spočívá vlastní, nejvyšší svoboda života, proto také největší jeho dokonalost. Pokorou se můžete dokonce přiblížit ve Mně nedotknutelné svatosti Mého Božství. Ano, pravá pokora je nejvyšší moudrost člověka, nejvyšší síla svého života, moc a nejvyšší úsilí, před nímž se co nejuctivěji zachvívá celá nekonečnost.

14. Pokora je nejvnitřnější, nejvyšší síla a úsilí ve Mně Samém. Vše, co naplňuje celou nekonečnost, vzniklo pokorou a vzešlo z ní.

15. Chápeš nyní, milovaný Kiseheli, proč jsem tě povolal za vůdce ostatních?

16. Hle, protože jsi vpravdě z celého srdce úplně pokorný.

17. Toto však je také ono, čeho se všem spolu s tebou vyvoleným více méně nedostává.

18. Při nedostatku náležité pokory může však být vše svaté Mnou Samým vám dané obráceno ve zhoubné místo žehnající, není-li tato nejvyšší síla ve vás přede vším jiným daleko převládající.

19. U tebe však je pokora nejvýznačněji převládajícím rysem tvého života; proto také máš jim všem být a při této příležitosti pravím tobě dokonce: Musíš jim všem být vedoucím vzorem a živým pravidlem, podle něhož se budou muset řídit, budou-li chtít přinést zemi požehnání všude tam, kde je tak přemocně tlačí stará kletba pyšného a lživého hada.

20. Vám všem však radím, abyste vstoupili neprodleně do šlépějí Kisehelových, jinak byste mohli místo požehnání, k němuž jste povoláni, přinášet jen ještě větší zhoubu.

21. Uvažujte dobře o těchto Mých slovech a jedněte podle nich, jinak padnete a s vámi i to, co má být vámi požehnáno.

22. Slyšte, a dobře to pochopte. Amen.“

* * *

Kapitola 12.

Hranice vůdcovství.

20. ledna 1842

1. Po této řeči poděkovali všichni Abedamovi za tak velkou milost, že jim v pokoře Kisehelově určil vůdce a jednohlasně pak pravili:

2. „Ó, Abedame, na kom spočívá důvěra Tvá, tomu také můžeme všichni jistě důvěřovat! Proto Tobě věčný dík, chvála a velebení za toho, kterého jsi tak nejmilostivěji ustanovil nad námi. On nám všem bude jistě moudrým vůdcem v Tvém nejsvětějším jménu a v Tvé božské vůli a v Tvém zalíbení. Amen.“

3. A Abedam dodal: „Ano, Amen pravím vám také Já; ale všichni si k tomu ještě zapamatujte:

4. Já jsem Prvý a stojím každému ještě blíže než Mnou vám daný vůdce.

5. Proto také přicházejte ve svém srdci vždy dřív ke Mně než k vůdci, potřebujete-li rady, a Já učiním vaše srdce vnímavé k přijetí rady z úst vůdcových a naplním vás již napřed tím, co vám potom teprve ústa vůdcova potvrdí, protože budete potom poznávat slovo vůdcovo ne jako slovo jeho, nýbrž jako slovo Mé ve vás všech.

6. A tak ať vám slouží vůdce ne snad k tomu, aby vám předpisoval zákony a pravidla, nýbrž jen, aby vás potvrzoval Mou vůlí ve vás!

7. Nepřijde-li však někdo napřed ke Mně, obdrží potom od vůdce velmi často tvrdé úder, ježto mu bude vůdce oznamovat slova a ukládat povinnosti, o nichž se mu ani nikdy nezdálo, a jejichž plnění mu potom také bude připadat těžší, než kdyby na něho byla naložena celá hora k nošení.

8. Tedy – Já jsem Prvý, potom teprve přijde ten, který Mé slovo ve vás vnějšně potvrdí! Amen.

.....9. Poté je Abedam propustil a vyzval, aby Ho následovali a prodlévali u něho, dokud bude mezi dětmi viditelně prodlévat.

10. Poté povolal k sobě Juru, Bhusina, a Ohoriona.

11. A když se k Němu co nejrychleji odebrali a padli před Ním na tváře, vyzval je, aby ihned opět vstali a řekl jim:

12. „Teď jste již slyšeli, co vše zde bylo vyloženo, tedy úplně a jasně Mou vůli, pokud vám každému z vás náleží snadno podle ní jednat.

13. Avšak vás jsem neurčil pro nížinu, proto tu také nemáte, jako všichni ostatní, žádné povinnosti; ale nyní vás všechny určuji stejně pro pokoru, chcete-li být opravdu Mými dětmi a mít dokonale svobodný, věčný život ze Mne.

14. O pokoře vám nemusím již více říkat, než co jsem o ní již řekl vyvoleným, ale musím vás ještě napomenout, abyste se také vy především přičiňovali o pokoru svých srdcí, neboť bez pravé, vnitřní pokory srdce nemůže Mne nikdo vpravdě milující ve svém srdci uchopit a tím potom žít dokonale, věčný život lásky ze Mne.

15. Kdykoli Mne budete chtít milovat, avšak vaše srdce nebude dosti silné, aby Mne s planoucí láskou uchopilo, nýbrž bude se muset spokojovat toliko zaměstnáváním myšlenkami o Mně, (kterýžto stav se podobá stavu, v němž by někdo velice rád něco uchopil teplotou ducha, avšak předtím několik nocí nespál, proto se ho zmocní tupost a velká ospalost právě tehdy, když si předsevzal, v ohni svého ducha působit), pak považte, že vám chybí pravá pokora, neboť ona je nejvladnější základ všeho života.

16. Nemáte-li však tento základ, co je tu vaše láska? Noční sen.

Co Mé slitování na vás? Dotýkání se kamene holí.

Co Má milost? Světlem shnilému pařezu.

Mé slovo? Neslyšným zvukem mrtvé hroudě.

Co Má láska k vám? Vání jemného větru přes necitlivou drolivou půdu.

Ano, co nakonec Já Sám? Nic než všední symbol bez bytí, anebo to, čím je zvířeti, které spí v hlubině mořské a v nitru Země, sluneční paprsek.

17. Proto se také vy přičiňujte především o pokoru. Jestliže jste našli její nejvnitřnější kořen, potom jste také našli ve vši moci, síle a úsilí úplně Mne a Mou lásku, milost a slitování a věčný život a jeho nádheru ve všem tom.

18. Přijměte tedy také vy Mé požehnání a buďte moudřími vůdci a učiteli všech svých dětí. Učte je však také všechny, aby hledaly napřed Mne; a když Mne v pravé lásce a pokoře srdcí našly, potom ať teprve přijdou k vám a ukáží vám velký nález, kterého se jim dostalo.

19. Také vám však udílím veškerou nutnou moc a sílu. Moudře jí používejte, kdybyste někde zpozorovali tvrdošijnost.

20. A jako nyní Já vyvoluji vás, abyste vedli své děti, tak zvolte také vy ze svého středu ty, jejichž srdce naleznete naplněno pravou pokorou; ale žádného, kdo by o to snad usiloval a chtěl by být víc a větší než všichni jeho bratři, místo aby byl nejnepatrnější mezi nimi.

21. Také toho ne, kdo by se stavěl nejnepatrnějším, aby byl zvolen. Patolízala vykažte dokonce na tak dlouho z vaší země, dokud se opatřen Mým vysvědčením v srdci k vám nenavráti a neprosí vás o přijetí za nejnepatrnějšího sluhu ve vaší zemi.

22. Toho všeho dobře dbejte a buďte naplněni vlídností ke všem cizincům, které k vám přivedu; pak budu také u vás po všechny časy. Amen. Mé požehnání s vámi! Amen.“

* * *

Kapitola 13.

Vážnost a vůdcovství.

21. ledna 1842

1. A když byli také tito tři propuštěni, obrátil se Abedam vznešený k Abedamovi známému tázaje se ho:

2. „Abedame, řekni Mi, co z tebe Mám učinit? Hle, děti na západě nemají ještě vůdce, cožpak, kdybych jim dal tebe?

3. A druhý Abedam odpověděl: „Ó, předobry Otče! Předně na tuto Tvou nejvyšší životní otázku Ti nemohu nic jiného odpovědět, než: „Staň se svatá vůle Tvá! Neboť Ty beztoho víš, že já jsem vždy

ochoten jít pro Tebe do ohně a z nekonečné lásky k Tobě dát se přetvořit ve vše, cokoli by jen chtěla Tvá svatá vůle ze mne učinit!

4. Protože však tento vůdcovský úřad je však nutně vždy spojen s určitým stupněm vážnosti (odpusť mi, pravím-li to podle zvyku přímo od plic), kterou jak pevně věřím, nemůžeš ani Ty Sám od tohoto úřadu zcela oddělit, dokud vůdce má být a zůstat tím, k čemu jsi jej co nejmilostivěji vyvolil, prosil bych Tě tedy pouze o to, abys kvůli mé, již staré pokoře která, mne vlastně přivedla k Tobě, ušetřil mne s mou velkou hloupostí tohoto svatého úřadu. Hle, je tu velké množství dětí; mezi nimi se jistě ještě nalezne několik druhu Kisehelova.

5. Vždyť Ty víš, že já jsem měl již odjakživa největší radost jen z nejnepatrnějšího postavení, že jsem vždy tisíckrát raději poslouchal, než abych dával někomu jinému zaměstnání, proto mne tedy tohoto úřadu ušetři.

6. Ano, kdyby Ti to bylo vhod, zvěstoval bych Tvé svaté jméno zcela v nepozorovatelném tichu; ale jen bych při tom nechtěl být někým za něco považován.

7. Víím sice od tebe, že i pokora přestává být skutečnou ctností tehdy, dbá-li se jí proto, že je v ní člověku jaksí samolibě co nejlépe, avšak, předobry Otče, Ty vidíš mé srdce, víš, že něco takového u mne naprosto není, nýbrž že jsem pokorný jen z lásky a nejvyšší úcty k Tobě a z toho důvodu jsem pak také ke všem svým bratřím nadmíru úslužný, což je vše mou jedině největší radostí! Proto ušetři mne tohoto úřadu; avšak Tvá svatá vůle se staň nyní jako vždy. Amen.“

8. A vznešený Abedam se ho opět otázal řka: „Ty bys tedy nechtěl být vůdcem proto, že na tomto úřadě lpí jakási vážnost, která je, jak se domníváš, neoddelitelná od tohoto úřadu, aniž bys náležitě uvážil, že Já bych snad mohl tak obtížnou vážnost tobě od tohoto úřadu oddělit?“

9. A známý Abedam odvětil: „Ano, Pane a Otče, Abedame, je-li toto možné, pak mne můžeš vyvolit za vůdce tygrů, lvů, hyen, medvědů, vlků, rysů, lišek a já Tě budu až na konec světa následovat. Kdybys Mne poslal do hlubin moří, půjdu a vykonám tam svatou vůli, ale jen s vážností pryč!“

10. Já pro sebe nemohu používat ani síly, ani moci a také ne násilí, nýbrž jedině Tvé lásky ve svém srdci: neboť kdybych měl jako ostatní sílu, moc a úsilí, kdo by mne pak uchránil před vážností úřadu?!

11. Mám-li však ve své nejnižší nepatrnosti jen Tvou lásku, pak mohu podle síly Tvé lásky v sobě v nejsvětější pokoře svého života posloužit každému!

12. Kdyby to tedy byla Tvá svatá vůle, chtěl bych být v Tvém svatém jménu vůdcem nepovšimnutým. Amen.“

13. A vznešený Abedam mu poté pravil: „Poslyš, Abedame, tvá mysl je spravedlivá a zcela hodna, aby se těšila z Mého velkého zalíbení; avšak tvé poznávání věcí v Mému řádu je ještě velmi daleko za tvou čistou myslí. Neboť hle, v řádu všech věcí nemůže být nějaký úřad, který by nebyl spojen s žádoucím stupněm vážnosti; neboť bez této vážnosti nebyl by úřad úřadem, nýbrž byl by pouze nevázaným volným místem rozporu, v němž by se každý raději přel o svou pošetilost, než aby následoval moudrosti svého bratra.

14. Je-li však úřad opatřen náležitým stupněm vážnosti, jež záleží v žádoucí síle, moci a úsilí, pak je tím bezbožník zdržován od toho, aby se úřadu a Mému řádu vysmíval a konečně je přinucen, aby se chopil ustanovení úřadu, tohoto ustanovení potom alespoň po tak dlouho nuceně dbal, dokud se ho tak úplně nezemocnil, že se mu stává směrnici vlastního života, jako by z něj samého vzešlo, vlastní, hotovou a běžnou.

15. Hle, Můj milovaný Abedame, toho úřad bez náležitého stupně vážnosti nemůže nikdy docílit.

16. Chceš-li Mi tedy být sluhou, pak musíš Mou vůli zcela pochopit a podle toho se zachovat a přesně jednat a přitom z tvé vůle nesmí být nic jiného nežli jedině ochotná poslušnost, která je semenem pravé vnitřní pokory.

17. Vážnost však bez toho nelpí na úřadě jednající osobě, nýbrž jen na úřadě samém, který však nepředstavuje nic jiného než Mne Samého v lásce, milosti a slitování, je-li Mnou zřízen a určen i s těmi, kteří mají onen úřad zastávat. Chtěl bys Mi tedy upírat vážnost Mé svatosti?!

18. V čase věcí světa budou sice ještě velmi různé úřady a lidé se budou až do smrti namáhat, aby nějaký takový úřad nějak uchvátili; tyto úřady budou však ovšem pak stěžít ode Mne a všechna jejich síla a moc a donucování bude všem ještě cizí světskou mocí.

19. Avšak tak tomu není s úřadem, který ti zde ukládám Já. Vždyť tento úřad dostáváš jen v důsledku své velké pokory; proto jej přijmi tak, jako jej přijali všichni ostatní a jedne podle toho.

Tak budeš vpravdě žít dokonalým životem ze Mne a ve Mně.

20. A tak přijmi tedy také ty Mé požehnání a buď pravým, věrným a živým vůdcem všech dětí západu.

21. Na koho však budeš vkládat ruce ve jménu Mém, ten se stane jako ty vůdcem bratrům ve vši životní moudrosti ze Mne.

22. A tak tedy přijmi Mé požehnání a jako máš Mé jméno, tak budeš také budoucně mít ve vši síle a moci a neodolatelnosti Mé slovo, Mou lásku, Mou milost a Mé slitování! Amen.“

* * *

Kapitola 14.

O břemenech úřadu vůdcovského a o slabosti člověka.

22. ledna 1842

1. A známý Abedam byl skrz naskrz dojat velkou milostí Páně, takže se nemohl ani vzpamatovat, aby Mu mohl vzdát dík; byl v nejvlastnějším slova smyslu a významu takřka celý pryč a nemohl ani mluvit, ani se pohybovat, ani stát a ani chodit.

2. Jelikož však vznešený Abedam velmi dobře zpozoroval jeho velkou rozpačitost, přistoupil k němu a dotknuv se ho, řekl mu:

3. „Abedame, otevři se; neboť nesluší se, aby se muž jako ty ocitl v takových rozpacích, že se tím stává téměř nepřičetný. Hle, toto nečinily ani dívky, když jsem jim ukazoval velmi velké věci a také jsem je nechával neméně nežli tebe brát podíl na velkých milostech; a mimoto Mne již znáš déle než ony.

4. Proto před tváří vlka buď mužem, a ne zajícem.

5. Také nyní ještě nesmíš ode Mne odcházet, nýbrž zůstaň po Mém boku jako dříve. Proto, že jsi nyní ode Mne obdržel pravé a užitečné určení svého života, musíš se tedy stávat nepřičetným?!

6. Já ti však pravím: Teprve až nastoupíš činně svůj úřad, vzejde ti největší světlo; tehdy se ti stane jasným, že mé úřady na tomto světě nejsou nikterak snad přetíženy medem. Zato však tím více všelikými trpkostmi.

7. Tehdy Mi teprve budeš velice děkovat za věno síly, moci a neodolatelnosti, protože teprve tehdy poznáš, jak chudý bys byl ve svém úřadě bez tohoto věna.

8. Proto vstaň a poděkuj Mi teprve, až ochutnáš všechny sladkosti Mého, tobě nyní daného úřadu. Amen.“

9. A po těchto slovech se známý Abedam probral ze svého omámení a otázal se vznešeného Abedama, zda by nyní směl něco promluvit.

10. A vznešený Abedam se ho naproti tomu otázal: „Zkoumej napřed svůj jazyk, zda jsem jej nějakým provazem přivázal na ponebí anebo na zuby.“

11. A známý Abedam odvětil: „Ó, Pane a Otče, tak tomu naprosto není!“

12. A vznešený Abedam mu řekl: „Není-li tomu tak, můžeš mluvit vždy, jak ti jazyk narostl; ale rozuměj: jen ne příliš silně od jater, kde má domov žluč, nýbrž zato raději poněkud více od srdce, kde má svůj domov život. Rozuměj tomu dobře! Amen.“

13. A známý Abedam vybavil ze srdce tato slova řka: „Abedame, velký, svatý, vševedoucí, přelaskavý, přemilostivý, přesladký, předobry Otče, teprve nyní jsem s to Ti děkovat; avšak ne slovy, ne posunků, ne rukama, ne nohama, ne břichem, ne zády a ne hlavou Ti chci děkovat, nýbrž jedině ve stále větší pokoře, trpělivosti a lásce svého srdce Ti chci děkovat a skutkem Ti chci přinést obět', obět' odevzdanosti do tvé svaté vůle, obět' trpělivosti, obět' mírnosti, lásky, slitování a obět' vytrvalosti. A kdybys nechal přšet na mne i zápalné ohně a žhoucí kameny, věru pravím Tobě, Abedam neuhne, nýbrž v Tvé věrnosti vytrvá až do konce svých dní, a kdyby jich následovalo i tolik, kolik je písku v moři; neboť jistě nebudeš ukládat břemena nad mé síly?!

14. Co je však v souladu s mými silami, to ať si již vypadá jakkoli; bude to vzato ihned na má bedra a pak co nejtrpělivěji neseno až na konec času, který jsi mi určil.

15. Zkus jen učinit se mnou zkoušku. Postav mne do ohně, anebo mě pošli do vody, anebo mě nech honit se za blesky, anebo na mě dopusť cokoli, ó Otče, jak chceš a můžeš, a já to budu z lásky k Tobě co nejtrpělivěji snášet.

16. Avšak nežádám toho od tebe proto, že bych Tě chtěl jaksí přesvědčit o své vytrvalosti, neboť Ty přece již od věčnosti víš, kolik budu s to statečně snést; nýbrž prosím Tě jen o to, abys na mě dopustil takovou zkoušku, z níž bych mohl pro sebe sama poznat, jak dalece sahá síla mé vytrvalosti a kolik slabosti je ve mně ještě skryto a zda při mnohé útrpnosti Tebou mi uděleného úřadu budu jej s to úplně snášet. Tvá svatá vůle se staň! Amen.“

17. A vznešený Abedam pohlédl na něj s vážnou laskavostí a pravil mu bera ho za ruku:

18. „Abedame, Abedame, ty si mnoho troufáš! Ale považ také přitom, kdo je Ten, kterému činíš taková zaslíbení!

19. Znáš všechny ty nekonečné zkušební prostředky, které jsou věčně Mé vůli po ruce? Myslíš, že závisí na tobě, zda zůstaneš stát, či zda se rozpadneš k smrti?

20. Proto zůstávej jen věren tomu, co jsem ti svěřil a nevyprošuj si ode Mne břemena, na něž by ses ve skutečnosti nemohl odvážit ani s polootevřenýma očima pohlédnout, a Já budu s tebou spokojen. A prosíš-li Mne o něco, pak Mě pros raději a to, abych od tebe veškeré pokušení odvrátil, místo abych tě do pokušení uváděl. Potom snáze obstojíš a budeš Mi milejší, zůstaneš-li Mi věrný v tom, nad čím jsem tě ustanovil, než kdybys novými břemeny k smrti tlačěn, ve vší zoufalosti potom ke Mně volal: „Pane, zachraň mne, nebo zahynu!“

21. Abys však náležitě poznal pošetilost své prosby, posadím ti na tvář jen na minutu domácí bodavou mouchu, a tato minuta se ti stane dost dlouhou. A tak se tedy staň podle tvého přání! Amen.“

22. A v tom okamžiku seděla velká domácí bodavá moucha na tváři známého Abedama a jala se ho usilovně bodat. A Abedam se tak prudce ulekl, že by byl přešel téměř v zoufalství, jelikož se nemohl neustále bodající mouchy zbavit, kdyby ho vznešený Abedam před časem od toho neosvobodil.

23. Když se zhostil tohoto malého břemene, padl ihned k nohám Abedamovi a děkoval Mu jako znovustvořený za toto záchránění od blízkosti zániku.

24. A vznešený Abedam se ho poté otázal: „Nuže, chtěl bys nyní také ještě prodělati malou zkoušku ohněm?“

25. A známý Abedam odvětil třesa se na celém těle: „Ó, Pane, ušetři mne ve vší věčné budoucnosti nejen nyní slíbené zkoušky ohněm, nýbrž nenech také nikdy přijít takovou tvrdošijnou mouchu na mou tvář; neboť Tvá zkoušení jsou strašná!“

26. A vznešený Abedam mu na to pravil: „Zůstaneš na věky ušetřen, ale ušetři také ty Mě každé ještě mnohem strašnější pošetilosti přede Mnou, a zůstaň Mi věrný! Amen.“

* * *

Kapitola 15.

Neposlušnost z lásky.

24. ledna 1842.

1. Když tedy vznešený Abedam usměrnil známého Abedama a ten v sobě poznal, že se vší pokorou daleko ještě není v pravém základu a že právě Pán ho teprve uvedl zpět do pravého základu hlubiny hlubin života lásky, tu se jal teprve také vpravdě Abedamovi děkovat. A Abedam ho posílil a obrátil Se pak k Henochovi a řekl mu toto:

2. „Henochu, jak sám vidíš, uplyne ještě jeden a půl obratu od přímého středu dne, avšak za jeden obrat stínu před středem dne má být zapálena kvůli lidu obět, takže nám zbývá poloviční obrat stínu.

3. Čím bychom měli tento zbytek času užitečně strávit?“

4. A Henoch čistou láskou ke Mně zcela rozohněn pravil:

5. „Ó Abbo, Ty jsi to již určil a předtím jsi mému duchu řekl: „Lenochu, hle, děti východu neviděly ještě svého Otce.“

6. Jdi tedy tam k jejich skrovnému zástupu a povolej všechny ke Mně, aby Mne viděly a abych jim požehnal.“

7. Jelikož jsem se toto od Tebe, ó, Abbo, dozvěděl, jak bych mohl ještě myslet, že by bylo ještě něco potřebnějšího, než co naléhavě vyžaduje Tvá svatá vůle?“

8. A Abedam pravil dále milému, zbožnému Henochovi: „Milý Henochu, jelikož jsi toto již dřív slyšel v srdci, pročpak jsi ihned nešel a nevykonal Mou vůli, jakmile jsi ji v sobě postřehl?“

9. A Henoch odpověděl: „Ó, Abbo, kdo se může od Tebe odloučit, dokud Tě má osobně živě před očima, ušima a všemi smysly a zejména pak před a ve svém nade všecko milujícím Tě srdci?!

10. Svaté, ano přesvaté je každé slovo, které mluvíš Ty, ó, Abbo, skrytě k našim srdcím, ale ještě přesvatější jsi Ty Sám.

11. Neboť jakmile se Tvé přesvaté slovo dává slyšet v mém srdci, tu jsi je dal, ó Abbo tak, aby naše nečistá srdce mohla snést oheň Tvé nekonečné svatosti, který se vylévá z každého z Tvých slov jako velký světelný a ohnivý proud do našich nevýslovnou láskou a úctou se chvějících srdcí.

12. Jestliže však, ó Abbo, osobně před námi jednáš a mluvíš, pak je každé z Tvých nejvyšších přesvatých a nejvyšších živých slov nekonečné moře světla.

13. Kdybys nechal do mého srdce zcela nezastřeně přijít jen jiskérku těchto Tvých slov, která jsou s to vyslovit jen tvá nejsvětější ústa, co by se tu ze mne stalo?!

14. A tak hle, jak jsi již od věčnosti viděl, příčinou této mé neposlušnosti vůči Tvému přesvatému slovu ve mně jsi Ty, nejsvětější Otče, ano, Ty Sám a má láska k Tobě, která mne spoutala a co nejvroucněji na tebe, ó, Abbo, vázala.

15. Já již nežiji život Tebou mi dané přirozenosti, které jsem tvým velkým slitováním již dávno odumřel, nýbrž Ty jediný jsi nyní veškeren život a veškerá láska ve mně, takže ne již já, nýbrž jen Ty jsi vše ve všem ve mně.

16. A tak byla Tvá vůle také to, abych zůstal, dokud jsi mne vnějšně nenapomenul, abych účinně vykonal Tvou nejsvětější vůli.

17. Nyní jsi mne však napomenul, a to je svatým znamením k započetí činu a hle, ó, Abbo, mé nohy čekají na Tvůj pokyn, ačkoli v sobě zcela jasně spatřuji, že Ty, ó přesvatý, přelaskavý Otče, nepotřebuješ nikdy mé ubohé služby, nýbrž dáváš mi jen něco činit skrze Tvou nekonečnou lásku a slitování a pohlížíš potom na můj nicotný skutek co nejmilostivěji tak, jako by byl něčím před Tebou, zatímco jsi to, ó přelaskavý Otče, ty, který Se ve Svě nekonečné lásce a slitování tak nepochopitelně hluboce snižuje a jedná tedy skrytě mocně skrze slabý nástroj právě tak, jako kdyby jednal nástroj sám o sobě a ze sebe.

18. Proto Tobě budiž všechna má nejvyšší možná nekonečná láska nyní, jakož i po všechny věky věků! Amen.“

19. A Abedam pravil poté Henochovi: „Henochu, ty jsi Mi dal opravdu nejplatnější odpověď, které nelze naprosto nic vytknout, ano, ani prvý, nejduchaplnější Cherub nebes by tu nemohl říci více, nežli co jsi Mi odpověděl nyní ty. Ale přesto by v tom přece jen mohlo ještě něco být, co by vyžadovalo kvůli těm druhým silnějšího osvětlení, a to, že jsi Mne předtím nazval příčinou své neposlušnosti.

20. Mluvil jsi sice neúplnějš pravdu; ale aby se ti nestala chybou a ostatním pohoršením, můžeš ji nechat stát se před otci, bratry a dětmi svítivější. Amen.“

21. A Henoch v nejradostnější úctě před Abedamem pravil jakoby v nejvnitřnější lásce k němu: „Ó, Abbo, takto tomu rozumím já a takto by tomu měli rozumět také všichni:

22. Někdo by měl milovanou nevěstu, která by byla naplněna nejvroucnější láskou k němu a tento ženich by k ní přišel jednou do zahrady. Ona by si sním ráda o leccěms v příčině čisté nebeské lásky promluvila, aby z toho viděla, jak velice také ji ženich miluje. Ženich zcela tiše a nepozorovaně řekl: „Poslyš, milovaná nevěsto, tamto na východě zahrady roste podivuhodně krásná rostlina. Nešla bys ihned tam a nepřinesla bys mi ji sem na pamětní znamení Tvé lásky?“

23. Když však přítom nevěsta pohlédne na ženicha, nemůže se pro příliš mocnou lásku k němu od něho odloučit a nevzpomene si na nevinnou čistou květinu dřív, dokud ji ženich opětně

co nejněžněji neupomene o květinu.

24. A tak byl tedy ženich nositelem sladké viny svou láskou, protože nevěsta by byla málem na květinu zapoměla.“

25. A Abedam se poté ještě otázal Henocha: „Henochu, víš však také, kdo ti nyní dal tento obraz? Vyrostl na tvé půdě?“

26. A Henoch odpověděl: „Ano, Abbo, vyrostl opravdu na mé půdě; neboť mou věčnou půdou jsi Ty, ó přelaskavý, svatý Otče, jedině Ty!“

27. A Abedam hlasitě pravil: „Slyšte všichni! Takto mluví vždy živí z pravého základu; neboť Já Sám jsem věčným základem všech jejich slov!

28. Proto se snažte všichni o to, oč se vždy snažil Henoch, tak naleznete i vy pevný základ Henochův!

29. Ty Henochu, jdi však nyní a přines Mi sedm květin od východu a ať všichni ostatní následují oněch sedm! Amen.“

* * *

Kapitola 16.

Henoch přivádí Uraniona a jeho šest bratří a děti od východu k Pánu.

25. ledna 1842

1. A ihned po slovech Henochových a po úplném jejich schválení Abedamem se odebral Henoch k dětem východu, které se utábořily poblíž jeskyně Adamovy.

2. Když přišel až úplně k nim a ony ho spatřily, tu volaly radostí a pravily: „Hleďte, hleďte, Henoch! Ten láskyplný, moudrý učitel Henoch, jehož slovům se co nejochotněji podrobil dokonce arciotec Adam, přichází k nám! Ano. Přišel již k nám a je již u nás, mezi námi a v nás!“

3. A jeden otec východu, jménem Uranion, předstoupil před Henocha a otázal se ho s největší a s nejvyšší láskyplnou úctou:

4. Otče Henochu, nejmoudřejší učiteli velkého Boha, který je věčná láska a moudrost Sama, jakýpak svatý úmysl nechal nás stát se účastnými vysoké milosti, že jsi k nám ty sám přišel?

5. Věru, jistě nemáš pro nás nic nepatrného v záloze!

6. Kdyby to byla tvá vůle, mohl bys nám to sdělit; neboť něco takového je naším jedinečným štěstím a my všichni jsme ještě nikdy nehledali jiného štěstí, než abychom slyšeli jen něco o Tom, jehož jméno je příliš svaté, než aby naše jazyky byly hodny je vyslovit!

7. Proto, nejctihodnější otče Henochu, sděl nám, co tě přivedlo sem k naší velké ubohosti.“

8. A Henoch se poté k nim obrátil těmito slovy: „Poslyšte, vy všichni moji milovaní otcové, bratři a děti! Předně vám děkuji za vaši lásku ke mně a ke všem mým a vašim otcům, bratrům a dětem a chválím vaši vždy pravou bázeň Boží a nejvyšší blaženou lásku velkého, nejsvětějšího, nejvyšší láskyplného, mírného, nejshovívavějšího Otce ve vší velké pokoře vašich srdcí, za druhé však k tomu dodávám, aby mne vaše velká láska pro všechnu budoucnost ušetřila téměř zbožňujících výrazů vašich v lásce nejvyšší vřelých pocitů; neboť hleďte, nikdo nežli jedině Bůh, nás všech nejlaskavější, nejsvětější Otec jest to, jemuž jedině náleží všechna čest, všechna chvála, všechna sláva, všechna láska a všechno klanění.

9. My však jsme všichni vespolek bratry, kde nikdo nemá být pánem druhému, nýbrž, jak bylo řečeno, jen bratrem a milou sestrou a z lásky moudrým otcem dětem a čistým, láskyplným mužem ženě. Líbí-li se to svatému Otci, ať vede bratr bratra ve vší lásce, ztratil-li světlo života. Co je nad to, to vše jsme jen dlužni svatému Otci.

10. Toto pojměte do srdce a poslyšte nyní dále: Ty, Uranione, ses mne již hned zpočátku tázal na svatý úmysl, který mne přivedl sem k vám. Poslyš tedy, co ti nyní sdělím:

11. „Co bys asi soudil o člověku, jehož slovo je tak mocné, že již nejslabším pokynem zahladí bouři, jaká byla včera tak, jakoby jí nikdy nebylo?“

12. Který jedním slovem dovedl znovuzřídit tuto nesmírně nádhernou jeskyni Adamovu, která byla, jak někteří z vás dnes ráno asi zpozorovali, bouří na prach zničena, jako kdyby tu již byla jako budova od věčnosti stála.

13. Ano, pravím tobě, o člověku, před jehož dechem prchá moře a před jehož hlasem se co nejuctivěji zachvívá celá nekonečnost, před jehož pohledem uhasíná Slunce, pod jehož kroky se všecken svět obrací v niveč a ke komu on obrátí své srdce, ten je naplněn vší mocí, silou a nadvládou nade všemi věcmi světa a jehož srdce se stává nejvyšším živým požářem nejčistší lásky, nejvnitřnější pokory a věčného života z ní!

14. Řekni mi, co bys asi o něm soudil! – Avšak mne zdržuj daleko od každé své myšlenky!“

15. A Uranion se na několik okamžiků zamyslel a konečně odpověděl: „Ó Henochu, tvá slova zní nejvyšším tajuplně! Kdyby takový nějaký člověk ve vší pravdě existoval, jaký rozdíl by tu potom byl mezi ním a Bohem?!

16. Neboť co o něm vypovídáš, je zajisté vše, co si můžeme myslet o Bohu a tento člověk by tedy musel být buď sám proniknut a naplněn vším Božstvím, anebo je tento člověk Bůh Sám.

17. Neboť jinak by se toto nedalo pochopit, kdyby se tu nemohlo předpokládat to, co jsem ti tu předtím sdělil. Neboť ačkoli je člověk schopen velikých, úžasných milostí od Boha, podobně jako malá nádoba, do níž můžeme vpravit sedm hrstí vody, přičemž každá její kapka vody je shromaždištěm jistě netušených, nesčíslných divů. Ale jako je nemyslitelné vpravit do této nádoby celé nesmírné moře, tak je také nemyslitelné, že by snad existoval nějaký nám podobný člověk přirozený, jenž by byl způsobilý k vlastnictví čistě božské velikosti, síly, moci, vlády, lásky, milosti a slitování tak, aby trval a pod nekonečnou tíhou takové čistě božské plnosti ihned nezahynul.

18. Proto tedy, milovaný Henochu, nevyjadřuj se pro nás tak tajuplně, nýbrž ukaž nám jasně, co vězí za tvým tak přemocným člověkem.“

19. A Henoch mu odvětil: „Pravím tobě, Uranione, zavolej k sobě svých šest bratří, následuj mne potom se všemi svými tisíci dětmi a pohleď tamto; na východní výšině Adamově všichni důkladněji osobně poznáte tohoto nejmocnějšího člověka.“

20. A Uranion učinil vše podle slov Henochových a stál tu opět se všemi svými šesti bratry ihned zcela pohotově.

21. A Henoch obhlédl zástup a vyprosil si pak, aby ho následoval.

22. Veselí a naplnění nejvyšším očekáváním přicházeli k nádherné východní výšině. Když však byli již zcela blízko ní, tu je všechny pojala velká úzkost a tíseň, takže se sotva odvažovali dál.

23. Henoch však jim dodával odvalu, aby ho jen srdnatě následovali; avšak jeho slovo nechtělo proniknout. A Henoch byl v rozpacích, že je tak špatným poslem.

24. Když se však ohlédl, hle, tu stál již po jeho boku Abedam.

25. Henoch, nejvyšším potěšen, chtěl mu ihned sdělit svou nesnáz.

26. Ale Abedam mu řekl: „Toho všeho nyní zanech. Dokud byla tvá síla určena působit, pak také co nej přesněji působila; nyní však, jelikož jsem ti přišel pomoci Já, netřeba ti již žádné starosti, nýbrž nech nyní starat se Mne.“

27. Poté obrácejí se však k oněm sedmi pravil: „Pročpak se bojíte jít dál? Řekněte mi to. Snad znám prostředek, který z vás sejme všechnu bázeň.“

28. A Uranion na to odvětil: „Přešlechtný bratře a příteli! Zde na návrší je prý člověk, který je tak mocný, jako kdyby to byl Bůh Sám! A tato myšlenka brzdí naše údy.“

29. A Abedam mu odvětil: „Jestliže se jinak ničeho nebojíte, pak je vaše bázeň nyní již u konce; neboť hleďte, tento strašný člověk jsem Já Sám. Opravdu člověk, jemuž je na věky poddána a také zůstane na věky poddána celá věčnost a nekonečnost, všechna nebe a Země, všichni andělé, všichni lidé a všichni tvorové.“

30. Ale proč byste se Mne proto měli bát? Jen Mne zmužile následujte a ničeho se nebojte; neboť velmi brzy Mne poznáte ze zcela jiné stránky. Amen.“ A všichni Ho následovali.

* * *

Kapitola 17.

**Uranion a Purista u Adama a Evy.
Zázrak s plody. Oběť zapálená bleskem.**

26. ledna 1842

1. Jelikož však cesta byla již jen několik set kroků dlouhá, rozumí se již samo sebou, že zbývající ještě cesta k dosažení návrší netrvala již příliš dlouho, zejména vezme-li se k tomu ještě v úvahu všemohoucí Vůdce.

2. Když sem všichni došli, děti se poklonily Adamovi a Evě a pak také všem ostatním dětem hlavního kmene. Když tímto obvyklým způsobem osvědčily všem náležitou úctu a lásku, tu šel Uranion ihned k Adamovi a pozdravil ho, jménem všech mu poděkoval a nechal pak předstoupit svou pravnučku jménem Puristu, která měla odevzdat Adamovi vybrané plody východu v košíku, který vlastnoručně upletla z jakési horské trávy; a ona předstoupila a učinila s velkou, nejvyšší radostí, jak jí bylo přikázáno.

3. Když však Adam pohlédl na skvostné plody, začal mocně žasnout, jelikož dosud nikdy neviděl, ani neokusil podobných plodů, tak vonících, a proto se otázal Puristy: „Puristo, nejmilejší dceruško svého otce Gabriela, který je mým velkým miláčkem, pojď sem ke mně a řekni mi, kdepak jsi pro mne nasbírala tyto tak nádherné plody?!

4. Neboť jsou to plody, jakých mé oči od prvopočátku mého jsoucna ještě nikdy neviděly! Jsou to opravdu nadrajské plody, ano nazval bych je opravdu plody skutečně nebeskými.

5. Řekni mi tedy, kde jsi je nasbírala.

6. Když pak Purista pohlédla sama důkladněji na plody, tu se ulekla a nevěděla, co by na to řekla; neboť tyto plody jí samé připadaly nyní zcela cizí.

7. I zavolala svého zbožného otce Gabriela a potají se ho tázala: „Milý otče, ty jsi mi ony plody tajně vyměnil?

8. Pohleď jen sem, to přece opravdu nejsou plody, jaké přináší naše malá zahrádka. Neboť takové nádherné plody jsme sami ještě nikdy neviděli!“

9. A Gabiel jí opravil: „Má jediná, milovaná dcero, tu se stal zázrak. Jak se ta věc má, tak ji také sděl vznešenému praotci.“

10. A Purista přistoupila nyní nesměle před Adama a sdělila mu to.

11. A Adam odvětil: „Ano, ano, je tomu tak, jak jsem si to potají ihned pomyslel: My všichni jsme již zase o jednu milost bohatší.

12. Kde se svatý, přeslitovný a přelaskavý Otec již takto divuplně chová, což tu teprve poskytne Jeho odhalení?

13. Ó, mé ubohé srdce! Zda sneseš takovou velikou laskavost Pána, našeho nejsvětějšího Otce?

14. Ó Abedame, kdo je s to Tebe chválit, kdo Tobě děkovat, kdo Tebe velebit, kdo Tebe milovat a podle důstojnosti se tobě klanět?!

15. Pocit mé nicotnosti a Tvé nekonečné a věčné jsoucnosti je vše, co já Ti mohu přinést za oběť!“

16. Má milovaná Puristo, obrať se však a pohleď na Toho, Jenž stojí právě za tebou a poděkuj Mu ze všech sil; neboť On to je, Který naplnil tvůj košíček těmito nebeskými plody, aniž jsi mohla upozorovat kdy.“

17. A Purista pravila však poté Adamovi: „Ó vznešený otče otců, kdyby On to učinil, pak by to bylo od něho velmi zlé; neboť on musí přece vědět, že já nemohu nikoho jiného milovat a také nemiluji, než jedině svého nebeského Otce a svého otce Gabriela a svou matku Aoru.“

18. Dosud jsem před každým mužem prchala a má touha byla vždy obrácena jen jedině vzhůru k tomu Jednomu; jak tedy mohl tento člověk něco takového učinit?

19. Ten asi jistě vůbec neví, že je hříchem, jestliže se bez vůle Boží přiblíží k děvčeti tak, že o tom nic neví ani moji rodiče.

20. Hle, to bylo od něho zlé – neboť tak to vím od svých rodičů – a proto také nejsem s to, nesmím a nemohu mu děkovat, i kdyby tyto plody byly ještě mnohokrát nádhernější, než nyní jsou.

21. Jen mu řekni, že to bylo od něho velmi zlé, aby toho budoucně již nečinil, jinak by si od nebeského Otce přivodil velký trest.

22. Pro tentokrát budu však nebeského Otce za něho prosit, aby ho co nejmilostivěji ušetřil.“

23. Po těchto slovech prosila také co nevroucněji nebeského Otce za odpuštění viny člověku, který jí toto učinil.

24. Adam jí však řekl: „Překrásná, přenádherná, přeněžná květino vznešeného východu, věru, pravím tobě, kdyby snad nebeský Otec nějakou tvou prosbu ještě nikdy nevyslyšel, věř mi, že tuto prosbu jistě nenechá nevyslyšenu.“

25. Já ti nemohu a nesmím nyní ještě říci, jak a proč; ale buď jen klidná, jistě se to velmi brzy dozvíš!“

26. A Purista se s tím spokojila a uklidnila se.

27. Avšak Abedam povolal k sobě ihned Henocha a řekl mu: „Henochu, jdi nyní a polož zabitého beránka na oltář a přijď pak ihned opět sem a povšimni si potom, jak dám na oltář oheň z nebes, který stráví oběť!“

28. A Henoch šel ihned k oltáři a vyplnil vůli Páně.

29. A když se vrátil, sjel ihned dolů nejvyšší jasný blesk, provázený Světy otřásajícím hřměním, takže se sám Henoch ulekl, a ihned také vzplála slunečně jasnými plameny obět' na oltáři a svítící bílé oblaky kouře stoupaly od oltáře vzhůru k nebi.

30. Tu se ubohé Puristě začalo špatně dařit a neméně i všem východním dětem; neboť zpozorovaly Henochem hláсанou velikost a moc tohoto jim dosud neznámého člověka.

* * *

Kapitola 18.

Uranion se táže na jméno zázračně mocného muže. Moudré odpovědi Puristiny na otázky nepoznaného Pána.

27. ledna 1842

1. Po tomto neobyčejném, zázračném skutku, zatímco oběť byla ještě v plném žáru, odebral se ihned Uranion chvěje se na celém těle k Henochovi a prosil ho, aby mu řekl jméno tohoto tak zázračně mimořádného člověka.

2. A Henoch mu řekl: „Milý Uranione, i když ti také řeknu jeho jméno, prospěje ti to snad k něčemu?“

3. Pohled, jako On Se zde nechává nazývat, právě tak se nazývá ještě jiný!

4. Z toho vidíš, že ti známost jména k podrobnějšímu poznání tohoto člověka velmi málo poslouží; proto se nedotazuj napřed na jméno, nýbrž obrať se jen přímo na Něho a buď ujistěn, že On ti ve třech okamžicích více poví a více tě poučí, nežli bych já byl s to v dlouhých věčnostech.

5. Proto se obrať jen na Něho Samého, a to bez bázně a bez jakékoli ostýchavosti; neboť jakkoli je nekonečně mocný, tak je však také rovněž tak nekonečně dobrý, láskyplný, milosrdný, milostivý, mírný, jemný, něžný, blahosklonný a Sama nejvyšší nepochopitelná pokora.

6. Proto se tedy neostýchej a obrať se jen na Něho.“

7. Tato slova povzbudila Uraniona; takže šel ihned před vznešeného Abedama a obrátil se na Něho těmito slovy:

8. „Vysoký, nejvyšší vznešený, mocný bratře – smím-li tě tak nazývat - nemohl bys mi sdělit, kdo a odkud jsi? Neboť jak jsem nyní viděl, jsou ti nebe a země v tak vysokém stupni poddány, že kdybych nelpěl nejvyšší mně pomyslitelnou možnou láskou na svatém Otci nebes a všech Zemí, mohl bych se velmi snadno domnívat, že jsi buď tento svatý Otec Sám anebo aspoň největší a nejmocnější duch nekonečné řady nejdokonalejších andělů všech nebes.

9. Kdyby to byla Tvá vůle, mohl bys mi dát o sobě nějaké objasnění?“

10. A Abedam ho uchopil za ruku a řekl mu: „Uranine, buď nadmíru veselý myslí, neboť nyní tě uchopil život věčný.

11. Jdi však ke Gabrielovi a přiveď ho sem i s jeho malou rodinou, totiž s jeho ženou Aorou a s jeho jedinou dcerou Puristou, a pak Mne po jejím boku do úplné míry srdce poznáš. Amen.“

12. A Uranion ihned pospíšil ke Gabrielovi, vyřídil mu přání Abedamovo a přivedl ho se ženou a dcerou ihned před Abedama.

13. Když pak přišli k Abedamovi, otázal se ihned Gabriel Abedama: Nejmocnější z lidí, čeho žádáš ode mne?

14. Hle, zde je má milovaná žena a tu má, přesvatým, přelaskavým nebeským Otcem mně darovaná dcera. Ty jsi dost mocný, abys mi ji vzal. Ona je to nejdražší, co mám na Zemi.

15. Chceš-li Ty tomu, kdo Tě bude moci zadržet?!

16. Ale hle, já mám ještě něco mnohem drahocennějšího, než jsou má žena a dcera. Hle, zde v srdci je to hluboko skryto.

17. Je to má láska a má nejúplnější důvěra ve svatého, velkého, přelaskavého Otce a nejvyšší všemohoucího Stvořitele nebe a Země.

18. Můžeš a jsi s to také mi je vzít?!

19. A Purista se přimkla k otci a pravila pak též Abedamovi: „Dobrý, milý, nade všecko mocný muži, nebudeš nás přece chtít odloučit?!

20. Vždyť nám přece dobrý, moudrý Henoch všem řekl, že jsi také velmi milosrdný a milostivý!

21. Že nás neodloučíš, nýbrž necháš nás pospolu v nejblaženější lásce k našemu nebeskému Otci?!

22. Ty zajisté také znáš tohoto svatého a nade všecko dobrého Otce a tak Ho miluješ, jako Ho milujeme my!?

23. A Abedam se poté otázal Puristy: „Poslyš, Má něžná Puristo! Copak jsi viděla nebeského Otce?“

24. A Purista odpověděla: „Nesmíš říkat pouze „nebeského Otce“, nýbrž musíš říci „přesvatého, přelaskavého nebeského Otce“, ne však tak zhola „Otče“, neboť jinak si ti netroufám odpovědět.“

25. A vznešený Abedam Se podle její nejvyšší zbožné vůle opravil, načež Mu potom teprve dala žádanou odpověď:

26. „Kde by byl na celé Zemi člověk, který by se chtěl považovat za tak důstojného, aby se potom mohl pochlubit, že viděl přesvatého, přelaskavého nebeského Otce?!

27. Toto snad mohou andělé; ale my nehodní lidé nemůžeme přece něco takového nikdy.“

28. A Abedam Se opět otázal: „Ale poslyš, něžná, čistá, překrásná Puristo, Adam je také jen člověk, a přece prý viděl přesvatého, přelaskavého nebeského Otce a mluvil s Ním, když byl stvořen!.

29. Copak tomu říkáš? On přece také není více než hříšným, nehodným člověkem před Bohem?!

30. A Purista poté odpověděla: „Ale co ti to vše nenapadá! Copak praotec je také tak člověk, jako jsme my všichni?

31. Copak nevíš, že Adam je prvý člověk této Země a bezprostředně vyšel z všemohoucí ruky přesvatého nebeského Otce, který je pln nejvyšší lásky, milosti a slitování? Proto Ho ovšem mohl vidět a s Ním mluvit. Může se to však přihodit také u nás, lidí? Přemýšlej jen trochu?!

32. A Abedam pravil: „Ano, tu máš opět pravdu, má-li se ta věc tak; ale nyní dej pozor, co ti povím.

33. Netoužila bys přesvatého, přelaskavého nebeského Otce vidět? Co mi nyní řekneš na tuto Mou neobyčejnou otázku?“

34. A Purista pravila: „Ano, skutečně to je nejvyšší neobyčejná otázka! Kdo by Ho nechtěl rád vidět, zejména když Ho člověk tak nade všecko, všecko, všecko miluje jako já ?!

35. Ale rozuměj, tu by však musel být člověk také zcela nepochopitelně ještě mnohem , mnohem, mnohem zbožnější nežli jsem já.

36. Já jsem však již spokojena s tím, že se předobry, přesvatý a přelaskavý nebeský Otec dává ubohým tvorem, jakým jsem já, jen milovat a že Se Svými zázraky a ústy nejzbožnějších mužů dává mně a nám všem poznávat.

37. Řekni, zda směli bychom my nečistí lidé snad od něho více žádat?

38. Anebo není již toho, co od něho dostáváme, tolik, že nebudeme moci po všechnu věčnost dosti za to děkovat?“

39. A Abedam pravil: „Ano, tu máš již ovšem opět pravdu a opět jsi Mne velmi krásně poučila; ale pohleď, Já mám přesto přezevše již opět jinou otázku:

40. Nepředstavila sis ještě nikdy, jak asi přesvatý, přelaskavý Otec nebeský vypadá? Řekni mi to.“

41. A Purista pravila „Ale – to je zase otázka! Kdo by to směl anebo mohl? Bůh je přece přesvatý a nekonečný! Ne, je to ale myšlenka!

42. Mne jen jednou zcela tajně napadlo, že by snad mohl vypadat jako praotec Adam, jenže nekonečněkrát větší než on: A jak dlouho jsem se pak bála a se domnívala, že takový hřích mně již nemůže být odpuštěn.

43. Jak mnoho nocí jsem se pak modlila a plakala, až mně konečně jeden zbožný starý muž přinesl zprávu, že je mi tato vina prominuta. Hle, to mne pak již umoudřilo a nyní, kdy je mi již dvacet sedm let, nedám se již nikterak chytit.“

44. A Abedam pravil: „Ano, ty jsi Mi dala nyní již opět chytrou odpověď; ale dej jen pozor, Já tě však přece jen chytím. Ale potom budeš mít velkou radost.“

* * *

Kapitola 19.

Závažná Abedamova otázka Puristě.

28. ledna 1842.

1. A takto pravil Abedam Puristě dále: „Ty jsi Mi předtím řekla, že Adam vyšel z ruky přesvatého nebeského Otce, kterýž je pln nejvyšší lásky a všeho slitování; copak bys tomu nyní řekla, kdybich před vámi všemi tvrdil, že Adam, tak jak je a žije, vzešel z ruky Mé!

2. A kdyby ses ho pak kvůli svému přesvědčení velmi vážně otázala na to a on ti to úplně potvrdil?!“

3. Purista odvětila: „Ty jsi sice neobyčejně mocný, ale zda jsi také svobodně stvořil člověka a k tomu ještě našeho praotce Adama, o tom bych pochybovala. – leč by tomu tak chtěl jen přesvatý, přelaskavý nebeský Otec Sám.

4. A je-li tomu tak, pak nejsi přece opět ty, nýbrž jen On vznešeným, svatým Tvůrcem Adamovým a ty jsi jen Jeho silným nástrojem.

5. Co se tím chlubíš, jako kdybys byl Tvůrcem sám? Hle to není od tebe hezké.“

6. Abedam: „Ale hle, Má přeněžná Putisto, Já miluji přesvatého, přelaskavého nebeského Otce rovněž tak velice a ještě mnohem více, nežli Ho milují všichni lidé dohromady. A kdyby tomu tak nebylo a kdybich nebyl ze základu pokorný, mohla bys tvrdit a věřit, že Mi byla propůjčena taková moc, že Mně proto musí celá nekonečnost na nejslabší pokyn poslouchat?!

7. Copak řekneš nyní tomu, že Já se kvůli nutné pokoře ani nedovedu, nemohu a nesmím nikdy chlubit?!“

8. Purista a její rodiče, i Uranion se zde mocně zarazili a nádherná ranní perla byla nyní na rozpacích a nevěděla, co by mu na to řekla.

9. Konečně se však opět vzchopila a zcela ostýchavě se otázala Abedama, pevně se držíc ještě vždy svého otce: „Jsi ty tedy také skutečně tak mocným, že tvá moc nemá hranic?!“

10. Abedam: „Chceš vidět znamení Mé moci, Mé síly a Mé všemoci?!“

11. Purista: „Mně byl již ten mocný blesk se strašným hřměním dostatečným znamením tvé nepochopitelné moci. Kdo je však tak mocný jako ty, ten je přece jistě také silný.

12. Zda jsi však také skutečně nekonečně mocný, jakým skutkovým znamením bys mohl přesvědčit mě, slabého červíka v prachu, když já věčně nebudu nikdy s to Boha jako nekonečnost přehlédnout?

13. Co by mi tedy prospělo znamení, které bys vykonal v nějakém nekonečně vzdáleném koutu nekonečna? Budu je moci vidět a o něm se přesvědčit?

14. Hle, toto je nemožné! Co by mi potom tvé znamení prospělo?! Proto toho raději zanech a použij své velké moci k něčemu lepšímu než k neplodnému nasycení lidské zvědavosti.“

15. Abedam: „Dobře jsi pravila, Má milá Puristo; tak čistá jako jsi ty, není věru ani Slunce.

16. Já již vidím, že tě bude těžko přemluvit; neboť vše, cokoli Mi říkáš, je čistě a úplně jasně pravdivé! Ty žádného znamení nechceš, na Mou otázku odpovídáš, jako kdyby z tebe mluvil nejmoudřejší duch andělský, a tak tedy u tebe zcela špatně nepochodím.

17. Ale Já již vidím příčinu. Ty se stále ještě bojíš, že bych tě chtěl odloučit od tvých rodičů. Avšak toho se nikterak neobávej; neboť, hle, Já dám tvým rodičům raději ještě tisíc takových milých dcerušek jako jsi ty, než abych jediný vlas od jejich hlav oddělil! Proto nemějte ze Mne takový strach, nýbrž zato se raději obraťte ke Mně s důvěrou a v jediném okamžiku obdržíte ode Mne více nežli takto v mnoha letech.

18. Je pravda: Lpíte sice houževnatě na přesvatém, přelaskavém nebeském Otci, ale neznáte Ho. Proto jsem tedy k vám přišel, abych vás naučil úplně znát tohoto Otce, kterého sice nade všecko milujete, ale ani dost málo správně nepoznáváte.

19. Hle, milá, nejvyšší zbožná Puristo, jak jsi tedy mohla tento můj úmysl ve všech Mých otázkách tak zcela zneuznat?! Hle, to nebylo zrovna příliš moudré od tebe!

20. Neboť jsi musela přece poznat, že Bůh, tvůj svatý Otec, neposílá bez nějakého jistě nejlaskavějšího úmyslu dolů k vám ubohým, slabým lidem posly moci, jakým jsem Já a ti pak také jistě nejsou zlí a špatní, jak ses potají domnívala, nýbrž jsou vždy předobří a naplnění nejvyšší láskou a slitováním k vám.

21. Hle, toto nyní v sobě uvaž a pak žádej ode Mne znamení, abyste z něho také všichni poznali svatého, přelaskavého nebeského Otce, jakým je; neboť toto je Jeho vůle. Amen.“

* * *

Kapitola 20.

Purista a její příbuzní poznávají v Abedamovi svatého Otce.

1. Purista tím byla velice dotčena a tázala se svého otce Gabiela: „Poslyš, otče, to je jistě nějaký nejmocnější posel z nebe. Kdybychom se snad nyní před Ním prohřešili, co se z nás potom stane?“

2. A Gabiel jí řekl: „Hle, má dcero, on je ještě tady a pohlíží na nás velmi soucitně; jistě nám to zase odpustí.“

3. Jestliže jsme chybili, pak jsme chybili ve své velké slepotě. Jdi k němu ve jménu nás všech a popros ho za odpuštění.

4. Ó, hle, hle, jak dobrotivě a laskavě na nás shlíží! Jdi jen rychle a popros ho za odpuštění; jistě tobě a nám všem odpustí.

5. Ale napřed před Ním padni na kolena; neboť se mi zdá být velmi svatý. Jdi tedy, jdi, dříve než bude příliš pozdě. Amen.“

6. Purista se vrhla rychle k nohám Abedamovým a jala se plakat a vzlykat.

7. Abedam se však rychle sehnul, zvedl ji a otázal se jí: „Puristo, co je ti, že nyní tak pláčeš?!”

8. Purista odpověděla ještě plačíc: „Ó, milý příteli, mně vzešlo z tvých posledních slov světlo a bylo mi jasné, že nejsi obyvatelem Země, nýbrž mocný posel z nebes od přesvatého Otce Samého, který je pln nejvyšší lásky a slitování. Hle, jistě jsem tě asi urazila?!”

9. Nemohl bys mi a nám všem tedy odpustit?!”

10. Hle, ty jsi mi ponechal na vůli, abych si od tebe vyžádala ještě jedno znamení; ó veliký příteli ubohého lidstva a svatého Boha, dovol mi, abych tě nyní o ně poprosila.“

11. Abedam se opět sehnul a vzal Puristu do náruče, přitiskl na prsa a otázal se jí pak s největší laskavostí:

12. „Puristo, nejčistší perlo světlého východu, jaké tedy znamení žádáš ode Mne?!”

13. Purista, radostí se téměř rozplývající, pravila hlasem láskou se chvějícím: „Ó, vznešený, mocný příteli! Nyní od tebe nemohu žádat již žádného znamení; neboť co bych chtěla žádat, to ty jsi nyní již, vycházející vstříc mému přání, nad všechno mně kdy pomyslitelný způsob co nejmilostivěji vykonal na mně a také jistě na nás všech.“

14. Po těchto slovech nemohla již pro nejvyšší čisté pocity důků dále mluvit.

15. Abedam ji však ještě jednou přitiskl na Své srdce a nesl ji pak opět do náruče jejích rodičů, kteří radostí a vděčností též převelice plakali.

16. Gabiel konečně pravil: „Ne, tak dobrý nemůže být žádný anděl. Ženo a ty, má dcero, zde je víc, než kdy ten nejvyšší anděl pochopí.“

17. Poté nemohl již více mluvit. Brzy nato pohlédla Purista na Abedama. On jí však řekl:

18. Puristo, dcero Má! Cožpak ty Mne, svého nebeského Otce tedy ještě nepoznáváš! Hle, Já – Já jsem to Sám!“

19. Při těchto slovech poznali všichni Otce; Purista však hlasitě vzkřikla a padla k zemi a proniknuta nejvřelejší láskou křečovitě objala nohy Abedamovy a vše, co byla s to říci, bylo:

20. „Otče!“ Otče! Otče! Ty můj Otče, můj milý Otče! – Ty svatý, přelaskavý nebeský Otče; můj, můj, můj milý Otče!“

* * *

Kapitola 21.

Uranion velebí svatého Otce, odpověď Páně: Nemluvná tichá zkroušenost je Bohu nejmilejší chválou.

28. ledna 1842

Když nyní též Uranion viděl, kdo je onen mocný člověk, padl ihned na tvář a hlasitě vzkřikl: „Ó, Nevýslovná milosti, ó nevýslovná nejvyšší milosti! Ó nevýslovná, nejvyšší, přesvatá milosti! Kdo z nás všech by se kdy odvážil něco takového pomyslet?!

2. Pán Bůh Jehova Cebaoth, Jenž stvořil nebe a země a vše, co tu je v nebesích, na nebesích a nad nebesy, ano, ano vše, co žije, vynasnažuje se a se pohybuje v Zemi, na Zemi a nad Zemí a ve všech vodách a rovněž, co tu vše naplňuje věčně nekonečné prostory. On, tento přesvatý, přelaskavý nebeský Otec přišel jako člověk nám rovný k nám, ubohým dětem lidským, ze své nekonečné výše dolů k nehlubší, k nejspodnější, temné Zemi.

3. Slunce, jak můžeš, jak se osměluješ ještě seslat své paprsky na Zemi, když po ní kráčí Tvůj Tvůrce, nás všech svatý, přesvatý Otec? Ustup se svým stejně jako my nehodným leskem; neboť zde se zaleskne pískový prášek, kterého On Se Svými nejsvětějšíma nohama nyní dotýká, v okamžiku více než veškerý tvůj lesk od dávných věčností dohromady! Proto se zastyd', můžeš-li se nyní ještě lesknout.

4. A ty, nehostinná Země, ty studená matko smrti, jak můžeš ještě trvat?! Rozlož se v nejslavnější chvalozpěv; vyraz ze sebe nejkrásnější květiny s nejnádhernějšími vůněmi!

5. Vy, všechny hory, proměňte se ve svítící obětní oltáře; vy stromy a také ty, všechna trávo, pomozte mi chválit a velebit svatého Otce!

6. Neboť On jediný je hoden přijímat všechnu chválu, všechno velebení, všechnu čest, všechnu chválu, všechnu lásku, všechn dík, všechno klanění!

7. Spadněte dolů z vysokých nebes, vy, všechny Hvězdy a ty, měsíce, se zatemni a zřít se k Zemi a klaň se vše, zde se klaň; neboť Bůh, Bůh, věčný, svatý Bůh to je., Otec, přesvatý, přelaskavý nebeský Otec všech andělů a lidí to je.! On zde před námi všemi je! Ano, uprostřed mezi námi je On! Na Zemi mluví a stojí s námi a učí nás, červy prachu, chodit zpříma!

8. Proto se mu klaňte vy, všechny věčnosti! A ty, nekonečnosti, se staň důstojnějším velkým chvalozpěvem přesvatého Otce, než je mdlé žvatlání mého červivého jazyka!

9. Kdepak jste hromy a blesky nyní a vy, všechny větry, kde prodléváte?

10. Nestvořil vás, tak jako mne, tento přesvatý, přelaskavý, všemohoucí Otec? Kdepak jste nyní k jeho chvále? Či zdržuje vás nekonečná skromnost, nejvyšší úcta?

11. Pak zasluhujete a je správné, abyste oněměly jako myš v zemi, větří-li nad sebou kočku!

12. Ó, mé srdce, ubohé srdce, chtělo bys nyní chválit a velebit, Jeho, svatého, nejvznešenějšího – a nemáš ani místa, abys přijalo i jen nejmenší jiskérku Jeho nekonečné, všemohoucí otcovské lásky! Proto pomlč raději o tom, co je ti nemožné vyslovit!

13. A také ty, nejvyšší mdlý červivý jazyku, zmlkni; neboť svatý, svatý, svatý je nyní i vzduch, který naplňuje tento můj nehodný a nečistý žvást!

14. Ó svatý, přesvatý, třikrát pře, pře, přesvatý Otče, buď mně, nekonečně nicotnému červu v prachu před Tebou, milostivý a milosrdný!“

15. A ihned přistoupil velký Abedam k Uraniovi, který ještě chvěje se ležel tváří na Zemi, sehnul se k němu, pozvedl jej ze země, povzbudil a řekl mu pak:

16. „Ó, poslyš nyní, Můj milovaný Uranione, Ty jsi Mi sice vzdal největší chválu a zmužile jsi vyčinił Slunci, Hvězdy všech nebes jsi strhoval dolů, také Zemi jsi nešetřil a náležitě jsi pochválil a vyznamenal nepatrné zrnko pod Mýma nohama. Nezapomněl jsi také na hory, stromy a trávu a bleskům, hromu a větrům jsi dal pravé slovo a neméně poctivě jsi ohledal své srdce.

17. Hle, spravedlivá byla proto tvá velká chvála; ale jedno ti říkám: Více nežli tvá chvála obsahovala chvála, kterou mi vzdali Purista a její rodiče v úplném nemluvném, zkroušeném tichu svých srdcí.

18. Hle, kdo může v Mé přítomnosti ještě mluvit, ten je ještě pánem svého srdce; kdo však přítomností Mé lásky nemůže již mluvit, toho srdce jsem se stal Pánem již Já a naplňuji je pak Svou láskou a věčným životem z ní.

19. Ty však žiješ nyní také, ježto jsi svou láskou odvrhl od sebe vše, co ti bylo přede Mnou neúčelné:

20. Svě vlastní světské slunce, jímž je tvá stará zamilovaná moudrost; své hvězdy, jimiž jsou tvé poznatky; svůj měsíc, jímž je lidstvu často rostoucí, často opět ubývající sebeláska.

21. Ty jsi přemohl své hory, svou Zemi rozpouštíš v sobě k Mé chvále a všechny stromy svých přání a všechny trávy svých žádostí jsi Mi přinesl za oběť; větry svých poctivých snah jsi přivolal a všechny blesky své světskosti a hřmění své vážnosti jsi Mi přivedl k chvále a nešetřil jsi svého věčného ducha ze Mě a svou duši, která je živou nádobou pro nekonečný život ze Mne a tím jsi uvolnil své srdce, abych Já Se stal Pánem života v něm.

22. Hle, když jsi umlkl ve svém srdci, stal jsem Se teprve Já v něm Pánem, a tak jsi obdržel vpravdě věčný, nepomíjející život a Já ti již nebudu budoucně cizím a neznámým Otcem, nýbrž budu ti vždy dobře známým, tobě vždy přítomným, v tobě vždy stále dobře slyšitelným, silným, mocným a všemocným Otcem a povedu skrze tebe všechny tvé děti; a jak se stanu a nyní již jsem tobě, tak chci také být tvým šesti bratřím a po nich vám všem, kteří se tu jako ty náležitě rozloučí se vším světem!

23. Avšak u Gabiela Si postavím novou chatu, kam nezdědka zavítám; neboť čistějšího a pevnějšího místa nemá Země pro Mne!

24. Gabieli, - hle, Já nyní žehnám také tobě a tvému dítěti!! Jednou ode Mne dostanete pravého muže; on jí dá dceru, tato dcera se pak stane matkou jednoho nového národa této země. A Lamech jí dá muže, který bude přebývat vždy u Mne a v mém velikém domě!

25. A tak tedy přijměte všichni Mé požehnání a buďte veselí a plni dobré mysli! Amen.“

* * *

Kapitola 22.

Nová chata Páně u rodiny Gabrielovy. Purista prvou kuchařkou Páně. Tři hrnce na ohni nové chaty.

31. ledna 1842

1. A oni tři padli Abedamovi k svatým nohám a velebili a chválili Ho v nemluvné zkroušenosti svých srdcí a to místo bylo zvlhčeno slzami jejich radosti a jejich děků. A Abedam Se sehnul k zemi a ihned je všechny pozvedl, potěšil a vlil jim do srdce odvahy a vytrvalost.

2. Když oni tři byli nyní opět schopni přijmout slovo, ježto za tím účelem Abedam Sám ztlumil poněkud oheň jejich srdcí, řekl jim přelaskavým hlasem:

3. „Jako vy jste nyní přede Mnou a Já skrze lásku ve vás a vy takto také ve Mně, tak také zůstávejte nadále a nebudete Mne nikdy pohřešovat; neboť jako budete u Mne a ve Mně, tak také Já budu a nadále zůstanu u vás a ve vás a vašeho pokoje a vašeho klidu nebude nikdy konce!

4. Já jsem ti však pravil, Gabieli, abys vedle své chaty zbudoval chatu novou, v níž Já Se častěji ubytuji. Hle, nyní je již ona chata zbudována! Ve svých srdcích jste mi připravili tento příbytek; to je opravdu nová chata pro Mne, v níž jedině se Mi líbí ubytovat Se.

5. Jakou také jinou chatu byste Mi mohli zbudovat?!

6. Na znamení toho naleznete však ve své domovině skutečně také již chatu, kterou jsem nyní zbudoval. Do této chaty nemá nikdo z mužů vstoupit s pokrytou hlavou a ženy ať si zastřou tvář, kdykoliv by chtěly do této chaty vstoupit; neboť je čistá a svatá a je přepevná. Uprostřed této chaty naleznete oltář, nad nímž bude planout neuhasitelný oheň a ve dne v noci bude ze sebe vydávat velkou zář a podél tohoto jasného plamene budou vždy vystupovat k nebi světlá oblaka.

7. Ty, Má přečistá Puristo, Mi pak připravíš, kdykoli k vám přijdu, na tomto ohništi lásky nádherně vonící hostinu; a tobě jedině je dovoleno s nepokrytým obličejem vykonávat tam své zaměstnání čisté lásky ke Mně.

8. Když ty však budeš dělat kuchařku, tu nasbírej napřed čerstvé čisté dřevo; a přijdu-li za nejrůznějších dob většinou neočekáván, musíte být již opatřeni vším, abyste mne náležitě pohostili.

9. Znamení však bude záležet v tom, že na plameni vždy poznáte, jaké je vaše srdce přede Mnou.

10. Čisté, čerstvé dřevo bude označovat vždy obnovenou a rozmnoženou lásku vašeho srdce a hostina, jež se má připravit, vaši úplnou oddanost a nejuplnější odevzdanost do Mé vůle.

11. Věru, budete-li toto zachovávat, nebudu jako veselý host chybět, často, často, často budu u vás dobré jídlo požívat. Kdyby snad však oheň ve vašem srdci vyhasl anebo mohl vyhasnout, stane se také plamen na ohništi čisté lásky mdlejší a Já budu řídkým hostem u vás.

12. Šťastni jste všichni, ježto jíte chléb z Mé ruky vděčně jako děti; ale nevýslovně šťasten je ten, k němuž přijdu Já jako host, protože pro Mne chová již stále dobře připravený stůl a dobře chutnající jídlo na něm, a proto nenechává nikdy plamen na mém ohništi vyhasnout, nýbrž udržuje jej jen živěji a živěji, a tak i kdybych otálel a ihned nepřišel, bude jen tím horlivěji kolem ohniště v chatě všeho života.

13. Věru, přijdu-li potom nenadále a zastihnu-li hostitele kolem Svého ohniště ve Své chatě v nejuplnější činnosti, pravím: Věru, věru, jeho odměny a jeho radosti nebude nikdy konce!

14. A tak činím nyní vás tři takovýmto hostitelem a dávám vám tuto chatu, učiněnou z chaty vašich srdcí a hotové, na oheň vždy bohaté ohniště, které je podobné neochvějně pevné věrnosti a plamen na něm je podobný plameni čisté lásky ve vašich srdcích ke Mně.

15. Zůstávejte Mi tedy nadále věrnými správci této vám svěřené svatyně na východě, a tak se velmi brzy přesvědčíte, jaká hojnost požehnání vzejde z této chaty na celý východ a na všechny sousedy východu.

16. A ty, Má milá, čistá Puristo, zůstaneš Mou kuchařkou v kuchyni lásky a u ohniště věčného života a Já pak budu tvým hostem.

17. Komukoli však dáte pokrm a nápoj ve jménu mém, tomu budete dávat tak, jako byste připravili hostinu Mně Samému.

18. Já pak budu na to pohlížet a vám za to budu žehnat, jako kdybych požil jídlo sám. Kdo však bude chtít brát z této chaty potravu, ať se tam objeví obtížen a dobře opatřen čerstvým dřevem.

19. Kdo přijde prázdný, jak zevně tak uvnitř, ten se také vrátí prázdný domů.

20. V chatě pak nalezneš, Má milá, čistá Puristo, náležité množství nejčistších nádob. V těchto budeš v čisté vodě vařit vždy tři a tři plody ve vaší rozšířené zahradě v hojnosti se nacházející toho druhu, které jsi s úžasem podávala Adamovi jako ranní dar a přidáš jeden velký hrnec pro Mne den co den, ráno co ráno, poledne co poledne a večer co večer a rovněž tak neméně velký hrnec pro každého, kdo bude chtít náležitým a důstojným způsobem jíst;. Pro sebe a pro své rodiče vezmeš pak nejmenší hrnec a vložíš do něho nejmenší plody.

21. A až budou potom plody dosti na měkko a sladko uvařeny, pak vezmeš cizí hrnec a odstaviš jej teprve od ohně! Potom učiň totéž se svým hrncem; Můj hrnec však neodstavuj z ohně

dříve, dokud nepřijdu buď Já Sám anebo dokud nepošlu ve Svém jménu Mém někoho, kdo požije Mou potravu buď sám, anebo ji ve jménu Mém vám všem nerozdělí!

22. A tak vám nyní znovu žehnám v tomto novém zaměstnání. Konejte je věrně, tak zůstanu vždy vám žehnajícím Hostem zde, jako jednou na onom světě v Mém velkém otcovském domě. Amen.“

* * *

Kapitola 23.

Nadpozemská krása Ghemely a Puristy.

1. února 1842

1. Někteří otcové byli však ve svých srdcích dychtiví zvědět, která z obou ženských miláčeků Abedamových je krásnější. Proto přistoupil pěvec Kenan k Abedamovi a chtěl se Ho na to jménem některých otázat.

2. Abedam mu však šel vstříc a otázal se ho: „Kenane, budeš ve svém srdci spokojen, řeknu-li to pouze jen tobě?“

3. A Kenan odpověděl jemu: „Pane a Otče, jakou Ti mám nyní dáti odpověď? Vždyť vidíš mé srdce! Víím tolik, že má a naše žádost je dvojího druhu: rádi bychom viděli také tvář Puristy, jako jsme viděli - ačkoliv jen z dálky – tvář Ghemely, vedle toho bychom však rádi slyšeli slovo Tvého zalíbení; neboť jinak nevíme, jak jsme na tom, která z obou je před tebou větší.“

4. Hle, my jsme si nad tím již téměř hlavy rozlámali a srdce rozbili, a nemůžeme v tom dospět k žádnému správnému úsudku.

5. V tom sice spása lidstva ovšem nespočívá, avšak poznat, co je Tobě libější, nebylo by zajisté také žádným nepatrnějším vedlejším účelem tohoto pozemského života. Kdyby to tedy byla Tvá svatá vůle, mohl bys nám co nejmilostivěji této prosbě vyhovět.

6. A Abedam pravil poté Kenanovi: „Zavolej sem tedy všechny ty zvědavé a uvidíme, kam až bude sahat jejich úsudek! Amen.“

7. A Kenan povolal ihned ty, kteří měli stejné přání jako on, aby sem ihned přišli a Abedam pak povolal k Sobě Ghemelu a Puristu a vzal Ghemelu za levou a Puristu za pravou ruku a něžným hlasem je vyzval, aby se před otci odhalily.

8. Obě odhrnuly ihned svůj hojný vlas z obličeje a pohlížely uctivě a nejvýš vlídně na otce.

9. Když zvědaví otcové spatřili tyto dvě nadpozemské krasavice, byli jako bleskem zasaženi, srazeni k zemi a nikdo se již neodvažoval pozvednout oči, aby pohlédl ještě jednou na obě krásy a posoudil je.

10. Abedam se však otázal Kenana: „Nuže, starý opěvovateli Mé cti, co se ti nyní zdá: Která z těchto dvou je krásnější a která je Mi blíže? Ježto jsi nyní viděl obě, budeš přece nyní s to podat Mi úsudek?!”

11. Kenan pravil zcela se chvěje: „Ó, přesvatý Otče, mocný Bože! Ó, nech mne nyní zalézt do kůže osla, mne, největšího pošetilce, mne, blázna! Co jsem učinil, čeho jsem se dopustil?!”

12. Chtěl jsem nejvýš nesmyslným způsobem jako slepec dělat dokonce soudce, ano hanebně ubohého soudce zde mezi dvěma nejsvětějšími, nebeskými slunci, z nichž největší nebeský Otec nese jedno na rukou tak blízko a vznešeně jako druhé.

13. Zda vlevo či vpravo, anebo Slunce z rána, Slunce v poledne, Slunce večer, které je krásnější, které je více Sluncem?

14. Ó, nesmysle, ó, nesmysle, kdo tě živil tak dlouho skrytého v mých jinak přece prosvětlených prsou?!”

15. Ó, svatý Otče, věčná láska, odpusť mi, bídnému hlupáku, mně, pošetilci, mně, bláznu, mně, oslu, mně, volu, mně, červu v prachu, mně, slepému krtku a nezvěstuj nám, vepřům, svaté předtím mnou, vepřem tak pošetile od Tebe nám vyprošené slovo; neboť nejsme hodni slyšet hlas z nejsvětějších úst, nejsme hodni slyšet slovo. Ó, věčná dobroto, pokoro, věmosti, Lásko lásky, Ty svatý, jaké to bytosti ze Sebe tvoříš!.

16. Ó, jaká svatozář a jaký lesk, jak nádherné děti!

17. Zmlkni, pošetilý, studený, temný jazyku; neboť svatý, příliš svatý je Ten, před Nímž rozvazuješ nechutné tlachání, jako bys chtěl anebo mohl skutečně něco moudrého označit. Proto mlč jen, mlč, špinavý nástroji nesmyslu, bláznovství, největší pošetilosti!

18. Ó, svatý Otče, odpusť, odpusť nám slepým, nám bídným pošetilcům. Tvá svatá vůle se staň, Tvé Amen, Tvé amen, Tvé Amen!“

19. A Abedam nechal opět zahalit oběma tvář před otci a řekl jim: „Vy jste Mi stejně obě drahé a není žádná méně než druhá a žádná více než druhá, proto zůstaňte také takovými, jakými nyní jste, tak Mně také budete stále tak blízké, jak jste Mi nyní. Amen.“

20. Po těchto slovech je Abedam postavil opět přenězně na zem. Obě se pak postavily ihned k nohám Abedamovým a jaly se jednohlasným srdcem Abedamovi děkovat, chválit Ho a velebit těmito krátkými, vnitřními slovy, která nebyly s to vyslovit:

21. „Svatý, přelaskavý Otče nejvyšší dobroty, mírnosti, trpělivosti a slitování, jak jsme, jak můžeme, přesvatý Otče být hodny této milosti od tebe?!

22. Ty nás ovšem uznáváš za hodné; ale jsme toho uznání hodny?!

23. Vznešení otcové byli kvůli nám před Tebou a přede všemi dětmi zahanbeni; my samy máme a chováme vinu na našich tvářích, protože nás Tvá svatá milost vytvořila bezpochyby krásnější nežli snad nějakou jinou jako my slabou ženu.

24. Avšak Tobě, ó přesvatý, předobrotivý, přemoudrý, přelaskavý Otče, budiž věčný dík a všechna naše láska, všechno chválení a velebení za vše, jak a proč jsi nás stvořil; neboť každý dar od tebe je vždy nejvyšší moudrý a předobry dar.

25. Jen je nám zde líto vznešených otců, protože zde na zemi kvůli nám nyní vzdychají, truchlí a dokonce pláčou!

26. Ó, nejmilejší, námi jedině nejmilovanější Otče, slituj se nad nimi a posilni je opět Svou jedině nade všecko svatou láskou a odpusť však také nám, máme-li jistě vinu na tom, že se nyní vznešeným otcům tak žalostně daří před Tebou. Tvá svatá vůle se staň nyní jako i po všechny věky věků!

27. Abedam jim řekl: „Mé milé dcerušky, nedělejte si zbytečných starostí. Těm, kdo se přede Mnou takto spravedlivě pokořují, se nedaří nikterak tak špatně, jak se domníváte, nýbrž jen právě naopak; neboť nikdo Mi není nikdy blíže a také Já nejsem nikdy nikomu blíže nežli právě ve stavu jeho největšího pokoření přede Mnou. A tomu je však nyní také u těchto otců, které vy nyní ve svých přeněžných srdcích přede mnou litujete a sebe samé bez potřeby, bez nejmenší viny obviňujete.

28. Či domnívaly byste se snad, že je také hříchu schopen ten, kterého přes jeho nejsvobodnější vůli Já nosím na ruku?!

29. Ó buďte tedy jen veselé a radostné myslí; neboť Já jsem toto již od věčnosti předvídal! Proto nemáte žádné viny; jděte tedy k otcům a vyzvěte je za Mě, aby povstali! Amen.“

30. A obě odskočily ihned k otcům a vyřídily jim vůli Páně.

31. A otcové se ihned zdvihli a hlasitě chválili a velebili Boha.

32. Abedam odkázal pak napřed obě k rodičům a poté se otázal Kenana:

33. „Nuže, - které nyní přiznáváš cenu?!

34. Kenan však položil ruku na ústa.

35. A Abedam řekl jemu: „Jsi-li ty se svým úsudkem vyrovnán, pak jsem i Já; neboť ze dvou nejmilejších nebude zajisté žádná milejší.

36. Avšak je mezi nimi přece rozdíl; ale pro takové rozdíly Země oko nemá.

37. A tak se tedy vraťte opět na své dřívější místo! Amen

* * *

Kapitola 24.

Henochova bázeň mluvit, zrozená z falešné pokory. Bůh jen jako člověk milovatelný.

3. února 1842.

1. Když byli tedy oni poněkud příliš zvědaví uspokojeni a také Ghemela byla opět po boku Lamechově a Purista uprostřed svých velkou radostí se chvějících rodičů, tu povolal vznešený Abedam k Sobě Henocha a řekl mu:

2. „Poslyš, Můj milovaný zbožný Henochu! Vidím v tvém srdci bázeň a jakýsi tísnící tě stín obchází již delší dobu tvé věčně nesmrtelné srdce, podobně jako nevázaná zralá moucha leze po zdravém, červeném jablku na stromě a svým sosákem zkoumá, kde by se jí podařilo provrtat slupku zralého plodu, aby vstrčila zlého potomka svého nevázaného rodu do těla plodu, aby tu rozhlodal a možná i zničil život plodu.

3. Hle, k čemu tedy takový plod prospívá? K jakému konci svobodnému srdci úzkost?

4. Měj ode Mne k lidu řeč jako pravý velekněz Mé lásky, Mého slitování a milosti.

5. Hle, vždyť to bylo již dávno dříve zbožné přání Adamovo, nežli jsem k vám osobně přišel Já Sám.

6. Já jsem ti nyní, jako předtím, živě potvrdil a včera a dnes o tom říkal, aby ses nestaral, co máš mluvit, co bys chtěl mluvit; neboť Já ti v okamžiku potřeby přesně slovo za slovem dám, co máš mluvit. A hle, přesto se bojíš!

7. Copak nepoznáváš, jak pošetilý je tento strach? Mne se přece již nemůžeš bát; neboť víš a předtím jsi ode Mne vždy věděl, že Já jsem Sama nejvyšší láska.

8. Nyní víš však také, že jsem ze základu srdce pokorný, nadmíru jemnocitný, dobrotivý, shovívavý a nadmíru trpělivý!

9. Čeho se potom bojíš? Snad svých otců, svých bratří anebo svých dětí? Hle, to je od tebe marnivé! Ty se necháváš potají obestřít zdáním a pravíš u sebe: „Jak obstojím, budu-li muset snad ještě mít objednanou sobotní řeč k lidu, a k tomu ještě v přítomnosti Pána věčnosti a všemohoucího tvůrce nekonečnosti, - v nejosvícenější přítomnosti nejvyšší moudrosti, přesvatého, lásky, milosti a slitování nejplnějšího Otce?!

10. Jak se bude nyní mé ubohé slovo vyjímat po nejsvětějších, nejpodstatnějších, nejživějších slovech, která se k nám, nejubožejším červíčkům v prachu, řinula nyní již z nejsvětějších úst jako nekonečný světelný proud?!

11. Hle, nejsou to tvá vlastní snění?! K čemu však jsou? Snad k životu? Hleď a pochop: O život se přece jistě již nemusíš starat. Myslíš snad, že je mi příjemné, mlčíš-li a mluvím-li na tvém místě Já?

12. Já však pravím tobě: Pokora, při níž se stáváš přede Mnou nesmělý a bojíš se před Mýma očima a máš úzkost před Mýma očima, se Mi nelíbí.

13. Zato však Mám největší zalíbení na chování, které se podobá úplně chování malých dětí, které nemají žádnou úzkost a bázeň před svými rodiči, nýbrž jsou vždy plny dobré odvahy a mluví a křičí, jako kdyby ony byly pány domu. Mají-li však hlad a žízeň, pak běží ve vsí dětské lásce a oddanosti k rodičům a prosí je o chléb. Obdrží-li jej z rukou rodičů, děkují jim spíše radostným, veselým jeho požíváním nežli přehnanou úctou a úzkostí před nimi a vedle toho na mnoho loktů dlouhým bezvýznamným slovním děkováním.

14. Či není každému otci milejší a každé matce nevýslovně příjemnější, když děti s radostnou myslí požívají před nimi poskytnutý dar a přitom vypadají zdravé a čerstvé jako květinčky po občerstvujícím dešti, nežli když se ubohé děti pro samý strach, úzkost a nezměrnou úctu chvějí před tváří rodičů, a když jim rodiče v největší lásce podávají chléb, neodvažují se ze samé přehnané úcty před nimi chléb přijmout, a ještě méně požívat a přitom vypadají jako zvadlá tráva, která se slabými kořínky vyrostla z kamenité štěrbiny?!

15. Hle, není toto pošetilost?! Pravidlo lásky a vsí moudrosti z ní spočívá v tomto: Pro omezeného musí být udržováno vše v náležitých mezích; neboť neomezená je pro omezeného smrt.

16. Ty Mne však nemůžeš milovat jako Boha, nýbrž jen jako člověka; neboť která konečná prsa by mohla snést nekonečného Boha, která nekonečný oheň Boží lásky, který konečně stvořený duch nekonečnou hojnost božské moudrosti?!

17. Které dítě je s to milovat svou matku opět tak, jako miluje matka je? A kdyby to bylo se svou nepatrnou silou s to, co by se velmi brzy z dítěte stalo?

18. A přece by tu měla co činit jen omezenost s omezeností. Co se však má teprve stát potom, kdyby chtěla v každém ohledu pojmout v sebe nekonečno?!

19. Hle Henochu, proto marnivá je tvá bázeň a prázdná tvá úzkost! Kdo Mne ze všech svých jemu propůjčených sil miluje, ten koná dost, neboť míru jemu přidělenou naplnil; k tomu však netřeba ani bázně, ani úzkosti.

20. Strom je dobrým stromem, plní-li každoročně své větve sladkým ovocem. Jakou pošetilostí by však bylo žádat od tohoto stromu, aby svými plody co nejhojněji opatroval celou Zemi!

21. Proto buď jen veselý mysl a plň Mou vůli, tak budu s tebou úplně spokojen.

22. Nesnaž se chtít Mne konečně uspokojit – což je i tomu nejvyššímu stvořenému nemožné - nýbrž podle svých sil jen konečně, aby se naplnila míra tobě propůjčená; o nekonečno nech se však starat jen Mne, svého dobrého Otce.

23. Ona objednaná řeč náleží však tvé míře; proto se jen zmužile vzchop a otevři přede všemi přítomnými ústa ve jménu Mém. Amen.“

* * *

Kapitola 25.

Satanova moc a Boží všemoc. Henochova sobotní řeč.

4. února 1842

1. Po této Abedamově řeči ohledával se Henoch z nitra a shledal v sobě potvrzeno, o čem mu vznešený Abedam svědčil.

2. Přemýšlel však dále o mouše, mající dobu kladení a o zdravém jablku a poté se otázel Abedama:

3. „Svatý, přelaskavý Otče, smí se satan také Tvé svatyni přiblížit jako škodlivá nezbedná moucha zdravému jablku?“

4. Hle, věru, zdá se mi zvláštní, že by se něco takového dělo v říši života a v říši světla. Co tu má co dělat duch vši temnoty?“

5. A Abedam mu odpověděl: „Henochu, co je ti po tom, je-li má láska a slitování větší, než bys mohl navěky pojmout a pochopit?!

6. Může-li však Má láska a slitování sahat dokonce až k nekonečně nejtemnějšímu duchu, jak se můžeš kdy tázat, že bys mohl v Mé největší blízkosti snad špatně pochopit?!

7. Hle, Slunce světa je velké světlo a rozdává své paprsky, a to jejich největší část do nekonečně vzdálených světových prostorů. A mají se tedy Země a její susedé pozastavovat nad tím, že jejich světlá matka zachází tak marnotratně se svými paprsky?! A kdyby to mohli učinit, zda by se nemohla ona světlá matka ihned otázat:

8. „Děti, co je vám po tom?! Zkracuji vás tím proto? Nemá z vás každé náležitě a přebytečné množství světla a tepla?!“

9. Hle, právě tak je tomu také u Mne! Proto se nestarej o Mé velké nezbadatelné cesty, nýbrž buď bez starosti na malých cestách Mé lásky k vám a nehovoř o velkých říších temnoty,. Tak můžeš být úplně ujistěn, že dosud ještě velmi silný kníže smrti bude mít s tebou a se všemi bratry tvé lásky příliš málo co činit a pořádat.

10. Pravím ti sice, že věčnosti by pro tebe nestačily, abys zbádal velikost jeho moci a síly; ale přes to všechno je to konečně stvořený duch, a kde všechna jeho moc na věky přestává, tam teprve začíná Má nekonečná moc.

11. Proto buď bez starosti; neboť jsi v rukou Mých, pak je již tvůj nejslabší dech mocnější než všechna síla, moc a násilí satana!

12. Satan se podobá hladovému, řvoucímu lvu, jemuž chybí potrava. Běda zvířeti, které se s ním setká, anebo které někde zvětrí jeho bystrý čich. Pravím tobě: Při tomto boji by se dařilo i slonovi špatně.

13. Ale ačkoli hladem rozružený lev řve, nevšímá si však přece nezřídka mnohých much, které bzučí kolem jeho uší.

14. Hle, v tom spočívá velká moc co nejpokorněji malého. Jedna moucha se stává často celému stádu lvů břemenem, zatímco právě toto stádo lvů je mouše něčím, oč se nestará.

15. Ty ses však již dávno stal komárem pokory; proto nech být lva, aby ti byl neškodný, a dej se tedy zcela bez starosti do svého zbožného díla. Amen.“

16. A Henoch poděkoval co nejvřeleji vznešenému Abedamovi za toto velké osvobození a posílení v srdci a poctivě pravil: „Amen; Tvá svatá vůle se staň!“ Ke shromážděným promluvil takto:

17. „A tak tedy poslyšte, vy všichni otcové, bratři a děti, kteří již máte otevřené ucho:

18. Jsme zde shromážděni uprostřed dne Páně v nejvyšší přítomnosti nejvyššího, nejsvětějšího, nejlaskavějšího Otce, Který je Bůh, Bůh mocný, silný, všemohoucí Tvůrce nebes a země.

19. Co máme činit, abychom ocenili aspoň, pokud je to vzhledem na naši omezenost možné, tuto neskonalou milost, které je celá Země nehodná?

20. Prokazujeme-li si vzájemně službu, pak může obsloužený tomu, kdo mu prokázal dobrou službu, prokázat přiměřenou protislužbu.

21. Vedl-li mne někdo sto kroků, já ho za to povedu dvě stě kroků dále – sto kroků za to, že konal se mnou cestu a sto kroků proto, že mne vedl - a potom jsme vyrovnáni a nikdo není povinen bratru za prokázanou službu učinit víc než nejvýš trojnásobnou protislužbu. Chcete-li učinit víc, pak je to ve vaší svobodné vůli; ale potom se vám stal bratr dlužníkem.

22. Kdo mi dá jeden kus chleba, tomu vrátím tři kusy: jeden kus za ten chléb, jeden kus za jeho dobrou vůli a jeden kus za námahu jeho ruky. Řekněte, může ode mne žádat víc?

23. Ano, jak jsem pravil, snadné je opětovat tisíceronásobně – kdyby na to přišlo - nejen dvojnásobně anebo trojnásobně, bratrskou službu, bratrovo dobrodiní, - i kdyby mi byl někdo život zachránil, ježto mne hbitě odtrhl od skalní stěny, když se začala již pohybovat, aby se v nejbližším okamžiku nad mou hlavou zřítila, jelikož bych byl zabit a pod velkou tíhou skalních trosek rozdrčen; mohu přece ještě za něho zemřít a po celý svůj život ho na rukou nosit!

24. Ale – co my zde můžeme učinit? Co můžeme učinit našemu Otci, našemu Tvůrci. Jemu, svatému Dárci všech dobrých darů? Jemu, jenž nás nejprve nám samým dal, jenž nám dal nádhernou velkou zemi jako do vlastnictví pro tuto dobu, Slunce, toto nádherné, blahodárné světlo, hvězdy jako nesčíslné svítilny v noci a rovněž tak Měsíc. A kdo by mohl spočítat všechny ty poklady, které nám dal?!

25. K tomu všemu pak přišel nyní k nám také Sám, aby nás všechny ještě na věky obohatil nekonečnějšími poklady věčného života.

26. Aby nás obohatil Svou láskou, slitováním a milostí, obohatil Svým nejvyšším živým slovem a více ještě, aby nás obohatil nejvyššími nevýslovnými zaslíbeními.

27. Slyšte, slyšte, otcové, bratři a vy, všechny děti! Copak můžeme tomuto Dobrodinci za to učinit? Co Mu dát, abychom to nebyli dříve nesčíslněkrát neobdrželi od Něho?!

28. Slyšte, slyšte, otcové, bratři a děti, to je opravdu jedna z největších a nejdůležitějších otázek, ano, je to otázka a v ní smysl k nekonečnému odpovídání, takže by byla asi celá věčnost na to příliš krátká, aby se i jen na nepatrnou část této otázky všech otázek odpovědělo.

5. února 1842

29. Kdyby se někdo otázel: „Kolik zrnek písku obsahuje Země a kolik rosných kapek obsahuje celé téměř nekonečné moře a konečně, kolik hvězdných Sluncí hoří v celé širé nekonečnosti, hleďte, na tyto otázky, jakkoli se zdají být nekonečně velké, mohl by snad dostatečně odpovědět již jen poněkud moudrý cherubín. Ano, mohl by nám s největší pravděpodobností vypočítávat písek Země způsobem, že by nám všem při tom přecházel zrak i sluch a mohl by nám předvést rosné kapky způsobem, že bychom velmi brzy všichni rádi zvolali: „Ušetři nás své velké odpovědi; neboť máme tohoto již s jednou kapkou až běda!“

30. A tak by také nejvyšší pravděpodobně nechybělo, zvěstovat počet hvězdných Sluncí způsobem, že by se nad tím celá Země tak zachvěla, jako kdyby jí náš přesvatý Abedam – byť také zcela potichu - oznámil: „Poslyš, nevěrnice! Zítřka tě budu mýt v ohni Svého hněvu.“

31. Ó, otcové, bratři a děti, velké sice, ano nesnesitelně velké by byly tyto odpovědi, ale přece by nebylo nemožné je dát, i když pro nás červy prachu nepoživatelné!

32. Řekněte a sudte však naproti tomu, který největší a nejmoudřejší z praarchandělů by se tedy mohl odvážit na platné, ano před Bohem platné zodpovězení, nejvyšší, v této Mé řeči hlavní otázky?!

33. Hledte, to je onen nejvznešenější základ; ano, v této otázce spočívá základ, o němž zachovává všechna věčnost a všecka nekonečnost nepřetržitě nejvyšší uctivé mlčení!

34. Ano, zde mlčí vysoký, vznešený anděl a zkroušeně klesá před Tím, Který ho navěky stvořil; neboť také jemu nezbyvá nic jiného činit, než jen ze všech sil milovat a se klanět přesvatému Otci, který ho již věčnosti předtím miloval, než tu ještě bytostně byl!

35. A všechna, dosud žádným stvořeným andělským duchem nespočítaná, Slunce se všemi svými velkými ohnivými obyvateli, co tedy činí anebo co mohou činit? Poslyšte! Nemohou činit nic jiného, než co činí nejvyšší praarchanděl: ve svém vznešeném nejuctivějším tichu: plní svatou vůli předobrého Otce. A to je vše, co mohou činit. Jejich velkou chválu hlásá každé Slunce ještě nekonečně dalekým stvořením a takto hlásají si vzájemně tiše svými dalekými paprsky, že je jen jeden Bůh a že tento Bůh je jeden a týž svatý, přelaskavý Otec, který je miluje, stvořil je pro lásku, aby milovali též daleké temné prostory a oživovali je láskou svatého Otce.

36. Ó otcové, bratři a děti, věřte mi, celá Země je plna lásky svatého Otce; neboť kdyby jí nebylo, věru, neměli bychom základ, na který bychom své nohy postavili a již dávno by byla i naše těla pohltila hrozná propast věčné nekonečnosti.

37. Pohleďte tedy na láskou naplněnou Zemi, pohleďte na Slunce, která jsou plna mocné lásky svatého Otce, a proto nosí v rozsáhlých kruzích své země, jako tyto nosí nás a stálého kojence - vážného a milého, učitele časů, v noci nám svítící měsíc.

38. Co jiného je oživující teplo Slunce než jen láska? Ano, láska svatého Otce je v něm. A jeho světlo, jeho nádherné světlo! Čím jiným je než jen oním tak vznešeným zářícím plamenným leskem svaté lásky předobrého, přesvatého Otce v něm?!

39. Ó otcové, bratři a děti, pozorujte, pozorujte aspoň jen trochu velké stvoření kolem nás. Všude je plno lásky. Ano, pravím: nejpádnějším důvodem všeho života - na cokoli jen pohlédnete, ať na malé či velké, blízké či vzdálené - je překypující láska svatého Otce.

40. Vše, vše chválí, miluje a ustavičně se Mu klaní. Nic se netáže jako my „Co máme činit? Kde máme začít a kde skončit velkou chválu svatého Otce?“, nýbrž v tiché vnitřní slasti plní vše vůli svatého Otce a rozsáhlé prostory dalekých světů jsou hojně naplněny tak jemně, nádherně tichým působením - uctivě, tiše milujícím, oddaným Sluncem a jinými láskou naplněnými věcmi.

41. Jen my děti - poslyšte - my děti právě tohoto svatého otce, my, živé děti ještě se můžeme právě tohoto svatého otce tázat: „Co máme činit?“ Otázka, kterou žádný anděl na věky nikdy nedá.

42. A přece se uprostřed divů lásky tážeme: „Co máme činit?“

43. „Nic. Nic nemůžeme činit, než Ho jen ze všech sil Jím daných milovat a s vděčností vesele prožívat každý den věčné lásky z něho!

7. února 1842

44. Tudíž, nejmilejší otcové, bratři a děti, jelikož nikomu z nás nelze na tuto otázku zcela úplně odpovědět a všechny naše největší možné myšlenky jsou příliš malé vůči velikosti naší viny před nejsvětějším Otcem a vůči Němu, nezbyvá nám nic jiného, než abychom pokud možno rozšířili svá srdce, abychom tohoto našeho předobrého, přelaskavého, přesvatého Otce nadevšecko milovali a dostoupí-li naše láska nejvyššího ohniska, abychom před Ním v prachu své nejuplněnější nicotnosti poklekli, do posledního atomu svého bytí se pokořili a v této své nejuplněnější zkroušenosti s jazykem téměř němým se Mu potom v duchu nejčistší lásky a vši pravdy klaněli.

45. Nikoli zápalné oběti, nikoli krev zvířat, nikoli kouř spálených pšeničných a žitných klasů, nýbrž jedině v duchu a v pravdě čisté úplně zápalné oběti našich srdcí to jsou, na nichž má přesvatý Otec zalíbení.

46. Proto Mu také tu, kde se Mu to nejvíc líbí, zřídíme nikoli mrtvé, nýbrž živé obětní oltáře, na nichž jako v nové chatě nádherné Puristy čistý pramen naší lásky nemá nikdy uhasnout, nýbrž vždy jen mocněji vzplanout jedině k poctě Toho, jenž nyní přesvatě dlí mezi námi.

47. Každý čiň podle svých sil a svých schopností; neboť jako nejsou květiny jednoho a téhož druhu, nýbrž jejich rody jdou do nekonečna, takže je ani poslední obyvatelé země nebudou všechny znát, a tak je to také u trávy, stromů, zvířat, a tedy i u hvězd na nebi, tak jsou také podle nejvyšší moudrého řádu Jehovy, našeho nejsvětějšího Otce, v každém jednotlivém člověku nepředstavitelně různé stupně duchovních sil všech dobrých druhů, a tedy také různé schopnosti duše člověka.

48. Má-li někdo silné srdce, ať je také silný v lásce, aby byly láskou také všechny ostatní jeho síly posilovány k životu.

49. Kdo má silný zrak, ať zřídí ohniska svého zření ve svém srdci, aby tím jeho děkovná oběť v něm zahořela živoucím plamenem, úplně shořela, a tak jeho duch živě zesílil v pravé lásce k Bohu, kterým je náš přelaskavý, přesvatý Otec, prodlévající nyní mezi námi všemi, nám všem viditelný.

50. Kdo má silný sluch, může své naslouchání obrátit k uším svého srdce, aby se tím všechny slyšené tóny sjednotily v srdci v pravý, silný, Otci libý chvalozpěv před živým obětním oltářem lásky a všeho pravého života z ní v nás.

51. Kdo je tu dokonce silný ve svých myšlenkách o všelikých věcech, ať vede všechny tyto své myšlenky zpět do svého srdce, ano, ať všechny své myšlenky ponoří do hlubiny svého srdce, kde je zřízen živý obětní oltář čisté lásky, ať je tu položí na tento posvěcený oltář a všechny je tu zapálí plamenem své lásky, aby se tím tento plamen stal živějším a Bohu libějším a tím skrz naskrz ohnivějším.

52. Kdo je tu silný v cítění, také on ať vede tento bohatý pramen oleje na oltář čisté lásky v srdci, aby měl plamen stálou potravu pro nejvyšší povinné oslavení největšího a nejsvětějšího jména Jehovova v nás.

53. Kdo je tu silný ve všelikém vnímání, pak tyto vjemy jsou čerstvým dřevem, které ať každý hladový a žíznivý po potravě života přinese jako spoluoběť k chatě Puristů.

54. Toto dřevo položte tedy hojně na oltář živé svatyně v nás, aby se tím plameny stávaly bohatší k pravému chválení a velebení Toho, jemuž se takto zalíbilo zřídit Si v našich srdcích svatý, nejživější příbytek.

55. Kdo je tu silný v lásce k bližnímu, ať vede své bratry a sestry do této čisté chaty Páně a opatřuje je tu co nejhojněji potravou života. Věru, přelaskavému, přesvatému Otci je nejpříjemnějším chvalozpěvem, ohřívají-li se chudší bratři a sestry v hojném počtu v našem srdci na svatém plameni čisté lásky v nás a vděčnou myslí, naplněni radostí, požívají pohostinné kuchyně nádherné Puristů v nás.

56. Ó, otcové, bratři a děti! Vpravdě, vpravdě, vpravdě, nemůžeme nic většího a svatému Otci nic líbivějšího učinit, nežli když s velkou láskou, úslužností a se vši štědrostí přijímáme naše chudší bratry a sestry, přijdou-li k nám z nížiny, a když s velkou radostí jim předložíme mnohem větší hrnec, než který je určen pro nás a nasýtíme a napojíme je dřívě než sami sebe.

57. Velmi dobře si zapamatujte: Ano, dřívě nežli sami sebe. Neboť jinak se velký, svatý Host, který nyní také v nás všech zřídil svatou kuchyni Puristů, sotva kdy dostaví, aby tu přijal pokrm lásky a požehnal nás věčným životem.

8. února 1842

58. Otcové, bratři a děti! Cítí-li se tu tedy někdo v čemkoli silným, ať pomyslí a živě uvěří, že každá síla v nás je darem milosti přesvatého Otce.

59. Co by byl podle toho člověk, jenž by měl nějakou sílu, které by nechtěl používat, protože by byla čistě jeho vlastní?

60. Pravím vám, větší sebelásky by ani být nemohlo.

61. Neboť kdyby si tu někdo chtěl přisvojit dílo svého bratra, byl by jistě také pln sebelásky; ale tu by měl přece jen co činit se svým bratrem a byl by velkým zlodějem vůči svému bratru.

62. Při osvojení si daru Jehovova má však co činit s Bohem, kterýž je naším přelaskavým, přesvatým Otcem a jenž jedině úplně vlastní všechny věci, jakož i všechny síly a moci.

63. Hleďte a slyšte a pochopte to: takový samolibý člověk se stává vůči Bohu zlodějem, což je nejvyšší stupeň sebelásky.

64. Věru, v tomto případě přestává člověk být dítětem nejsvětějšího Otce a to tak, že se tím sám odevzdává soudu a stává se jen pouhým tvorem a nepolepší-li se, stává se dokonce dítětem hada, dítětem smrti a tedy také dítětem hněvu a zloby, dítětem pekla, které je věčným hrobem, plným zlořečení, plným zatracení a plným ohně hněvivé zloby vší věčné zvrácenosti.

65. Proto – jak již bylo řečeno, milí otcové, bratři a děti, - kdo z vás má jakoukoli citelnou sílu, ať ji nepovažuje za nějaké vlastnictví, nýbrž za stále trvajícím nový dar od přesvatého Otce a ať s ním jde ihned do chaty Puristy ve vlastním srdci, položí tento svatý dar na obětní oltář ve vlastní svatyni, přinese pak k tomuto svatému krbu sám čerstvé dřevo pravé vnitřní pokory, položí je na snad již mdlý plamen čisté lásky, aby tato láska opět jasně vzplála a obětovaný dar uchvátila a jej strávila jedině ke chvále, slávě a velebení Toho, jenž tu je jediný, svatý Dárce všech těchto dobrých darů a sluje Jehova, Bůh od věčnosti, nekonečný a nadevšecko svatý a všemocný, náš přesvatý Otec, plný nejvyšší lásky, milosti a všech slitování.

66. Neboť jedině jen Jemu patří všechna láska, všechna chvála, všechna čest, všechna sláva, všechno velebení a všechno klanění.

67. Ale co je ona pravá, čistá láska v nás k Bohu? Je to nejvroucnější sjednocení veškerého našeho života s životem všeho života v Bohu, z něhož vzešel všechen život, všechno jsoucno a všechny věci.

68. „Boha jediného milovat“ neznačí tedy nic jiného nežli v Bohu Samém začít nový, věčně nesmrtelný, nepomíjející život, a to tím, že položíme všechny své síly vesměs jako dary nejsvětějšího Otce na oltář v naší vlastní Bohem zřízené jídelní chatě ducha, načež pak podporujeme svatý plamének čerstvým dřevem naší pokory, aby nastal plný žár, který pak uchvátí všechny naše obětované síly, stráví je a nás světsky zničí.

69. Avšak právě z tohoto zničení vzejde teprve potom nový život, ano, život v Bohu, nás všech přelaskavém svatém Otci.

70. To je onen uspořádaný největší jídelní hrnec ve svaté chatě nádherné Puristy. Jestliže v něm uvaří plné plody naměkko, pak také přijde vznešený svatý Host a bude tu konat u svatého dětského stolu se Svými dětmi novou hostinu, hostinu věčné lásky, milosti a slitování, ano, hostinu pro věčný život.

71. Hleďte, učiníme-li toto, pak je to ona pravá chvála, pravá čest, pravá sláva, nejvyšší pro nás odměna a v našem konečném zničení ve svatém ohni čisté lásky v nás ono jedině pravé klanění, jelikož tu ležíme opravdu v prachu své nicotnosti před Bohem a v ohni a skrze stravující oheň lásky na novém obětním oltáři ve svém srdci se sjednocujeme s Bohem, s naším přelaskavým, přesvatým Otcem.

72. Vpravdě, vpravdě, milí otcové, bratři a děti, nebude-li někdo sama sebe obětovat na tomto nám všem nyní dostatečně známém oltáři v chatě nádherné Puristy v nás a nedá-li se strávit na prach, kouř a popel - kdo tedy nebude chtít přestát tuto pravou zkoušku ohněm - ten ze sebe jistou smrt neodstraní a nikdy se mu nestane taková Ghemela odměnou věčného života.

73. Kdo žije a dýchá a pociťuje nekonečné dobrodiní života a cítí nevýslovnou jeho sladkost, ať dobře uváží, že tento pozemský život je jen životem zkoušky a ve všem je darem svatého Otce.

74. Kdo si jej bude chtít pošetile přisvojit, ten jej na věky ztratí, kdo však sama sebe obětuje, ve všem ho opět odevzdá velkému, svatému Dárci tak, jak to bylo nyní dostatečně ukázáno, ten jej v nejčistším plném trvání podrží na věky, na věky, na věky v Bohu, nás všech přesvatém, přelaskavém Otci.

9. února 1842

75. Jelikož jsme nyní všichni slyšeli, čeho je každému z nás všech před Bohem zapotřebí, nezůstane jedině při slyšení, nýbrž co jsme slyšeli, učiníme slyšitelnými slovy ve vlastním srdci, aby to odtud přešlo do krve a z krve do všech údů naší bytosti v živý skutek; neboť jestliže někdo slyšel pravé, živé slovo z Boha Samého, a tím mu byla ukázána cesta, nejkratší a nejjistější, a on po této cestě ihned úplně nekráčí, ten je zajisté největším pošetilcem, nejlínějším volem a nejhloupějším oslem, protože ho síla živého slova beztoho již za pouhého poslouchání posílila a aspoň již zpola živě probudila a bylo by pro něho potom přesnadné úplně se oživit činností své vlastní svobodné vůle.

76. Nezůstávejte tedy při pouhém poslouchání, nýbrž ke skutku, k živému skutku ať každý hluboko ve svém srdci chová tato slova, tak se stane opravdu moudrým v řádu Jehovově, protože mu bude milejší dům živý z tisíce nejštíhlejších v nejkrásnějším kruhu stojících cedrů, nežli dům mrtvý z otesaných jedlí, které jsou sice také zasazeny do země, ale ježto jsou samy mrtvé, brzy také v zemi shnijí a zavane-li potom přes tyto mrtvé domy nějak víchř, tu se ihned zřítí a své obyvatele usmrtí.

77. Dům z živých cedrů jest dům jistý, neboť v něm nalezneme vždy pravou ochranu.

78. Vložíme-li však do země símě, abychom mohli z něho v době co nejkratší dojít k domu živému, při čemž jsme vložili semeno v kruhu, v němž bychom také již rádi spatřili svůj živý dům, zda tu nemusíme před svou velkou touhou po živém domu přejít k nutné trpělivosti a zatím bydlet v otesaných mrtvých chatách, dokud tu živý dům nestojí úplně hotový a připravený, abychom se pak mohli do něho nastěhovat?! A jakmile jsme se jednou do něho nastěhovali, jak plní radosti jsme tu proto, že máme nyní tak pevný živý dům, jenž nás může před jakoukoli bouří dobře skrýt.

79. Ale jak často pobíhá člověk několik let s hadicí kolem kruhu stromků a každý pečlivě zalévá, aby se povznesly hodně vysoko nad půdu a mohl pak začít brzy splétat stromy nejvyšší vonnými haluzemi myrty, vavřínu a balzámové palmy a mezery ucpávat hojnými prvosenkami výšin a vonným mechem ovčích stád a takto také potom pnout od hlavního stromu ve středu dobře pletenou střechu z nezníitelné zlaté slámy až ke stromům pobočných stěn.

80. Hleďte, toto nazýváme moudrým; ano, toto je také opravdu moudře učiněno. Přenesme však tento moudrý způsob jednání též na sebe.

81. Nyní je v nadbytku zaseto nejzdravější símě. Také nejživější vody máme nyní největší množství. Velký, svatý, všemohoucí Stavitel všech věcí je viditelně mezi námi. Jsme všichni probuzeni. Jsme ve svatém středu nejjasnějšího dne. Horské pastviny vysílají k nám dolů hojně vůně přenáderně vonných bylin. Zlatá sláma je všude ve velkém nadbytku. Krásně se vydařila.

82. Jak málo nám tedy ještě zbývá, abychom dospěli k vlastnictví živých domů v duchu! Ó, považte, považte přece, jak velice málo!

83. A tak tedy uchopme všichni co nejživěji činně a živě svaté slovo, jež je slovem všeho života, vší moci a vší síly bezprostředně z Boha Samého, a Lamechova odměna, nebeská Ghemela, anebo nade všechny pojmy něžně a sladce se snižující láska přesvatého Otce, nás nemine! Ano. Jest již u nás; ale jen se jí musíme co nejživěji chopit, a tak dosáhneme cíle, který nám vytyčila Sama nekonečná dobrota a láska přesvatého Otce. Nádherný cíl, ano, přenádherný cíl! Cíl nejdokonalejšího, věčného života.

84. Věru, není-li to hodno všeho našeho nepatrného úsilí, pak ať se při vší ve mně nyní co nejpevněji přebývajícím síle, moci a potenci z Boha, ano, ať se celé stvoření k svému jistému následku vrátí zpět do svého starého nic a my jako děti s ním!

85. Přísahám vám, velké znamení všem dávám vám ve viditelné nyní přítomnosti Jehovově, který byl, je a věčně bude mým stálým, mocným svědkem, a říkám nyní, jako jsem dosud každé slovo promluvil ve jménu jeho:

86. „Vpravdě, vpravdě, vpravdě, celé viditelné stvoření tlačí k smrti starý dvojnásobně tvrdý pád. Starým hříchem je všechn svět poskvněn; na nás všechny přišla dědictvím smrt, jednou v duchu a jednou v těle.

87. Nepomůže-li nám Bůh z důvodů Svě nejvyšší svatosti vrátit již život těla, aspoň Se ve Svě nekonečné lásce slitoval nad naším duchem a přijal nás tedy v duchu opět za děti Svě milosti, Svěho slitování a nekonečné lásky, abychom se mohli stát opět účastni věčného života.

88. Otcové, bratři a děti, nyní je před námi život a cesta k Němu: láska, pokora. Chopme se toho zmužile a podle toho jednejme. Pak v této velké blízkosti velkého Původce a prazdroje všeho života jistě nepřejdeme ve smrt, nýbrž jen do samého věčného života, který nyní k nám přišel a jistě také věčně u nás a v nás zůstane. Amen, Amen, Amen.“

* * *

Kapitola 26.

**Pán ustanovuje Henocha prvním sobotním kazatelem.
Vyslání posla k Horedovi a Naeme.**

10. února 1842

1. Po ukončení této řeči ze Mne se odebral Henoch ihned ke vznešenému Abedamovi a z hloubi srdce Mu děkoval, vpravdě podle velké řeči sobotní.

2. A vznešený Abedam mu poté řekl: „Nyní jsi tedy přece viděl a co nejživěji se přesvědčil, jak velice marnivá byla tvá dřívější obava.

3. Tak jako jsi teď mluvil čistě ze Mne, právě tak budeš také budoucně mluvit ve jménu Mém k lidu, jímž jsou tvoji otcové, matka, bratři, sestry a děti každého pokolení.

4. Hle, to je tvé hlavní zaměstnání od nynějška pro každou sobotu. A jestliže ti někdy ukáží, že je tu někdo, kdo se ode Mne odvrátil a své oko upřel ven do světa, pak jdi každodenně tam, volej zbloudilého ve jménu Mém a postav jeho nohy opět na správnou cestu lítosti, pokory a lásky ke Mně.

5. Kdyby se však měly množit případy, že bys nevystačil s časem, zvol ve jménu Mém nějakého schopného člověka ze své školy a pošli ho náležitě vyzbrojeného a buď přitom bez starosti, neboť Já budu tak dobře s ním jako s tebou.

6. Na koho budeš ve jménu Mém vkládat ruce, toho také ihned naplním Svým Duchem a bude jako ty prorokovat a zahoří v horlivosti lásky ke Mně, načež veškerá tráva, všechny keře, všechny stromy, hory, vody, větry, vzduch, oheň, země a veškeré zvířectvo se bude sklánět před ním jako nyní před tebou., veleknězem samým.

7. Kdo se ihned obrátí, tomu přijde Má milost, láska a slitování víc než na poloviční cestu vstříc.

8. Kdo však začpe své srdce a ucho a zavře své oko před vámi, nad tím zamávej sedmkrát Mou výchovnou metlou ve své ruce.

9. A jestliže se však tu ještě neobrátl, vyžeň ho z obce; a kdyby se chtěl běduje a nařikaje pln lítosti v srdci opět navrátit, pak shlédni na něj, uchop ho za ruku, pozvedni ho k sobě, přiveď ho sem, uspořádej hostinu, a pozvi k tomu mnohé, aby byla mezi vámi v Mé otcovské lásce radost veliká, protože se jeden ztracený takto opět našel a k svému Otci se ve svém srdci navrátit.

10. Vpravdě, pravím tobě, jestliže se nějaký hluboce padlý opět úplně navrátí, máte mít nad ním více radosti než nad devadesát devíti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují.

11. Neboť je-li někdo živý a živým zůstává, není to nic víc než chvalitebné. Kdo je tu ve světle, tomu není snadno možné zbloudění.

12. Údělem slabých je však nosit jen něco nepatrného na dobře osvětlených cestách.

13. Dám-li však silnému nést větší břímě v noci, on však na cestě zabloudí a neslyší vaše volání, a jestliže dlouho bloudí a k žádnému cíli se nedostane, leč že zpozoruje blízkost zániku a smrti, a pak se sám od sebe po obtížné cestě vrátí a dojde s pláčem k vám, a vy jste tím nyní opět našli bratra domněle na věky ztraceného jako Já ztraceného syna, řekněte: není to víc než devadesát devět, kteří svýma nohama nikdy práh svého domu nepřekročili?!

14. Proto veliká má být vaše radost nad jedním, jenž byl ztracen, ano, byl mrtvý, a opět ožil.

15. Spravedlivý nemá důvodu plakat, ježto ho tlačí jen lehké břímě. Kdo však má na šíji velké břímě a padne s ním a pláče pak pod ním, kdo by tu pak mohl mít tak kamenné srdce, aby netruchlil nad padlým a nevynaložil vše, aby mu opět pomohl vstát, kdyby to jen bylo možné?!

16. A nemůže-li to a musí-li k svému největšímu politování vidět padlého bratra pod břemenem sténat, jak mu bude kolem srdce?!

17. Jestliže se však potom padlý bratr nenadále vzchopí, kdo tu pak ihned velkou radostí nepřiskočí, aby přitiskl na srdce domněle mrtvého bratra, dovedl ho ihned do svého domu a připravil mu velkou posilující hostinu!?

18. Pravím vám všem toto zde však proto, že máte bloudící silně napomínat, a kdo zmizel vašim očím, toho máte silou vši Mé lásky k sobě přitáhnout.

19. Avšak výchovnou metlou nemá nikdo mávat nad svým bratrem dřív, dokud k němu nezvolám: „Nyní ho trestej ohněm své lásky; nech jej sice vyjít z obce, aby se jím nikdo nepohoršoval, ale tvé srdce jej provázej až na konec světa!“

20. Tvůj poslední pohled na rozloučenou, tak jako každý pohled dřívější, ať dá bloudícímu bratru vždy zakusit, že je to tvůj ubohý, utlačený a padlý bratr a že je ti roven, ačkoli je to onemocnělý ležící syn Mé lásky!

21. Hněv budiž vám úplně cizí a veškerá kletba budiž vzdálena ústům vašim a dvojnásob vzdálena vašemu srdci!

22. Jak se však budete chovat navzájem, tak se také Já budu chovat k vám. Kdo zhřeší před vámi, zhřeší také přede Mnou.

23. Budete-li ho však soudit, pak ho budu též sice soudit, ale jak, to vím Já.

24. Vy však proto svému soudu neujdete; jakému však soudu, to vím také Já.

25. A nyní pravím tobě, milovaný Henochu, vyprav ihned posla a pošli ho do krajiny, která se prostírá mezi severem a východem, neboť hýří tam jeden bratr s ženou nížiny. Jeho jméno je Herod a jméno ženino Naeme. On neví, co je zde, proto mu vzkaž, že ho volám, ať přijde také ihned sem. Amen.“

* * *

Kapitola 27.

Horedovo a Naemino zachránění poslem Lamelem.

11. února 1842

1. A Henoch poděkoval vznešenému Abedamovi za tento příkaz a šel potom ihned ke Gabielovi a řekl mu:

2. „Gabieli, zavolej sem svého bratra Lamela, Pán ho potřebuje!“

3. A Gabiel vykonal ihned, co mu Pán skrze Henocha přikázal.

4. Když se nyní Lamel spěšným krokem dostavil, poklonil se pln největší úcty Henochovi a otázal se ho:

5. Nejctihodnější otče a učiteli Henochu, moudrý miláčku Pána, svatého přelaskavého Otce, co žádáš - jistě ve jménu Páně - ode mne, abych učinil? Hle, jsem ochoten hnát se za větry až na konec světa, kdyby to byla vůle Páně.“

6. A Henoch mu poté pravil: „Že jsi naplněn dobrou vůlí, to jsem věděl již dřív, než jsem tě dal zavolat. Jsi vyvolen, abys šel ihned tam, kde se zdržuje skrytě tvůj bratr Hored se svou ženou Naeme z nížiny. Je to dcera krále Lamecha z Hanochu a nebyla napřed požehnána Adamem a všemi ostatními otci.“

7. Řekni mu, že Pán mu vzkazuje, aby sem ihned přišel se svou ženou. Kdyby se však zdráhal, pak mu ukaž nepřátele, kteří jsouce dobře ozbrojeni, stopovali ho již z Hanochu a nyní číhají na příznivý okamžik, aby ho i s ženou odevzdali nejkrutější pomstě Lamechově.

8. Řekni mu, že doposud ho chránila ruka Páně. Nebude-li tě ihned následovat, pak stáhne Pán Svě rámě zpět, a pak ať kouká, jak se vypořádá s tisíci pomstou nejvyš rozpalenými nepřáteli, až ho napadnou jako zuřiví lvové, tygři a hyeny.

9. Svolí-li však, pak ho a jeho ženu ihned uchop v podpaždí a síla Páně, kterou jsi teď byl naplněn, zatímco jsem držel ve jménu Páně ruce nad tebou, odtrhne vás velkou rychlostí od nepřátel vyřítivších se na vás.

10. A tak tedy povstaň a pospěš vykonat nejsvětější vůli přesvatého a přelaskavého Otce nás všech.

11. Milost, láska a slitování Páně budiž s tebou teď, jako i vždy na věky! Amen.“

12. Sotva byl Henoch vyslovil svá poslední slova, odskočil také již Lamel jako mladý jelen odtud a přišel, veden nyní silou v něm také již v několika minutách před nejvyš chudou chatrč, vzdálenou od krajiny východní směrem na sever téměř den cesty a našel tam, co hledal.

13. Když ho Hored spatřil, tu prudce a zlostí rozpálen vyskočil z chaty, uchopil Lamela co nejprudčeji za ruku a z plna hrdla křičel:

14. „Nešťastníče! Co tě sem přivedlo! Musí tedy má prvá kletba postihnout tebe, Lamele, mého jinak nejmilovanějšího bratra?!

15. Hle, já jsem učinil své ženě svatou přísahu, že prvního člověka, který by sem přišel a rušil nás v našem šťastném osamělém klidu, zaškrtnu – a kdyby to byl i sám Adam.

16. Proto jsem zalezl do nejzazšího kouta země a chtěl jsem tu žít okem žádného člověka nevyslíděn, ježto jsem našel, co ještě nikdo nenalezl, a jsem s tímto svým nálezem nekonečně šťasten.

17. Bídniče! Kdo ti ukázal cestu do tohoto nejzazšího kouta země? Mluv, anebo tě okamžitě na tisíc kusů roztrhám a sám je pak za pokrm dám krkavcům!“

18. Lamel však pohlédl pevně na zuřícího Horeda a řekl mu, jako by se tázal: „Horede! Takto přijímáš svého záchrance, kterého k tobě jako takového poslal všemohoucí Bůh Sám, který nyní viditelně mezi námi kráčí a vyučuje a působí na svaté výšině?“

19. Dříve však, nežli mne začneš rdousit a na kusy roztrhávat, musím ti však ukázat, že předně ti, kdož jsou vyzbrojeni božskou silou, se nedají ihned zardousit a pak na kusy roztrhat, i kdyby snad bylo i sto přísah tvé ženě v platnosti!

20. Abys však viděl, že já nejsem jako ty nějaký mocně znějící chvástal, nýbrž že jsem skutečně plně mocen vůle Páně, pojď sem k tomuto starému, vyspělému, silnému cedru a vytrhni jej z kořene a vrhni pak přes tuto horu v tvář tisíce svých na tebe číhajících nepřátel z Hanochu.

21. Můžeš-li to, pak mne uchopte a uškrťte, můžete-li a dovedeš-li. A za druhé při této příležitosti se však také poohlédni poněkud kolem sebe a také dolů do prázdné údolní roviny, kdo se ještě dnes, právě v sobotu, blíží k tvé chatě, aby tě uchopil a pak i s tvou ženou odevzdal nekrvavější pomstě Lamechově za únos jeho dcery Naeme.“

22. A Herod přiskočil k cedru a velice se namáhal, ale cedr se nechtěl pohnout.

23. Jelikož však nemohl se stromem nic poříditi, vykřikl co nejmocněji na Lamela řka: „Padouchu! Tak jej vytrhni ty!“

24. Lamel se cedru pouze dotkl a mocný strom se roztráštěn zřítiti, jako kdyby tu byl nikdy nestál.

25. Poté ukázal Lamel prstem do údolí a ukázal Horedovi dobře vyzbrojené vojsko z Hanochu a poté se otázal Horeda: „Nuže, proč nyní otálíš se svou pohružkou? Nechceš mne tedy roztrhat?“

26. Hored však hlasitě vykřikl: „Velký Bože! Nyní jsem ztracen

27. Já jsem si vždy myslel, že to tak dopadne!“

12. února 1842.

28. A Lamel pravil poté Horedovi: „Jestliže jsi již dávno myslel, že to tak dopadne, proč ses také již dávno nevrátil do otčiny, aby ti otcové požehnali jako všem ostatním, a tobě jistě tím spíš, ježto jsi byl skutečným vyslancem a nemohl jsi za to, že tě Lamech obdařil Naemou, nýbrž co ti Lamech dal, byl beztoho spravedlivý dar, jedině tobě prospěšný, kterého by ti byl jistě nikdo neupřel, i kdybys byl její velkou prací nám všem stokrát vystavil před oči.

29. Hle, bratře, ty jsi neměl žádné příčiny k útěku před námi, a přece jsi utekl! Proč jsi však utekl!?

30. Hle, já ti řeknu: Když jsi šel do nížiny, do Hanochu, byl jsi vyzbrojen ode všech otců velkým požehnáním, velkou mocí a silou, proto potom také, když jsi přišel do Hanochu, zchytralý Lamech dobře pozoruje, že ti nemůže uškodit a také nic násilného učinit, chopil se chytré cesty a obdaroval tě Naemou, aby se tě zbavil a aby tě také svázal nejhoršími provazy hada.

31. Neboť pomyslel si: „Je-li poslán, (totiž ty, Horede) ke mně skutečně od nějaké nejvyšší Bytosti, snad od starého Boha, jehož mocný hlas jsem již jednou uslyšel, brzy poté, když jsem zabil své dva bratry, on pak ode mne nikdy ničeho nepřijme a nejméně ženu na jednoho muže již vázanou.“

32. Avšak právě, kdy si na to Lamech nejméně pomyslel, dal ses jeho chytrosti obelstít, přijal jsi nejhorší jed z ruky nejhanebnějšího zrádce Boha! A co měl za následek tento jed? Pravím tobě, nic víc a nic méně, než že jsi, byv již ihned několika ozbrojenými vyzvědači pronásledován, uprchl ihned sem, aniž jsi pomyslel anebo uvážil, zda ti síla udělená otci čistých výšin ještě zůstala, či ne.

33. Lamech a tvoji pronásledovatelé byli dosud ovšem ještě toho mínění, že jsi ještě tak mocný, jak jsi byl ještě tehdy, ovšem před krátkým časem, avšak nyní, jelikož přinesl velkou oběť hadovi tím, že jméno Jehovy co nejhanebněji zneuctil a nakonec i proklel, ukázal mu had také tuto tvou úplnou malomocnost, a proto sem nyní také poslal vojsko skládající se z tisíce nejsilnějších

dobře vyzbrojených mužů z Hanochu, aby tě chytli a vydali jeho největší pomstyctivosti a Naemu však jako spoludržitelku celé říše, (aby se stala tím), čím již dříve musela být, totiž všeobecnou nevěstkou všem vysoce postaveným jeho říše, kteří by bez ní nyní vesměs od něho odpadli.

34. Hle, ty ses ve své radosti a nepřejícnosti vůči nám, svým bratrům, domníval, že musíš zalézt do nejzazšího kouta země, abys mohl mimo nás požívat nerušeně slasti. Také my jsme se domnívali, že ti nic neschází, a k tomu jsme ti ještě žehnali, jak jen jsme vždy mohli a chtěli.

35. Avšak teprve velký přesvatý Učitel a nás všech přelaskavý Otec, který nyní dlí dosud mezi námi, otevřel nám oči a jasně ukázal, jak je to s tebou a tvou ženou, a právě proto mne poslal k tobě, aby zachránil tebe a tvou ženu. Chtěl, abych vás přivedl k němu, abyste ani vy nebyli bez Jeho požehnání, Jeho lásky a milosti.

36. Horede, bratře, poznej vůli Páně, zavolej svou ženu z chaty a nech sebe i ji rychle mnou uchopit v podpaží, abych vás ve jménu Páně ještě před západem mohl vytrhnout, nežli vás nezachránitelně uchopí pochopové Lamechovi, kteří se již velmi přiblížili!“

37. Hored zvolal: Ó, bratře Lamele, teprve nyní tě opět poznávám! Můžeš-li nás zachránit, hle, tu je mé rámě! A hle, tu již přichází bez dechu Naeme z chaty, a nabízí ti své rámě, jak jsi to žádal, a tak se tedy staň vůle Páně! Amen.“

38. A Lamel ihned uchopil Naeme. Sotva oba náležitě pevně uchopil, tu se již ze všech stran přihnali za nejdravějšího křiku nepřátel k chatě Horedově.

39. Když to Naema uslyšela a uviděla, tu vyrazila ze sebe prudkým úzkostlivým hlasem : „Pro všemohoucí vůli Boží, jsme ztraceni! Můj ubohý Hored!“

40. A tak křičel také Hored. Lamel však oběma pravil: „Pohlédněte se napřed poněkud kolem sebe a vizte, kde jste nyní, potom křičte, bude-li toho ještě zapotřebí!“

41. Poté oba otevřeli oči, a nemohli se dost vynadivit, ježto se zcela neporušení ocitli na výšině u jeskyně Adamovy, u jejíhož východu směrem k východu čekali již na ně a napraženou otevřenou náručí Henoch a ještě Někdo s ním.

* * *

Kapitola 28.

Lesní požár založený králem nížin Lamechem.

14. února 1842

1. Když Lamel spatřil rychle k sobě přicházet Henocha a neméně rychle podle něho vznešeného Abedama, tu oba ihned pustil a padl před dvěma vstříc přicházejícími na kolena a chválil a velebil. Děkoval vznešenému Abedamovi za velké slitování a lásku, kterou Abedam projevil jeho bratru Horedovi a jeho ženě Naeme, potom však také za velkou milost, kterou Mu prokázal tím, že ho vyvolil oběma za zmocněného zachránce.

2. A když se vznešený Abedam přiblížil s Henochem úplně k oněm třem, vyzval ihned Lamela, aby vstal se země a poté mu pravil:

3. Lamele, ty znáš Mne a Henocha, . Tvůj zachráněný bratr Mne nezná, nýbrž jen Henocha, a jeho žena nezná ani tebe ani Henocha a tím méně Mne, proto zatím o nás pomlč, kdo všechno vesměs jsme, a nech po jiné cestě dosáhnout východní Adamovy výšiny a pak tam teprve přikročit k vnitřnímu poznání Amen.“

4. Sotva však vznešený Abedam tuto řeč ukončil, hle, tu za východem a jihem vystoupil mocný kouř, jako kdyby se téměř celá čtvrtina Země ocitla v požáru.

5. Avšak Henoch se ihned potají obrátil na Abedama a řekl mu: „Svatý Otče! Pohleď, tam mocný dým vystupuje z nížiny! Co to znamená?“

6. A Abedam mu odpověděl: „ Měj jen krátké strpení a velmi brzy se přesvědčíš o velké opovážlivé zlomyslnosti Lamechově.

7. Hle, protože včerejší bouře způsobila obzvláště velké zpuštění v zahradách Lamechových a velkou škodu mezi jeho hojnými stády, vyslal ozbrojené sluhy a opatřil je hořícími pochodněmi,

aby zapálili všechny lesy a tak obrátili v popel hory i s jejich praobyvateli. Hle, to vězí za tím dýmem!

8. Pojdte však se Mnou tamto k velké bílé skále a přistihneme žháře ještě při čerstvém činu. Amen.“

9. A hned se odebralo s Abedamem všech pět zde přítomných osob k velké bílé skále.

10. Když tam zakrátko došli, ukázal také ihned vznešený Abedam Henochovi přes velký a vysoký výstupek skalní stěny dolů do nížiny na žháře.

11. Když to Henoch spatřil, tu jej uchvátila velká horlivost, takže zvolal ihned silným hlasem k Abedamovi:

12. „Ó, Ty, kterého jmenuje jen mé srdce! Copak jsi včera spotřeboval všechny blesky?! Hle, zde by se jich mohlo nyní nadmíru dobře použít několik tisíc proti těmto bezbožníkům!

13. Červ se chce vzepřít proti Bohu! „Ó, Pane! Nyní bych chtěl opravdu použít trochu Tvé mně propůjčené síly, moci a násilí!

14. Ó, slunce, ty svítící velká dílno velkých blesků Páně, nyní nech jich teď rychle několik tisíc dolů k Zemi s velmi silným rachotem šlehnouti a ať každý blesk doprovází neslýchané hřmění, jímž by se Země zachvěla až do vnitřních pevných základů!“

15. A vznešený Abedam uchopil Henochovu ruku a řekl mu: „Zadrž, zadrž, milovaný Henochu! Tak prudce, jak začali ti tam dole, se do věci nikterak nepustíme!

16. Nechme jen blesky pro tentokrát odpočívát, neboť, hle, vždyť dnes slavíme sobotu, a sobota není dnem soudu, nýbrž dnem odpočinku, pokoje a lásky, milosti, slitování z ní a všeho požehnání z Boha, Pána a Stvořitele všech věcí a Otce všech andělů a lidí!

17. Běda však veškerému stvoření, kdyby se kdy stala sobota dnem kletby!

18. Proto promineme také dnes těmto úplně slepým bezbožníkům soud ohněm a zato necháme spustit z mraků velmi hojný déšť na dílo nejvyšší slepé pošetilosti a zlomyslnosti a můžeš být ujistěn, že tu každá kapka hořícímu stromu lépe prospěje než tisíc blesků místo každé jednotlivé kapky.

19. Hle, pro dnešek budeme ještě tlumit oheň vodou, neboť doba ohně za oheň je ještě daleká. Až však přijde, pak běda horám, stromům, keřům a trávě na Zemi!

20. Avšak nyní již nic dále o ohni. Ty, Henochu, vztáhni však nyní ve jménu Mém ruce a přikaz mrakům, aby se shromáždily k hojnému dešti nad tímto již velmi rozsáhlým lesním požárem! Avšak výšiny ať zůstanou pro dnešek, zítřek a pozítří volny, neboť je to určený čas mé viditelné přítomnosti pro všechny. A tak splň Mou vůli v sobě! Amen.“

* * *

Kapitola 29.

Hašení lesního požáru lijákem. Satanova vypínavost před Pánem.

1. A ihned poděkoval Henoch z hloubi srdce Abedamovi a vztáhl ruce a za tohoto vztažení pravil:

2. „Poslyš, jasný vzduchu! Dej svými duchy a svými větry shromáždít deštěm obtěžkaná mračna, aby byl požár silným pádem hojných kapek utlumen a uhašen, a dokud nebude poslední jiskra uhašena, ať není tvého působení ve jménu Jehovy konce! Amen.“

3. Když Henoch vyslovil amen, tu se také již přihnaly spousty a spousty nejtěžších mraků a vylily se ihned v přemocném lijavci nad celou široou krajinou zachvácenou požárem.

4. Ale nad mraky bylo jasno, a bylo nad nimi nerušeně vidět a na povrchu mračna bylo možno velmi brzy pozorovat silný vítr podobající se svíjení velkého hada.

5. A vítr přicházel blíž a blíž. Tento vítr byl satan, který vzal na sebe ihned svítící podobu a postavil se před Abedamem tázaje se Ho:

6. „Co máš v mém vlastnictví tu co dělat? Cožpak již nevíš, jakou lhůtu jsi mi dal?

7. Proto táhni odtud a nech mne v tomto mém vlastnictví nerušeně hýřít, neboť já, ne Ty, já jsem pán a mistr tohoto stvoření!“

8. Abedam mu řekl: „Satane, až potud a ne dále! Chceš-li tuto svatou dělicí stěnu mezi Mnou a tebou překročit, potom také budeš souzen a mocně poznáš, kdo je Pán a kdo Bůh od věčnosti do věčnosti!“

9. Nyní se však klid' odtud, a poznej, k čemu je ti dána tato doba! Amen.“

10. Satan vyrazil ze sebe hrozný řev a celý roznícený se vrhl do nížiny.

11. Poté řekl Abedam: „Hle, oheň je uhašen, bezbožníci zahánáni na útěk, pojďme tedy odtud v pokoji.“

12. Adamovi to však zatím budiž zamlčeno! Amen!“

* * *

Kapitola 30.

Průvod pěti po úzké stezce k výšině. Významná otázka vznešeného Abedama daná Horedovi a Naeme.

16. února 1842

1. A ihned se tato malá společnost ubírala pod jeskyní dále po úzké stezce, kterou jinak používaly děti východu, aby se dostaly na výšinu k otcům hlavního kmene a aby se vyhnuly jeskyni z úcty k Adamovi a denním používáním ji jaksi neznesvěcovaly, jelikož ji považovaly za něco posvátného.

2. Tato stezka byla tedy cestou pokory, proto ji také vznešený Abedam vyvolil k tomu, aby předně ukázal oněm dvěma nově přišedším, po které cestě se mají dát, aby dospěli na výšinu života, a za druhé, aby se jim již jaksi předem tímto znamením řeklo, na které cestě Ho mohou jedině živoucně poznat.

3. A tak tedy kráčeli po této sice obtížnější, ale jinak mnohem kratší cestě dále, Naeme se častěji zachytila svým krásným královským rouchem o četné trnové ploty a měla proto stále co dělat, aby se odevšad vyprostila.

4. Jelikož však cesta k vrcholu probíhala stále hustějšími křovinami, šlo to také Naeme s vyprošťováním se stále hůř a hůř, takže nakonec nemohla již dále, a proto se rozplakala a volala o pomoc.

5. Poněvadž pro své stálé zaplétání se zůstávala dosti pozadu a oni čtyři mužové byli již dosti značný kus cesty vpředu, neslyšeli asi, aspoň pokud je to přirozeně možné, její křik a kráčeli vesele dál.

6. Když však mužové došli nyní na volnou výšinu, tu se Abedam zastavil a obrátil se zpět k těm, kteří Ho rychle následovali a dělal, jako kdyby chtěl vidět, zda se s Ním všichni v dobrém stavu dostali na výšinu. Po krátkém odpočinku se pak navenek skutečně otázel: „Nuže, děti Boží, jsme všichni spolu?“

7. A Hored, jenž se teprve teď vzpamatoval ze svého úžasu nad zjevy na bílé skále, zpozoroval brzy, že chybí jeho milovaná žena a velice se ulekl. Jelikož však Abedam pozoroval jeho velké rozpaky, povolal ho k Sobě a řekl mu:

8. „Copak se nyní marně staráš? Nemohl ses po své ženě dřív ohlédnout, když se svým královským šatem zachytila o trní této úzké stezky a volala tě přitom o pomoc? Ty však jsi byl pro její hlas hluchý?!“

9. Místo své pošetilé starosti se raději obrať a pomoz jí z její nesnáze, neboť není to daleko, kde se zachytila o silný trnitý plot.

10. Proto jdi a pomoz jí a přiveď ji ihned v dobrém stavu sem, my všichni tě budeme očekávat. Amen.“

11. Hored však zesmutněl nyní ještě víc, padl k zemi a jal se takto snažně prosit: „Poslyšte mne, ó, bratři v Bohu, poslyšte mne, anebo je-li mi někdo otcem, ať mne vyslyší!“

12. Bůh, nás všech přesvatý Otec, má nyní být podle sdělení mého bratra Lamela v nejvyšší lásce a milosrdenství osobně mezi otci výšiny.

13. Je-li tomu tak, pak je mi vše jasné.

14. Jeho nekonečná svatost nemůže přece nikdy připustit, aby se má jistě nečistá žena směla přiblížit k této tak svaté výšině.

15. Co tu prospěje mé obrácení, nepůjde-li jeden z vás se mnou a nepomůže mi vyprostit mou ženu ze všech těch tisícerych trnových drápů?

16. Ó, Henocho, anebo ty, bratře Lamele, anebo ty, cizí, jistě také mocný příteli, neopouštějte mne a nenechte úpěti mou ubohou ženu!

17. Ó, teď již vidím, že jsem vás neměl následovat až sem, protože jsem se stal velkým hříšником před Bohem a také před vámi, mužové a děti podle srdce Božího.

18. Ano, ano, zde jsem velice chybil! Já chci, ano musím zpět, ale jen jeden ať se vrátí opět se mnou, a pomůže mi osvobodit mou ubohou ženu!

19. A potom ať mi označí někde tamto poblíž bílé skály místo. Tam budu se svou ženou oplakávat po celý svůj život velkou vinu. Ale jen tentokrát mě vyslyšte. Amen, buď vaše vůle, amen!“

20. Zatímco Hored přednášel - leže na zemi - svou truchlivou prosbu, poslal Abedam ihned Lamela, aby přivedl Naeme, a to v pořádku, úplně neporaněnou.

21. Hored však nebyl se svým žalozpěvem ještě u konce, když byla Naeme již zcela neporušená mezi nimi.

22. A když potom byl, jak bylo již sděleno, hotov se svým bédováním, otázal se ho Abedam:

23. „Horede, zatímco ty zde naříkáš, mohla by Naeme zahynout! Co by ji potom prospělo, kdybychom ji nemohli již dostihnout, jelikož zůstala za námi?“

24. A protože jsi poznamenal, že ona a ty se nebudete smět přiblížit k svatosti Jehovy na výšině Adamově nyní viditelně přítomného řekni Mi tedy, kdo zmocnil Lamela, aby tebe i s tvou ženou zachránil od zániku v nížině tvé pošetilé chlípné skrytosti.

25. Hle, poněvadž toto učinil týž svatý Jehova, co by Mu mělo tedy nyní překážet, aby vás nechal k Sobě přijít a také vám požehnat, jste-li hodni požehnání?!

26. Vstaň nyní, pošetilče, a uč se svatého Jehovu lépe znát! Amen!“

27. A Hored pravil poté Abedamovi: „Mocný příteli anebo bratře anebo Otče, dokud mi jeden z vás zde nepřislíbí vyprošenou pomoc pro mou ubohou ženu a mne, nevstanu z tohoto místa, i kdybyste mne za to hady trestali. Kdyby má žena musela pro mou pošetilst zahynout, budu také kvůli ní zde za svou nedbalou pošetilst před Bohem a před všemi otci pykat.“

28. Tu přivolal Abedam ihned Naeme a pokynul ji, aby pozdvihla pošetilého Horeda.

29. A Naeme ihned přikvapila, uchopila Horedovu ruku a řekla mu:

30. „Ale, Horede, proč zde kvůli mně naříkáš? Hle, já jsem přece již dávno neporušena, zde na této nebeské výšině zachráněna tvým bratrem na slovo tohoto vznešeného cizího přítele.“

31. Proto vstaň přece podle vůle tohoto nejušlechtilejšího přítele.“

32. A Hored vyskočil ihned radostí a děkoval se slzami v očích cizinci za tak rychlé a jím zcela neočekávané zachránění své ženy.

33. Poté mu řekl Abedam: „Horede, Horede, ty jsi ještě velmi hloupý. Řekni mi, jakpak si představuješ Jehovu?“

34. Snad jako nějaký silný vítr, anebo jako jasně planoucí Slunce, plamen anebo jako velký šlehající blesk?

35. Řekni Mi, jak ti připadal! Amen.“

36. Hored však brzy odpověděl: „Ó, příteli, na to se mne netaž, neboť kdo by se kdy směl odvážit vstřít Boha do nějaké vždy konečně neohrabané formy?!

37. Bůh je přece věčný a nekonečný! Pro jakou formu by mohl být vhodný On, nekonečný Bůh?!”

38. A Abedam odvětil mu odvětil: „Ano, vpravdě, pro tvou ještě hloupou formu jistě ne!

39. Ale ať mi řekne Naeme, dítě světa, jak ona si svého Jehovu představuje.“

40. Tu se však Naeme usmála a konečně pravila: „Nebeský, dobrý, vznešený příteli, odpusť mi, nedovedu-li si ani já učinit náležitou představu, která by Ho byla důstojná, ale přitom ti přece jen nemohu zatajit, že by mi byl nejmilejší v Tvé formě!

41. Odpusť mi, řekla-li jsem nyní snad také něco hloupého!“

42. Abedam jí však pravil: „Buď klidná, krásná ženo. Věřu, pravím tobě, v této Mé formě poznáš velmi brzy Jehovu, věčného, nekonečně mocného Boha, a v Něm svatého, přelaskavého Otce. Amen.“

* * *

Kapitola 31.

Hored a Naeme v kruhu arcioctů s nepoznaným Abedamem. Trest Horedův za jeho žárlivost na ABEDAMA.

17. února 1842

1. Po těchto slovech se ubírala společnost dále k místu, které je nám již známé.

2. Když Se však vznešený Abedam přiblížil k oněm otcům, padli otcové, jati nejhlubší láskou a úctou před Ním ihned na zem, a někteří Ho hlasitě chválili a velebili, jiní opět spíše potichu v srdci vzdychajíce.

3. Toto nanejvýš úctyplné padnutí na zem jak na výšině, tak i v dosti dalekém okruhu hory bylo tentokrát tak všeobecné, že mimo oněch pět přicházejících nebylo tu nikoho zpřímá stojícího.

4. Také Henoch a Lamel by byli následovali toho příkladu všech, kdyby jim to byl Abedam potají výslovně nezapověděl kvůli oněm dvěma novým členům společnosti.

5. Avšak Horedovi a neméně jeho úžasné Naemě připadalo nejvýš zvláštní, že se nyní všichni z největší úcty položili tváří k zemi, neboť mimo svou vlastní společnost neviděli kolem nikoho, komu mělo platit toto velké osvědčení úcty.

6. Proto se také Naeme přiblížila ihned k Abedamovi a zcela důvěrně se ho otázala: „Poslyš, velevážený, mocný, dobrý příteli! Nemohl bys mi říci, co má toto všeobecné ležení na zemi a toto vzdychání znamenat? Komu to platí?“

7. Blíží se nyní snad dokonce mně neviditelně odněkud svatý velký Jehova? Anebo co jiného to znamená?!

8. Proč takové všeobecné pokořování? Ano, ano, to bude jistě asi ten svatý, velký vznešený Jehova!

9. Ó, milý příteli, hle, od svého dětství jsem v sobě chovala vždy skryté přání, abych mohla vznešeného, svatého Jehovu aspoň jednou ve svém životě spatřit, jelikož mne má matka zcela potají o Něm poučovala podle učení jistého Faraka, který prý byl bratrem Hanochovým a mnoho se stýkal, jak mi bylo řečeno, s Jehovou.

10. Hle, milý příteli, měla jsem to neštěstí, že jsem byla nejkrásnější dcerou nížiny, a proto jsem byla svým nešťastným otcem velmi často prodávána chlípnicům.

11. Pro mou velkou, Jehovou mi propůjčenou krásu nemohl to však nikdo k mému štěstí snést na mém tělesném dotyku déle než dva až tři okamžiky, ano, ani mému bratru Thubalkainovi z matky Cilly se nedařilo lépe, proto jako manžel nebyl schopen zplodit ve mně náležitý plod.

12. Krátce, nemusím ti o tom již více říkat, nežli, že všechna možná zacházení se strany mého nešťastného otce Lamecha nemohlo mne odloučit od mého Jehovy.

13. Hored, můj prvý poctivý zachránce musí mi dosvědčit, že jsem se, po celou dobu naší společné samoty nechtěla s ním o ničem jiném bavit než vždy jen o Jehovovi a také jsem s ním ještě nechtěla ani tělesně obcovat proto, že jsme nebyli nikým požehnáni, ačkoliv mne častěji o to žádal, - což on jako můj poctivý zachránce také nikdy nezapře, a což se mu však v mé nešťastné blízkosti také úplně odpustí.

14. Hle, podle toho, dobrý, šlechetný, mocný příteli, je zajisté příliš mnoho ode mne, dítěte světa a hada, že jsem mohla ve svém zajisté nejvýš nešťastném postavení v srdci uchovat to nemnohé, co jsem o Jehovovi slyšela a že jsem měla přes všechny světské bouře, které se kolem mne víc a více kupily, hrozíce mne pohřbítí, přece jen tolik síly, že jsem své srdce udržovala vždy co nejčistší pro zjeveného mně (to je mou matkou Cillou zcela potají) „Jehovu“.

15. Můžeš mi jistě věřit, že: přes to, že jsem vpravdě ubohou, nešťastnou dcerou nejvýš nešťastného otce, jehož pomatenost je větší než by ji kdy mohl nějaký člověk pochopit, přece jsem

ve svém srdci nikdy nic jiného nemilovala než mně oznámeného Jehovu, svatého Stvořitele všech věcí, všech zvířat, všech lidí.

16. Ó, milý vznešený příteli, hle, ráda bych ti řekla něco velmi moudrého o tom, jak velice Jehovu miluji, ale jak to mám říci? Nesměla jsem se nikdy ničemu učit, aby tím snad má tělesná krása nezakrněla.

17. Ó, milý vznešený příteli, můžeš mi jistě věřit, že teď, kdy si užívám na této svaté výšině po prvé tak nádherného, tak rozsáhlého pohledu a okouzlili mne nepopsatelné Jehovovy divy, jsem si vědoma nehodnosti, a to je úplný konec mého srdce.

18. Ano, nyní bych z lásky k tomuto svému nevýslovně zázračně nebeskému svatému Jehovovi přímo zemřela!

19. Kdybych nebyla měla na své straně matku Cillu, myslím, že by mne byl můj krutý otec nenechal ani učit se mluvit.

20. Proto měj jen se mnou trpělivost. Ačkoli nejsem zrovna již tak mladá, jak ještě vypadám, přece jen mé srdce je ještě tak citlivé, jako kdyby mi bylo sotva nějakých třicet let!

21. Ó. Milý vznešený příteli! Jestliže se nyní odněkud objeví svatý Jehova, nech mne – je-li ti to možné – aspoň na okamžik na něho pohlédnout!

22. Ó, kéž bych této milosti byla i jen v nejmenším hodna!“

23. Zde již nemohla mluvit a velké slzy jí kanuly po jejich krásných lících, a z jejich očí vyzářovala nejvřelejší láska, nejživější touha. Radost a bázeň bojovaly mocně v jejich prsou, takže se chvěla na celém těle.

24. Abedam však k Sobě povolal Horeda a řekl mu: „Horede, synu světlého východu, hle, zde je opuštěné světské dítě z nížiny. Toto dítě se chvěje velkou láskou a touhou, bází a radostí po Jehovovi, ale ty však ses jako syn východu ještě ani nepohnul a místo toho jsi na Mne vrhl jen několik žárlivých pohledů.

25. Proto ti pravím, že Pánem jsem Já, a že ti nyní tuto ušlechtilou ženskou rostlinu vezmu a přesadím ji do jiné zahrady a ty ji budoucně již nespatříš, ježto ses mohl následkem své samolibé žárlivosti zapomenout vůči Mně, který jsem Tě dal zachránit od zániku pro tvou velkou chlípnou pošetilost.

26. Znáš starý zákon otců. Otcové sami tě udělali učitelem. Řekli mi: Je to plod tvého úřadu? Jaký jedovatý hmyz tě tak zranil, že se tvé srdce proměnilo v srdce tygra?

27. Znáš Mne, znáš Boha?! Viz: Naeme tuší zde přede Mnou, v čí blízkosti je.

28. Ty zde však stojíš před svým Bohem a Tvůrcem – a jsi němější nežli pařež.

29. Jdi tamto k jeskyni a zkus, zda tvé srdce je schopno lítosti, neboť Já, který teď toto s tebou mluvím, jsem viditelný Jehova, Sám Bůh od věčnosti!“

30. Zde se Hored jako bleskem zasažen zhroutil.

31. Naema pak ihned padla na kolena, chvěla se a plakala a konečně chvějícím se hlasem pravila:

32. „Ó, Jehovo, buď mi ubohé hříšnici, milostivý a milosrdný.

* * *

Kapitola 32.

Abedam člověk a Bůh zároveň. Velká láska Naemina k Jehovovi.

18. února 1842

1. A ihned se obrátil Abedam k Naeme a řekl jí téměř se jí tázaje: „Naeme, jelikož jsi Mne dříve prosila, abych ti ukázal svatého Jehovu, kdyby se snad odněkud přiblížil k otcům, jsi tedy nyní také úplně spokojena, že jsem Ti ukázal Jehovu v Sobě Samém, a můžeš uvěřit, že Já jako člověk jsem také zároveň Jehova, ten věčný velký Bůh?!“

2. Tyto otázky byly Naeme sice z počátku poněkud nápadné, ale brzy se vzchopila a odpověděla přenežným hlasem Abedamovi, hlasem, jaký je vlastní jen opravdu nejušlechtilejším, nejněžnějším ženám v jejich lásce a nejzbožnějších okamžicích:

3. „Nejvyšší, nejvznešenější, nejsvětější Bože! Já ubohá hříšnice byla bych Ti uvěřila, kdybys mi byl řekl: „Hle, právě v tomto nynějším jižním větru kráčí kolem Jehova jen nemnohým otcům viditelný.“

4. Věřu, mé srdce by bylo obdrželo ve velkém nedostatku nádhernou útěchu!

5. Oč mnohem více Ti mohu nyní uvěřit, že Se mně, nejnehodnější ženě Sám osobně předobrotivě, něžně a blahosklonně ukazuješ a nejvyšš milosrdně zjevuješ v nejnádhernější, jak jsem již jednou dříve poznamenala, mně nejpříjemnější, nejmilejší, lidské podobě a formě.

6. Ó, nejsvětější, já to vím ještě od své matky Cilly, že Ty v každé formě čehokoli stvořeného úplně Sám působíš a nemáš nikoho, kdo by Ti mohl pomáhat, anebo že nepotřebuješ pomoci někomu, nýbrž Ty Sám Sobě všude co nejdokonaleji dostačuješ.

7. Ale právě také od své matky vím, že v příčině Tvé bytosti nelze Tě jistě považovat jen za nejdokonalejšího člověka, a ježto my, Tvoji tvorové, nedovedeme si sami nikdy učinit dokonalejší představu než jen zázračně nádhernou představu o člověku. Byla by zajisté každá jiná představa o Tobě ve mně tím nedůstojnější, čím bych ji považovala od lidské formy za vzdálenější.

8. Ó, přesvatý, mohla bych Ti ještě leccos říci, z čeho všeho Tě ještě poznávám a nejvyšš pevně věřím, že tu není nikdo jiný, nežli jedině Ty svatý Jehovo!

9. Hle, já bych se nepřístojně užvanila, a to by tě mohlo snad přece jen poněkud mrzet. A vše se také před Tebou zajisté asi nehodilo, a také ne před těmito jistě nejdůstojnějšími otci, zvláště kdybych pověděla, co vše o Tobě nyní nejvyšš ohnivě svědčí v mém srdci.

10. Avšak Ty také vidíš do mého srdce jistě ještě dokonaleji než já sama. To Ti poví vše, co by beztoho má slabá ústa nebyla zcela schopna povědět

11. Jen tuto prosbu nenech mi nevyslyšenu. Ještě chci říci Tobě, abys poctivého Horeda netrestal příliš tvrdě, jestliže se něčím před Tvou svatostí provinil. Buď jemu a mně milostivý a milosrdný a nezapuzuj nás zcela od Sebe!

12. Neboť, chybil-li, zavinila jsem já jeho přestupek, a proto také můžeš potrestat mne za něho, já jsem beztoho smutným plodem noci hříchu a nosím vždy jistý trest za hřích již v sobě - věčnou smrt.

13. Jak by tu však bylo Horedovi možné, aby se po mém ubohém temném boku zachoval podle Tvého zalíbení tak jako ostatní otcové, kteří nikdy neokusili pokušení jako on?

14. Proto buď také jemu i mně, ubohé hříšnici, milostivý a milosrdný! Tvá svatá vůle se staň! Amen!“

15. Abedam jí odpověděl: „Stala ses mi velmi milou, Naeme, Tvá prosba byla vyslyšena již dávno předtím, nežli jsi Mi ji ještě přednesla, může tedy být tvé srdce v té věci úplně klidné.“

16. Ale ty jsi předtím řekla, že bys Mi mohla ještě leccos sdělit, z čeho všeho Mne poznáváš a proto nyní také pevně ve Mne věříš a jsi přesvědčena, že tu mimo Mne není již nikde nějaký Jehova.

17. V příčině toho žvanění se nestarej, i kdybys po celý den anebo po celý rok anebo po celý život, ano i kdybys přede mnou žvanila, nebude Mne to přece nikdy mrzet, a co ke Mně mluvíš ve své lásce, to vše je přede Mnou, jakož i přede všemi otci, dokonce velice vhodné. Proto Mi jen otevřeně řekni, co beztoho tvrdě zamlčuješ.

18. Že Já prohlédám srdce tvé tak, jako celou nekonečnost, od nejmenšího do největšího skrz naskrz jediným pohledem, o tom zajisté nebude pochybovat nikdo, kdo Mne poznal, zejména ve vlastním srdci, ale právě proto také vím, co vše tu ještě za tebou vězí, a rád bych - kvůli otcům - aby ses Mně bez ostychu svými ústy projevila.

19. Milá Naeme, máš-li Mne opravdu ráda, pak jdi, jdi, a vylij své srdce přede mnou, svým milým, svatým Jehovou. Amen.“

20. A tu se začala Naeme zcela lesknout krásou, půvabem a nejohnivější láskou a tázala se Abedama vše překonávajícím, láskou se chvějícím, bázlivě nejvyšš znějícím, vpravdě nejvyšš panenským hlasem:

21. „Ó, přesvatý, předobrotivý, přemilý, přeněžný, přesladký Jehovo! Smím tedy já, ubohá hříšnice, milovat Tebe také tak, jako Tě zde smějí milovat Tvé děti? Ó, ó, smím to? Já, dítě světa, dcera Tvého... ó, nemohu to vyslovit, tedy také já bych směla Tebe milovat? Ó, můj Jehovo!“

22. Tu se zhroutila a plakala a plakala, jelikož se cítila Mé lásky příliš nehodnou.

23. Avšak Abedam k ní ihned přistoupil, uchopil ji za ruku a rychle ji vyzdvihl a prudce ji pak již před tváří všech otců viditelně přitiskl na Svou hrud' a takto pevně objatou ji chvíli podržel, a když ji potom zase poněkud volněji postavil před sebou, tázal se ji opět; „Nuže, má nejmilejší Naeme, budeš se Mne ještě jednou tázat, zda Mne smíš milovat?“

24. A Naeme při této otázce padla Abedamovi k nohám a smáčela je svými slzami, ano nejvřelejšími slzami lásky, smáčela nejsvětější nohy Jehovovy.

25. Abedam, se však rozechvěl a silným hlasem pravil: „Děti pohleďte sem! Zde u Mých nohou leží nyní více, nežli co mohou Slunce, měsíc a Hvězdy poskytnout! Zde leží nová dcera pokání, lítosti a nejvyšší lásky!“

26. Snáze je nalézt a milovat Mne v Říši života nežli v říši smrti, ona však Mne hledala a milovala již v smrti.

27. Proto ji také nyní odměním opětovnou láskou tak, jak ještě žádná lidská mysl na Zemi nikdy nepocítila.

28. Ano, nejmilejší Naeme, tvou ruku podržím pro Sebe, protože jsi Mi již dávno zasvětila své srdce.

29. Naeme, nyní náležíš Mně jedinému! Hle, takto Já se mstím na Svých nepřátelích, totiž otcovskou láskou.“

* * *

Kapitola 33.

Horedovo vejítí v sebe, jeho doznání a jeho nový omyl.

19. února 1842

1. Ježto však Hored nyní poznal Pána, začalo také u něho svítat, takže se jal u sebe takto přemýšlet:

2. „Co nyní učiním? Já, ubohý, slabý, malomocný červ v prachu, který nyní není již ani s to pustit se do stromku sotva jako ruka silného, On, Bůh, věčný Bůh, nekonečná Pramoc, Síla a Neodolatelnost Sama. Já, ošklivý hříšník, On největší svatost!“

3. Já jsem složen za samé zisťnosti, sebelásky, sebedobrodiní, On, pln nejvyšší lásky, milosti a slitování.

4. Já jsem pln žárlivosti, hněvu nepřízně, závisti a mstivosti, On pln laskavosti, pln něžnosti, pln shovívavosti, pln trpělivosti, pln štědrosti.

5. Krátce, ať na sebe kdekoli a jakkoli pohlédnu, shledávám se být s ním v naprostém rozporu.

6. Co nyní učiním, co začnu, co počnu?

7. Odkázal mne sice na jeskyni, kde se mám podívat, zda mé srdce je schopno nějaké lítosti; ale co mi to prospěje?

8. Neznám snad své zlé srdce, které je naladěno k lítosti právě tak, jako kámen k přijetí tlaku, jemuž tak dlouho vzdoruje, dokud je tvrdým, necitlivým kamenem?!

9. Ó, Naeme, Naeme, nevinná vinice na mém tvrdém zisťném srdci! Teď teprve se mi stává jasným, že k tobě se nemůže beztrestně přiblížit nikdo jiný než jedině Pán, tvůj Bůh a Stvořitel.

10. Ano, teď se mi stává najednou vše zřejmé, jasné: byla jsi mi uštědřena jen jako trest, protože jsem s propůjčenou mi mocí, silou a úsilím budil v ubohé nížině pozomost.

11. Ano, ano, tak tomu je a já jsem byl slepý dost dlouhou dobu, v níž jsem byl v jediném, nerušeném vlastnictví tohoto trestu a neviděl jsem a nepozoroval, že tento můj domněle sladký poměr byl jen vlastně zcela hrozně trpkým trestným poměrem.

12. Chlípným jsem byl již odjakživa jako páchnoucí kozel a říjný jelen a přitom jsem si až příliš mnoho zakládal na velké a silné postavě. Co bylo nyní přirozenějšího, nežli že Pán, jemuž bylo mé pošetilosti příliš mnoho, musel mne konečně zaslouženě a spravedlivě takto trestat?!

13. Nemusel jsem před Naemou chřadnout? A ona mne nechtěla nikdy vyslyšet, jestliže jsem před ní zahořel jako zralá šťavnatá olivová větev?!

14. A přece jsem musel pohlížet na její nevýslovné půvaby, takže se mi před očima nezřídka zcela zatemnilo.

15. Její tvář jako nejkrásnější červánky ranní; její oči jako vycházející Slunce; její ústa jako čerstvě rozkvetlá růže, když právě krásně co nejmocněji puká z plného poupěte; její nádherný vlas, jenž tu hraje barvami tak skvostně jako nejnádhernější zářivý kámen; její rámě, která jsou bílá jako sníh a něžná, jemná a měkká jako mladá vlna; její ňadra, jejichž nejvznešenější půvab nelze s ničím srovnat! Ano, na její bytost, již podobná před mýma očima není na celé Zemi, jsem se musel dívat a nesměl jsem ničeho požívat! Ano, ani obejmout jsem ji nesměl; a ani když jsem se před ní s pláčem vrhl na zem, mne nevyslyšela, nýbrž dala mi přitom jen naučení a napomenutí, která by jistě neudělala hanbu ústům Kenanovým anebo Henochovým, a proto jsem ji nemohl ani opustit, abych se na ní pomstil, nýbrž byl jsem nucen jen stále víc a více ji milovat.

16. Ó treste trestů! Krutý treste! Ó, otče Adame, nyní teprve vidím jasně před sebou: protože ty ses rozdvojil s Bohem, proto také rozdvojil Bůh tebe samého, vzal z tebe polovinu tvého já, vytvořil z toho Evu a dal ti ji potom za pomocnici stále tě velmi trestající, která všechnu tvou dřívější světovou sílu učinila slabostí červa v prachu a dokonce tě vyvedla na vějičce bez nejmenšího vzpínání z tvé strany z velkého ráje, a ty jsi, jak nyní pozoruji, toho trestu ani nezpozoroval.

17. Ó, Bože, ó velký, mocný svatý Bože! Kdo může ranám Tvé metly uniknout?!

18. Ty jsi mne tvrdě potrestal a já jsem tvrdosti tvé metly nepozoroval; Ty jsi byl ke mně milosrdný, sňal jsi ze mne velké břímě tvrdého trestu, a já jako největší pošetilec a osel jsem se proto trápil!

19. Avšak teprve nyní spatřuji celou hloubku své pošetilsti a děkuji Ti v sobě, jako Ti dosud žádný smrtelník neděkoval, za toto Tvé velké slitování nade mnou, nejubožejším hlupákem!

20. Díky, díky, díky Tobě! Ty jediný jsi mne osvobodil a já jsem nyní opravdu svoboden a patřím Tobě a sobě nyní opět zcela jedinému.

21. Ale nech mne na konci tohoto mého díky připojit také prosbu, totiž: abys mne ve vši budoucnosti na věky ušetřil podobných trestů. Chceš-li a musíš-li mne již trestat, anebo musí-li vůbec člověk podle Tvého řádu být trestán, pak nás trestej raději ohněm, jedem a štíry; ale Naemou nás nikdy netrestej, nebo jinak pod našima nohama Země zahyne!

22. Přitom nás červy nepřetěžuj a nasyť se jednou věčným trestáním! Amen.“

* * *

Kapitola 34.

Pravda bez lásky se pro život nehodí. Láska a život, poslání ženy.

21. února 1842

1. Po této vnitřní samomluvě se Hored vzchopil a zmužilým krokem šel k Abedamovi a chtěl tu hlasitě přede všemi otci projevít dík; avšak Abedam ho předešel a řekl mu:

2. „Horede, copak ty myslíš, že jsem tichou řeč tvého srdce přeslechl? To budiž vzdáno tvé mysli!

3. Hle, když jsi viděl, že Naeme je pro tebe vlastně dočista ztracena, tu ses teprve také obrátil do sebe a mohl ses obrátit na Mne.

4. Obrátil ses sice náležitě na Mne a obrátil ses ve vši pravdě, ale tvé obrácení bylo suché obrácení, protože na konci řeči ve své mysli jsi Mne mohl s rozčileným srdcem prosit, abych, má-li tu již být někdo trestán, potrestal ho raději ohněm, jedem a štíry než Naemou a abych se dále již jednou trestání nasytil!

5. Hle, z takových proseb vyzírá velmi málo lásky ke Mně a k bližnímu.

6. I když jsi také myslel v sobě úplnou pravdu, přece se jen tato pravda nehodí pro život, neshodí-li se s ní láska.

7. Pravím tobě: Kdybys byl pro Naemu zaplakal, byl bys Mi milejší, nežli takto; neboť tak bys Mi ukázal, že je tvé srdce plné lásky, jenže má ovšem nesprávné zaměření, jemuž by však bylo možné snadno odpomoci.

8. Takto jsi Mi však sice ukázal otevřené oči, ale zavřené srdce. Oči se však pro přijetí života nehodí, nýbrž jedině srdce. A hle, právě to, co tu má být živé, je v tobě mrtvé.

9. Tvá myšlenka je pravdivá jen zpola, protože v ní není lásky. Kdyby v ní však byla láska, byla by se jistě jinak projevila než v nesprávném úsudku, jako kdybych Já, Otec, měl jaksi zalíbení jen v trestání! Jak pošetilé!

10. Můj věčný řád nejvyšší a nejčistší lásky poznáváš jako trest a prosíš Mne: „Nasyť se už jednou trestání!“

11. Hle, kdybych nyní tvou pošetilou prosbu vyslyšel, co by se tu ihned z tvorů stalo?!

12. Abys tedy poznal úplně svou pošetilst, vyslyším za tím účelem tvou prosbu na onom starém, mocném, velkém a silném cedru.

13. Nuže, co tomu říkáš? Kde je tento mocný strom? Hle, nezůstala po něm již ani nejmenší stopa.

14. Pozoruješ nyní, kam by vyslyšení tvé prosby přivedlo bytosti a pozoruješ také svou velkou pošetilst a kolik v tobě zavládá života?

15. Já vás mám trestat raději ohněm, jedem a štíry, než Naemami? Hle, je pravda, že jsem dal muži ženu pro jeho pokoření, jelikož jsem již od věčnosti věděl, jak tomu bylo se samotným srdcem mužovým.

16. Jedině v této příčině by mohla být žena – jen z poloviny – považována za malý trest pro pyšné srdce mužovo. Přemýšlí-li však někdo přitom jen poněkud dále, zda tu jistě hned nezpozoruje, že právě tento zdánlivý trestný prostředek je velmi velkým prostředkem, ano, ano, jedním z nejdůležitějších prostředků k dosažení pravého, dokonalého, nejblaženějšího života ve Mně?!

.....17. Hle, pravím nyní již víc než tisíckrát, že jedině láska ke Mně, a tedy také k bratru a sestře podmiňuje život věčný, ježto právě ve Mně Samém pravěčný základní život všeho života v celém svatém nekonečném rozsahu není nic jiného nežli pouze láska.

18. Nemáš-li tedy lásku, odkud ti tedy má potom přijít život?

19. Neboť kdo nepřijímá ve svém srdci Mne, jenž jsem zcela jedině život, jak a čím by měl potom žít?!

20. Já jsem však věčná láska Sama. Čí srdce je tu tedy bez lásky, zda není rovněž také zcela bez života přede Mnou?

21. Nyní se však navrať a trochu uvažuj a viz, kdo tu nejprve učí srdce dítěte lásce, kdo srdce nejprve probouzí pro lásku a život!

22. Kdo živí bezmocné dítě z vlastních prsou? Kdopak ti dal prvou potravu a odnášel tě na něžných, měkce vypoštěřovaných rukou od smrti prvního života? Pohleď na svou matku, pošetilče!

23. Když ses však potom chtěl jako jinoch v pocířované nastávající mužné síle pyšně povyšovat jako bys byl povolán s velkým opovržením rozdrtit Slunce, Měsíc a všechny hvězdy, a tak se rozptýlit ve věčné nic, kdo ti přišel tehdy vstříc, kdo tu upoutal tvé srdce pro lásku a život v tobě, kdo tě tu nejprve přivedl zase zpět do vlastního přibytku života, kdo tě učil znovu opět lásce, tvou matkou vyučované, ale zapomenuté?!

24. Kdo, řekni Mi, kdo byl tím andělem, který k tobě celým tělem silně zvolal: „Horede, miluj, miluj, miluj a žij; ale miluj čistě, miluj v Bohu a žij v Bohu a netluč na brány smrti?!“

25. Hle, zde u Mých nohou odpočívá a miluje tento anděl, kterého bys chtěl vyměnit za oheň, jed a štíry. Hle, je to Naeme!“

26. Nyní jdi, lituj své pošetilsti; a až budeš pocířovat ve svém srdci lásku, ano, pravím tobě, mocnou a silnou lásku ke Mně, svému svatému, dobrému, přelaskavému Otci, pak vstaň a přijď opět, abych ti požehnal životem věčným. Amen.

* * *

Kapitola 35.

Horedovo tiché vejítí do sebe a rozjímání o sobě v jeskyni Adamově.

22. února 1842

1. Po této řeči Abedamově padl Hored ihned na tvář a prosil co nejvroucněji Abedama, aby mu přetvořil jeho srdce, neboť nyní se cítí příliš malomocným a dobře poznává, že sám ze sebe není ničeho schopen a kéž je mu Abedam milostivý a milosrdný.

2. A Abedam mu pravil: „Čiň, co jsem ti přikázal a bude ti pomůženo; neboť na označeném místě jsem pro tebe připravil lék! A tak tedy jdi a rychle se ho chop, záleží-li ti něco na životě a na Mé milosti, lásce a Mém slitování Amen.“

3. A Hored ihned vstal, s chvějícím se srdcem poděkoval a poté se ihned odebral k jeskyni vzdálené odtud asi dva tisíce kroků.

4. A když tam přišel, pozoroval po nějakou dobu velkou barevnou nádheru kamenů a jal se u sebe přemýšlet o příčině této nádhery; ale nic uspokojivého nechtělo ho napadnout.

5. Konečně pak přece přišel na dobrou myšlenku a poté u sebe pravil: „Láme-li se silný sluneční paprsek v těchto dobře vytvořených hladkých a různobarevně průhledných plochách kamenů, zazáří z nich ovšem tyto barvy jako živé v nevýslovné nádhře a velebnosti.

6. Ale jsou proto jejich vlastnictvím? Ó, nikdy, nikdy! Ponoří-li se Slunce za pohoří, pak se také všechna ta velká nádhera ponoří do hluboké noci.

7. Jaký rozdíl je potom mezi tebou a nejobyčejnějším pískovcem, přes nějž dokonce mravenec kvapně cupká, aby nebyl jeho velkou neplodností vysát a nakonec i usmrčen?!

8. Zda tedy není vše jen světlem znádherněno? Ano, ano, světlem. Ale co je nicméně nádhera všech věcí ve světě? Lež, naprostá lež!

9. Abedam, jak Ho otcové nazývají, řekl mi předtím něco o poloviční pravdě. Hle, hle, mně nyní začíná z toho vzcházet zvláštní světlo! Ano, ano, může zajisté opravdu zcela dobře být poloviční pravda!

10. Kdo může popírat nádheru tvarů věcí, jako například květin, ušlechtilých kamenů, plodů, zvířat a také i lidí a ještě nescetně jiného? Ale bez světla je jejich nádhera jen poloviční nádhrou.

11. Co však bylo nádherné světlo o sobě, kdyby se snad jeho paprsky rozptylovaly do prázdné nekonečnosti, aniž by někde zastihly tvar a znádhernily jej?!

12. Či je viditelný tvar světla o sobě něco opravdu krásného?!

13. Kdo by mohl Slunce, Měsíc anebo všechny hvězdy anebo světlo pochodně o sobě nazvat skutečně krásným? Takovými opravdu nejsou a již nejprostší květinka má o sobě více nežli nejvyšší jednotvárný kruhový kotouč sluneční, měsíční, a dokonce velmi málo pravíci body hvězd

14. Ano, ano, tedy všude jen poloviční pravda; forma má jen poloviční cenu bez světla a světlo poloviční cenu fez formy.

15. Tak, taky by tomu bylo také s člověkem, kdyby se jeho srdce bez lásky anebo bez tvaru obracelo sem a tam.

16. Rozum nechává sice podobně jako Slunce vybíhat své paprsky; ale co to prospívá prázdnotě? Kde nic není, jaký účinek paprsku, dopadne-li na tupou plochu ničeho?!

17. Ano věru, v mém srdci není nic, zcela nic v něm není, žádná láska, žádná lítost, žádný smutek, žádná radost, žádná chuť, dokonce ani žádná touha se v něm již nepohne.

18. Mám snad nějakou chuť k životu? – Ó ne, mně je život jako kamení jeho pestré záření! Mám snad hlad anebo žízeň? Také tu necítím nic z obojího.

19. Mám litovat své pošetilosti? Ano, ale které? Mé srdce je prázdné a světlo rozumu neprospívá, jelikož není ve mně žádnou formou přijímáno.

20. Lítost je zajisté nuznou dcerou lásky. Je-li však matka ještě někde v širém poli, odkud mám vzít dceru?!

21. Jsem pošetilec, jak mi řekl Abedam Jehova. A já tomu také pevně věřím, že jím jsem; neboť On, věčná pravda, mně to dosvědčil. Musím tedy být pošetilem!

22. Ale pročpak jsem pošetilem? Protože mé srdce je bez tvaru, anebo bez lásky! Je-li však prázdné, odkud má být naplněno?

23. Světlem jistě ne; neboť kde paprsek nic nenalézá, tam probíhá nekonečností a na věky se nikdy nevrátí.

24. Nuže, odkud brát a nasytit to nic? Avšak – tiše, tiše! Co je to? Co tu zazívá tak přemocně nádherně? Ó Bože, velký, svatý Jehovo, nech mne nyní zaniknout! Ne, ne; nyní teprve mne nech žít!

25. Slyším tóny, tóny, ach, svaté tóny! To nejsou slova, nerozumím jim; ale jsou bez rozumu nádhernější, anebo nekonečněkrát nádhernější nežli nejrozumnější slovo!

26. Ó, Bože, nyní nastává již trochu jasno! Totiž, že jsem velký pošetilec!

27. Copak slovo není formou zvuku? A přece je zde zvuk sám nádhernější nežli jeho forma!

28. Má moudrost je nyní u konce. Tento zjev zmařil všechny mé zásady.

29. Pane, zde leží nahý hříšník v prachu před Tebou a nemá již nic, co by Ti řekl nežli: „Ó milý Otče, buď také mně, ubohému hříšníkovi, milostivý a milosrdný! Tvá svatá vůle se staň! Amen.“

* * *

Kapitola 36.

Zvukový div v jeskyni a jeho blahodárny účinek na Horeda.

23. února 1842

1. Tato jeskyně měla však tu vlastnost, že zejména o třetí hodině odpolední - a byla také právě v ta doba, kdy se všechny větry utišily a nastalo úplné bezvětří – bylo slyšet znění, které se velice podobalo zaznívání nejvyšš čistě naladěné harfy; jenže toto znění bylo mnohem velkolepější a vznešenější jak ve stoupání, tak i v klesání a v tom, co nazýváte modulací anebo přechodem z tóniny do tóniny.

2. Tento div byl ovšem již starší, ale až na Horeda nikdo ho ještě neobjevil. Tento div stářím neutrpěl.

3. Že Slunce a celé stvoření jsou již velmi starým divem, to zajisté nikdo nepopře; ztrácí snad však stářím tento div svou velkou uspořádanou způsobilost?

4. Jistě ne; neboť přestaré Slunce svítí dnes právě tak, jako svítilo za dob Adamových.

5. A právě tak je tomu také s tímto zvukovým divem, jelikož byl již od věčnosti předvídan pro účel, který je nyní u Horeda.

6. O tom je zde však zmínka proto, aby někdo ihned neřekl: „To byl tedy přece jen zcela přirozený zjev!“

7. Z tohoto tvrzení se pak má jaksí rozumět, že přirozené jevy jsou méně divy, než kdyby náhle spadla z oblohy svítící hora.

8. Tento zvukový div působil tedy na Horeda tak blahodárně, že tím začínal vcházet úplně do sebe a stal se člověkem skrz naskrz naplněným lítostí, láskou a životem.

9. A jak tento div uskutečnil tento druhý div? O tom bude ihned pojednáno; a tak tedy poslyšte:

10. Tento Hored byl od svého narození pln lásky a pln nejlepšího ducha, protože již jako chlapec, nemohl-li v okamžiku výbuchu lásky ničeho jiného dosáhnout, brával do ruky již kamení a s velkou prudkostí je tiskl na srdce.

11. Z této lásky se však vyvinul časem jakýsi druh přirozené lásky, která nakonec nabyla silnější převahy nad láskou ke Mně a nad láskou k otcům, bratřím a sestřím. Co tedy muselo být přirozeným následkem zbloudění této lásky?

12. Pohleďte na Horeda, otažte se na jeho stav a každému se stane jasným, jakým způsobem se stal konečně zcela pouhým studeným světským mudrcem!

13. Začal bystřejším zrakem pohlížet na věci přírodní. Zkoumal byliny, ale neměly pro něj život, který by ho mohl budoucně ještě více ohřát. Rozkládal stromy, ale také v nich nenalezl žádného životního tepla. Vstoupil do vody a shledal ji studenou. Vzal hlínu a shledal, že je měkká a velmi poddajná, takže z ní mohl všelicos vytvořit. Ale ihned zjistil dvě velká zla, totiž: Dokud zůstával tento útvar vlastní vlhkostí měkký, byl také veskrze studený, takže se kůže hrozila. Hřál-li jej na Slunci, stával se sice pevnější a pevnější, ale přitiskl-li jej potom na svou hrud, způsobil mu značné bolesti, takže pak odstrčil od sebe své zatvrdlé dílo.

14. Opět vzal kameny a otloukal je navzájem, takže z nich nezřídka sršely přehojné plamenné jiskry. Tomu se podivil, proto také téměř všechny naskytnuvší se kameny roztloukal a hledal v nich oheň, ale také ho zcela přirozeně nikdy nenalezl. Z toho pak soudil takto: Celý svět je hladový tygr, který je vždy naladěn k žrádлу, ale sousedovi nechce nikdy nic přenechat - až na několik nepoživatelných mrtvých kostí.

15. Podobných mudrosloví odvodil časem z přírody tak velké množství, že tím nakonec začal být považován za velkého mudrce. Tohle kadidlo mu také co nejvíce chutnalo, a on to pak se svou moudrostí přivedl tak daleko, že se před ním neodvažovali mluvit ani otcové hlavního kmene, nýbrž všichni ho chválili a udíleli mu všeobecné požehnání, proto se pak stal také dosti silným pro apoštola do nížiny, kam se před ním nikdo neodvažoval vydat.

16. V Hanochu si dovedl zjednat pro Mé jméno velkou úctu slovem i skutkem, a proto za svou moudrost a též obávanou moc obdržel za odměnu to nejlepší. V této odměně našel úplnou náhradu za veškerou svou lásku promrhanou na němé přírodě. Jelikož tedy našel tuto lásku, miloval nemírně a v souvislosti s tím však vyhostil zcela moudrost. Proto pak přešel také do veškeré smyslnosti, za níž nyní spatřoval Můj trest v Naeme, a to v zachraňujícím stavu, když se jeho láska začala opět ztrácet v moudrosti.

17. Předě Mnou se stal dokonce opět svým dřívějším mudrcem plným chladu.

18. Co bylo třeba nyní s ním učinit? Příliš mluvící a třeskoucí div by ho byl musel usmrtit. Proto tedy také tento harmonický balzám byl pro něho uložen do kamene, aby z toho zvěděl, že Má láska naplňuje nejen srdce člověka, nýbrž také nejtvrďší kámen.

19. A jak tento lék působil u Horeda, - dovíme se, učiníme-li jemu samému velmi blahodárnou návštěvu a uslyšíme vše to z jeho úst. A ještě leccos se naučíme a poznáme. Amen.“

* * *

Kapitola 37.

Horedova samomluva a lítost.

24. února 1842

1. Dobrou hodinu vzdychal nyní Hored v poněkud těžce přístupném koutě jeskyně, když tu zavanul od východu lehký vítr a učinil konec nádhernému snění.

2. A když přestaly zvuky, které se zdály být Horedovi tak svatými, tu se ihned vzchopil a jal se sebou rozmlouvat takto:

3. „Ó, nádherná, podivuhodná stvoření Boží, jak jste vznešená a svatá, očima lásky - zkoumáno a hluboce v milujícím srdci pociťováno, ano srdcem před Bohem jen poněkud láskou očištěným.

4. Jaký je to nyní rozdíl ve mně! Předtím, sotva před jedním obratem stínu, bylo kolem mne vše ještě studené a mrtvé, ano, i mé srdce bylo studené a mé oko slzy neschopné; nyní však vše žije: tvrdý kámen mluví a tráva vysílá vonné chvalozpěvy vzhůru k svatým Božím výšinám!

5. Čilými větvemi nádherných stromů šumí svatá, čistá řeč, velké slovo nad všemi lesy Země zní: „Bůh je nejčistší láska. A vše kolem Něho, z něho a skrze Něho je láska.“

6. Horel hovoří: „Ó jak nádherné, jak krásné, jak svaté, jak živé je nyní vše kolem mne! Jak vznešené jsou nyní svaté hory a jak nevýslovně vznešená svatá výchovná výšina Adamova, kde... ó, velikosti! Nemohu to vyslovit!

7. Ó mé srdce!, mé srdce! Nyní se přeširoce otevři; ano, přes všechna nekonečná stvoření se otevři a pochop, co je nyní tam na oné svaté výšině!

8. Pochop to, pochop to, neboť Bůh je velký věčný, přesvatý Tvůrce nekonečnosti. Ó, srdce, pochop to. Je to nejvyšší láskyplný, nejsvětější Otec. Ano, nás všech Otec to je. Je tam viditelně mezi svými dětmi.

9. Ó, přírodo, ó, vy všechny větry, ty, bublající prameni, mlčte nyní; a vy cvrlikající obyvatelé větví cedrů a ty také, cvrčící cvrčku, nebrzděte svatý pocit v svých prsou!

10. Svatý Otec, pln nejvyšší lásky mezi Svými dětmi tam, na oné svaté výšině! On, všemohoucí Tvůrce, věčný, jediný Bůh a Pán všech věcí a bytostí jako Otec mezi Svými dětmi! Ó, myšlenko, ó nejsvětější pravdo, která nekonečnost tě může pojmout, která věčnost pochopit?!

11. Ano, svatá jsi, jinak ubohá hrudi, když se tě tato myšlenka jen dotkne! Otec mezi Svými dětmi! Ó, nekonečně velká myšlenko, kdo je s to žít a myslet tě v tvé velikosti, v tvé nekonečné nekonečnosti?!

12. Otec mezi Svými dětmi – a učí je Sám, učí je poznávat Sebe, svatého Otce!

13. Také k mému mrtvému duchu pronikl Jeho svatý otcovský hlas, ale já mu nerozuměl. A mé oči ho viděly a já ho nepoznal! Sem mne vedlo jeho slovo; slovo Otcovo mne vedlo sem!

14. Ó, svaté místo, místo živého proměnění mého srdce, mého ducha, jakým věčným pomníkem tě mám ozdobit, jakým svatým slovem tebe pojmenovat, Tebe, svaté místo, kam mne odeslalo slovo Otcovo?!

15. Ach, co je člověk, slabý obyvatel této Země, že Se věčný otec nad ním slitovává a za dítě ho přijímá?!

16. Copak je člověk dobrý? Ne, takovým naprosto není! Je tedy snad dokonce tak náramně krásný, že proto k němu přichází Bůh? Ne, ne, to on tím naprosto není; neboť kde chybí pravá dobrota, tam také chybí pravá krása.

17. Je snad tak roztomilý, že k němu sestoupil Pán? Ó, nikoli; neboť aby někdo byl roztomilý, musí být napřed nutně dobrý a krásný!

18. Je tedy snad člověk bohatý na různé, Bohu cizí a vzácné věci? Ó, nevýslovná pošetilosti, ó, nejtemnější myšlenko, která by se kdy snad ještě mohla zmocnit jazyka!

19. Copak tedy člověk má, aby to dříve neobdržel?!

20. Nuže, co je anebo co má ubohý člověk této hubené Země, že k němu přišel Bůh, nyní ho učí, vede a potěšuje?

21. Ó, velké, neproniknutelné tajemství! Že se smíme nazývat dětmi, to je právě jen Jeho neskonalé slitování, bez něhož nejsme tak jako každý kámen, vlastně nic než pouze tvorové a k tomu ještě plni neposlušnosti, zatímco se kámen po mnohé tisíce a tisíce let nepohne bez vůle Páně z místa, kam byl otcovskou všemohoucí rukou postaven.

22. Či byla snad svatá myšlenka v Bohu, z níž vzešel člověk - ten nevděčný člověk - snad ještě božstější než myšlenka, z níž dřívějším, stejným anebo pozdějším časem vzešel z jednoho a téhož Boha kámen?

23. Ano, ano, nic, zcela nic není a nemá člověk před Bohem, nýbrž vše je jen pouhá milost od Něho!

24. Ó, nevýslovná láska, nekonečné milosrdenství Otce, který je povždy svatý, přesvatý, jak Ti má srdce děkovat, jak Tě chválit a velebit, jakými slovy hodnými celé Země hlásat Tvou nekonečnou dobrotu a laskavost k nám, ubohým lidem, kteří se nanejvýš nehodně nazýváme Tvými dětmi?!

25. Ó, Otče, nyní mne nech klesnout do prachu; neboť mé oči nejsou ani hodny pohlédnout tam, kde ještě prodléváš mezi Svými dětmi!

26. Ty, svatý Otec, mezi Svými dětmi! Tato myšlenka je příliš svatá, než abych ji já, pozemský červ, ještě jednou myslel!

27. Proto tiše, tiše, vše se kolem mne utiňuje, abych také já mohl před příliš velkou svatostí Otcovou umlknout!!

28. Neboť co by tu měl zaprášený bahenní červ mluvit, o čem celá nekonečnost zachovává nejvýš vznešené nejuctivější mlčení!

29. Tedy tiše, tiše, mé srdce a můj jazyku; neboť vše kolem mne se nyní ztišilo! Tiše v Bohu, tiše; neboť – Otec je nablízku!“

* * *

Kapitola 38.

Abedam u zkroušeného Horeda v jeskyni. Hored na prsou svatého Otce.

25. února 1842

1. Po těchto slovech jazyk Horedův sice oněměl, ale tím hlasitější se to stávalo v jeho srdci; neboť srdce hledalo a hledalo vhodná a případná svatá slova díky a důstojného se projevení člověku nejvyšší možné lásky k Bohu. Leč bylo to marné; čím hlouběji se Hored zabořoval do svého srdce a čím horlivěji prohledával všechny jeho nejskrytější kouty, tím také méně mohl nalézt, co by byl nyní také rád našel.

2. Avšak právě tou dobou povolal Abedam k Sobě Henocha, Lamela, Gabiela s Puristou a Lamecha s Ghemelou.

3. Když však Naeme uslyšela vyslovit jméno svého otce, tu se co nejmocněji ulekla, neboť se domnívala, že byl jistě na toto tak svaté místo zaveden onou drzou mlhavou postavou u bílé hory.

4. Ale Abedam ji brzy uklidnil, neboť jí řekl: „Naeme, jak se můžeš po mém boku bát? Copak nejsem Pánem všech věcí, bytostí, vší nekonečnosti, vší věčnosti?!

5. Hle, proto je tvůj strach marnivý; a mimoto Lamech, Mnou povolaný, nemá s tvým otcem nic společného nežli jen jméno!

6. Tento Lamech má však jméno ode Mne, které praví: „Tento patří Mně; tento je pro Mne, tento má Můj poklad v sobě.“

7. Ale v příčině stejného jména tvého otce - bylo mu dáno v podobném významu od satana, který je mým největším nepřítelem.

8. Avšak kvůli tvému otci si starosti nedělej; neboť Já jsem také nade vše mocným Pánem toho, jemuž je tvůj otec věrným, ale nejvyšším nešťastným sluhou, a svým časem dám otevřít i jemu oči.

9. Proto buď nyní úplně klidná, Má nová dcero pravé lítosti, pokání a lásky, a následuj Mne, pevně přimknuta ke Mně, s ostatními povolanými na místo, kde nyní Hored z převeliké pokory a lásky ke Mně pozbyl pohyblivosti jazyka.

10. A ty, Sete, Enosi, Kenane, Mahalaleli, Jareda a také ty, Metuzaléme, jděte však se svými ženami a dětmi domů a postarejte se o náležité množství pokrmu a nápoje; neboť dnes, zítra a pozítří budou všechny děti jíst u stolu Otcova.

11. Ve vašich chatách najdete pak všeho náležité množství. Zatím to přineste sem!

12. My však se pak odebereme tam, kde nás čeká nový, velký, věrný bratr. Amen.“

13. Avšak Hored brzy zpozoroval, že se celá společnost pohybuje od východní výšiny Adamovy k jeskyni; jenže pro dosti velkou vzdálenost nemohl rozeznat, kdo všechno je v této společnosti.

14. Když však společnost přicházela blíž a blíž k jeho místu, tu teprve poznal, kolik uhodilo, - totiž ve společnosti brzy poznal vznešeného Abedama.

15. Nyní se však také již neudržel a s velkou prudkostí lásky zvolal: „Ne, ne, to nemůže být, nikdy ne!

16. Já hříšník, ano téměř bratrovrah, já, který jsem byl nade všechny kozly a psy pln nejtemnější chlípnosti a pln nejnečistších myšlenek, já, největší pošetilec, měl bych nyní trvat před tváří Toho, jenž mne stvořil, před tváří Boha, před tváří nejsvětějšího Otce?!

17. Země, nemáš nyní nikde žádnou trhlinu, která by mne dobře skryla a na všechny věčnosti přijala dolů do svého nejhlubšího základu?!

18. Anebo ty, vysoká jeskyně, nemůžeš dát na mou hlavu padnout největší kámen, aby mne rozmetl v nicotný prach?!

19. Jak nyní před Ním obstojím? Já, v největší, nejzvrhlejší nízkosti lidské škrabošky svého srdce a ducha?!

20. On, nejvyšší svatost! Ó, jazyku, ó, srdce, co učiníte, přijde-li, přijde-li brzy?!

21. Jak můžeš ty, hříšné oko, zřít Boha, Boha Otce, nejčistší, nejsvětější lásku?

22. Jak můžeš slyšet, ty, mé špatné ucho, svatý hlas Otcův, ano, hlas, který jsi mohl dříve zneuznávat?!

23. Avšak nyní, mé srdce, nastává poslední boj, buď k životu, anebo ke smrti!

24. Nyní nemám nic jiného než jen široké srdce plné nejvřelejší lásky jedině k Němu, k Němu, Nejsvětějšímu Otcí! Zda je čistá, Otče, nevím; avšak cokoli také vždy se mnou učiníš – zda mne opět přijmeš, či zavrhneš – stane se přece jen tvá svatá vůle a tato vůle je věčně vždy nade všecko dobrá. Proto – staň se Tvá svatá vůle!“

25. Při tomto posledním slovu uchoпил ho již za ruku Abedam a pravil: „Horede, ty silný, vřelý, nyní skálo lásky, pojd' sem ted' na prsa svého věčného, svatého Otce a okus tu poprvé, jak se tu dá odpočívát, odpočívát v nejjasnějším vědomí věčného života, odpočívát na prsou přelaskavého, přesvatého Otce.

26. Můj Horede, přicházím-li Já, platí to vždy k životu, ale nikdy k smrti.

27. A Tak jsi nyní také ty na věky živý. Hle, zde je také věrná Naeme! Teprve nyní jsi Mnou požehnán pro ni a ona pro tebe; neboť já jsem ji zvolil za Svou ruku. Dávám ji však nyní tobě, protože ses ty právě nyní stal Mou rukou.

28. Nyní však Mne následuj po mém boku s ostatními k velké sobotní hostině na výšinu. Amen.“

* * *

Kapitola 39.

Sobotní hostina na východní výšině.

26. února 1842

1. A Hored následoval, zpočátku slastí umklý, Abedama; neboť toto setkání s Abedamem bylo pro Horeda něco nevýslovně přesvatě velkého, než aby mohl od toho svému srdci náležitě odlehčit. Byl slastí přímo polomrtvý; jen nejochotnější poslušnost oživovala jeho údy.

2. Když však urazili asi půl cesty, tu se teprve Hored začal ze své nadměrné zamlklosti z lásky a slasti poněkud probírat a nabírat hluboký dech pro vážné, velké slovo v tomto novém stavu. Avšak Abedam mu ihned pravil: „Milovaný Horede, nech nyní svůj jazyk v klidu; ač také vždy dovedeš uvést svůj jazyk v úplný soulad se svým srdcem. Mohu tě nicméně co nejúplněji ujistit, že přesto všechno je Mi jedině řeč tvého srdce mnohem milejší a příjemnější než když přirozenou hrubostí jazyka ztrácí mnoho na svém živém půvabu, i když také bez újmy na pravdě. Hle, vše na cokoli jen pohlédneš, hlásá ti stále věčnou pravdu; ale jen láska je nejvnitřnější, nejneviditelnější život bytostí!

3. Proto také zůstávej v sobě a nerozptyluj neplodně, co nashromáždilo tvé srdce; však již přijde pro tebe doba, kdy budeš muset obdělávat Mé pole! Proto šetři své nádherné símě života ze mne pro dobu, kdy tě povolám!

4. A tak pojdme v pokoji k domovu, kde se ještě leccos dozvíš! Amen.“

5. A tak se ubírala tato společnost po boku Otcově k východní plošině. A když došli nahoru, byla také již připravená ve velkých koších, jichž bylo na sta, přebohatá hostina skládající se ze samých nejnádhernějších, nejčerstvějších pokrmů jako: Ovoce, medu, chleba a nejčistší a nejvzácnější jahodové šťávy ve džbánech.

6. Když Abedam viděl, že je vše v pořádku, požehnal pokrm a nápoj a pravil otcům, kteří sem pokrmy dopravili: „Zavolejte sem všechny své děti a roznášejte a rozděľujte rychle pokrmy a nápoj všem a ať všichni z toho jedí a pijí a jsou veselí ve jménu mém a ať všichni od úst k ústům zví, že Já jejich Otec, jsem viditelně s nimi.

7. Tři koše ať zůstanou však pro nás zde nahoře; a nyní jděte a čiňte tak.

8. Ty, Lamele, pohlédni pak tamto k západu. Hle, právě tam, kde tři vysoké cedry zdobí vrchol pahorku, setkáš se s jedním chudým otcem, jeho ženou a s jeho sedmi dětmi, z nichž jsou tři chlápci a čtyři děvčata. Tato rodina je ještě zaujata starou nejvyšší tísnivou otrockou úctou, takže se neodvažuje, když spatří chatu Adamovu, pohnout se odtud dále.

9. Proto tam rychle pospěš a přiveď všechny sem ke Mně. Jdi a učiň tak.

10. Ty, Lamechu, vezmi pak tento střední hlavní koš a dones jej Adamovi; a ty Gabieli, vezmi druhý koš pro svůj dům a ten třetí ať zůstane zde pro Mne, pro Henocha, pro Jareda, pro Lamecha a jeho ženu, pro Mého jmenovce, pro Kisihela a Setlahema a jeho ostatní bratry, pro ženu Zurielovu, pro tebe, pro Mého Horeda a Naeme, pro Juru, Bhusina a Ohoriona a pro rodinu, kterou sem Lamel ihned přivede.

11. Všichni ostatní ať se posadí buď kolem koše Adamova – a ti, kdož jsou od východu, kolem koše Gabielova!

12. Avšak Adama se potají bolestně dotklo, že Abedam nechtěl mít účast u jeho koše.

13. Abedam mu však ihned pravil: „Adame, cožpak je nějaký rozdíl v koších? – Nemáš být v lásce ctižádostivě smutný, protože shromažďuji kolem sebe slabé!

14. Vždyť ony tři koše beztoho zde stojí přiřazeny k sobě tak, že jsou odděleny jen nepatrnými prostorami; k čemu tedy zármutek pro hodnost?

15. Cožpak nejsem Otec a nejsem zde ve středu vás všech? Buď tedy jen dobré myslí a nemysli na pořadové číslo košů. Nýbrž raději na Mou všeobecnou otcovskou lásku, pak tu jistě nebude rozdílu, do kterého koše sáhnu Já anebo ty!

16. Myslíš však snad, že tvůj koš je proto méně požehnán? Toho omylu se zbav! Amen.“

17. Poté bylo ihned zase tepleji a jasněji v prsou Adamových a on prosil Abedama o odpuštění. Abedam mu však odpověděl:

18. „Adame, jak bych ti měl odpouštět tvou lásku ke Mně, jako kdyby byla hříchem?! Buď jen úplně klidný; vždyť tento tvůj bol zplodila láska ke Mně. Proto buď tedy úplně klidný a požívej veese pokrmu! Amen.“

19. Po těchto Abedamových slovech přivedl také již pohotový Lamel svou velmi zbožnou kořist.

20. Abedam jim šel vstříc, protože se velice obávali a řekl jim: „Pojďte sem, Mé milé děti a nebojte se Mne, svého věčného, předobrého Otce!“

21. A oni Ho v zápětí poznali, padli před Ním na kolena a hlasitě Ho velebili a chválili.

* * *

Kapitola 40.

Pán a nevázaní chvalokřiklouni. Nesčíslný počet stupňů lásky a života ve stvoření. Adamova stolní modlitba a Abedamovo požehnání.

3. března 1842

1. A Abedam je nechal přijít úplně k sobě a poté jim dal pokyn, aby se svou příliš hlasitou chválou přestali; oni však jen ještě více křičeli: „Pochválen buď, svatý Otče, pochváleno Tvé nejsvětější jméno! Veleben budiž všemohoucí, velký Bože, kterýž jsi věčný a nekonečný! Tobě jedinému patří všechna láska, všechno klanění, všechna čest, všechn dík, všechna chvála, všechna sláva a všechna naše největší pokora před Tebou! Jen Ty jediný jsi hoden, toto vše od nás brát!“

2. A takto neustále křičeli a nebylo je možno přirozeným způsobem vůbec pohnout k mlčení.

3. Protože však Abedam byl syt chvály a také otcové již nevěděli, co se tu má dále dít a stát se, aby tito chvalokřiklouni mohli být umlčeni, pozvedl ihned vznešený Abedam ruku a táhl ukazovákem od východu k západu a ihned celou rozsáhlou oblohou šlehl neslychaně silný blesk, po němž následovalo silné zahřmění, takže se tím celá země zachvěla až do základu.

4. Tento jev přiměl naše chvalokřiklouny k nejpokornějšímu mlčení a všichni otcové se bili v prsa domnívaje se, že Se vznešený Abedam tentokrát jistě asi až do krajnosti rozhněval.

5. Proto také Adam jal se ihned těmito novým chvalokřiklounům prudce vytýkat jejich neposlušnost ke slovu Páně.

6. Avšak tu zasáhl ihned vznešený Abedam a pravil Adamovi: „Adame, pročpak se rozhorluješ, dokud jsem Já zde mezi vámi?

7. Přenechej jen tu věc Mně, poněvadž jedině Já vím, nač toto vše; ty se však posad' k svému koši a pojez s dětmi!

8. Avšak takto jako těchto devět jsi Mne ještě nikdy nechválil, ačkoliv Mne znáš déle; proč by tě to mělo nyní zlobit, jestliže jsem jejich velkou chválu nakreslil prstem silným ohnivým znamením přes celou nekonečnost a tím jsem vám všem oznámil, jak velká byla jejich chvála?!

9. Pravím však tobě, který Mne nyní považuješ za nejvyšší rozhněvaného: Blaze tomu, koho postihne takový hněv ode Mne; neboť ten jej probudí brzy k věčnému životu!

10. Rozumíš takovému hněvu Mé otcovské lásky k těm dětem, které si ze samé lásky ke Mně, svému Otci, nedovedou pomoci, proč se jejich radost stává nevázanou a jejich ucho hluchým, ježto příliš velká láska je udržuje v zajetí vši svatě nemírnosti?!

11. Vpravdě, vpravdě, pravím vám všem: Kdo nebude v lásce ke Mně nemírný a nevázaný, toho jméno nebude napsáno pod a nad Hvězdami tak, jako jména těchto devíti pozemsky chudých, ale přebohatých láskou!

12. Adame, chápeš nyní toto znamení a tento Můj hněv?

13. Proto buď klidný a vesele jez se svými dětmi! Amen.“

14. Tato slova však šla Adamovi mocně k srdci, takže pak ihned hluboce vzdychaje zvolal:

15. „Ó Otče, je-li tomu tak, kdo tu potom dosáhne věčného života?!“

16. Abedam však odpověděl poté Adamovi: „Proč vzdycháš nadarmo, nerozumíš-li Mým cestám?

17. Cožpak jsou Hvězdy nebe a všechny rostliny Země stejné? Svítí-li však Hvězda – ať velká či malá, - zda nepovzbuzuje světlo tvých očí, aby se v tobě živě odráželo?! A kterou rostlinu jsi kdy viděl vyrůstat z půdy zemské mrtvou?!

18. Proto také bude větší ten, kdo nepatrnějším srdcem miluje život; ale jeho život bude jen jako jeho láska, a proto také bude mnohonásobně velký rozdíl mezi životem a životem.

19. Hle, také roztoč písku žije; ale jaký rozdíl je mezi životem jeho a životem tvým?!

20. Proto se nestarej o plod lásky, nýbrž o lásku samu; neboť plod bude jako láska! Pochop to dobře! Amen.“

21. A Adam se uklidnil a za mnohého děkování a chválení povolal děti k hostině a pokynul Gabelovi, aby také on to ve jménu Páně učinil.

22. A když se poté příslušní hosté v hojném počtu shromáždili kolem oněch košů, pravil se zdviženýma rukama Adam:

23. „Děti, nyní chvalme a velebme napřed svatého Dárce těchto nádherných pokrmů a tohoto nádherného nápoje a vyprosme si jeho požehnání!

24. Ó svatý Otče, Jehovo Abedame, děkujeme Tobě, chválíme a velebíme Tebe; Tobě budiž všechna chvála, všechna čest, všechna naše láska, všechna naše pokora a nejúplnější klanění v nejněžnějším duchu lásky a vši pravdy z ní!

25. Ó svatý Otče, požehnej nás a hostinu pro nás podle Svě nejsvětější vůle! Amen.“

26. A Abedam přistoupil ke koši Adamovu a žehnal mu a rovněž také koši Gabelovu. Potom však ihned opět ustoupil k Svému koši, povolal k Sobě vyvolené a posadil Se s nimi ke koši; avšak tomuto koši nežehnal a pravil:

27. „Kde Já jsem, tam je také nejvyšší požehnání!

28. Proto jezte a pijte bez starosti; neboť Já, váš Otec, jím s vámi a mezi vámi a ve vás! Amen.“

* * *

Kapitola 41.

Požehnaná hostina. Ctižádostivá sebeláska Adamova Pánem pokáraná.

4. března 1842

1. A všichni, kdož se posadili ke koši Abedamovu, děkovali ještě jednou Pánu, že je vyvolil pro Svůj koš a tím jim dopřál neocenitelné milosti, aby s ním jedli z jednoho koše takové plody vznešenosti lásky otcovy a z jedné a téže nádoby pili přesladkou šťávu věčného života.

2. Proto chválili všichni hezkou chvíli Abedama za velikou milost; a zatímco sousední koše byly téměř již přes třetinu vyprázdněny, nedotkl se nikdo plodů u koše Abedamova.

3. Jelikož však chválení a velebení nebralo konce, pohlédl Abedam na Svě hosty a pokynul jim, aby jedli plody, jak to činí hosté u jiných košů; oni ho však poté prosili, aby nejprve On Sám sáhl do koše, - což se také ihned stalo, načež pak také ihned sahal všichni rukama do koše a s velkou, radostnou uctivostí požíli plodů a vyprázdnili nádoby naplněné šťávou.

4. A tak trvala hostina dobrou hodinu; ale vzdor tomu se koše s nádobami nechtěly vyprázdnit a poslední plody byly také vždy chutnější a chutnější, jakož i šťáva v nádobách vždy jemnější a sladší, takže konec hostiny se podobal úplně počátku, kdy nikdo nechtěl být první, jenž by sáhl do koše. Tedy tu také nikdo nechtěl být první, jenž by sáhl do koše poslední. A jelikož viděli Abedama Samého ještě častěji sahat do koše, nemyslel tu již zcela nikdo na to, že je třeba přestat; jen Adam poznamenal, že se Slunce chýlí k západu a otázal se vznešeného Abedama, co se má nyní činit a stát, ježto nadešel čas obvyklého rozdělení ohně.

5. Vznešený Abedam se však naproti tomu otázal Adama, řka totiž: „Adame, řekni Mi ještě jednou zcela srozumitelně, komu má vlastně toto rozdělení ohně platit, zda Mně, anebo zda modré obloze a jejím později viditelným Hvězdám a dosud viditelnému slunci a měsíci, aneb snad dokonce lidu, anebo jedině tobě?

6. Hle, Já sotva vím, co ty kdy jsi s tím spojil, ani co bys nyní rád spojil anebo také již skutečně spojuješ; proto bych rád o tom od tebe uslyšel něco podrobnějšího.

7. Pro Mne bude anebo může být tato pošetilá starost sotva chystána; neboť kdybych něco takového chtěl, pak bych to byl také již dávno od vás požadoval. Protože Já však něco takového naprosto nemohu chtít a nechci, a proto Mi také na tom nemůže naprosto záležet, řekni Mi vážně, komu má toto uctívání tak zvaným rozdělováním ohně platit?!

8. Tu jazyk Adamův oněměl tak, že Adam nebyl s to ani slova přes rty přenést.

9. Proto tedy poznamenal Abedam k Adamovi řka: „Adame, zda jsi neměl z tohoto rozdělování ohně největší radost ty, neboť jsi je vlastně zcela potají vztahoval na sebe a tím jsi chtěl ukázat, že cesta k bráně života vede jen skrze tebe. Proto ti pak také musel být rozdělování oheň přede Mnou a ty jsi dbal více na přesnost rozdělování ohně než na dohoření ohně, jež bylo určeno k Mé počtěl?!

10. Hle, z tohoto zcela skrytého důvodu jsem také nechal obětní Mně určený oheň ještě dopoledne dohořet, aby bylo upuštěno od této velké pošetilsti; ale přesto všechno nemáš – jak se zdá – naprosto žádné chuti upustit od své staré hlouposti.

11. Copak nemá hostina u Mne větší cenu než rozdělaný oheň, který má vztah k tobě?! Proto zůstaňte u svých košů a jezte, dokud chcete a dokud vám chutná! Toto můžeš také ty, Adame, učinit. Kdyby ti však zatápění bylo milejší než tato živá hostina, pak si můžeš dokonce také tuto radost udělat; jen by ses však musel přitom mít velice na pozoru, aby se oheň nestal příliš silný a snadno tě neuchvátil a nestrávil! – Rozumíš těmto slovům?

12. Pravím tobě: Pochop je dobře a uvaž, že Země je uvnitř dutá a plná nejtrpčího ohně – a čiň potom, jak ti libo, buď k smrti – anebo k životu! Amen.“

13. Když však Adam uslyšel tato slova od Abedama, tu se přemocně zhrozil a pln bázně a chvění se obrátil na něho těmito slovy:

14. Ó, Abedame, Ty jsi svatý, dobrý a pln lásky, milosti a slitování; ale běda tomu, kdo by jen o vlas přestoupil hranice Tvé vůle, neboť tehdy je také již zralý pro smrt, protože u Tebe není střední cesty, nýbrž jen dva nejkrajnější póly, totiž pól života a pól smrti.

15. A tak také Tvé živé slovo je takové, že nezná nějakého mírného pokárání, nýbrž buď staví svou vše předstihující mírností Světy anebo však také naopak tyto Světy rovněž tak brzy opět ničí.

16. Proto Tě prosím, Buď mně slabému milostiv a milosrdný; neboť co se jednou stalo, nemůže se tak snadno považovat opět za nestavší se. Proto buď jen klidný se mnou a nežeň mne ještě hlouběji nežli již beztoho jsem. Tvá svatá vůle se staň! Amen.“

17. A Abedam odvětil zcela krátce Adamovi: „Adame, Adame, mluvíš mnoho pro sebe; ale na Mne jsi úplně zapomněl!

18. Chápeš, co to značí, že já jsem zde, na nejhorším místě Svého nekonečného stvoření?!

19. Copak ty víš o věčné nekonečné svatosti Boží?!

20. Proto se rychle vrať a neponožuj se ještě víc do říše smrti, nýbrž zato raději do Mé lásky a nyní dokonce velké milosti a velkého slitování.

21. Jestliže jsi však dosud objevil na Mně dva póly, pak je to jen tvá vina; otaž se však těchto nově přišedších. Budou ti vyprávět velké divy o třetím středním pólu. Amen.“

* * *

Pariholi napomíná na rozkaz Páně Adama.

15. března 1842

1. Po této krátké řeči se však obrátil Abedam ihned k otci devíti chudých ze západu, jenž slul Pariholi a jeho rodině Pariholi (Garthilli to jest ubožáci, kteří nic nemají a také se o nic neucházejí, nýbrž žijí ve zcela šťastné důvěře, takřka jako ptáci z božího vzduchu) a pravil jemu:

2. „Poslyš, Můj ještě veskrze velmi chudý Pariholi, osmělíš se, kdybych tomu chtěl, říci nejmírnějšími slovy otci Adamovi, že je to právě ona střední cesta, kterou u Mne ještě nenalezl, která je nejrovnější dráhou Mé věčné vůle lásky?“

3. A Pariholi odvětil uchvácen skrz naskrz nejvyšší úctou: „Ó, pře – pře – přesvatý Jehovo, Bože a Stvořiteli všech věcí a Otče všech s tebou svatých andělů a mnohých tobě milých lidí!

4. Jakou jinou vůli vlastní by měl mít červ v prachu před tebou, než jediné vůli, která vychází vždy od Tebe! Proto učiním zajisté rád, co a jak Tvá nejsvětější vůle považuje za dobré a jistě převelice účelné!

5. Je však od Tebe již nepochopitelné snížení a střední cesta všech středních cest, že se dobrotivě tážeš, kde bys mohl ze Své moci jen přikazovat.

6. A že Ses nám mohl všem – ať už jsme hodni anebo také většinou úplně nehodni – nicméně stát otcovsky tak viditelným, abys nám všem ze sebe ukázal onu jediné pravou nejsvětější střední cestu všeho života, která vede každého, kdo je jen dobré vůle, ó nejsvětější Otče, k Tvému srdci, které – podle mého ovšem ještě slabého poznání – jediné je a věčně zůstane věčným životem.

7. Proto, ó pře – pře – přesvatý Otče, neráčiž se mne dále tázat, zda bych někdy a někde splnil Tvou nejsvětější vůli, jelikož jsem až příliš naprosté nic před tebou, nýbrž dej mi podle mé schopnosti jen příkaz a má šije se skloní vždy podle Tvé nejsvětější vůle! Amen.“

8. A Abedam pravil poté Pariholimu: „Poslyš, protože ty toto poznáváš již ze sebe, pak jsi také již úplně způsobilý být poslem lásky a života ze Mne! Proto jdi jen k Adamovi ve jménu Mém; a otáže-li se tě Adam, proč jsi k němu přišel, pak mu řekni, co o Mně víš ze sebe!

9. A tak můžeš jít; Já pak zatím probudím tvou rodinu – slyš – k věčnému životu!

10. A až se sem opět navrátíš, pak tě přijmou tvé děti již s nejživější náručí. A tak tedy jdi a jednej. Amen.“

11. A Pariholi ihned vstal a učinil třicet kroků cesty k Adamovi a zastavil se jako sloup většinou z vysoké úcty před Adamem, potom také pro svou velkou slovní plachost, neboť měl neobratný jazyk.

12. Proto s velkou bází očekával známou otázku Adamovu. A když konečně Adam na něho pohlédl a dal mu známou otázku (byla to stará obvyklá otázka Adamova), tu se stal dřívější sloup na chvíli téměř třtinou a jal se mocně kývat a chvět a pro tento prvý okamžik nemohl ze sebe vypravit ani hlásky; až teprve, když na něho Adam podruhé s toutéž otázkou poněkud nemírně zahřměl, tu se teprve v duchu probudil, ztratil veškerou svou dřívější bázeň a obrátil se na praotce Adama těmito velmi pozoruhodnými slovy, která zněla takto:

13. „Poslyš, otče Adame, nezrozený prvý člověče Země, který jsi nás všechny učil skrze své, tobě bližší děti, jedním našincem, že nejsvětější Jehova je Bůh a nás všech přelaskavý Otec, jemuž jediné náleží všechna chvála, všechna sláva, všechna čest, všechna láska a všechno klanění, jakož i každá oběť. Jak ses mohl nyní před tváří všech svých dětí, které byly vesměs tebou poučovány, tak obrátit a nám všem ukázat zcela jinou tvář, než bychom byli tebou oprávněni nutně vidět podle tvé nauky nám všem dané v době, kdy Jehova neviděl ještě oko žádného smrtelníka?!

14. Nyní však, kdy On, ó div na div, milost na milost, dobrotivost na dobrotivost, lásku na lásku, slitování na slitování, viditelně mezi námi kráčí, nás učí, vede, krmí a napájí výlevy Své nekonečné otcovské lásky, nyní kdy ve Své převeliké dobrotivosti přišel k nám, nejubožejším dětem, a přinesl nám, mrtvým, tak velká zaslíbení, a chceme-li jen, věčný život sám, nyní tedy teprve nám můžeš ukázat, jak velmi prázdná byla tvá nám podávaná nauka a jak nepatrná byla tvá

úcta k Bohu, protože nyní můžeš zneuznávat na něm právě to, co Ho Jím Samým k nám všem vedlo?!

15. Ó, otče, obrať se, neboť tys odvrátil svou tvář od něho, který k nám přišel z nejvyšší lásky a slitování, aby nás zachránil od věčné noci smrti!

16. Hle otče, když jsme byli slabí, tehdy jsi nás všechny podporoval svou silou; proto tedy nepohrdej v této době své slabosti našima rukama, kdy tě chceme uchopit v podpaží, abychom ti podle svaté vůle Otcovy pomohli opět na nohy.

17. Proto se také ihned obrať k Tomu, kterýž je uprostřed nás všech a nikoli někde předaleko mimo nás.

18. Ó, otče, hle, On je mezi námi! Proto se co nejrychleji k Němu obrať, amen. Ano, ano, co nejrychleji, amen, amen, amen!

* * *

Kapitola 43.

Adamovo sebepoznání, lítost a obrácení.

7. března 1842

1. Když Adam uslyšel tato slova z úst Pariholiho, začal teprve o sobě přemýšlet a spatřil potom také úplně velikost hříchu ještě v něm před Bohem skrytého, pročež také Se vznešený Abedam nemohl posadit ke koši Adamovu a spatřil také velkou nemilost, do níž se uvrhl tím, že chtěl být jako nezrozený člověk vedle Boha také uctíván.

2. Proto nyní poznával; ale vedle toho poznání se také tázal svého srdce: „Jak nyní vyhladím ze svého života tuto svou nejnesmyslnější skvrnu před očima Páně?“

3. Kdo mne nyní zachrání a kdo mne uchová před udušením v nejhlubším bahně neslýchané hanby – nyní před tváří mého Boha a všech mých dětí?!

4. Po těchto myšlenkách se obrátil k poslu Pariholimu a pravil jemu: „Pariholi, ty jsi předtím velmi dobře mluvil o rychlém obrácení; ale kdybych se tě otázel: Jak je to tomu, kdo se nevýslovně daleko odvrátil od Boha, tak snadno možné, jak ty si to ve své nezkušenosti představuješ?“

5. Jakou uspokojivou odpověď mi tu dáš? Ale dobře uvaž nezměrnou hlubinu mého nynějšího nejvyšší žalostného pádu!

6. Ó, nešťastná a hanebná myšlenko, kdo tě kdy vstrčil do mého srdce, že jsem tě pak musel uspořádat k svému nynějšímu zániku?!

8. Ó, Slunce, urychli svůj běh, aby tvé paprsky již příliš dlouho neosvětlovaly mou značně velkou hanbu přede vsí Zemí!

9. Ó, Pariholi, kde máš nyní nějaké útěšné slovo? Co mi můžeš říci, aby mne to kdy mohlo opět pozdvihnout před Bohem? Kde je nyní možné ono rychlé obrácení, o němž jsi mluvil? Co mi můžeš nyní říci a co dát, abych úplně nezankl přílišnou hanbou, která mne drží v zajetí až do nejvnitřnějšího kořene tohoto mého nyní nejvyšší ničemného života?

10. Pariholi, ó mluv, nyní mluv, můžeš-li, smíš-li a chceš-li!

11. Pokryj hlasem svých prsou mou tvář, aby nebyla příliš vystavena oku Toho, který nyní prodlévá mezi námi.“

12. A Pariholi odpověděl poté Adamovi: „Ó, otče Adame, poslyš tedy ve jménu tvého a mého Boha Jehovy, který je svatý, přesvatý a nyní mezi námi viditelný oku každého, byť zanedbaného dítěte:

13. Jak se můžeš tázat ještě na možnost rychlého obrácení ty, který jsi byl přece prvním svobodně dýchajícím svědkem jeho nekonečných slitování a znáš nekonečnou lásku Jehovovu o několik set let déle nežli já – přece se mne na to můžeš tázat?!

14. Hle, stále obvyklé rozdělování ohně k tvé počtě z naší dětské strany, které jsi nařídil již před třemi sty lety, byla přece právě ještě skrytá pošetilost tvého srdce před Bohem! On tě viděl úpět pod těžkým tlakem tohoto břemene, a proto se nyní mocně nad tebou slitoval a vzal ti toto břímě ze srdce a úplně tě osvobodil.

15. Jak se tedy můžeš, starý otče, kterýž jsi byl nás všech praučitelem, ptát nyní ještě na možnost rychlého obrácení, když On tě obrátil již dávno předtím, než sis pomyslel na to, co vše zlého by mohlo vést za tímto tvým rozdělováním ohně?

16. Proč se tedy v srdci pohoršuješ, když ti pán, svatý Otec, vytahuje mocně ze srdce takové skryté zlo?!

17. Či snad myslíš, že tě chce zahubit, když tě právě takto co nejmilostivěji pozdvihuje?

18. Ó otče, - pohleď na ono nejsvětější místo; pohleď na Jeho oko, na Jeho ústa; pohleď na jeho tak otcovsky, laskavě a vlídně otevřenou náruč! Jak převeliká láska vyzařuje z Jeho nejsvětější tváře k tobě, otče Adame! A přesto se můžeš tázat na možnost rychlého obrácení?!

19. Ó otče, mě by nebylo možné, abych ti o tom říkal ještě více v nejsvětější přítomnosti Toho, který k tobě z každého vlasu hlavy přehlasitě volá:

20. „Adame, synu Můj, proč tak dlouho otálíš a nespěcháš do otevřené náruče svého věčného, nejsvětějšího Otce, jehož nekonečná láska se již od věčnosti zabývala tebou?!

21. Ó otče Adame, cožpak ještě ani snad těmto slovům nerozumíš?!“

22. Adam však po těchto slovech vyskočil radostí rozpálen a objal Pariholiho; potom však mu řekl: „Ó Pariholi, kdo ti dal na jazyk tato slova?

23. Věřu, hluboký večer nepřivedl v tobě k uzrání tento nebeský plod?!

24. Proto pospěšme oba k němu a obejměme Ho nejjasnějšími plameny naší lásky; neboť opravdu nyní v mém srdci zapálil oheň předběžný i potomní! Ještě nikdy jsem nepocítil takový nával lásky jako právě nyní; proto pospěšme rychle k němu, - k Němu, přelaskavému, přesvatému Otci. Amen.“

* * *

Kapitola 44.

Řeč Abedamova o „Otcí“ a „Soudci“ v sobě.

8. března 1842

1. A tak vedl Pariholi Adama ke vznešenému Abedamovi. Abedam přijal Adama nyní krajně rozlítostněného co nejvlídněji a řekl mu: „Adame, kdy konečně přijde čas, abys Mne poznal po stránce otcovské, ne však vždy jen víc a více po stránce soudcovské?

2. Včera jsi Mne viděl ze stránky nejvyšší pokorné a Já jsem Se dal teprve poněmhu tebou, jakož i všemi tvými dětmi poznat, aby Mou viditelnou přítomností nebyl nikdo rušen ve svobodě svého srdce.

3. Protože jsem Se však potom dal poněmhu poznat a to tak, aby to nebylo nikomu na újmu ve svobodné oblasti jeho života přede Mnou, tu jsi Mne sice poznal a ústy vyznal jako svatého, nejvyšší láskyplného Otce, ale tvé srdce neponěmhuvalo tomuto Otci nikdy úplně místo; nýbrž kam přišel Otec, tam s Ním přišel také Soudce, který potom nutil tvé srdce, aby Mne milovalo.

4. A v tomto dvojím poměru, jsi zůstával až do této minuty a nemohl jsi Mne nikdy zcela milovat a pochopit, protože ses bál a v této bázi jsi nemohl spatřovat nikdy Otce, nýbrž vždy jen Soudce.

5. Nyní jsem tě sice probudil mocně a přicházíš ke Mně jako milující syn, avšak láska v tvém nyní hořícím srdci není tobě vlastní; neboť Já jsem ji nyní v tobě, abych tě úplně probudil, zcela svobodně roznítil. Pravím tobě: Otec a Soudce nejsou v tobě ještě odloučení! Nyní teprve se snaž vlastní silou svého srdce, svého života uchopit v sobě Otce; ano, uchop Ho úplně a odluč od něho žalostného Soudce, který ti dosud vždy překážel, abys mohl v nejjasnějším světle spatřit nekonečnou lásku otcovu před sebou a přede všemi dětmi z tebe!

6. Nyní poznej, že jsem k vám nepřišel jako Soudce, nýbrž jako přelaskavý Otec, abych dal všem dětem z vlastní ruky již na Zemi nejnádhernější svaté semeno pro život věčný; potom konečně ve vlastním planoucím srdci jasně uvidíš, že Soudce a Otec v milujícím srdci dětí Se na věky nesjednotí, že vždy, jedině Otec Sám anebo Soudce Sám musí ovládnout život, Otec k životu věčnému – a Soudce k věčné smrti ducha lásky.

7. Proto tedy odluč s klidnou radostí nejvyšší láskyplného svatého Otce od lásky oproštěného, hněvivého, nejvyšší přísného Soudce v sobě, pak se nebudeš nikdy chvět a třást přede Mnou, nýbrž budeš jásat a skákat radostí a nebojácnou dětskou láskou ke Mně, svému věčnému, přelaskavému, přesvatému Otci.

8. Buď ujištěn, že všichni, kdo se Mne budou dovolávat jako Otce, nikdy ve Mně Soudce spatřovat nebudou; avšak ti, kdož vždy a snadněji a raději vyznávají nejvyšší láskyplného Otce v hrozícím se srdci jako nejprísrnějšího, nejhroznějšího Soudce v hrozícím se srdci, naleznou pak žel také to na Mně, ano, naleznou nejvyšší nešťastně usmrcujícího Soudce, ač by byli jinak milující cestou nepochybně věrně našli nejvyšší láskyplného Otce.

9. Toto si dobře zapamatuj, Adame, synu Můj: Co hledáš, to také nalezneš, buď milujícího svatého, dobrého Otce, věčnou lásku a věčný život skrze ni a v ní, anebo jak zde již bylo dostatečně ukázáno, Soudce, věčného, zcela neúprosného, usmrcujícího Soudce mrtvých, kteří se nechtějí na této zkoušející je Zemi v nebojácné, nejvyšší věrné a čisté lásce nikdy obrátit ke Mně, k svému velmi laskavému Otci, abych je mohl úplně oživené přijmout do věčného života ducha.

10. Toto si dobře zapamatuj, ano, živě v milujícím srdci to podrž ty a podrž to každý. Pak se Soudce brzy úplně ztratí a na jeho místě Si zřídí ve vašem milujícím srdci nejvládnější a nejblaženější příbytek Sám svatý Otec.

11. Rozumíš slovům, která jsem tu nyní co nejvěrněji promluvil?

12. Ano, Adame, pochop to co nehlouběji v srdci lásky a nejnvtřnějšího života ze Mne a ve Mně. Slyš a viz a pociťuj to věčně. Amen.“

13. Po této řeči padl Adam ihned na prsa Abedamova a plakal úžasnou radostí a slastí nejvřelejší lásky; neboť teprve nyní úplně nezkaleně poznal svatého Otce, pročež také – jat až příliš velkou blažeností – nemohl ani promluvit.

14. Abedam ho však přitiskl na prsa tak pevně, že tu z toho postavení každý musel také vidět a poznat, že Jehova je nejopravdovějším „Otcem“ všech lidí. A všichni se začali poté co nejdůvěrněji k Němu tlačit a celá výšina byla brzy zahalena do jasných, sladce hřejivých plamenů lásky k nejsvětějšímu Otci.

15. A Abedam při této nejvyšší podivuhodné svaté slavnostní příležitosti poznamenal: „Adame, hle, to je ono správné předběžné rozdělování ohně na Zemi k onomu velkému napotomnímu anebo spíše hlavnímu rozdělování ohně, které bude jednou následovat po tomto životě v Mé nekonečné Říši věčného života.“

16. Proto zůstaňte také vždy při něm; to je to pravé rozdělování ohně a Mně, Otci, jedině libé. Pochopte to všichni. Amen.

* * *

Kapitola 45.

Nejvyšší odměna člověka: Smět milovat Pána.

9. března 1842

1. Poté se Abedam obrátil k Pariholimu a pravil jemu: „Pariholi, pohled! každý poctivý a pilný dělník je také úplně hoden mzdy své.“

2. Já jsem zatím pro tebe oživil tvou rodinu, jak se právě sám přesvědčíš, neboť tvá žena a tvých sedm dětí tě přijaly s otevřenou, již nesmrtelnou náručí, když ses s tímto Mým synem, totiž Adamem, sem navrátil. Dobrodiní této mzdy je sice pro pocit lásky otcovské, ale dá-li si pak otec sám sobě hlubší otázku, která může znít: Copak já mám vlastně z toho, stala-li se má rodina nesmrtelnou a objala mne nesmrtelnými rukama, nemám-li však já sám na tom vůbec žádného jiného podílu nežli jedině velkou otcovskou radost, věda, že je má rodina nesmrtelná, hned poté však až příliš jasně a zřejmě ve všech svých útrobach a údech pociťuji svou vlastní smrtelnost?!”

3. Hle, to je přece slušná otázka, daná vlastnímu pocitu; a podle této otázky, kterou jsi sice nepoložil ty, nýbrž jen já v tobě, také se ti stane, co se stalo tvé rodině a také tě již potkalo, když tě tvá rodina přijala do náručí a byl jsi učiněn nesmrtelným již tím, že jsem tě povolal, abys nesl

v sobě Mé slovo, které ti přikázala Má láska; ale přes to vše jsi jako nejvěrnější doručitel Mé vůle Adamovi ještě hoden odměny.

4. Hle, přenechávám to zcela tvé nejvyšší dokonalé svobodné vůli: Ptej se svého srdce. Cokoli ono si přeje, to se ti také ihned stane!

5. A kdybys chtěl mít Slunce u svých nohou, pravím tobě: Vpravdě, bude se muset co nejrychleji podrobit Mé vůli.

6. Či chceš Měsíc? Podrobí se nejslabšímu Mému pokynu.

7. Či chceš všechny hvězdy? Ujišťuji tě, že spadnou jako sněhové vločky k tvým nohám.

8. Či chceš útroby Země? Můžeš Mi věřit: Jako velmi velké hadí klubko se svinou ihned vzhůru k tvým nohám.

9. Nuže, cokoli si přeješ, to ti bude dáno – a jak jsem již dříve řekl – také se ihned stane. Amen“

10. Tu Pariholi padl ihned k nohám Abedamovým a s pláčem prosil: „Ó nejvyšší láskyplný, přesvatý Otče, Bože, Jehovo! Ježto jsi mně, červu v prachu před tebou již dal co nejmilostivěji nesmrtelnost, za co by Tě měla velká pošetilost mého srdce ještě prosit!?”

11. Ó přesvatý, předobrotivý Otče, ani za nejmenší díl Tvých svatých darů mně nehodnému nebudu věčně nikdy s to dost děkovat; neboť již v každém dechu spočívá Tebou nám, lidem ušředněné tak nekonečné dobrodiní, že je všichni andělé nebudou nikdy moci dost vynachválit, nevzpomínaje vůbec všech ostatních věcí.

12. A já, ošklivý červ nejspinavějšího prachu před Tebou, měl bych se k tomu všemu ještě opovážit snad dokonce vážně prosit o věci, které mně, ničemnému, skutečně patří jako mzda a které Tvůj nejsvětější jazyk přede mnou vyslovil, anebo snad prosit ještě o jiné neslýchané věci?

13. Ne, ne, Otče, nejsvětější Otče! Spíš mne nech, netvora před Tebou, všemi hady a ještěry roztrhat, než aby mé srdce chovalo i jen nejslabší myšlenku vyprošovat si od Tebe ještě víc, než jsi mi již beztoho tak věčně nezměrně uštědřil Svou nekonečnou otcovskou dobrotou, z čehož všeho nevyslovitelného nejsem v nejmenším hoden ani toho nejmenšího.

14. Ó, přesvatý Otče, kéž bys co nemilostivěji považoval za něco můj slabý dík za Tvé nekonečné dobrodiní a kéž bys mi také dovolil tebe nade všecko milovat! Hle, ó nejsvětější Otče, to je vše, po čem touží mé srdce. Tvá svatá vůle se staň.“

15. Při těchto slovech Pariholiho držel si Abedam ruku před očima a skrýval Své slzy před ostatními otci; ale brzy dal ruku s očí, mocně se rozechvěl a sehnul se k Pariholimu dosud plačícím, rychle ho pozdvihl a řekl mu tato slova:

16. Pariholi, ty sis sice vyprosil, jak se zdá, to nejnepatrnější, ale vpravdě pravím tobě, to je to nejvyšší!

17. A tak tedy budeš mít v nejúplnější míře Mou lásku a tvá celá malá rodina s tebou, nejen časně, nýbrž i věčně!

18. Tvé dcery budou krásné jako jitřenky a tvé syny ozdobím silou v očích, že jimi budou písmo hvězd vidět a jeho smysl číst.

19. Tvá žena bude mít podíl na mém srdci, jako ty máš nejúplnější podíl na Mé lásce; Já pak tě již věčně nikdy neopustím!

20. A tak poďte všichni sem na Mou otcovskou hrud! Amen.“

* * *

Kapitola 46.

Jak se modlit. O podstatě Boha a života.

10. března 1842

1. A ihned se všichni nejvyšší láskou rozohnění vrhli k Abedamovi, On je pak všechny objal, požehnal jim a přitiskl na Svá prsa a pravil potom ke všem okolo stojícím: „Děti, pohledte všechny, které jste zde: Tak jako Adam a tato rodina Garthilli dýchají nyní na Mých prsou věčný život v duchu své velké lásky a největší pokory a jako jej dýchají Henoch, Jared, Lamech, Set,

Metuzalém, Enos, Kenan, Mahalalel, známý Abedam, Setlahem, Kisihel a jeho bratři Jura, Bhusin, Ohorion, Zuriel, Uranion Gabel a jeho bratři Lamel a Hored a s nimi také jejich ženy a děti a děti, tak mají také všichni dýchat věčný život v duchu lásky ke Mně a vší pravdě z ní!

2. Neboť vpravdě pravím vám všem, není tu nikdo, koho bych nebyl povolal! Ale nicméně vám všem opět pravím: Ze všech těch povolaných se nedostane budoucně nikdo na Má prsa dřív, dokud nepřijde sám od sebe ve vší lásce a pokoře a potom v srdci přede Mnou nevyzná, že jsem Jeho Otec.

3. Vpravdě pravím vám všem: Kdo Mne nevyzná srdcem jako Otce, a to jako jediného, pravého Otce, ten se na Má prsa nedostane.

4. Voláte-li však Abbo, pak to volejte v srdci, pokoře, v lásce a vší pravdě z ní. Tak vás vyslyším.

5. Kdo však z vás, dětí, bude vždy volat: „Pane, Pane, Bože vší spravedlnosti, Bože milosti, Bože lásky a všeho slitování!“, toho sice nezavrhnou a život mu ponechám, ale ten se stěží dostane kdy sem na místo nejsvětějšího nejsvobodnějšího života.

6. Neboť Bůh se nedá obejmout a Pán vší spravedlnosti nemůže následkem Své nekonečné zjevné svatosti nikdy takové přiblížení připustit, nýbrž jedině Otec, který ve Své nekonečné lásce k Svým dětem uchovává v Sobě vše, aby se mohli k němu všichni tak dokonale a v duchu ještě nevýslovně vroucněji přiblížit, než to vidíte zde, aby tu na Jeho otcovských prsou požívali věčně vše, cokoli je Otcovo.

7. Zapamatujte si tedy pro všechny časy časů, že život má a život dává jedině Otec; a jedině Otec je věčný život v Bohu.

8. Bůh Sám není život; nýbrž je jen světlo Otcovo, jako je jedině Otec život ve Svém světle. Pán také nemá života; nýbrž život je jedině Otcův, neboť Pán je jen Otcova nekonečná moc, která je jedině Jemu vlastní.

9. Kdo se tedy neobrátí úplně na Otce, věru ten také k Otci nepřijde; kdo však nepřijde k Otci, ten v sobě pocítí málo života. Neboť mezi životem a životem je nekonečný rozdíl.

10. Také kámen žije, protože je tu; neboť jsoucno a život je jedno a totéž, proto všechn daný život je ustavičný boj dvou mocí, z nichž jedna usiluje o zničení, druhá však naproti tomu o trvání, avšak žádná z nich nemůže nalézt nikdy žádoucího stavu klidu – leč jedině ve Mně, v Otci.

11. A takto žije také kámen; ale jaký pro vás nepředstavitelný rozdíl je tu mezi životem kamene a životem roztoče, a jaký potom teprve rozdíl v přirovnání k životu nejdokonalejšímu, nejbláženějšímu, nejsvobodnějšího andělského ducha!

12. Proto budou mít sice všichni život také v Bohu a Pánu; ale ten jedině pravý, sebe sama co nejdokonaleji svobodně vědomý život je jen v Otci, vůči němuž veškeren ostatní život je pouhá smrt.

13. Toto si všichni také dobře zapamatujte, a proto se, chcete-li opravdu žít, obračejte na Otce.

14. Vy všichni jste povoláni k tomuto (novému) Mému životu; a tak pojďte také všichni sem a přijměte jej ode Mne a dejte se vyvolit ode Mne, aby se snad jednou neřeklo: „Z povolaných byli jen málokterí vyvoleni.“

15. Toto pochopte všichni co nejhluběji ve svých ještě velmi studených srdcích! Amen.“

* * *

Kapitola 47.

Pokoření a rozpaky všetečných dotazujících se poslů.

11. března 1842

1. Po těchto slovech se Slunce již skrylo úplně za hory, a tedy také uplynula sobota. Jelikož však všechno obyvatelstvo již dobře vědělo z oznámení, které se zrána stalo, že tentokrát, jako i pro veškerou budoucnost nebudou již zapalovány obětní ohně, a proto také nevěděli, co by měli nyní činit, zda zůstat, či zda se vrátit domů, vyslali ze všech stran dotazující se posly, kteří se měli na výšině dozvědět, co by se mělo tu nyní činit.

2. Když tito poslové došli na výšinu a odebrali se za tím účelem k Adamovi, který nyní ještě ležel na prsou Abedamových, otázal se ihned Abedam:

3. „Děti, jaký je smysl vašeho úmyslu a proč jste sem přišly?“

4. Poslové však ještě Abedama neznali, neboť velká znamení nemohla je probudit, protože podobné divy viděli při přípravách konat také již Henocha, Jareda, Kenana, Enose a Seta. A tak následkem toho vyzněla jejich odpověď také ovšem velmi nesprávně a poněkud ostře, a to takto:

5. „Co se nás tážeš? Nejsi přece ani Adam, ani Set, ani Enos, ani jedním ze svatě řady otců . A také jsme se tě napřed netázali, jelikož na nás sem vyslaných je řada se dotazovat.

6. Kdepak ses narodil a kde jsi byl vychován, že je ti ještě tak zcela neznámé způsobné vychování, neboť je velmi pochybné a krajně nejapné v jisté přítomnosti vznešeného praotce předbítat mu velmi nezralým jazykem?

7. Jak nás můžeš nazývat „dětmi“, když bychom podle tvého zevnějšku mohli být zcela dobře tvými pradědy?!

8. A potom jaká pošetilá otázka: Jaký je smysl vašeho úmyslu a proč jste sem přišly? – Vždyť smysl našeho úmyslu bude asi navlas týž jako příčina, proč jsme sem přišli! Hle, jak je to pošetilé!

9. To už nyní bývá téměř u většiny mladých lidí, že jsou strašně prostořecí a nepozorují, že vypouštějí z úst hloupost za hloupostí; proto buď také ty budoucně chytřejší a drž svůj jazyk hezky na uzdě. Zapamatuj si to pro budoucnost.“

10. Po těchto slovech šli však dále a hledali Adama, a nenalezli ho.

11. Avšak v tom okamžiku obdrželi všichni, kteří tu byli na výšině, vnitřně příkaz od Abedama, aby o NĚM / Abedamovi/ pomlčeli, hledajícím však nicméně ukázali, kde se nachází Adam.

12. A poslové ihned došli k Setovi a tázali se ho, kde je praotec. A Set jim ihned prstem ukázal Adama.

13. Set však jim poté zcela krátce řekl: „Ano, věru, děti, patří hanebně mnoho slepoty k tomu, abyste to přehlédli a hrozně mnoho hluchoty, abyste nejvýš probouzející, velké svatě šumění přeslechli. Jděte tedy tam a naleznete tam praotce všech otců. Amen.“

14. Tu mocně užasli, jak mohli jít kolem, aniž zpozorovali velmi poznatelného Adama.

15. Ta odpověď zastrašila oněch dvanáct poslů tak, že tu nyní stáli jako zkamenělí, nevědouce, jak jsou na tom.

16. Set však spustil ještě jednu malé hromobití a řekl jim: „Co zde nyní, sobotní ničemové, stojíte? Neukázal jsem vám, kde je Adam?!

17. Nečekejte tedy tak dlouho zde, až vás snad dokonce půda zemská sama donese dál, nýbrž jděte mi aspoň z očí!“

18. Když poslové obdrželi tuto další ránu, vykročili odtud jako by jim za patami hořelo a nevěděli, kam by nyní měli prchnout; neboť je pojala velká úzkost a strach převeliký, takže ztratili veškerou odvalu přiblížit se ještě k Adamovi, když je byl již jinak mírný otec Set tak nemírně přijal.

19. A nazpět bez rozhodující odpovědi se též neodvažovali.

20. Co nyní učinit? Jeden z nich však řekl: „Ano, k čemu nám prospívá, pro nic za nic čekat zde sotva sto kroků vzdálení od otců?“

21. Pojdme buď zcela z očí otců, anebo ať jeden z nás jde tam, kde nás nejprve oslovil onen člověk s plavým dlouhým vlasem a ať se ho otáže, ježto on beztoho chtěl vědět napřed náš úmysl, co se tu má činit, a ať nám potom podá zprávu.

22. Bylo by vůbec dobře poznat poněkud důkladněji toho trochu prostořekého člověka, neboť vězí za ním jistě něco zvláštního. Vždyť Adam, k němuž se lze ostatně těžko přiblížit, je mu tak oddán, že jej drží dokonce rukama obejmutého!

23. Kdo z nás však vezme na sebe tento mrzutý úkol?!

12. března 1842

24. Jeden ze skupiny souhlasil ihned s mluvčím a pravil pak okolostojícím: „Ano, opravdu mrzutá záležitost! Já ale nevím, co jiného bych nyní učinil raději než to.

25. Opravdu, může mně někdo natlouci, že budu modrý jako střed nebe brzy po západu Slunce – a bude mi to milejší, než kdybych se měl nyní ještě jednou odebrat k vznešeným otcům.

26. Bratři, je přece zvláštní, jak si nyní připadám. Opravdu, je mi právě tak, jako kdyby mi byl uložen nejhlupejší klukovský trest na zahanbení pro nějaký bláznovský přestupek.

27. A v tomto rozpoložení myslí bych se měl nyní dokonce snad již v sobotu otcům vždy hrozně vznešeným přiblížit?!

28. Ne, to přece jistě bude nejposlednější myšlenka mého celého života, i kdybych měl i celou věčnost na Zemi prožít a neměl tu na ní k jídlu nic jiného než samá kyselá jablka!

29. Já tedy počkám zde, až se poněkud více setmí, abych potom zcela potichoučku nepozorovaně práskl do bot.

30. To je nyní můj velmi účelný plán; tím však nicméně nechci nikomu z vás dělat nějaký předpis, nýbrž ať každý z vás činí, jak za nelepší uzná. Já však zatím zůstanu při svém vysloveném plánu. Ano, ano, zůstanu pevně při něm!“

31. A třetí se obrátil k řečníkovi také ihned těmito slovy : „Opravdu, příteli a bratře, tvá myšlenka se mi líbí, proto také já bych učinil jako ty; ale jedno je mi přitom na pováženou, a to jsou otcové, bratři a děti, kteří nás sem poslali a nyní marně čekají odpověď!“

32. Myslím však, že ježto se sotva kdo z vás odváží jít v té příčině vzhůru k Adamovi, bude tedy přece jen ještě lépe, zůstaneme-li velmi milé poctivosti a vrátíme se rovnou s nepořízenou opět k našim a bez okolků jim oznámíme, co nás zde potkalo. Jelikož všem je známa náramně podivná sobotní vznešenost praotců, nebude se také jistě nikdo pohoršlivě divit, že jsme se k nim opět navrátili zpět s nepořízenou.

33. Ale také já jako ty bratře, nechci nikomu nic předpisovat, nýbrž ponechám každého rád při jeho lepším mínění!“

34. A ihned se přihlásil také čtvrtý a pravil, jako kdyby mluvil sám pro sebe: „Ty ideje nejsou špatné; ale prvá idea se mi zdá nicméně lepší, byť i trpčí.“

35. Co by se konečně mohlo našinci stát, kdyby šel ve vsí pokoře ještě jednou k Adamovi?!?! Život proto člověku přece nevezme?!

36. Dozví-li se však potom člověk něco od něho, bude to pak zajisté také dobré, a když se nic nevyřídí, bude aspoň člověk úplně bez viny před těmi, kdo sem našince poslali; neboť již sedmileté dítě musí uznat, že od Adama nelze uštípnout odpověď jako se stromu kousek uvolněné kůry.

37. Odpoví-li našinci na otázku, pak to bude správné a dobré; a neodpoví-li mu, pak proto velká matka Země neučiní také ještě žádný skok od východu k západu!

38. Pak se člověk co nejuctivěji pokloní a půjde svou cestou dále.

39. Ale co se týká onoho mladého cizího muže, kterého drží Adam obejmutého, nezdá se být zrovna také úplně tygrem, ačkoliv se velice podobá cizinci, kterého jsem včera kupodivu viděl jezdit na tygru.

40. Krátce a dobře, život to stát nebude! Že na mne jistě trochu zahromuje, to již předpokládám. A dále - co horšího by mne mělo anebo mohlo ještě potkat?!

41. Kdopak nezná Adama již tak dlouho, jak dlouho žije!? Je to muž vždy plný vážnosti; a co z toho zejména v takové sobotě vzejde, přijde-li se mu trochu v nevhodné době, to ví téměř každý z nás.

42. Víte tedy co?! Bratři a přátelé, já jsem zcela ochoten jít nahoru a pokusit se o štěstí nás všech!. Kdo chce jít se mnou, tomu jistě nebudu klást překážky do cesty.

43. Myslím však, že dva neb tři snáze snesou takový setovský úder, než jeden sám; a tak se pokusme ještě jednou o štěstí. Kdo ví, k čemu ta věc nebude ještě dobrá?!

44. Vždyť je přece u nás již staré učení, že vše dobré má své špatné a vše špatné své dobré, jako kdyby nebyl den bez noci dnem a noc bez dne nocí.

45. Proto také dlouho příliš neuvažujme; a kdo má odvahu, ať se vydá se mnou na cestu.“

46. Tu se však téměř všichni začali škrábat silně za ušima a jeden za druhým poznamenal: „Ty máš ovšem sice zcela úplnou pravdu; ale kdybychom – dejme tomu – my, ano, my všichni, snad přesto vše, co jsi řekl, přece jen uslyšeli starého Adama vyslovit kletbu nad námi – a my víme, že hlas Adamův je právě tak dobře jako hlas Jehovy Samého, co potom? Co potom?“

47. A onen dřívější samořečník se ihned vzmužil a velmi nerozhodným tónem pravil: „Ano – ano, - na to jsem úplně zapomněl.“

48. Ano, nyní nabývá tato záležitost zcela jiné tvářnosti. Věřu, nebude-li zde dobrá rada drahá, pak nebude navěky nikdy.

49. Ale hleďte, hleďte, tu přicházejí dva mužové dolů z pahorku – a jak se mi zdá, právě k nám.

50. Podívejme se, zda se s nimi nedá trochu vyjednávat! Nechte předstoupit mne, jestliže se snad vy bojíte!“

* * *

Kapitola 48.

Strachem naplnění dotazují se poslové a jejich povzbuzení Abedamem a Adamem. Gabelova velká láska k Abedamovi.

15. března 1842

1. Po krátké chvíli, sotva za několik okamžiků pravil náš hlavní řečník opět ostatním poněkud rozpačitým hlasem:

2. „Bratři a přátelé! Jako vpravdě pocházíme všichni od Adama, neklamou-li mne oči mé tak, abych považoval kočku za horu, věru, nechci mít v ústech ani jeden zub, nejsou-li – ano, teď je to jasné. Nepoznáváte je? Ano, zcela jasné je to nyní: Tito dva – jsou Adam a onen cizí muž.

3. Nyní ať nám pomůže, kdo může a chce! K útěku není již kdy a mně to také připadá tak, jako kdyby mi to bylo sotva možné.

4. Ne, nyní se stane nějaká zcela zvláštní událost! Bratři, víte co? Padněme nyní ihned na tváře, jinak se stane velká chyba!

5. Neboť Adam nerozumí vůbec žertu. Nevyzírá-li z toho jinak již nic jiného, tedy zcela jistě úplně nejméně desetileté vyobcování!

6. A každý z vás ať jen nyní hledí prosit, jak jen mohou jeho prsa, jinak – povídám vám – bude po nás veta!

7. Skutečně, hleďte, jdou přímo k nám! Již jsou velmi blízko. Nyní padněme k zemi!“

8. A ihned všichni padli k zemi a jali se křičet: Ó, nejvznešenější otče Adame, buď nám všem bezbožníkům milostivý a milosrdný! Ó, vznešený arcioče, ušetři nás ve své zlosti! Ó přemocný, nezrozený, prvý člověče Země, nedopust' svůj hněv na nás!

9. Ó, obraze Boží, synu Jehovův, měj ohled s naší nekonečně velkou pošetilostí!“

10. A takto křičel dále, když vznešený Abedam a Adam již dávno stáli u nich.

11. A tu se otázal potichu Abedam Adama: „Poslyš, jak se ti líbí tento křik?“

12. A Adam odvětil: „Ó Otče! To je velmi žalostný křik; tento nářek jsem do nich vložil já!“

13. Včera dopoledne bych byl měl ještě na tom zalíbení; nyní bych ze soucitu plakal.

14. Ubožáci se mě bojí – a já nevím, co vše bych z lásky pro ně učinil.

15. Ó, svatý, nejvyšší láskyplný Otče, buď také zde opět milosrdný, pln slitování a naprav opět pošetilost mého srdce!“

16. A Abedam mu řekl: „Slyš a věř Mi! To není poslední pošetilost, které ses přede Mnou dopustil a kterou Mám opět napravovat; neboť svou vlastní zaviněnou slepotou způsobil jsi mi tolik práce, že budu mít až na konec časů mnoho co dělat, abych přivedl vše opět do původního pořádku.

17. Hle, tak jako tito zde úpí, tak úpí zde ještě velmi mnozí, kteří jsou zde utábořeni kolem nás!

18. Rodina Garthilli ti může posloužit za pádný důkaz. Uranion a jeho potomci. Jak oni přišli na výšinu? A přece jeho dům z východu je nejsvitivější.

19. Avšak co jsi učinil, nebudíš ti účtováno; neboť hle, Já jsem to vzal na Svůj účet vlastní a zcela dobře vím, co tedy pro všechny časy časů učiním.

20. Avšak nyní je ještě řada na tobě. Zavolej toho, který nám leží nejbližší na zemi jménem a vlídným hlasem mu přikaz, aby povstal a potom uvidíme, co se tu vše dá ještě dělat. Amen.“

21. A Adam se hned sklonil k našemu hlavnímu řečníku a vůdci, uchopil ho za ruku a zvolal mu pak do ucha:

22. „Garbieli! Vstaň a zanech svého planého křiku!“

23. A Garbiel pravil ihned zase ještě leže na zemi k ostatním: „Bratři, přestaňte nyní křičet .To již nic nepomůže. Vstaňte se mnou a každý buď připraven na nejpřísnější trest, neboť zajisté všichni víte, že uchopí-li vznešený otec nějakého prosícího za levou ruku a vyzve jej, aby povstal značí to tolik, jako: „Jdi mi jen rychle na dvacet let daleko přes sever z očí!“

24. Ó, běda nám, běda nám! Není nám tedy dovoleno ani vzít s sebou ženu a milé děti! Ó, běda nám všem; neboť nyní jsme ztraceni!“

25. A Adam poté pravil Garbielovi: „Garbieli! Ty jsi velký pošetilec; s tím je nyní pro všechny časy časů navždy konec!

26. Neboj se; z vás všech nepřijde již nikdo do vyhnanství; neboť Muž nyní vám ještě cizí a já nepřišli jsme nyní k vám, abychom vás utlačovali, nýbrž abychom vás úplně pozdvihli, a možno-li také vás úplně oživil. Proto všichni povstaňte! Amen.“

27. Když Garbiel uslyšel tato slova z jinak příliš přísných úst Adamových, tu ihned vyskočil jako mladý jelen a z převeliké radosti nevěděl, co má dělat. Objal ihned Adama a sedmkrát políbil jeho hrud; potom však objal ihned také jemu dosud cizího muže a pravil:

28. Ať už jsi ostatně kdokoli – jsi přece jen hoden mé nyní ze svých mezí vybočené lásky! Vždyť Jehova miluje dokonce i mouchy; proč tedy máš být ty, ačkoli mi ještě neznámý bratr, z mé nyní všeobecně hořící lásky vyloučen?!”

29. A tak také Abedam obdržel zároveň sedm vřelých polibků na prsa.

30. Když pak byl takto oba zulíbal, zvolal k těm, kteří se právě zvedali: „Bratři, pojdte sem! Ach, co jsem nyní na prsou tohoto cizince pocítil!

31. Pro to není slov! Pojdte, pojdte bratři a zkuste všichni, jak se stává člověku náramně blaze a dobře v jeho blízkosti!

32. Ne, bratři, přátelé, kousnu se do srdce a kůži si nechám stáhnout, byl-li tento nádherný cizinec zrozen kdy na Zemi!

33. A tomuto nebeskému muži jsme mohli dát dříve takovou odpověď!

34. Není tu někde nyní hladový tygr, aby nás za to všechny sežral?!

35. Ó, pojdte, pojdte a pociťujte co zde je!“

* * *

Kapitola 49.

Nejvnitřnější pravý úmysl dotazujících se poslů Abedamem odhalen.

16. března 1842

1. A ostatních jedenáct se odebralo ihned k Adamovi a pak k Cizinci a učinili – ačkoliv ještě poněkud bázlivě – co předtím učinil Garbiel a shledali u Cizince potvrzeno, nač je upozornil.

2. Jelikož se však potají takto v srdci tak vysoce podivovali, povolal Abedam k Sobě ihned Garbiela a otázal se ho:

3. „Garbieli, můžeš si ještě vzpomenout na otázku, kterou jsem vám dal, když jste došli na návrší?“

4. A gabriel – poněkud zaražen – odpověděl po krátkém přemýšlení: „Ano, správně, správně, ty jsi nám dal na výšině poněkud zvláštní otázku, na niž jsme ti potom dali zvláštní, dosti hloupou odpověď.“

5. Ano, ano, správně; jen mi však hned nenapadá, jak byla otázka položena. Bylo v ní něco o úmyslu a smyslu; jenže již dobře nevím, zda byl úmysl ve smyslu, anebo smysl v úmyslu.

6. Druhou část otázky vím sice velmi přesně, totiž: „Proč jste sem přišli?“, ale prvou část otázky již náležitě nesvedu.

7. Smysl a úmysl jsou jistě pospolu; ale jak? To je pro mou ubohost zcela těžká otázka!

8. Je to však přece opravdu zvláštní: Právě předtím byla dokonce ještě mezi námi o tom řeč – a nyní bych to ze sebe nevypravil, i kdyby mně proto někdo co nejmocněji kousal do šije!

9. Ne, ale tak hloupý jsem v celém svém životě ještě nebyl! Nedat to již dohromady!

10. Milý, ještě mi neznámý příteli! Hle, já ostatně nejsem tak zcela hloupý; ale dřívější velká úzkost mi téměř odnesla mé vlastní jméno! A tak je tedy zajisté odpustitelné, musím-li ti nutně zůstat dlužen odpověď na prvou část tvé otázky!

11. Ty tu otázku jistě ještě víš! Nemohl bys nám ji ještě jednou sdělit?

12. Snad nyní na ni najdeme skromnější odpověď, než byla ta ovlivněná naší bezmeznou, nadutou pošetilostí na výšině.

13. Kdyby to byla tvá vůle... ale nepohoršuj se proto!“

14. A Abedam svolil ihned k žádosti Garbielově a dal mu tedy znovu úplnou otázku.

15. Nyní však také vyskočil Garbiel radostí, že měl zase aspoň tu otázku a začal poté ihned mluvit takto: Ano, ano, tak tomu bylo: „Jaký je smysl vašeho úmyslu; a proč jste sem přišli?“

16. Nuže, milý příteli, ježto ses mne na to otázel – byla by s tvou dobrotivou pomocí otázka opět zde;. Copak se s ní má nyní stát?“

17. A Abedam na to odpověděl: „Nuže, máš-li opět otázku, dej Mi na ní odpověď! Hle, to je vše, proč jsem chtěl vědět od tebe, zda je ta otázka ještě mezi vámi!“

18. A Garbiel začal přemýšlet a poté pravil: „Ano, v příčině druhé části otázky...byli jsme posláni na výšinu pro radu všemu lidu, zda tu máme – jako tomu jindy bývalo – po celou noc zůstat, anebo ne, ježto se dnes dělo vše neobyčejně a k večeru se již žádná oběť nezapaluje.“

19. Hle, to je celá příčina našeho příchodu sem, aneb to je vše, proč jsme přišli na výšinu a co snad jistě také bude smyslem našeho úmyslu!

20. Bylo-li by to však se smyslem v úmyslu snad přece ještě jinak, hle, milý příteli, to bych ti nemohl vysvětlit, a proto buď tedy tak dobrý a sděl nám všem co nejlídněji, jaký smysl ty skrýváš ve svém úmyslu!“

21. A Abedam mu na to odpověděl: „Tak tedy poslyš: Proč jste přišli na výšinu, na to jsi správně odpověděl; leč v tom nespočíval smysl vašeho úmyslu, nýbrž v tom, že vaše srdce tu bylo naplněno tajným hněvem a pod obalem druhé otázky jste chtěli přitom vypátrat, proč byla dnešní sobotní oslava bez vašeho vědomí a chtění tak zvrácena. Hle, není tomu tak?!

22. Jelikož jsem vás potom ihned poznal, a proto jsem Se vás také slušně otázel, dali jste Mi smysl vašeho úmyslu ihned postřehnout tím, že jste Mi šli vstříc s velmi nemírnými slovy. Není tomu tak?

23. Vy jste se chtěli sice hlasitě tázat jen na to, zda máte zůstat, nebo odejít domů; ale v příčině smyslu vašeho úmyslu – chtěli jste jen potají vyzvídat a tím pak zcela nasytit svou skrytou zlost a při příznivé příležitosti ji pak před otci vylít a to již nejbližze určeného spomého dne (v úterý), kdy otcové vždy ochotně vyslychají vaše žaloby. Není tomu tak?“

24. A Garbiel s ostatními celý bez sebe a zcela dotčen, úplně zmlkl a nemohl ze sebe vypravit ani slova.

25. Avšak Abedam poté ovšem pravil: „Následujte nyní všichni Mne a Adama na výšinu; tam se především posilněte pokrmem a nápojem, poněvadž jste dnes ničeho nepožili a pak při dobré mysli vyměníme spolu několik slov o Mém smyslu v Mém úmyslu! Amen.“

* * *

Kapitola 50.

Vševědoucnost a moudrost Cizince. Tušení žasnoucího Garbiela.

17. března 1842

1. Po tomto pozvání se nejprve vzchopil velmi nad tím užaslý Garbiel, neboť nemohl pochopit, jak tento cizí muž mohl toto tak navlas vědět, a proto se obrátil k Cizinci těmito slovy :

2. „Poslyš, nade vše ctěný příteli, ty jsi mi velmi záhadný muž. Jak můžeš v našem srdci číst něco tak nejvyššího skrytého a jak na vlas zřít, co se v něm děje!“

3. Ne, pravím, ne, to je příliš mnoho pro člověka mého druhu.

4. Hle, můj nade vše nyní vzácnější příteli, nyní již pevně věřím, že se to tu s tebou neděje zcela přirozeně.

5. Neboť předně je to neobyčejný pocit, jaký jsem předtím pociťoval na tvých prsou a za druhé však nyní ještě je více toho nejvýmluvnějším důkazem tvůj nejvyšší pronikavý pohled, před nímž není jist ani nejskrytější kout našeho srdce.

6. Nechci sice popírat, že dopuštěním shora mohou být velmi bystrozrací lidé, jako tedy například Henoch, Kenan, Jared, Enos, a Set, kteří vykonali skutečně také již leccos obdivuhodného, jako dnešní blesk. Předpokládám, že jsi toto snad nezpůsobil ty! A rychlé znovuvzkříšení jeskyně Adamovy – to je, jestliže jsi nepřiložil snad také ruce k dílu ty! A náhlé utišení včerejší bouře. Snad nemáš v tom ruce také ty!

7. Ano, já pravím, nelze naprosto popřít, že lidé Bohu velice oddaní leccos dovedou s jeho milostivým dopuštěním.

8. Ale tolik je jisté a pravdivé úplně. Mé srdce zůstalo až do této chvíle nicméně zcela ušetřeno a ani nejvznešenější arciolec nebyl nikdy s to nahlédnout do tohoto nejvniřnějšího záhybu života.

9. Jak tedy můžeš něco takového ty, nedovedu si věru vysvětlit.

10. Ježto jsi s to něco takového, kdo může vedle tebe obstát?

11. Já jsem nyní skrz naskrz naplněn velkou bází před tebou, a proto tě prosím, abys nám všem prominul své nejdobrotivější pozvání, abychom tě následovali na výšinu, kde bychom jistě co nejněhodněji požívali v nejvyšší míře nezaslouženého pokrmu z mísy Adamovy.

12. Neboť v příčině onoho pohoršlivého smyslu našeho skrytého úmyslu, víme již, jak jsme na tom; ale v příčině smyslu tvého úmyslu, myslím, že jsi jej nám dal již tím, že jsi nám všem ukázal, jak dalece jsme byli všichni opravdovými velkými padouchy. Nechceme jimi již po všechnu budoucnost být a ještě méně kdy se jimi opět stát. O tom můžeš být úplně ujištěn! Jelikož ty se však nyní zdáš být již nejmocnějším na výšině, protože je ti – jak se zdá – sám nejvznešenější arciolec Adam přesmíru oddán, dej nám dobrotivou odpověď na to, proč jsme sem přišli, abychom mohli podat našim žádoucí zprávu, než se ještě zcela ztratí paprsky večerního soumraku.

13. Nejmilejší příteli, jen neber tento můj projev snad za bezpodmínečný požadavek naší vůle na vůli tvou a také na vůli nejvznešenějšího arciolece Adama, nýbrž jedině jen za zcela ze srdce nejpokornější, a tedy nejvyšší skromnou prosbu; neboť kdyby ti má žádost měla snad být proti mysli, pak tě budeme všichni spíše na konec světa následovat, než bychom ti i jen v něčem nejmenším kdy odporovali. Proto budeme všichni tvou jistě nejvyšší mocnou vůli zcela úplně respektovat.“

14. A Abedam pravil poté velmi hovornému Garbielovi: „Poslyš, pravím tobě: Tvůj jazyk je nejvyšší opravdově mistrovský kus; neboť slepě jím nemluvíš, ale přeshlýcháš hlasité požadavky svého srdce, které ve skutečnosti nemá špatný základ. Hle, vše, cokoli jsi nyní mluvil, nemá ani hlavy ani paty, ani ruky a ani také nějakého těla.“

15. Neboť co jsi nyní mluvil, není vlastně nic jiného, než planý vítr, kterým si chceš vymluvit svou bázeň z těla!

16. Ty jsi pravil: Kdo tu vedle Mne může obstát, ježto Já Se vyznám v umění pohlížet do nejvniřnějších záhybů života.

17. Proto se tě potom zmocňuje velký strach. Hle, to jediné přišlo ze srdce. Pravím však tobě: Vstrč svůj jazyk mezi zuby a drž jej pevně, aby tě tvé vlastní srdce ještě jednou neoklamalo a nevzbudilo v tobě víru, že jsi již poznal smysl Mého úmyslu s vámi všemi.

18. Hle, toto je velmi marnivé; neboť velmi brzy se svými bratry poznáš, že úplný smysl Mého úmyslu s vámi se všemi na věky nikdy nepojme a nepochopí ani nejvyšší a nedokonalejší andělský duch nejvyššího nebe.

19. V příčině tvé starosti jako posla tedy všichni nyní již dobře vědí, že tu mají prodlít dnes, zítra, pozítří, tedy až do sporného dne.

20. A tak tím již nemáš žádný důvod, abys tu nezůstal a nenásledoval Mé pozvání.

21. Jelikož je nyní tvá bázeň zřejmě marnivá a všichni tvoji jsou již dávno náležitě opatřeni, budeš mne tedy moci následovat?!

22. A Garbiel se slzami radosti v očích odpověděl: „Ano, opravdu ano, nyní tě budu následovat, kamkoli chceš.“

23. Neboť ve mně nyní vyvstává velké tušení, protože jsi řekl, jak nezbadatelný je smysl tvého úmyslu.

24. Neodvažuji se sice jazykem ještě vyslovit, ale zato se to tím hlasitěji láskou ještě nikdy nepocítěnou vyslovuje v mém srdci, že Ty jsi Otec!

25. A proto tě budu následovat na věky, kam chceš, ano na věky! Amen.“

* * *

Kapitola 51.

Řeč Abedamova o světle. Všemohoucí a láskyplný Otec v Abedamovi.

18. března 1842

1. A Abedam Se vydal na cestu a pravil obraceje Se ke Garbielovi: „Tak Mne tedy následujte. Vpravdě pravím vám: „Kdo Mne následuje, ten kráčí po správné cestě a nezbloudí nikdy na stezce k Životu.

2. Kdo však je s to kráčet bez světla táhlou lesní cestou za hluboké noci?!

3. Svět je však les a pozemský život cestou člověka a doba těl hlubokou nocí.

4. Kdo tu nemá světla, zda nalezne pravou úzkou střední cestu, která jedině vpravdě vede poutníka k svatému cíli lásky, jímž je věčný život?!

5. Já však jsem opravdovým, neklamným Světlem Samým a jsem Cesta a věčný Život Sám.

6. Jestliže Mne tedy následujete, pak máte velké množství Světla a nebude vám věčně nikdy možné minout pravou Cestu, neboť to Světlo je Cesta sama a vy se nebudete moci také nikdy chybit svatého cíle Lásky, jímž je věčný Život, protože Cesta a Světlo jsou samy svatým cílem lásky, jímž je opravdový věčný život.

7. Proto Mne také všichni následujte a netažte se, kam. Neboť kde jsem Já, tam je všude pravé místo a všude věčný Život.

8. Kdyby však někdo vzal za noční doby světlo a postavil je hned na horu, hned do údolí a hned na různá místa, bude se tu světlo někde vyjímat, jako kdyby nebylo na pravém místě?

9. Já však pravím vám: Světlo se hodí všude; neboť kdo tu může tvrdit a říci: Toto či ono se nehodí pro denní světlo, kam Slunce vysílá své paprsky?!

10. Tak je tomu také se světlem ducha, proto ať se nikdo netáže, přijde-li Světlo na něho, zda se pro něho hodí či nehodí, anebo zda je hoden toho Světla, či ne.

11. Nýbrž když přijde Světlo, ať je chvatně každý uchopí a dá si posloužit Světlem. Neboť je-li Světlo tu, pak je tu proto, aby sloužilo všem. Bylo-li však jednou odstaveno, anebo zašlo-li, pak bude hodný neméně nežli nehodný velmi truchlivě pociťovat nedostatek světla.

12. A bude přivolávat východ Slunce, ale východ bude pak velmi odkládán a toto odkládání se stane každému za všech dob velkým a velmi tvrdým kamenem úrazu.

13. Běda však těm, kdo za dne padnou a nebudou se chtít světlem dát pozvednout, dokud kráčí mezi nimi!

14. Vpravdě pravím vám, ti budou tvrdě vstávat, když je zastihne noc.

15. Padne-li však někdo v noci, zda se mu nemá odpustit?!

16. Ano, opravím vám: Ti, kdo padli v noci, dříve a snáze povstanou, když přijde denní světlo než ti, kteří padnou za jasného dne a jsou příliš leniví, aby se ihned opět pozvedli, aby je Světlo mohlo přivést k svatému cíli Lásky.

17. Proto vám pravím ještě jednou: Uchopte světlo ve svých srdcích, dokud je mezi vámi; neboť doba Světla je krátká, ale předlouhá je doba noci!.

18. Kdo je však nyní uchopí, ten pak také nebude věčně nikdy jeho nedostatkem trpět.

19. Poznejte však konečně také úplně, že Já Sám jsem to Světlo všeho života a nejvyšší pravěčný jediný Život Sám.

20. Jestliže toto v srdcích poznáváte, pak jste již Světlo a Život v sobě úplně přijali.

21. Co však je ono Světlo a svatý, věčný Život?

22. Bůh Sám je to Světlo; a věčná Láska v tomto Světle je věčný Život a je Otec, o němž jsi, Garbieli, předtím, nežli jsi Mi dal poslední své slovo z tvého velkého tušení, vypověděl a náležitě vyznal, že Já jsem Otec!

23. Ano, vpravdě pravím vám, Já jedině jsem pravý Otec a vy všichni jste Mé děti, uznáváte-li Mne jako Otce.

24. Kdo Mne však nebude chtít uznávat jako Otce – a to úplně v srdci, - tomu budu tím, čím jsem kameni, totiž věčně soudícím Bohem a Tvůrcem!

25. Má síla, moc a nezdolnost je bez konce – tak praví Bůh pro Sebe. Kdo chce a bude mně odporovat?

26. Ale Otec Se tulí k dětem a skrývá před jejich bázlivýma očima všemohoucího Boha, aby Ho mohli všichni ve svých srdcích uchopit a následovat Jeho opravdové otcovské volání.

27. Hleďte, Já Sám jsem ten Otec a volám vás, abyste Mne následovali.

28. Proto neváhejte, Mé děti a následujte Mne; neboť Já jsem vás všech svatý a nejvyšší láskyplný Otec.

29. Slyšte a následujte Mne! Amen, Amen. Amen.“

* * *

Kapitola 52.

Dobrá řeč Garbielova a Božsko-Otcovské Ducha řeči Abedamovy.

31. března 1842

1. Když Abedam tuto řeč ukončil, padli ihned Garbiel a všichni ostatní na tváře a to téměř až k nohám Abedamovým.

2. Když se Garbiel poněkud vzpamatoval, obrátil se ihned pozoruhodnou řečí k bratrům a přátelům a to tak, že sám Adam vydal o této řeči velké svědectví a pochválil řečníka takto:

3. „Garbieli, slyšel jsem již mnohé řeči lidských jazyků; ale takováto slova od neprobuzeného sotva kdy k mým uším pronikla.

4. Buď rád, neboť Abedam učinil na tobě již něco převelikého! Co vše tě teprve ještě očekává, až tvé srdce bude úplně s Ním v čisté lásce zajedno?!

5. Toto pravil Adam Garbielovi, když Garbiel ukončil svou řeč. Řeč Garbielova zněla pak takto:

6. „Přátelé, bratři! Slyšeli jste to, vnímali jste to, pochopili jste to?!

7. Kdo může takováto slova řídit k našim uším a srdcím?

8. Či slyšel někdo, počínaje arcioctci až na naše řeči ještě neschopné děti takováto slova?!

9. Všichni musíte říci: „Ne, ne, ne.“ Vždyť to nejsou slova pocházející z lidské moudrosti a také ne slova nějakého nejdokonalejšího andělského ducha.

10. Neboť kdy byla v celé nekonečnosti po všechny věčnosti věčností stvořena bytost, která by byla s to něco takového ze sebe vypravit?!

11. Přátelé a bratři, přemýšlejte, přemýšlejte! Kdo to může být, ano, Kdo to musí být, musí nejvyšší věčně být, jenž může o Sobě, ano zcela úplně o Sobě vypovědět: „Já jsem Světlo, Cesta, svatý Cíl!“ Ano, to je pravěčný jedinečný základní život Sám!

12. Přátelé a bratři, nepostřehli jste snad ještě, kdo je ten Cizinec?!

13. Ó, pak byste museli být slepější než střed Země v nejtemnější půlnoci a hlubší než nejtvrďší kámen v nejhlubším dnu mořském!

14. Věřu, kdyby někdo z vás mohl takováto slova pevně jakoby ze sebe vyslovit, pak jsem co nejjasněji přesvědčen, že než by se druhé slovo dotklo jeho jazyka, nebylo by po tomto zločinci také již ani nejmenší stopy.

15. Ano, kdyby velká Země byla toho schopna, kdyby měla jazyk někde v nejvyšší vzdálených ústech, věru, již prvá myšlenka něco takového o sobě vyslovit musela by ji na věky zničit.

16. Ano, velkému Slunci nedařilo by se ani o vlas lépe.

17. Či nemůžete to pochopit? Kdybyste nemohli, pak ať se jen odváží ten či onen něco takového o sobě ve vší tichosti myslet, ano myslet se jako nejsvětější, pravěčný Život všeho života, Světlo všeho světla, Cesta vší cesty a svatý konečný Cíl všech věcí. Ano, ať si někdo myslí, jako nejvyšší Síla všech sil, jako nejvyšší Moc všech mocí a nejvyšší mocnost všech mocností – a přitom však ať trvá, zda může a bude schopen?!

18. Já jsem nebyl ještě nikdy prorokem; ale nyní jím jsem a s nejvyš možnou jistotou a s neúplnějším přesvědčením předpokládám, že kdyby někdo řekl: „Já jsem nejvyšší Mocnost všech mocností!“, že by také ihned nebyl s to ani nejmenší pavučinu roztrhat.

19. A kdyby řekl: „Já jsem nejvyšší Moc všech mocí!“, že by ho v zápětí sluneční prášek na věky k zemi přitlačil.

20. A kdyby řekl: „Já jsem nejvyšší Síla všech sil!“, že by mu ihned komár všechny jeho kosti rozlámal a jeho svaly strávil!

21. A kdyby řekl: „Já jsem svatý konečný Cíl všech věcí!“, že by ho potom také ihned přenekonečná propast pohltila do ohně věčného zničení.

22. A kdyby řekl: „Já jsem Cesta vší cesty!“, že by ho pak Země ihned v ohni svého hněvu strávila.

23. A kdyby řekl: „Já jsem Světlo všeho světla!“, pak by ho ihned obklopila nejhustší temnota.

24. A kdyby konečně řekl: „Já sám jsem nejsvětější, pravěčný Život všeho života!“, kdo by mohl změřit největší rychlost nejvyš prchavého okamžiku, v němž by ho takovéto slovo svým nejvnitřnějším životem zkosilo a na věky tak zcela zničilo, jako by ho tu nikdy nebylo bývalo?!

25. Ó, přátelé a bratři, protože nyní tomuto rozumíme a nyní jistě dokonce všema rukama i nohama dobře chápeme a vidíme Cizince, který tu toto vše o sobě před našima očima a ušima vypověděl, vidíme stát ještě zcela mocně a silně před námi a slyšíme Ho všichni, jak nás všechny k Sobě volá jako pravý, ano, jedině pravý Otec své děti a naše srdce v nás hlasitě křičí a praví: „Ano, ty jediný jsi pravý Otec a běda tomu, kdo by chtěl na sobě páchat s tímto nejsvětějším jménem nejhanebnější zločin a nechával by se ještě volat „Otče!“ Kdo a odkud je tedy tento Cizinec?

26. Hled'te, nekonečná nebesa, plná svítících divů a Země plná divů a naše srdce, ten největší div, volají a říkají nám nyní velmi hlasitě: „Jehova, Bůh, věčný Tvůrce všech věcí, svatý Otec, dlí u Svých dětí na Zemi.“

27. Bratři, rozumíte tomu nyní?!

22. března 1842

28. Po této řeči Garbielově vyzval je všechny Abedam, aby opět vstali se země a řekl jim: „Děti, nyní je již na čase, abyste Mne následovali na výšinu, abych vám tu v přítomnosti všech otců vnitřně oznámil jiný smysl v Mému úmyslu s vámi!

29. Hled'te, Země je velké pole, na němž roste mnoho trávy všeho druhu, mnoho keřů a mnoho stromů všeho druhu; a po půdě zemské leze nesčetné množství červů a všechny lesy jsou plny zvířat všeho druhu a vody jsou plny a vzduch je pln.

30. Kdo si toho všeho všímá?! V koho srdci je rád všeho toho?! A přece je srdce z tohoto řádu!

31. Proto následujte Mne, aby vám tu byl zřejmě podán jiný smysl Mého úmyslu s vámi! Amen.“

* * *

Kapitola 53.

**Na cestě k výšině. Besediellovo tiché pozorování
přírody a jeho výroky o lidské podstatě Páně.
Garbielova dobrá odpověď.**

1. A všichni naplnění nejvyšší úctou ihned povstali a následovali Abedama a Adama na známou již výšinu chvějíce se na celém těle, dílem z převeliké slasti, dílem opět z převeliké bázně

před svatostí, mocí, silou a mohoucností Boží a dílem pak také puzení jsouce stále více se ohlašující láskou v jejich srdcích k svatému Otci.

2. Jeden bratr Garbielův šel za Garbielem a zcela tiše mu řekl: „Poslyš, bratře! Pohlížím-li nyní na oblohu posetou tak nesčetnými hvězdami – a nyní již všichni víme od Seta a Enose a také zcela jasně od Henocha, že tyto hvězdy jsou vesměs nepochopitelně nejvyšší velká svítící světová tělesa – a praví-li mi přede mnou svítící myšlenka: „Besedieli, hle, tu vpředu kráčí všemocně přesvatý Stvořitel všech těchto nesčetných velkých divů! Jediná Jeho svatá myšlenka stačí a bude tu přenekonečný prostor stát ihned prázdný, pohřbený ve svou vlastní věčnou, nekonečnou noc; a opět jediná svatá myšlenka Toho, Jenž tu vpředu kráčí a nová přenádherná stvoření se zalesknou velkou nekonečností.– ó, bratře, jak nevyslovitelný pocit se tu zmocňuje mého srdce!

3. Ty jsi přece předtím pravil, zda jsme ještě nepozorovali, kdo je onen Cizinec.

4. Ó, pravím tobě, že jsem již při Jeho prvním příchodu zpozoroval a bylo mi jasné, že se za Ním skrývá asi něco nevýslovného; neboť oznamovaly mi to Jeho oči a Jeho ústa, ještě než se na nás přesvatým slovem obrátil.

5. Či viděl jsi někdy takové oči a taková ústa?!

6. Jaká důstojnost, jaká svatost, jaká pevnost, jaká moc, síla a mohoucnost se tu co nejjasněji vyjadřuje! Kdo by se tu ihned slastí nerozplynul, pohlédne-li v blízkosti na tohoto člověka! A jak nejvyšší láskyplně vábná je z nepatrné vzdálenosti Jeho tvář!

7. A vzdaluje-li se však člověk víc a více od něho, pak se Jeho tvář stává také stále svatě vážnější a získává stále více čehosi nepopsatelného.

8. Věřu, nevím, zda se v srdci probouzí spíše svatá, nejvyšší úcta, či nejhlubší lítost a nejsilnější touha vždy víc a více se k Němu přiblížit, ano, kdyby to bylo možné, s Ním se zcela sjednotit.

9. A přichází-li se pak k Němu blíž a blíže, jak rychle tu mizí veškerý pocit dálky a místo něho začíná tu srdce ovívat svatá, dříve nikdy nepocitovaná láska, takže se v ní život i zničení vyslovuje stejně nekonečně blaženě.“

10. Ó, bratře, nyní se táži tebe, jenž jsi mnohem moudřejší než já: Neshledal jsi toto také ty?

11. Protože jsi mi řekl již tak mnohé věci, nemohl bys mi tedy také nyní sdělit, pokud smím svému pocitu důvěřovat, anebo pokud byl by snad ještě smíšen s omyly? Víš-li něco, pak mi to ihned sděli!“

12. A Garbiel pravil svému bratru Besedielovi: „Ó, bratře! Věř svému pocitu; věř však také, že toto neproudí do tvého srdce z tebe, nýbrž svatě z toho, jenž nás tu vpředu přivádí všechny k svaté výšině. Ano, bratře Besedieli, k výšině, která není výšinou jen Země, nýbrž nekonečně mnohem více; výšinou vnitřního věčného života z Něho. Toto tuším.

13. Ó, bratře a vy všichni bratři, rozšiřte ihned svá srdce a vyhodte ven všechny neprospěšné pozemské věci, aby v něm bylo tím prostorněji a volněji, aby mohlo přijímat všechny velké poklady, které tu již byly na nás co nejhodnotněji vysypány a které budou ještě zcela jistě na nás vysypávány.

14. Zanech však, nejmilejší bratře, zatím svých příliš velkých myšlenek; neboť opravdu mi to připadá tak, jako kdyby ono nekonečně velké bylo také nekonečně svaté pro naše dosud nevyčištěná srdce.

15. Je-li však někdo aneb chce-li být někdo z nás všech ve svém srdci něčím zaměstnán, ať je co nejúčinněji očistí opravdovou lítostí a láskou k Tomu, kterýž nás tu vede!

16. Neboť hledte, my všichni jsme blízko cíle; všichni otcové již padají na tváře při pohledu na Toho, který nás vede!

17. Ó, hledte, hledte jak jsou nyní všichni obléváni svatým světlem; jak se leskne výšina!

18. Ó, bratři, plačte a modlete se; neboť svaté, svaté, svaté je to zde!

19. Ó, mé ubohé, hříšné srdce, - zda sneseš nastávající odhalení, světlo věčného Boha, svatého Otce?!”

* * *

Kapitola 54.

Dvanáct přijatých otcí. Setova vada v řeči vyléčená Abedamem. Nasycení dvanácti.

23. března 1842

1. A jak cestou rozmlouvali Garbiel a Besediel, tak rozmlouvali také všichni ostatní a tak přišli, vesměs Mnou vedeni, s dobře připraveným a vysoce povzneseným, nejvyšším zbožným srdcem na návrší.

2. Když tam došli, tu vyzval Abedam všechny otce, aby se ihned opět všichni vzchopili a přijali oněch dvanáct, které on Sám s Adamem přivedl na výšinu.

3. Když však otcové uslyšeli takové přání od Abedama, otevřeli také ihned všichni otcové, ženy a děti náruč oněm dvanácti a takto byli tito od nich co nejlaskavěji přijati.

4. Jen Set se toho neodvažoval; neboť nyní se obával těch, na které dříve poněkud nemírně zahřměl.

5. Adam však povolal ihned k sobě Seta a otázal se ho: „Ábeli – Sete, proč zůstáváš vzdálen, když vše, co tu jen dýchá na této výšině, následuje hlasu přesvatého Otce?“

6. Či ti snad ztuhly ruce, že je nemůžeš vztáhnout k těm, které sem přivedl Sám svatý Otec Abedam? Či přeslechl jsi dokonce Jeho volání?“

7. Set však padl před Adamem a Abedamem na kolena a snažně prosil: „Ó, odpusťte mi, nerozvážnému pošetilci! Co jsem učinil!“

8. Tu vpadl mu ihned Abedam do řeči a pravil: „To jsem Já učinil, a proto to bylo správně a dobře učiněno.“

9. Ale marnivá je nyní tvá bázeň, pro kterou se neodvažuješ přijmout ty, které jsem přece Já Sám přivedl, načež jsem vás pak všechny zavolal sem a všem oznámil, co byste měli činit!

10. Odlož tedy svou pošetilou bázeň a následuj příkladu všech ostatních. Tak osvobodíš své srdce a budeš je držet vzdálené jakékoli výčitky svého vlastního svědomí, a to tím spíš, že tu přede Mnou stojíš jako muž prostý všeho hříchu. Pochop to dobře a jednej podle toho. Amen.“

11. A Set ihned povstal a otevřel co nejlívlněji svou náruč k přijetí oněch dvanácti.

12. Když tito však zpozorovali, že také předtím rozzlobený Set jim otevřel náruč, padli téměř všichni k jeho nohám a prosili ho za odpuštění, ježto se domnívali, že svou nepředloženou pošetilostí dali příležitost a příčinu, že se musel proto rozzlobit.

13. Set však samou láskou dojat nemohl ze sebe vypravit ani jediného slova, avšak co na krátkou dobu nebyl s to učinit jeho jazyk, to tím účinněji ukázaly jeho ruce a prsa, neboť vlastníma rukama zvedal co nejpilněji jednoho po druhém se země, povzbuzoval ho znamením v srdci a pak tiskl na svou hrud.

14. Když byl nyní takovým způsobem účinně ukázal, že vlastně naprosto nebyl nikdy rozhněván, nýbrž že to, co jim předtím činil, činil jistě jen z vnitřního popudu pro jejich věčné životní blaho, přitom však pozoroval, že oněch dvanáct nemohlo jeho znamením úplně porozumět, tu se obrátil na Abedama a ukázal Mu na jazyk a na prsa.

15. Neboť Set měl od narození vadu, že často nebyl s to po delší dobu ani slova ze sebe vypravit, jestliže se jeho duše zmocnily silné dojmy.

16. A Abedam se ihned dotkl prsou a úst Setových a pravil mu: „Sete, pravím tobě, otevři ústa a tvůj jazyk ti věčně nikdy službu nevypoví; a tak uvolni svému srdci. Amen.“

17. A tu se ze Seta vylil ihned celý proud nejnádhernějších slov, která zněla takto:

18. „ Ó děti, ó děti lásky svatého Otce, kdybych vás byl předtím z velmi řádného, svatého, vnitřního popudu nebyl musel hlasitějšími a silněji znějícími slovy odkázat od svého nadmíru silně vás milujícího srdce, věru, moji přátelé, mé srdce bylo by vás všechny z nejbřelší lásky pohlítko.“

19. Děti, přátelé, jak jste však tak rychle a s obtížemi všichni prchali dolů ze svatých výšin před mým slovem odkazujícím vás na otce Adama, tu mi vás bylo, mé děti a přátelé, líto, protože jste se nechtěli obrátit, kam vás zcela vážně poukazovalo mé slovo – otázat se Adama, proč jste vystoupili tak namáhavě a bázlivě na pahorek.

20. Neboť hleďte, dokud milý svatý Otec, provázený Adamem, nedospěl ještě k vašemu zástupu, dotud mi bylo úzko, ano, nadmíru úzko v milujícím srdci. Týkalo se to vás, moji přátelé a děti.

21. Když jsem však zakrátko spatřil, jak vás svatý Otec všechny tak nejvyšší láskyplně přitahuje a tiskne na Svou hrud', tu mi pojednou spadl tlačící jako Země těžký kámen z mého ještě bolestí sevřeného srdce, že jsem vás, děti. musel vidět velice smutné prchat přede mnou, vašim milujícím otcem.

22. Avšak nyní na to vše zapomeňte! Vždyť to tak chtěl svatý Otec mít; proto budiž také věčně Jemu dík a nejčistší láska, jíž jsou jen kdy schopna naše srdce.

23. A nyní, děti a přátelé, jak pozoruji, ještě jste se dnes neposílili pokrmem a nápojem; proto přistupte sem ke košům a jezte, pijte, co vše v nich naleznete, neboť všechno je požehnáno svatým Otcem.

24. Ó, pojdte, ó, pojdte a požijte tento pokrm pro věčný život!“

25. A ihned je také vyzval Abedam, aby následovali Seta a učinili, co jim Set navrhoval.

26. A oni následovali Seta ke koši Adamovu a všichni z něho vesele jedli a pili.

* * *

Kapitola 55.

Garbielova chvála hostiny. Abedamova řeč o požehnaném díku.

29. března 1842

1. Když oněch dvanáct nyní vstalo od košů, jelikož se náležitě nasýtli a posílili, odebrali se ihned k Abedamovi, k Adamovi a k Setovi a co nejvroucněji děkovali za tak velkou milost, jak pravili, že dokonce u jídelního koše Adamova směli se nasytit tak nanejvyšší chutnými pokrmy.

2. A Garbiel pravil poté hlasitě ostatním: „Bratři! Já myslím, že vám chutnalo. Jestliže jste to tedy pocítili, jako jsem to svým ponebím pocítil já, pak byste museli všichni vesměs se mnou souhlasit a říci:

3. „Pokud známe půdu ostatně jen hubené Země, nepřináší takové jedlé plody, jejichž nádherný tvar přesně předstihuje již vše dosud viděné tak dalece jako světlo sluneční ono skrovné světlo měsíční, když měsíc buď začne svítit anebo konečně opět přestává svítit.

4. Ale v příčině vůně a chuti, pro to nemá podle mého mínění celá Země vhodného obrazu k přirovnání, leč bych směl přirovnat smysl slov Toho, jenž tu je nyní mezi námi – svatý, přelaskavý Otec, se smyslem mého prázdného žvanění, kterýžto rozdíl je nekonečný a pro každý stvořený jazyk nevyslovitelný.

5. Soudě tedy, milí bratři a přátelé, podle toho, jsou tyto plody jistě zcela nepochopitelně vyššího původu nežli jaký všichni jakožto obyčejný jen až příliš dobře známe.

6. Jelikož však toto nelze nikdy popřít, co potom následuje jako věčný povinný dík od nás?

7. Pohleďte sem na mne: Toto srdce, která tu tluče v mých prsou, chci za to nejvyšší možnou láskou zapálit nejvyššímu Dárci takovýchto darů jako věčnou děkovnou oběť, a pokud mi to jen bude možné, budu svatého Otce den co den, hodinu co hodinu a okamžik co okamžik chválit a velebit.

8. Neboť úžasně sladké byly tyto plody a úžasná jejich chuť! Proto budeme svatého Otce chválit a velebit za to po celý svůj život, neboť On je neskonale dobrý a je plný nejvyšší lásky, milosti a slitování. A toto vše trvá u Něho věčně, proto budiž také věčně vysoce chváleno a velebeno Jeho svaté jméno! Amen.

9. A všichni odpovídali: „Ano, věčně vysoce chváleno a nade všecko velebeno budiž svaté jméno našeho velkého Otce! Amen.“

10. Teprve potom padli na kolena před Abedamem a chválili a velebili Ho nade vši míru z nejnuitnějšího základu svého srdce.

11. Vznešený Abedam je pak vyzval, aby opět vstali, a když se všichni ponenáhlu vzpřímili, řekl jim:

12. „Děti, Otec má velmi mnohou radost z vděčných dětí, které naplňují srdce vždy víc a více pravou dětskou láskou k Otci.

13. Ale co soudíte o tomto případě? Nějaký otec by dal dítěti malé zralé jablko a dítě by pak bylo a zůstalo tímto darem ihned tak dojata, že by proto nepřestávalo otce nikdy dnem i nocí chválit; a i kdyby je dobrý otec chtěl uklidnit, dítě by přesto chtělo otce jedním dechem stále a stále chválit, dokud by jen bylo ještě schopno nějakého hlasu a ve chválení by ustalo teprve úplnou neschopností. Nuže, co soudíte o tomto případě?

14. Jak se bude dobrému otci při nejbližším daru stávat těžkým u srdce, bude-li předem vědět, jakému děkovnému trápení tím vydá všanc opět své milé dítě?!

15. A co bolestného mu však řekne jeho srdce teprve tehdy, když pomyslí na to, aby dopřál svému dítěti vyššího daru, když jej již tak nepatrný dar přivádí pro samou vděčnost téměř o život?!

16. A bude-li dítě časem skutečně obdařeno vyšším darem, jak bude s to za něj náležitě děkovat, když se již vyčerpalo ve vděčnosti za dřívější sotva pozoruhodnou maličkost?!

17. Budete-li Mi tedy chtít za poskytnuté vám křídlo komára a za chloupek na vašem těle nejvyšší vám možnou láskou děkovat, ano věčně děkovat, pak bych se tedy podle toho také rád od vás dozvěděl, jak a jak dlouho Mi budete děkovat, udělím-li vám všem nejvyšší dobro, jímž je nejbláženější a nejslastnější život věčný?!

18. Anebo chcete-li Mi již za jeden ořech přinést jako děkovnou oběť celou Zemi, Měsíc, Slunce a všechny hvězdy, co Mi potom teprve poskytnete za dar jedné celé země?!

19. Hledte tedy. Mé nesmírně milované děti, tak také musí být dík přiměřený, neboť je láskyplným potvrzením toho, co někdo obdrží!

20. Děkuje-li však někdo za stéblo trávy jako za cedr, pak je buď bloud anebo vydává ze svého srdce lživé potvrzení o něčem, co ještě nikdo neobdržel.

21. Proto ukončete také vy chválení a za to připravte raději srdce k přijetí toho z Mé ruky, co je nekonečně vysoce povznesené nad všechny tyto plody!

22. Vejděte však napřed do svých srdcí a poněkud se tam poohlédněte; a co tam naleznete, to Mi pak všichni jednohlasně sdělte: Amen.“

* * *

Kapitola 56.

Henochovo poučení, jak se máme v srdci poohlížet. Rozdíl mezi světlem rozumu a světlem srdce. Láska časná a láska věčná.

30. března 1842

1. Po této řeči Abedamově ustoupilo oněch dvanáct o několik kroků zpět na pokyn Henochův, který je také doprovázel zůstáváje u nich. Duchovně do jejich srdcí a krátkou řečí ukázal, co to znamená poohlížet se ve vlastních srdcích a pak zpozorovat, co buď v srdci je anebo se děje. Jeho řeč pak zněla takto:

2. „Poslyšte, milí bratři, promluvil k vám svatý, laskavý Otec Abedam Jehova Emanuel Abba, když dosyta vyslechl vaši dětskou chválu:

3. „Poohlédněte se ve svých srdcích; a co v nich naleznete, to Mi věrně sdělte!“
Toto byl smysl svaté řeči.

4. Avšak nejsvětější Otec také zcela dobře viděl, že vy tento smysl nepochopíte, proto mi dal potají v srdci pokyn, abych vás zavedl do vašeho srdce, a tak také do skrytého smyslu těchto Jeho posledních slov, kterými se k vám všem na konec obrátil.

5. Tomu se sice poněkud podivíte; leč všichni velmi brzy poznáte, že není zrovna příliš snadné obrátit ihned svůj zrak do svého vlastního srdce a pak je úplně ohledat.

6. Neboť hledte, dosud byl u vás všech svítilnou vaší duše hlavně jen rozum vaší hlavy; ale věčně živý duch, který přebývá v srdci duše a který je ono jediné, pravé, nejvnitřnější živé světlo života, nebyl u vás doposud nikdy probuzen.

7. Nebyl-li však tento duch probuzen, pak je také marné zřít do srdce, neboť kde není světla, co by tu mělo být vidět?! Či může někdo za nejtemnější noci i jen na píd před sebe vidět?!

8. Tak je tomu také tím více s duchovním zřením ve vlastním srdci, kde nikdo nemůže nic užít, nebyl-li dříve živě probuzen jeho duch.

9. Ale vy se ptáte, jak a čím může být duch probuzen-

10. Hledte, právě proto jsem obdržel pokyn, abych vás sem všechny doprovodil; ježto jsme sem tedy již šťastně došli, pak také s pomocí Toho, který nám dal všem toto svaté poučení, dojdeme také tam, kam musíme všichni dojít podle nejlepší a nejdokonalejší, nejsvětější vůle Toho, který nám všem dal toto poučení-

11. To je tedy cesta a jediný prostředek k probuzení ducha, abyste se obraceli všichni v srdci, to je v nejdokonalejší lásce na nejsvětějšího Otce naplnění důvěrou a náležitou nezištnou věrností.

12. Budete-li však pozorovat, že se to ve vašem srdci stává vřelejší a vřelejší v lásce, pak dávejte na srdce pozor; neboť potom je tu také již doba zánícení a doba světla. A jestliže potom všechna srdce vaše zahojí k Bohu, svatému a laskavému Otci, pak pohlédněte do sebe a spatříte v sobě divy věčného života.

13. Avšak dobře si mimoto zapamatujte, abyste snad nezačali milovat nejsvětějšího Otce jedině proto, neboť nejsvětější Otec chce být milován pro Sebe Samého, a aby se vaše láska nevytvářela tak, jako kdyby chtěla trvat jen ode dneška do zítřka; neboť s láskou jen časně se utvářející není spokojena ani slabá žena neřku-li věčný Bůh.

14. Život však bude takový, jaká je láska. Je-li láska časná, bude také život pomíjející jako tato láska, která je jedinou podmínkou života. V této lásce není však žádného světla.

15. Je-li však láska utvářena na věky, pak je také život jako tato láska. A hledte, teprve tato věčná láska je světlym probuzením věčného ducha, který sám není ničím jiným než pouhou láskou.

16. Nyní víte vše. Jednejte podle toho, a tak budete s to zcela dobře a brzy vnitřně nazírat. Amen.“

17. A Besediel uchopil na to ruku Henochovu a řekl mu: „Můj nadevšecko mi drahý bratře! Jakými výlevy svého srdce mám ti nyní poděkovat za tuto nadmíru nádhernou službu, kterou jsi prokázal našim nejvyšším potřebným srdcím?

18. Hle, v této věci jsem byl, aspoň pokud jde i o mne, ještě až do tohoto nynějšího okamžiku slepý; neboť jak jsi aspoň o mně velmi přesně uhodl, snažil jsem se dosud vzdělávat jedině rozum, a proto jsem se snažil rozebírat vše, cokoli se mi naskytlo, neboť jsem myslel takto:

19. „Boží dokonalost se rozeznává od naší nedokonalosti jedině nejdokonalejším rozumem, - proto se můžeme k Bohu přiblížit také jedině vzděláním svého rozumu.

20. Že jsem potom podle tohoto nejvyššího mylného důvodu nikdy nedbal na srdce, nemusím zde ještě planými slovy potvrzovat, neboť jsi již beztoho dříve dokonce znamenitě viděl, jak to dopadá s naším srdcem.

21. Ale jak zcela pošetilá a dočista marná byla tato často hrozná námaha, poznávám teprve teď, neboť co by prospěla všechna nekonečná věda mrtvému?!

22. Pro tisíc prázdných dechů by byla noc nevýslovně lepší, živý však vědy nepotřebuje.

23. Anebo k čemu by mělo na smrt slepému sloužit světlo a k čemu živému, jehož duch je sám nejjasnější světlo!?

24. Hle, bratře, toto mi bylo dříve cizí; ježto jsi však teď skrze milost nejsvětějšího Otce zabušil na mou hrud', ohlásilo se mi hned srdce a pravilo:

25. „Láska, láska, láska je velké ano, velké slovo všeho jsoucna. Máš-li na věky lásku v Bohu, máš také všechnen život v Bohu a z Boha a vše, co Jeho je.

26. Nemáš-li však lásku, potom nemáš v sobě nic než pouhou smrt.

27. Ó, bratře, hle, nyní však ze mne smrt zmizela. Něco velkého jsi mi tedy a jistě nám všem učinil tím, že jsi nám odhalil pravý pramen naší smrti.

28. Jakého díku jsi tedy také od nás všech hoden?

29. Nyní již vím, komu náleží všechnen dík, proto nech mne nyní pospíšit si k nejsvětějšímu Otci.“

30. Henoch mu však odpověděl: Posečkej ještě jen trochu, až také ostatní se stanou jako ty, a ty pak úplně svítícím ve svém srdci! Amen.“

* * *

Kapitola 57.

Henochova řeč o Garbielově jazykové pohotovosti. Garbielovo vnitřní ohledávání.

31.března 1842

1. Ihned však přistoupil Garbiel k Henochovi, a chtěl spíš pro potěšení jazyka než z opravdové vnitřní potřeby vyměnit s Henochem několik slov.

2. Henocho ho však předešel a řekl mu: „Garbieli, poslyš, Pán a nás všech přelaskavý Otec ti vzkazuje, abys nyní mlčel, chceš-li být probuzen.

3. Či doporučoval jsem vám snad dřív skrz svaté poučení Toho, jenž tu kráčí mezi námi, také veselou pohyblivost jazyka jako prostředek k probuzení?!

4. Pravím tobě: Dbej toho, co tu bylo řečeno, tak nalezněš cestu do svého vlastního srdce, ale nikdy ne obratností svého jazyka, která by ti mohla cestu do věčného života spíš zavřít než otevřít!

5. Hle, dosud jsi byl první, anebo spíš ses domníval být náčelníkem, mezi svými bratry; avšak to nemá před Pánem vši svatosti, lásky, mírnosti a trpělivosti ani té nejmenší ceny, nýbrž jedině kající, láskyplné a zkroušené srdce.

6. Neboť vše, co se staví na světě do popředí, stojí u Boha v pozadí. Je-li zde však někdo zcela nepovšimnutý, poslední obyvatelem této Země, je však u Boha nejváženějším.

7. Nicméně se však střež každý, abys snad nebyl poslední pro zjištění, nýbrž jedině proto, abys mohl v tomto tichém ústraní přelaskavého Otce milovat a se srdcem tím více nejvyšším toužebným se vrátit do věčné domoviny, kde přebývá stále přesvatý Otec, jako Bůh vši moci, síly, mohoucnosti a pevnosti.

8. Kdybys to snad, milý Garbieli, nevěděl, pak si to teď zapamatuj, abys mohl i ty brát podíl na brzkém probuzení.

9. Neboť svatému a laskavému Otci se nebudeš moci přiblížit dřív, dokud ses ve svém srdci úplně neohledal.

10. Ty však víš právě tak dobře jako já, jaký rozdíl je mezi náležitě uzrálým a předčasně uzrálým plodem. Hleďte tedy všichni, abyste nebyli počítáni k plodům předčasně uzrálým

11. Je sice svatá pravda, že Ten velký k zralosti převádějící dlí mezi námi, učí a vede nás, ale kdo tu k Němu přichází s nezralým srdcem, toho ponechá až k úplné zralosti srdce; nastalo-li však jednou uzrání srdce, pak také uzrání ducha nebude již daleko.

12. Nestačí však, aby byl někdo probuzen jen na rok, den, hodinu; nýbrž kdo se tu probouzí, ten se probouzí pro celou věčnost.

13. Avšak v jazyku duch nepřebývá, nýbrž jedině v srdci, Kdo tedy má probuzený jazyk, ten proto ještě nemá probuzeného ducha v srdci; neboť jazyk je část hlavy a je nohou a rukou hlavy.

14. Je-li však probuzen duch, pak má jazyk hlavy raději klid nežli bezúčelný pohyb; neboť teprve tehdy rozum hlavy jako přirozené světlo duše vidí do nitra a shledává, jak nekonečný rozdíl mezi jazykem ducha a jazykem těla.

15. Proto čiň také ty, milý bratře Garbieli, podle pokynu nejsvětějšího Otce a mlč jazykem; ale za to buď hovornější v lásce ve svém srdci k probuzení svého ducha a tím jistěji k získání věčného života. Pochop to a náležitě toho dbej! Amen.“

16. Když však Garbiel uslyšel tuto řeč, bylo mu u srdce úzko a nevěděl, co by nyní učinil, a začal přemýšlet. Poněvadž více a více přemýšlel, bylo v jeho srdci vždy světleji a jasněji, takže tím umkl, a zřel a zřel, jak světlo za světlem začalo vystupovat z hlubiny srdce a jak se začalo jeho srdce šířit do velikosti Světů, a uprostřed toho světa, jenž se mu zdál nyní být nekonečně veliký, viděl zbudovaný vysoký oltář a na tomto oltáři stát silného jinocha, bílým rouchem oděného.

17. A tento jinoch vzhlížel k nebi, z něhož se na něho vylévalo velké světlo, a z tohoto světla zněla jako hlasitě slyšitelná slova:

18. Garbieli, Garbieli, pohleď na znamení své ruky, které je na straně srdce a piš těmito znameními slova na kamenné desky a uč to činit také své bratry!“

19. A jinoch se stal mužem a pohlédl na ruku a našel na ní pětadvacet znamení (abecedu) a našel také jejich jména a původ a jejich vnitřní význam.

20. A všichni upozorovali na sobě podobná znamení.

21. Henoch však obdržel pokyn, aby je probudil, když všichni strávili v tomto vnitřním zření půl druhé hodiny.

22. A ihned je Henoch také probudil a vedl je s velkou vlídností k Abedamovi.

* * *

Kapitola 58.

Vratahovo vidění o podstatě písma.

1. dubna 1842

1. Když přišli opět k Abedamovi a vyslovili Jemu chválu a nejvnitřnější dík, tu se Abedam otázal jednoho z dvanácti, který slul Vratah:

2. „Nuže, milovaný Vratahu, řekni Mi krátce, co vše jsi viděl a zjistil ve svém srdci!“

3. A Vratah chvěje se ze samé převeliké pokory na celé tělesné a duševní bytosti, pravil za chvíli, které musel použít ke vzpamatování:

4. „Ó, věčný a nekonečný, mocný, silný, činný, neodolatelný, mírný, něžný, nejvyšší trpělivý, vznešený, nejvyšší moudrý, milostivý, všeho slitování a lásky nejplnější Otče, Bože a Stvořiteli všech věcí, copak bude třeba Tobě říkat jazykem to, co ti bylo již od věčnosti jasnější a zjevnější, než mně za nejjasnějšího a nejčistšího dne Slunce?“

5. A Abedam odpověděl: „Jak se Mne můžeš na toto tázat? Copak jsem to nežádal od tebe Já?! Víš-li však, že od věčnosti jsem co nejjasněji předvídal to, co jsi viděl a slyšel, jak ti mohlo nyní ujít to, že jsem musel od věčnosti také předvídat, nač jsem se tě teď ptal, ačkoli je Mi do nekonečna jasné, co jsi v sobě viděl a slyšel?!“

6. Jelikož však musíš aspoň toto nyní uznat, netaž se dále, nýbrž odpověz na otázku, jako kdybych nevěděl, nač se tě táží; neboť proč se táží, velmi dobře vím, o tom můžeš být úplně ujištěn, a proč Mi dáš odpověď, která Mi byla již od věčnosti dobře známa, to vím také.

7. Ale přesto všechno chci, abys Mi odpověděl, táží-li se tě právě tak, jako kdybych naprosto nevěděl, jakou Mi dáš odpověď.

8. Zapamatujte si to však všichni; a kdokoli z vás je tu tázán, ten ať tedy odpoví!

9. Já však nechci s vámi mluvit jako s kameny, nýbrž jako Otec se svými živými a slova schopnými dětmi.

10. A tak jen odpověz, Vratahu, na moji dřívější otázku. Amen.!

11. A Vratah se hned vzchopil a naplněn pocitem vděčnosti v srdci, začal sdělovat, co zřel ve svém srdci.

12. A takto zněla slova, v nichž bylo podáno vidění Vratahovo:

13. „Ó, chceš-li Ty, Jehož jméno se můj jazyk odvažuje vyslovit, pak musí každá vůle ustoupit, a především vůle má!“

14. Viděl jsem vznikat v srdci silné světlo, které se lesklo víc než Slunce ve svém nejlesklejším středu; a jelikož jsem v sobě postřehoval toto světlo, nastalo mimo mne na Zemi temno, takže jsem tu již nemohl nic rozeznávat.

15. Tohoto světla však přibývalo stále víc a více a konečně se stalo tak mocné, že mne samého začalo ve všech mých částech tak mocně pronikat, že jsem si na své vnější kůži připadal tak, jako kdyby mne oblévalo světlo sluneční a jako kdyby byla tímto světlem mé kůže osvětlována velká část Země.

16. A když však toto světlo padlo na Zem, vypadaly všechny věci jinak, nežli vypadají očima těla.

17. Tak jsem například viděl lísteček stromu, který mi nesl přímo do pravé ruky lehký, nádherně znějící závan a který byl pokreslen nejzácnějšími znameními; a tato krásná znamení

zdála se mi tak nápadná, že jsem položil lísteček na mou levou ruku, abych jen mohl pozorovat dále.

18. Když jsem jej však takto pozoroval, bylo mi pojednou divné, že tento lísteček měl, mohl bych říci, navlas též znamení, která jsem současně objevil na své ruce; jenže v mé ruce bylo právě těchto dvacetpět znamení ojedinele, kdežto na lístečku se táž znamení v nejrozmanitějším seskupení častokráte opakovala.

19. A lísteček se však stával větší a mně to připadalo tak, jako kdyby se již rozprostíral téměř po celé Zemi.

20. A jak se však lísteček stále víc a více rozprostíral, tu se také množily skupiny znamení a to tak velice, že by bylo bývalo naprostou nemožností přehlédnout již i jen nejnepatrnější část nekonečných řad a skupin.

21. Když jsem se však stále víc a více ponořoval do svého tak přenádherného, přepodivného obrazu, hle, tu pojednou zhaslo ve mně toto nebeské světlo, lísteček se světlem i s nádherným zněním vzduchu zmizel a hlas Henochův zval nás pak ihned sem, ó přesvatý Otče, k Tobě!

22. To je vše, co jsem viděl podle Tvé nejsvětější vůle a skrze Tvé nejmilostivější dopuštění; Tobě jedinému budiž za to všechna chvála, všechna čest, všechem dík, všechna sláva, všechno velebení, všechny lásky a všechno klanění na věky! Amen.“

23. A poté pochválil Abedam jeho přesnost a pravil: „Hle, milovaný Vratahu, co jsi zřel, to je Říše Mé milosti ne Zemi.

24. Já nemohu zůstat u vás stále tak, jak Mne nyní vidíte; a také by to nikomu neprospělo k věčnému životu, kdybych zůstal a mohl zůstat.

25. Ale, znamení, jaká jsi viděl ty a všichni tvoji bratři, vám zanechám a budete jimi s pomocí Mého Ducha zaznamenávat pro nejpozdnější potomky každé slovo, které nyní k vám všem vyšlo z Mých úst; a Já budu v tomto zaznamenaném slovu vždy mezi vámi svatý, milostivý, silný a mocný.

26. A jak se bude těmito znameními psát, o tom vás poučí Můj Duch skrze Garbiela! Amen.“

* * *

Kapitola 59.

Vidění bázlivého Sehela a jeho podobenství o Noemovi a potopě.

5. duna 1842

1. A když byl tímto Vratah splnil vůli Abedamovu a Abedam mu mimo to dal nejvyš potěšující vysvětlení o vnitřním zření obrazu a Vratah za to z nejhlubšího základu srdce poděkoval Abedamovi, tu povolal Abedam jménem ihned z oněch dvanácti jiného, který slul Sehel a otázal se ho opět stejně znějícími slovy:

2. „Seheli, řekni také ty Mně, co jsi viděl a slyšel ve svém srdci.“

3. Sehel byl však jako bleskem zasažen, když zaslechl, že otázka byla dána k odpovědění jemu, a proto nemohl ze sebe vypravit ani slovo, a to tím spíš, že měl již od přirozenosti poněkud tvrdě ohebný jazyk, ale ne snad náhodou, jak se to nyní časem nejvyš slepě, pošetile říká a tvrdí, nýbrž proto, aby se stalo skrze jeho tvrdý jazyk velké proslavení Mého jména.

4. Jelikož tedy ubohý Sehel vzdor veškerému chtění a úsilí nemohl ze sebe vypravit ničeho, a proto upadl do mocné horečky pocházející z bázně a úzkosti, přistoupil k němu Abedam a pravil mu skoro tázavě:

5. „Seheli, jak to přijde, že můžeš bez bázně a bez této úzkosti mluvit se svými bratry, kteří tě přece ve srovnání se Mnou nikterak nemilují?!

6. Hle, Má láska k tobě a k vám všem je tak veliká, že se z jejího ohně zapálí nekonečné prostory stvoření naplněné nesčíslnými slunci a slunečními oblastmi; a přece všechna tato slunce jsou jen nejmenší jiskérky Mé lásky k vám a ty se ze samé bázně a převeliké úzkosti neodvažuješ dát Mi žádanou odpověď! Jak to přijde?!

7. Řekni Mi v srdci, zda tě již někdy nějaký bratr udeřil na ústa, dal-li jsi mu na jeho otázku odpověď?!

8. Hle, ty Mi to v srdci popíráš!

9. Protože tě však již ani tvůj bratr nikdy neudeřil, který je přece jako ty slabým člověkem, oč méně tě udeřím Já, který jsem vševědoucí, věčný Bůh a tvůj pravý, svatý, přelaskavý Otec Sám.

10. Proto umírní svou marnivě pošetilou bázeň a zcela prázdnou úzkost a mluv s otevřeným srdcem přede Mnou a všemi otci.

11. Ale nepřemýšlej příliš dlouho nad nevhodnějšími slovy, kterými bys Mne oslovil, neboť na tom nemám vůbec zálibení, nýbrž jak ti to srdce dá, tak Mi to také podej, a Já budu mít opravdové zálibení na čisté opravdové řeči tvého srdce! Amen.“

12. Tato slova z nejsvětějších úst Abedamových povzbudila našeho Sehela tak velice, že ho zcela opustila nejen všechna úzkost a bázeň, nýbrž také stálá tíha jeho jazyka, a tak začal ze sebe podávat, co všechno divuplného v sobě uzřel v té určené době.

13. Toto pak uzřel ve svém srdci, a takto to ze sebe podal: „Ó věčný milý svatý Otče, ano, opravdu, opravdu, byl jsem převelikým pošetilcem. Zřetelné a jasné je to ještě před mýma očima a přede všemi mými smysly.

14. Ó, Otče, Tvá nekonečná láska, dobrotivost, slitování a milost – má pošetilá bázeň a úzkost před tebou! Ó, odpusť mi, milý, svatý Otče!

15. Hle, nebyla to u mne jen Tvá viditelná svatá přítomnost, že jsem nemohl mluvit, nýbrž také neobyčejně podivné věci, jež jsem v sobě uzřel. Ty byly silně působící příčinou beztoho těžkého jazyka.

16. Avšak teď mne Tvé všemohoucí slovo tak úplně posílilo, že jsem zcela beze všeho strachu, protože jsem se nyní poprvé z nejhlubšího základu dověděl, že jen Ty zcela jediný jsi nás všech svatý Otec, a tak budu tedy nyní velice rád vyprávět, co se ještě tak podivně nádherně a strašně vznáší a zní před mými smysly. Je to tedy toto:

17. Hned zpočátku se začalo mé srdce rozžhavovat do červena jako krásná jarní růže, když ji pozdraví prvé paprsky ranních červánků; ale při tom nezůstalo, nýbrž červen se stávala silnější a silnější, právě tak jako za nejkrásnějšího ranního jitra při úplném východu nádherného slunce.

18. A jak bych si nebyl pomyslel nikdy, vyšlo také ihned nádherné slunce v mém vlastním srdci a svítilo nadmíru jasně.

19. Mé srdce samo se však zvětšilo, takže jsem v něm spatřoval jakoby nové nebe, ozdobené nesčíslnými novými hvězdami, které svítily za dne v nejnádhernějších skupinách a potom se tu vynořila jakoby z velkých vodních přívalů nová nádherná Země a přinesla s sebou v jakémsi na vlnách stojícím domě pokojné pokolení.

20. Ano, toto vše jsem viděl ve svém vlastním srdci a viděl jsem ještě víc, jak tu následuje.

21. A toto pokojné pokolení vystoupilo z dlouhého domu a přineslo Ti ihned vonnou oběť. Kouř pak vystupoval z oběti, shromáždil se ve výši a utvořil brzy nádherný oblouk nad širou, nádherně se nyní třpytící Zemí.

22. A z tohoto oblouku přicházel hlas, úplně stejný s hlasem Tvým; a tento hlas se obracel k otci tohoto pokolení a sliboval mu pokoj a oznamoval mu, že ten oblouk jako viditelné znamení praví, že Země nebude již nikdy navštívena takovouto potopou.

23. A tento hlas mluvil ještě leccos s otcem tohoto pokolení; avšak další slova mi byla zcela nesrozumitelná.

24. Na domě však byla vidět zvláštní znamení a onen starý muž přistoupil a napodobil tato znamení na červenou kamennou desku; a když pak byl s tím hotov, přistoupil k svým dětem, ukázal jim tabuli a řekl jim:

25. Děti, zde je napsáno, jak to Bůh napsal na tento ochranný dům: Napříště nebudu s člověkem již válčit; toto byla poslední válka.

26. Kdo z vás bude Mi však nevěrný, na toho dopustím soud až do velkého času všech časů; proto budiž pokoj na Zemi a jejím obyvatelům, kteří jsou a budou dobrého srdce a v něm naplnění věrností ke Mně. Amen.“

27. Hle, toto jsem viděl a dobře slyšel; a dále jsem neviděl a neslyšel již nic.

28. Ó, svatý Otče, přijmi to milostivě. Tvá svatá vůle se staň! Amen.“

29. A Abedam poté pravil: „Sehele, ty jsi poctivě podal, co jsi našel; avšak bližší význam tohoto tvého vidění odhalí teprve čas, zlý čas!

30. Já bych však chtěl, aby tato válka přestala; ale ne jak Já bych tomu chtěl, nýbrž jak lidé budou chtít, tak se také stane!

31. Ona znamená však také brzy blíže poznáš! Amen.“

* * *

Kapitola 60.

Oprávněnost vědychtivosti. Pravda - potrava Ducha. Láska - základ všech pravd.

6. dubna 1842

1. Když Sehel od Abedama uslyšel o znameních, byl rád, že také on je velmi brzy důkladně pozná; ale v příčině války, mající se zlou dobou odhalit, to mu naprosto nešlo do hlavy, ježto nemohl pochopit, proč vlastně s odhalením znamení nemá mít také odhalené vidění o označené válce.

2. Tato hloubavá myšlenka zaměstnávala ho tak velice, že se nad tím zcela zapomněl a zarazil a to tak, že i zapomněl na náležitý dík.

3. Vznešený Abedam se ho však otázal za několik těchto němých okamžiků: „Seheli, jaké to neužitečné věci necháváš procházet svým srdcem? K čemu ti prospějí?!

4. Staneš se živější, bude-li tvá nenasytná vědychtivost uspokojena?

5. Staráš-li se však již o ono málo z toho, co by mohlo přijít na Zemi, když jsi něco viděl, - co bys učinil teprve potom, kdybys byl měl vidění Kenanovo a zřel v sobě oněch deset sloupů?

6. Pravím ti: „Jdi ke Kenanovi a dej si jím vypravovat o deseti sloupech, dej však dobrý pozor, zejména při tom posledním. Dá to mnoho světla, leč toto světlo tě rozesmutní. Neboť tu se Otec, který ti teď toto říká, přetvoří v neúprosného Soudce a tvé oko bude marně bloudit ve velké temnotě. Mou tvář budeš zcela marně hledat.

7. Neboť kamkoli obrátíš své oči a uši, nenalezneš nic jiného než jedině Můj velký hněv.

8. Chceš-li se tedy o tom podrobněji dozvědět, zajdi si jen ihned ke Kenanovi a dej si od něj sdělit, co viděl, avšak pochop to dobře, chceš-li. Amen.“

9. Po těchto slovech napomenutí padl Sehel před Abedamem na kolena a jal se křičet, prosit, plakat, abych ho aspoň takového odhalení pravdy ušetřil, neboť by chtěl být raději na věky věků zcela zničen, než by Mne, svatého, velmi laskavého Otce i jen na okamžik pohřešoval.

10. A Já co Abedam jsem mu na to pravil: „Nuže, hle, milý Seheli, tak je to dobře. Ježto jsem ti milejší než ono zlé odhalení, zůstaň také u Mne a vpravdě pravím tobě, nebude ti třeba, abys Mne kdy, svého a vás všech přelaskavého, svatého Otce hledal anebo Mne kdy pohřešoval.

11. V příčině tvé vědychtivosti: Nebudu ji však považovat za neslušnou a nespravedlivou; neboť jí se u každého člověka nejprve oznamuje vyšší život.

12. Kdo je bez vědychtivosti, ten se podobá pařezu, v němž není již žádného jiného života než jedině život tlení, který tu stravuje a konečně zničí vše, co jej obklopuje, podobně jako netvárný mnohohubec (polyp), který je na nějakém bahnitěm dně mořském a zde stravuje vše kolem sebe svými mnohými netvárnými rameny, z nichž každé má vlastní hubu. Až se k smrti nažere a sám se pak stane opět bahnem, které slouží nejvýše za mrzkou podložku podobnému novému mnohožroutu a všežroutu.

13. Ano, pravím vám nyní všem: „Člověk bez vyšší vědychtivosti není v nejlastnější smyslu ještě zcela člověkem, nýbrž jen zvířetem v lidské podobě, které nemá jiného smyslu nežli jedině smysl pro žraní, a když se úplně nažralo a je jinak zdravé, má buď smysl pro spaní anebo páření a aby všechny přirozené výkony dobře postupovaly, aby se dobře a měkce leželo a ve spánku snilo buď o žraní anebo o páření.

14. Ano, u tohoto člověka není dobře být; neboť v něm žije už jen zcela zvířecká duše, která se nemůže vzdát svých předchozích stavů, protože se jí při žraní vždy lépe dařilo než při práci k budoucímu probuzení nesmrtelného ducha v ní.

15. Hledte, takový člověk je pouhým světským člověkem, jemuž není nic svatého nežli jedině jeho břicho.

16. Ačkoliv se toto vše praví ve prospěch vědychtivosti, mám v jiném ohledu však nicméně něco zcela mocného proti ní, a to z nejmenšího důvodu ze světa a všech hvězd, sluncí, měsíců a všech nekonečných nebi.

17. Takovýto je pak tento nejlepší důvod: Hle, je-li někdo vědychtivý, u toho se duch probudil již tak, jako se probouzí dítě kojené ještě u prsou matčiných! Co však chce probuzené dítě? Co znamená pláč a křik?

18. Hle, chce potravu; chce být nasyceno!

19. A to chce také z dlouhého spánku probuzený duch; jeho hlad se projevuje vědychtivostí.

20. Řekni Mi však ve svém srdci a odpověz Mi na otázku: Bude dítě nasyceno tím, že mu matka strčí do úst prst místo mlékem naplněný prs, aby jej dítě cucalo, anebo jiné věci, v nichž není potrava?

21. Ano, pravím tobě, kdyby vložila dítěti tisíce a opět tisíce nejměkčích prstů místo prsu, přece jen to dítě při všem marném cucání nepochybně zahyne, jelikož se nebude moci nikdy nasytit z toho, v čem nic není a při takové klamně stravě přijde o život!

22. Chápeš tuto pravdu?! Krčíš rameny. Hle, přijdeš věci ihned na kloub.

23. Zda není mléko pro dítě opravdovou potravou, tedy úplnou pravdou pro hladový, žádající si dětský žaludek chtivý potravu?! Myslím, že o tom nebude nikdo pochybovat.

24. A nepřidrží-li matka dítě na týž prs, v němž plá nejjasnějšími plameny její neomezená láska k dítěti, na kterémž ohni se vlastně připravuje sladká strava?!

25. Hle, nyní již máme vše. Duch tedy chce také pokrm: nejpřesnější, nejúplnější pravdu. Tu chce za svou potravu.

26. Budeš-li však sytit svého ducha prázdnými vědami, na nichž nelpí často ani jedna opravdová rosná kapka, řekni mi nyní, jak daleko přijde tvůj duch?!

27. A jako je láska matčina základem pravé potravu pro dítě, tak je také láska pro ducha základem všech nekonečných pravd, které jsou všechny zcela pravou dobrou věčnou stravou pro ducha.

28. Kdo a kde je však tato láska? Proto pohleď na Mne, na tato prsa pohleď; viz, tu je mléka nekonečné množství!

29. Proto zůstaň zde; neboť lépe je tady sít, než se honit za výklady vidění a přitom však v duchu hladovět a konečně s odhalenými viděními zahynout.

30. Rozumíš nyní rozdíl mezi pravou a falešnou stravou a co je vědychtivost?

31. Jestliže tomu nyní rozumíš, pak podle toho jednej, tak budeš žít věčně! Amen.

* * *

Kapitola 61.

Sehelův poklesek. Abedamovo velké svědectví o Sehelovi.

7. dubna 1842

1. Těmito slovy byl Sehel naplněn a ta slova byla síla, duch a život z Boha a Bůh byl každé slovo z úst svatého Otce proto, že Bůh je síla v lásce, která tu sluje Otec, tak jako je láska nekonečná síla, moc a mohoucnost ve vsí Boží síle.

2. Naplněn těmito slovy, která jsou síla Božího ducha, zůstal Sehel u Abedama a neučinil místo jinému, jenž byl také volán.

3. Nebyla však u Sehela snad touha po přednosti ani nějaká uctívá láska příčinou toho, že setrval, nýbrž byla to jediné dětská láska, která ho držela tak nepohnutelně pevně u Mne; a tak jsem pravil Já, Abedam také jediné kvůli vnějšímu místu nežli jemu:

4. „Seheli, hled, ti ostatní musí také přijít ke Mně, tak jako ty jsi ke Mně přišel, když jsem tě k Sobě zavolal. Proto bys již mohl jít zde trochu na stranu; neboť můžeš nyní být bez starosti, že bys Mne mohl kdy ztratit.

5. Že jsi přišel až sem – z toho se převelice raduji – přišel jsi z vlastní síly aneb podle své vůle; pokud jsi tedy mohl jít, šel jsi také sám.

6. Když jsi však přišel do Mé blízkosti, tu jsem spěchal tobě a vám všem vstříc.

7. Nyní jsi však již úplně u Mne a můžeš budoucně každého vlastního kroku pohřešovat, nýbrž zato v úplném pokoji u Mne zůstávat, anebo Mne čile následovat tam, kam jdu.

8. Ale vše toto, co tu bylo řečeno, se týká jediné srdce a ducha v něm a jeho vztahů, ale naprosto ne těla. Proto tělesně můžeš být kdekoli; je-li však tvé srdce ve vší lásce tvého ducha u Mne, pak jsi mi stejně všude blízko.

9. Kdybys Mi však tělesně seděl i na zádech, ale tvé srdce by bylo zaměstnáno někde buď v hlubině mořské, anebo tvůj duch by se rýpal mezi hvězdami anebo někde ve vzdálené krajině země, věru, pak bys Mi byl právě tak vzdálen, jak vzdáleno by Mi bylo tvé srdce a láska tvého ducha.

10. Proto se můžeš nyní, milovaný Seheli, již také držet tělesně poněkud dále od Mne, tak, aby se také tvoji bratři mohli ke Mně předně tělesně přiblížit z toho důvodu, z kterého ses Mi napřed rovněž tělesně přiblížil ty. Rozumíš tomu, milovaný Seheli?!

11. A Sehel přisvědčil v srdci na tuto otázku a Abedam mu poté odpověděl: „Jednej podle toho. Amen.“

12. A Sehel byl ve svém srdci převelice potěšen, chválil a velebil Otce v Abedamovi, vzdal Bohu všechnu čest svého ducha a ustoupil stranou.

13. Při tomto ustupování zpět nespustil však ani oka z Abedama a kráčel tedy úplně pozpátku; protože však neviděl kam šlape, stalo se, že šlápl Garbielovi patou na nohu.

14. Garbiel byl tím poněkud pohoršen a domlouval Sehelovi:

15. „Řekni mi, proč nechodíš tak, jak ti byly dány nohy k chůzi?“

16. K čemupak pozpátku – nedbaje nohou bratrů, jako kdyby to byly kameny na cestě, jestliže se tvoje kolena ohýbají při chůzi vpřed dozadu?

17. Copak myslíš, že se může člověk před Pánem tak zdlouhavě zastavovat jako začasto dosti pohoršlivě před našincem?!

18. Hle, Seheli, jak jsi byl již zase hloupý! Já jsem zdaleka viděl na Abedamovi, jenž je svatý Otec, že jsi Mu byl hloupostí již obtížný, což jsi dal Svými posledními slovy přece dosti zřetelně na srozuměnou.

19. Ale ty to nepozoruješ a tváříš se také ještě nyní jako by tvé smysly nebyly zcela v pořádku, a proto jsi také šel tak velice hloupě pozpátku, aniž bys i jen dost málo povážil, Kdo je tu před námi, a na co jsi šlápl svýma dosti neohrabanýma nohama.

20. Prosím tě, bratře Seheli, vzpamatuj se již jednou a staň se aspoň před Bohem jiným člověkem, kdybys již neshledával hodným námahy, abys byl před námi, svými bratry takový, abychom mohli mít na tobě zalíbení. Opravdu, já bych se na tvém místě styděl.“

21. A ubohý Sehel si nyní nevěděl pro samé rozpaky rady; neboť v tomto okamžiku nevěděl, koho by měl dříve prosit za odpuštění.

22. A i kdyby chtěl mluvit, vypovídal mu jazyk službu. Když se však za několik okamžiků přece jen, pokud mu to bylo možno, opět vzpamatoval, vrhl se ihned k Abedamovi a prosil Ho co nejsnažněji za odpuštění, že dříve tak málo dbal toho, před Kým byl a Komu svou zdlouhavostí připadl jistě na obtíž. A prosil ještě Abedama, aby uzdravil opět nohu bratru Garbielovi, způsobil-li mu svým neobratným šlápnutím bolest.

23. Abedam se však sklonil k zemi a pozdvihl ihned ubohého Sehela ze země, přitiskl ho pak na prsa a řekl mu, jakož i všem:

24. „Seheli, pravím tobě, ty nejsi člověk, nýbrž čistý a velký anděl nejvznešenějšího nebe.“

25. Ano, pravím tobě: Co teď jsi, ty jsi byl již v těle mateřském – nesmrtelný prapotomek z nejvyššího nebe, kde nepřebývá nikdo jiný než jediné nejnevinější láska nejmenších duchů,

kteří jsou však nejmocnější a nejmoudřejší, protože přebývají v nejvnitřnější, nejsvětější hlubině mého srdce!

26. Ó Seheli, Můj velký miláčku, poznáváš Mne nyní jako jsi Mne již před věčnostmi poznal, že Já jsem tvůj milý svatý Otec?!

27. Vzpomínáš si, jak ses po mém boku vznášel podél nekonečného, dosud zcela prázdného prostoru a Já jsem ti řekl: „Věrný bratře Mé lásky! Hle, tak nám jeden bratr padl dolů do nekonečné hlubiny, která je nekonečná a věčně naplněna ohněm mého nejvyšší nekonečného a věčného Božství!

28. Zde z této slzy v mém oku založíme první Slunce!“ a ty jsi poté pravil: „Nejsvětější Otče! Tvá svatá vůle se staň!“

29. A když jsi mi toto pravil, vzpomínáš si nyní opět, jak tu také z tvých očí padla slza a Já jsem pak tuto slzu požehnal a pravil: „Milý bratře Mé věčné nekonečné lásky, hle touto tvou slzou nechť je oplodněno toto Slunce, toto první a nejsvětější Slunce, aby byl z něho naplněn jednou celý nekonečný prostor nesčíslnými sobě rovnými dětmi až tam, kde bere věčný počátek oheň mého Božství?“

30. Leč, milý bratře Seheli, nyní již nic dále! Proto buď však nyní také bez starosti; neboť naše známost a láska je již velmi stará! Teď ti bude také jistě jasné, proč jsi šel předtím pozpátku a nemohl jsi ode Mne odvrátit oči.

31. Seheli, to však byla tvá poslední zkouška, až na jednu ještě v budoucnu na krátký čas, a pak ještě jednu, nejposlednější, kdy tě pošlu před sebou. Pro nyníšek však podrž tělo, dokud chceš; ale mou tvář nebudeš nikdy pohřešovat.

32. Takto také pochop své vidění, jako každé jiné; ale podrž to u sebe.

33. A za to, že jsi šlápl Garbielovi na nohu, má se Garbiel stát učitelem znamení a ty jeho mistrem. To mu však bude velkým pokořením – jakož i všem – že se teď dozvěděl, že ten, kterého považoval za tulpasa, je velmi starým bratrem Mé věčné lásky a byl dříve než všechny hvězdy, Slunce, Měsíc a Země. Teď však, milý bratře, poslyšme ještě ostatní bratry, co oni vše ve svých srdcích viděli. Amen.“

* * *

Kapitola 62.

Sehelovo proměnění a nádherná hluboce moudrá řeč.

8. dubna 1842

1. Po této řeči, byl Sehel jako proměněn a všichni otcové s Adamem spěchali, aby pozdravili tak vznešeného hosta vedle Abedama.

2. Také Set spěchal jako otec Sehela, svého nejmladšího a posledního syna. Uchopil ruku Sehelovu a řekl mu:

3. „Synu můj, Seheli, který jsi ještě do této chvíle zůstal svobodným mužem a ještě nikdy jsi tělesně neobcovoval se ženou a nechtěl jsi položit a dát nám všem živé símě ze sebe, pročez jsem se potom na tebe hněval a vypověděl tě na jih. Jak mi nyní odpustíš tento zločin, kterého jsem se na tobě já, ubohý slepý otec, dopustil?“

4. Co je nyní Enos a celý rodokmen proti tobě samému?!

5. Ó, Jehovo, ó, přesvatý Abedame, proč mně, ubohému otci, musely být teprve tak pozdě oči otevřeny?!

6. Ano, věru, nyní bych chtěl přijít o smysly, že jsem tě, Seheli, dříve nepoznal!

7. Ó, odpusť mi, odpusť mi, a navrať se opět ke mně a nech se podle těla nazývat mnou ještě synem, však ne má vůle, nýbrž vůle nejvyššího Abedama, též i vůle tvá se staň. Amen.“

8. Když však Sehel uslyšel otce takto před sebou naříkat, vrátil se zpět ihned ze svých velkých vzpomínek, vzmužil se a pravil otci Setovi:

9. Ó, milý otče Sete, buď zcela bez starosti! Já přece věčně nikdy nezvratím řád nejsvětějšího Otce. Jeho přesvatý řád však připustil, aby bylo tebou zplozeno toto mé tělo, které teď již po několik set let na Zemi nosím.

10. Z jakého důvodu neměl bys tedy nyní být již jeho otcem?

11. Ó, zůstaň jen vždy, čím jsi vždy byl, mým milým otcem ve jménu toho, jenž nás všechny již od věčnosti zplodil, a jehož děti jsme byli již tehdy, než ještě byly učiněny všechny viditelné věci.

12. Neboť hle, my všichni jsme zde začali nový život kvůli jednomu, který tu svévolně padl, a nemá to tedy pro poměry tohoto pozemského života beztoho žádný význam, čím podle ducha jsme anebo jsme byli dříve. Jsi tedy můj otec Set, jako já tvůj syn.

13. A tak ať je tedy každý v tom, co se týká mne, úplně bez starosti.

14. Ukazuje-li se nám však všem věčný přesvatý Otec již jako člověk a bratr, jí a pije s námi, mluví s námi jak moudrý bratr k bratru a učí nás všechny velkému tajnému umění, abychom si od Něho vzali věčný život, jelikož zajisté my všichni a celé nekonečné stvoření jsme proti Němu pouhé nic, jaký potom máme činit mezi sebou rozdíl, když jsme přece všichni Jeho všemohoucí vůlí stejným způsobem vzešli z Jeho lásky?!

15. Jsem-li tedy nyní prvostvořený archandělský duch anebo duch později vzešlý právě z téže lásky, jaký pak rozdíl nám to podává před Bohem?

16. Jelikož však Bůh ze Svého věčného řádu a přenekonečné moudrosti chtěl tomu tak, abych nebyl otcem tvým, nýbrž ty otcem mým, měl bych se nyní nad tebou povyšovat proto, že mně nejvyšší láskyplný, svatý Otec ukázal tak dobrotivě a velmi vlídně můj zajisté ovšem vznešený duchovní prvotní tvar?!

17. Ó, milý otče Sete, to budiž zajisté daleko ode mne, i od nás všech!

18. Svatý je jen On Sám; my však jsme všichni jeho děti, které nekonečně miluje, jsou-li takoví, jakými mají být.

19. Jestliže se však od Jeho svatých cest odchyľují, pak jim přichází vstříc se Svým nekonečným a neomezeným slitováním.

20. A tvrdošijným se stává údělem jeho soud, zda k životu, či zda – kdož ví k jaké smrti – to ví jen On Sám.

21. Jelikož jsme však všichni Jeho dětmi, zůstavejme tedy v Jeho nejsvětějším jménu také jen věrní poměrům, do nichž nás byl na tři okamžiky uvedl na tuto Zemi.

22. Až bude však tomuto pozemskému životu beztoho velmi brzy konec, tu se jistě již dávno postará, do jakých nových poměrů vstoupíme.

23. Jak to však bude anebo spíše může být s návratem do tvého domu, to, jakož i vše ostatní přenechejme také Tomu, jenž svatě, přesvatě dlí mezi námi.

24. Jen na jednom mi záleží. Od vás všech budu nyní něco přísně požadovat, a to, aby se nikdo z vás všech kvůli své vlastní věčné spáse a životu neopovažoval prokazovat mi nějakou sebenepatrnější poctu proto, že mne svatý Otec nazval bratrem.

25. Neboť beztoho všichni víte, komu tu jedině náleží věčně všechna čest, všechna chvála, všechno oslavování a všechno klanění.

26. Nám všem však budiž největší oslavení v tom, že budeme oslavovat nadevše svatého Otce nejprřednějším následováním Jeho nejsvětější vůle

27. Žádám tedy od vás, abyste mne nepovažovali za víc než za starého Sehela. Amen.“

28. A tobě, milý bratře Garbieli, pravím ve jménu Toho, jenž tu stojí těsně vedle mne, abys ihned vstal se Země; neboť jsem jen člověk jako ty. Oba máme otce Seta, proč mi tedy činiš, co náleží jedině Bohu?!

29. Poslyš, člověk se nemá nikdy před člověkem válet v prachu, Z nejhoršího zločinu se má budoucně před Bohem obviňovat ten, jehož samolibé srdce se i jen na okamžik snaží vidět bratra ležícího v prachu.

30. Hle, milý bratře, mne jsi přece nikdy neurazil, proto ti také nemám co odpouštět, nýbrž jen ti dát své lásce otevřené bratrské srdce.

31. Máš-li však něco na srdci, co tě tlačí, hle, tu – vedle nás stojí Ten, jemuž všichni dlužíme.

32. Proto se jen obrať na Něho; On tě své tíhy již zprostí a tvé zkormoučené srdce ti uvolní. Amen.

* * *

Kapitola 63.

Pokora největším proslavením člověka. Pocta láskou. Garbielova dychtivost po přednosti

9. dubna 1842

1. A Abedam doložil také Amen k Sehelovu Amen a poté řekl:

2. „Ano, tak mluvil pravdivě a opravdově Můj milovaný Sehel. Mezi zločiny je sobectví zločinem největším. Největším, nejvznešenějším proslavením člověka je však jeho pokora a z ní vycházející proslavení Mého jména před světem.

3. Kdo však má na srdci nějaké břímě, ať přijde ke Mně. Neboť věru, pravím nyní, jako pravil předtím Můj milovaný Sehel, nenalezne nikdy ulehčení než jedině u Mne.

4. A tak jsi, Garbieli, sice nechybil, že jsi prosil svého velkého bratra za odpuštění, a také Set nechybil, že uznal svůj starý omyl, pro který se hněval na syna Sehela, ježto Sehel z vyššího, vnitřního popudu nechtěl vstoupit do šlépějí Adamových, nýbrž chtěl po celý život zachovat z tajné veliké lásky ke Mně svou nebeskou původní čistotu srdce.

5. Ale, jak Sehel předtím řekl, je příliš mnoho, jestliže se bratr před bratrem válí v prachu.

6. Neboť něco takového nežádám ani Já, oč méně byste se měli teprve vzájemně ctíti, jako by byl bratr bratru Bohem!

7. Tímto však nechci nikterak říci, abyste se navzájem nectili, nýbrž pravím jen, abyste se před sebou neplazili jako červi.

8. Jestliže se však již ctíte, pak ctěte se jedině láskou a ať se nikdo nepovyšuje nad druhého, nýbrž ať je druh druhu opravdovým bratrem v Mé lásce!

9. Takové ctění je spravedlivé ctění, jím si budete navzájem povinni. Co je však nad to, to je také proti Mému řádu, a proto toho zanechte!

10. Ctění láskou však (patří) postačí pro každý poměr mezi vámi, ať bratra k bratru, syna k otci, ženy k muži, muže k ženě, sestry k sestře, sestry k bratru, bratra k sestře, dcery k matce, matky k dceři, syna k matce, matky k synovi, otce k dceři. Zkrátka všem postačí jedině pravá láska, a to z toho hlavního důvodu, že Já Sám nežádám od vás všech nic víc než jedině vaši lásku v duchu a ve vší pravdě z ní.

11. Ano, věru, pravím vám všem, že i kdybyste se dnem a nocí modlili a jako vepři se v lejnu a v nejšpinavějším prachu váleli, přece vás dříve nevyslyším, dokud se jedině ve svém srdci neobrátíte na Mne, svatého laskavého Otce.

12. Přijímám-li však vaši opravdovou dětskou vážnou lásku jako Mně jedině libé, nejlepší a nejoprávněnější uctívání, Já, který jsem zajisté svatý, přesvatý, proč by tedy měl být mezi vámi rozdíl takový, že se chcete plazit jeden před druhým v prachu?!

13. Tedy ještě jednou budiž provždy řečeno: Láska stačí. A ať vám všem postačí!

14. Ty, Můj milovaný Seheli, zapíšeš však na kamenné desky to jedině přikázání lásky, aby pak každý viděl, kolem čeho se vše točí, a co je tu společným střediskem všech věcí.

15. A nyní jdi také ty, žárlivý Garbieli, a nestarej se již o to, že jsem tě nevolal jako prvního, abys Mi sdělil své vidění.

16. Myslíš snad, že něco takového činím schválně, abych tím někoho škádlil a dával mu pociťovat jeho nicotnost přede Mnou, ježto také on chce něčím být, čím vlastně být nemá?! Ó Garbieli, to jsi na velkém omylu!

17. Pravím však tobě, že Můj věčný řád, Má láska a Má nekonečná moudrost bude kráčet jistě po jiných cestách než po cestách, které jsou jasné jen tvé pošetilosti.

18. Proto máš mít srdce pokorné a svobodné, a ne dychtivé po přednosti. Neboť jsi-li pokorný, pak si nebudeš všimnout pořadových čísel a naslouchat, kdo by mohl být volán jako první, druhý, třetí atd., ale bude ti úplně vhod, kdy budeš volán.

19. Hle, ty však jsi měl v sobě touhu po přednosti, proto ti šlápnutí tvého bratra působilo bolest, kterou bys byl jinak sotva pozoroval.

20. Nyní však očisti své srdce úplně a přijď potom ke Mně, až budeš zavolán. Teď jdi k Lenochovi a dej si od něho ukázat pravou cestu ke Mně. Amen.“

21. A nyní přístup ke Mně ty, Horidaeli, a řekni Mi – jako ti ostatní, co ty vše jsi v sobě viděl a co nejpřesněji postřehl. Amen.“

* * *

Kapitola 64.

Vidění Horidaelovo. Vnitřní poučující hlas v člověku.

11. dubna 1842

1. A ihned po zavolání Abedamově předstoupil Horidael a začal jako odvážný lev mluvit, ale jeho odvahou nebyla vůbec snad nějaké osobování, nýbrž jedině láska ke Mně mu dodávala odvah, tak, jako láska matky naplňuje její prsa odvahou tak, že by šla do ohně, kdyby tam jejímu dítěti hrozilo nějaké nebezpečí života, jenže s tím rozdílem, že taková odvaha matky je odvahou z hoře, bolu, úzkosti a hrůzy, což u Horidaela nebylo, neboť jeho odvahou pocházela nejen z jeho nejvnitřnější radosti téměř tak, jakou je odvahou vojevůdce opojeného samou radostí nad vítězstvím.

2. Tedy oživen takovouto láskyplnou a radostnou odvahou jal se Horidael mluvit, jak tu nyní následuje:

3. „Ó svatý, přelaskavý Otče! Ty jsi také co nejmilostivěji zavolal mne, ubohého hříšníka, abych zde oznámil, co jsem viděl a slyšel.

4. Já však zcela dobře vím, že vše, co jsem viděl a slyšel, pochází jedině od Tebe; měl bych Ti vypravovat, sdělovat, co Tobě bylo již před nesčetnými věčnostmi pochopitelně jasnější než Slunce uprostřed nejčistšího dne?

5. Ne, ne, to by jinými slovy neznalo nic jiného, než buď nosit kapku vody do moře, aby se zvětšilo anebo rozžehovat za nejjasnějšího dne smolnou a voskovou pochodeň, aby se podporovalo světlo Slunce.

6. Vypravovat tedy své vidění jedině kvůli Tobě, bylo by – aspoň pokud já to spatřuji – největším nesmyslem, kterého by se kdy mohl člověk dopustit, kdyby chtěl před Tebou své srdce vylévat, jako Ty bys snad nevěděl, co je v něm skryto.

7. Neboť tu je jen jednoho třeba v duchu a vši pravdě, stojí-li člověk před Tebou jako teď já, a to je, že se bije v prsa a říká:

8. „Ó, Můj velký Bože, Můj svatý laskavý Otče, buď mně, ubohému hříšníku, milostivý a milosrdný.

9. Neboť všechny hříchy, všechny skvrny a poskvrny mého srdce jsou před Tebou zjevné jako nejjasnější den a znáš dobře mé myšlenky a všechny mé žádosti jsi spočítal před Sebou.

10. Ale vedle toho také vím, že chceš, aby se před Tebou stal každý tak hovorný, jako kdybys skutečně nevěděl nic z toho všeho, co se v srdci někoho buď děje anebo se dělo, a mluvil před tebou vůbec jako opravdové dítě před jedině pravým, svatým, laskavým Otcem.

11. Tak tedy také já podám ve vši radosti a lásce svého srdce jistě nemálo podivné vidění, jakož i to, co jsem uprostřed tohoto vidění slyšel; a tak tedy prosím o všestranně ochotný poslech.

12. Z počátku jsem slyšel jakoby tvrdé rány na svá prsa; a nemýlím-li se, bylo jich sedm. Tyto rány mi sice nepůsobily bolesti, ale přesto jsem byl každou ranou až do nejvnitřnějšího základu svého života rozechvřen, a proto mi bylo velice úzko; neboť jsem nevěděl, co z těchto ran povstane,

13. Ale když mne při poslední ráně přemohla úzkost a všechny mé smysly vypověděly jinak pro vnější svět obvyklou službu, začalo se to stávat v mém srdci živější a živější.

14. Z počátku mi to připadalo tak, jako by začaly šlehat nesčetně mnohé Hvězdy jako hromové němé blesky, a to stále prudčeji a čteněji, takže nakonec přešlo mé celé srdce v hmotu svítící jako blesk a pak ve mně svítilo tak, jako by někdo mohl přinutit blesk, aby zůstal a neuhasl opět tak rychle jako trvá okamžik.

15. Toto světlo začalo pak mocně rozhánět mé srdce tak, že začalo rozšiřovat své hranice téměř nad všechna viditelná nebe.

16. Jelikož však takto vždy víc a víc nezadržitelně rozšiřovalo své hranice, začalo se toto nyní nezměrné klubko hvězdných blesků poněnáhu rozkládat v jednotlivé blesky a konečně v jednotlivé klidně stojící hvězdy, z nichž každá svítila mnohem jasněji než Jitřenka, když je za nejjasnějšího jarního jitra v nejkrásnějším světle.

17. Ježto se nyní vše uklidnilo a já jsem nebyl již s to pozorovat, zda se mé srdce ještě více rozšiřuje, tiše stojí, anebo se opět zúžuje, tu jsem se konečně našel sám; a když jsem se však našel, našel jsem se jako dokonalý člověk a pomyslel jsem si sama sebe se tázaje: Kde teď jsem?

18. A hle, tu se ihned snesly tři nejkrásnější hvězdy dolů z vysokého nebe mého srdce, které se předtím tak rozšířilo, a tyto tři hvězdy byly tři úplně kulaté koule a měly jako Slunce velice silné světlo.

19. Tu jsem se opět otázel: Co to má znamenat? Kde jsem a co jsem?

20. Sotvaže jsem si toto pomyslel, tu se každá z těchto tří koulí náhle tak velice rozšířila a do nezměrné hlubiny ustoupila, že jsem nakonec neviděl před sebou nic jiného, než tyto tři nekonečně velké koule.

21. Střední koule se však otevřela, pojala v sebe ony dvě vnější koule a přišla pak ke mně blíž. V její blízkosti jsem pak uslyšel silné hřmění, jež zaznělo jakoby srozumitelnými slovy, která zněla takto:

22. „Nyní jsi v sobě duchovní. Co vidíš, je vše v tobě a není tu nic, co by bylo mimo tebe.

23. Toto však praví, abys budoucně bádal znamení vnitřního člověka a nestaral se o vnější neřád světa.

24. Neboť co je ve vnějším světě utvářeno mrtvě, máš vše nesčetněkrát v sobě živě; proto usiluj o vnitřní život, pak odhalíš vše, co se tě kdy vnějšně dotklo, anebo většinou také nedotklo. Hle, toť onen vnitřní svět Boha, věčného svatého Otce. V tomto světle můžeš, máš a budeš žít věčně. Amen“.

26. Po těchto slovech se ona nyní velká světelná koule opět zmenšila a brzy i se vším ostatním zmizela a já jsem byl opět zde na Zemi; a ze všeho, co jsem viděl, nezbylo mi nic jiného než jedině živá vzpomínka.

27. Ó, milý svatý Otče, přijmi co nejmilostivěji toto jistě velmi nedokonalé vyprávění, a jak jsem již zpočátku poznamenal, buď mně, ubohému hříšníku, milosrdný; neboť já jistě nejsem žádný čistý Sehel, nýbrž nejnečistější Horidael.

28. Ó, Otče, staň se Tvá svatá vůle. Amen.“

* * *

Kapitola 65.

Horidael je povolán za písaře volných znaků podobenství.

12. dubna 1842

1. A Abedam podal Horidaelovi ruku a vyzval ho, ba uchoпил ji a Horidael ji uchoпил oběma rukama a se vši jen možnou mocí lásky ji přitiskl na svou hrud'.

2. Poté se však Abedam obrátil na něho těmito slovy: „Horidaeli, ty jsi Mi věrně podal, co jsi v sobě našel; proto tě tedy učiním hledačem skrytých pokladů vnitřního slova a života.

3. A tak obdržíš znaky podobenství a jimi budeš osvědčovat vnitřní a také nejvnitřnější živoucně duchovní smysl každé věci.

4. Tvé vidění však praví, že láska ke Mně má vždy víc a více naplňovat srdce a také je pak duchovním teplem rozšiřovat, a to tak, jak jsi to viděl, když jsi spatřil nesmírný počet sebou šubajících hvězd, které se poněnáhu spojily ve všeobecné světlo a rozšířily tvé srdce úplně teprve tehdy, když se v tobě sjednotily.

5. A když bylo v tobě tak velké dílo dokonáno, hle, tu byl v tobě klid a viděl jsi opět hvězdy a hvězdy osvětlily tvůj vnitřní svět, takže ses mohl v sobě nalézt jako dokonalý člověk; a když ses pak nalezl, nevěděl jsi, kde jsi byl, proto ses na to dotazoval.

6. A tři Hvězdy tvého vlastního nebe se uvolnily a vznášely se před tvou tvář přejasně svítící; ale ty jsi tomuto znamení ještě nerozuměl a opět ses dotazoval.

7. Tu ony tři hvězdy hluboko ustoupily a střední se otevřela a pohltila obě vnější. Potom teprve jsi slyšel v sobě velký hromový hlas, který ti dal prvé základní poučení o tobě samém a o tom, čím máš být a co máš činit.

8. Nyní se však opět tážeš v sobě: Ale ty hvězdy...co jsou ty hvězdy ve mně? Proč sebou zpočátku tak přemocně šhubaly? Proč a jak se sjednotily a jak a proč potom byly opět v jednotlivé hvězdy rozděleny a do klidu přivedeny?"

9. Hle, hvězdy nejsou zpočátku nic jiného než vědomosti přijaté do duše od vnějšího světa aneb rozum v užším slova smyslu a významu.

10. Že hvězdy sem tam sebou šhubaly, značí hledání duše v sobě. Hledání cest pravdy a života.

11. Sjednocení světla hvězd značí, že Mně duše ze všech svých sil uchopila.

12. Poté opět následující zjednotlivění a uklidnění hvězd pak praví, že se život sama sebe hledající jedině láskou ke Mně nalezl ve svém Prazákladu, který je nekonečný jako ten znovunalezený život v Něm a skrze Něj.

13. Proto ses v něm poznal a tázal ses ze základu svého bytí: „Kde jsem?"

14. A ony tři uvolněné hvězdy ti daly odpověď; ty však jsi jí ještě nerozuměl. Odpověď hvězdy před tebou pravila však – a bylo to ze střední hvězdy, že nyní uprostřed své vlastní lásky jsi sám láska a život, připravený k přijetí všeho světla ze Mne, což jsi mohl poznat z toho, že při tvé druhé otázce hvězdy nekonečně rozšířené před tebou ustoupily, abys mohl změřit jejich nekonečný objem a poté střední hvězda, která označovala nejčistší lásku, přijala do sebe obě hvězdy vnější, které odpovídaly tvé víře a tvé dřívější moudrosti.

15. Když se však tyto hvězdy sjednotily, tu jsi také v sobě slyšel velké živé slovo; a teprve toto slovo tě učilo poznávat ono velké vidění tvého vlastního života v sobě samém.

16. Toto slovo však bylo Mé slovo v tobě aneb ono podstatné slovo, kterým ses kdysi stal ty, jakož i všechny věci; a toto slovo tě učilo, abys pochopil velké vnitřní oblohy (podobenství) mezi vnějším světem a vnitřním živým, věčným světem.

17. Tak se tedy staneš také písařem, ale nikoli jako ti ostatní, nýbrž písařem přiměřených znamení života v člověku, všech viditelných a neviditelných věcí, které od nejmenší do největší naplňují celou nekonečnost.

18. Proto ti však také dám jiná znamení; ano, zcela svobodná znamení budeš mít, jimiž má být u ostatních jiných znamení naznačeno, co je v nich ducha a tedy vnitřního, věčného života anebo: co ostatní nakreslí pro oko těla a tu a tam také pro oko duše, ale ne tak také pro oko ducha, kde má být tebou osvědčen duch vnitřní pravdy.

19. Ty jsi tedy obdržel svobodná znamení podobenství. Nyní je sice ještě nedovedeš používat a neznáš ani znamení samotná; ale o to vše se nestarej.

20. Hle, ve škole svého vlastního srdce, kterou jsi dnes poprvé viděl, nalezněš vše! Duch lásky v tobě tě povede do všech tajemství a zjeví ti, co bylo dosud všem očím uzavřeno; o tom buď úplně ujištěn!

* * *

Kapitola 66.

Abedanova řeč o pravém uctívání Boha. Evangelium o správném dávání.

13.dubna 1842

1. Po této řeči a po svatém učení padl Horidael k nohám Abedamovým, jat prevelikým pocitem díky na kolena a plakal tu z veliké lásky a radosti z ní; a nebylo tu na výšině nikoho, kdo by tu v tomto okamžiku zůstal se suchým srdcem a se suchýma očima.

2. Abedam vyzval však Horidaela, aby ihned povstal, a to těmito slovy:

3. „Horidaeli povstaň! Jsi-li v srdci pln lásky a pokory, pak je té vděčnosti až přespříliš – a ležení na zemi může zcela odpadnout.

4. Neboť počínání těla je přede Mnou spíše ošklivostí, než libou Mi ctností, zejména, kdyby se snad někdo domníval, že by Mi již stačily slzy oka, které vyvolal poněkud bolestný okamžik, při čemž se však srdce předtím zcela málo Mnou obíralo, anebo že by stačila jiná zbožně vypadající gestikulace tělesná, o nichž srdce, duše a živý duch v něm nemají často ani nejmenší vědomosti, a tedy také ani nejnepatrnější zprávy, neřku-li potom teprve, aby byly vpravdě živou pokornou příčinou těchto zbožných tělesných gest.

5. Pravím však tobě a pravím to všem, že Já jsem ten nejdokonalejší Duch.

6. Kdo tedy v duchu své lásky ke Mně nepřichází a Mne neprosí a v témž duchu lásky neděkuje, věru, na toho se dříve nepodívám a toho dříve nevyslyším, dokud se úplně nezlomil a nevešel do svého vnitřního světa a nepřinesl Mi tu novou, živou oběť čisté lásky v srdci své duše, v němž přebývá živý duch, starý potomek Mé věčné lásky!

7. Ježto však u tebe není tomu tak, že by tvůj duch byl ve všem tom laikem, co se tu nyní dělo a ještě se tu děje, nýbrž právě naopak, čímž jako duch jsi nyní dokonalým pánem ve svém domě (těle) a máš tedy také ve všech svých částech lásku ke Mně, jaký má tedy mít význam ležení na zemi?!

8. Pravím tobě, milovaný Horidaeli, zanech těchto starých, bezvýznamných zvyků, které patří jen do nížiny, a povznes se k svobodnému člověku.

9. Kdo tu však přede Mnou ohýbá kolena, ať je ohýbá v duchu a ve vši pravdě, což značí vždy náležitou pokoru srdce, - nikoli však kolena jeho těla, na nichž málo záleží, zda se drží přímo, a nebo docela křivě!

10. Neboť že každý může tělesné koleno ohnout, kdy chce, to zajisté ukazuje při chůzi. Kdyby se Mi tedy posloužilo ohýbáním tělesných kolen, pak se více než dosti namodlil, kdo chodil sem a tam, aniž se přitom musel starat o něco dalšího.

11. Ale čím Mi má být ohýbání kolen a ležení na zemi od vás dětí, jimž jsem dal všem živého ducha?!

12. Hledte, také zvířata mohou velmi dobře ohýbat kolena svých nohou a lehat na zem.

13. Chcete-li Mne tedy uctívat tím, v čem není žádného rozdílu mezi vámi a zvířaty, jaký je tedy potom rozdíl mezi vámi a mezi zvířaty?!

14. Vidíš tedy, Můj milý Horidaeli, a vy všichni vidíte, jak je marnivě pošetilá tato vnější služba ke Mně, živému, věčnému Bohu. Jak mrtvé uctívání, klanění se Mně, vašemu svatému a přelaskavému Otcí, který vám Sám dal živou duši a do duše věčného ducha vši lásky a pravdy z ní.

15. Proto zanechte ve vši budoucnosti, co se k ničemu nehodí, používejte moudře svého těla a všech jeho údů k své potřebě, ale jedná-li se o Mne, pak nechte své údy odpočívat, jako kdybyste je neměli.

16. Mně nemůžete svým tělem učinit nic milého, neboť Já jsem Duch.

17. Chcete-li však již také i své tělo se svým duchem ke Mně pozdvihnout, pak používejte svých údů z Mé lásky ve vás k bratrské, jediné Mně libé službě, a Já se budu dívat na skutky vašeho těla jako na skutky lásky vašeho ducha a dám vám za to zaslouženou odměnu.

18. Ale buďte úplně ujištěni, že jediné svými údy nemůžete nikdo nic učinit, co by Mi bylo libé, nýbrž jediné svým srdcem a živým Duchem v něm.

19. Věřu, pravím vám nyní všem, kdo dá svému bratru kousek chleba anebo jablko, hrušku, ořech, hrozen, ovci, krávu anebo býka, osla, oděv, dům, ale nedává mu to ze srdce, nýbrž z jakési nutné povinnosti, ten před Mýma očima nedal bratru nic, a Já si nebudu nikdy vážit ani jeho, ani jeho daru, a i kdyby byl tento dar větší než hora.

20. Má-li však někdo málo a dá to však z hojnosti své lásky převelice rád bratrovi, pravím vám, i kdyby to bylo jen půl ořechu, budu na to pohlížet, jako kdyby to byla celá Země.

21. Nyní všichni dostatečně víte, co tu činit v tomto ohledu k Mému uctění, obraťte se tedy podle toho a nebudete muset věčně nikdy naříkat, že bych nechal něčí prosbu nevyslyšenu.

22. Nyní zavoláme Purhala a uslyšíme, co vše on v té době viděl a přesně slyšel. Amen.“

* * *

Kapitola 67.

Purhalovo vnitřní vidění.

14. dubna 1842

1. A ihned poté povolal Abedam k sobě Purhala a otázal se ho, podobně jako těch dřívějších :

2. „Purhale, pohleď, nyní přišla řada velkého pořádku na tebe. Sděl nám tedy také ty, co jsi v sobě viděl, pocítil a uslyšel, ale beze strachu a bez ostychu, neboť nejsme tu shromážděni, abychom se navzájem báli, nýbrž abychom se mezi sebou jedině milovali.

3. Proto buď tedy beze strachu a vypravuj vesele, co vše se tobě přihodilo v této krátké době tvého zvnitřnění. Amen.“

4. Takto se Purhal – jinak poněkud bázlivý – vzmužil, takže ho všechen strach opustil. Byl si ve svém nitru vědom síly, s níž by se pustil v zápas i se všemi lvy, tygry, hyenami a levithany, kdyby k tomu byl vyzván.

5. Leč on zcela dobře věděl, jak si s touto novou silou počínat a začal také tedy ihned podávat přesně to, co v sobě našel, uviděl, pocítil a dokonce dobře slyšel. Jeho slova zněla pak takto:

6. „Ó, můj nad všecko vznešený, svatý a nejvyšší neskonale láskou naplněný Otče! Všemohoucí, věčný, velký Bože, nejmocnější Pane a nejmoudřejší Mistře ve všech věcech veliké nekonečnosti!

7. Hle, dosud uvedl až na mne každý z Mých předchůdců nějakou pokornou omluvu, podle níž se nemohl odvážit říci, co v sobě uviděl, protože dobře věděl – tak dobře jako Já a jistě každý z nás – že před Tebou jsou také naše nejtajnější myšlenky tak zjevné, jak před mnou není ani za nejjasnějšího dne Slunce samo!

8. Hleď tedy, svatý, přelaskavý Otče, učiním v tomto ohledu výjimku, nedám si na ústa zámek a budu mluvit tak, jak jsi Mi dal narůst jazyku.

9. Neboť já zajisté vím tak jako všichni ostatní, že vše, co jsem viděl a slyšel, pochází vlastně od tebe, proto také vím, že Ty, zcela jistě znáš skrz naskrz Svě dílo.

10. Ale neměla by jablona nést ovoce proto, že Ty zcela jistě jíš – i já potom – její plody?

11. Myslím, že něco takového požadovat, anebo tomu dokonce věřit bylo by přece jen pošetilostí.

12. Proto tedy také bez ostychu a beze strachu vydám ihned ze sebe plody, které jsi Ty, svatý a přelaskavý Otče, tak živě vložil do mého jinak přeubohého srdce.

13. Toto jsem tedy uviděl, pocítil, a dokonce velmi dobře slyšel:

14. Zpočátku jsem těkal od myšlenky k myšlence a všelijak přemítal: Do svého srdce se podívej a dobře si povšimni, co vše se v něm nalezne a ukáže.

15. Dobré by bylo, kdyby to bylo možné. Ale jak, to je nyní zcela jiná otázka.

16. Avšak opět jsem si pomyslel: Strpení, jen strpení. Neboť Ten, kdo to od tebe požaduje, zajisté ti buď zjevně, anebo také tajně ukáže v duchu cestu, je-li to Jeho svatá vůle.

17. Není-li to však Jeho vůle, pak bude jistě Jeho vůle, abys zůstal, jakým jsi již odjakživa byl – ubohým, slepým hlupákem!

18. Ale uprostřed těchto mých bezvýznamných myšlenek zazněla pojednou nevýslovně silná rána a ihned zmizela půda pod mýma nohama a já jsem se vznášel uprostřed temné noci a neviděl jsem nic, ani nejslabší svou myšlenku, a měl jsem sotva tolik schopnosti, abych si sám řekl: Tak to tedy vypadá v mém srdci?

19. Ó, svatý Otče, shlédni milosrdně na mne, a zavolej mne zase nazpět, neboť v této noci musím propadnout smrti!

20. Sotva jsem však ukončil tuto myšlenku, třeskla druhá mocná rána a v tom okamžiku jsem spatřil ve všech směrech ze všech nekonečných hlubin šlehat velké plameny a teprve v jasném světle těchto plamenů jsem zpozoroval, že tato dřívější noc byla nocí mého vlastního srdce a že plameny na druhou ránu probuzené nebyly nic jiného než má vlastní, až dosud spící láska sama.

21. A nyní to třeslo ještě jednou – ještě hrozivěji než podvakrát předtím.

22. Tu zhaslo ihned světlo plamenů východem Slunce, jemuž jistě věčně není v celé nekonečnosti rovné.

23. Ve světě tohoto slunce se stávalo vše bytostné. Plameny mé lásky se staly bytostmi a vypadaly jako já sám, a zdálo se, že jejich počtu není konce. A všechny tyto bytosti se pohybovaly ke mně a úplně se, se mnou sjednocovaly. V tomto sjednocování jsem však pocítil takovou slast, že bych nebyl s to ji k ničemu přirovnat.

24. Leč toto sjednocování dlouho netrvalo, neboť velmi brzy jsem tu byl ze všech bytostí jako člověk jen já sám. Ale zato jsem slyšel mnohé hlasy jako v sobě a tyto hlasy zněly tak nádherně jako ranní zpěvy veselých pastýřů a tyto hlasy zněly také jako jediné slovo, které pak znělo takto:

25. Hle, Já jsem vše ve všem a vše je ve Mně a vše ze Mne! Ty však jsi Můj obraz, proto poznej sebe, kdo jsi a kdo je tvůj Otec, Bůh a Tvůrce.

26. Po těchto slovech nastala ve mně opět noc a z této noci jsem přišel brzy opět k Zemi sem vzhůru či dolů.

27. Toť vše, co jsem viděl, slyšel a cítil. Svatý Otče, zde Ti to přináším za obět', přijmi to milostivě. Tvá svatá vůle se staň! Amen."

* * *

Kapitola 68.

Abedam kárá a napomíná neupřímného Purhala. Vysvětlení Purhalova vidění.

15. dubna 1842

1. Po ukončení tohoto Purhalova vyprávění pohlédl vznešený Abedam nadmíru vlídně kolem sebe, otevřel pak ústa a obrátil se na všechny, jakož i na Purhala:

2. „Věru bez bázně a bez ostychu předložil jsi nám všem své plody a nenechal jsi ani jediného jablka, které by zůstalo viset na stromě tvého vnitřního poznání, nejprve plody méně zralé a méně požitelné a teprve potom dobře uzralé a dobře požitelné.

3. Hle, proto tě také chválím, neboť jak bylo řečeno, byl jsi ve svém vypravování velice přesný. Avšak na jednu věc tě chci přece jen upozornit, a tak poslouchej: Nebylo sice od tebe ani od nikoho jiného hříchem, i kdyby se byl toho podobně dopustil, totiž slovní jednání, které není ničím jiným než prázdným, zcela lhostejným tlacháním, v němž nevězí ani nic dobrého, ani také něco zrovna tak špatného, podobně jako ve shnilém jablku, ale hle, kdo může požívat, co je u jablka shnilého, ač to zrovna není nic špatného?!

4. Tak tomu bylo také s tebou, ježto bys nás byl všechny s vyličováním své velké odvahy poněkud příliš zdržel.

5. Rozumíš Mi Purhale, co jsem ti chtěl nyní tady tímto říci?

6. Odpověz Mi jen ve svém srdci! Nuže, ty tomu zcela nerozumíš! Hle, chci tě uvést na to, abys porozuměl, a tak dej dobrý pozor.

7. Privil jsi, zmíniv se o pokorných omluvách svých předchůdců, že v této příčině děláš výjimku.

8. Hle, je pravda, má tu být dokonce výjimka, neboť Já nežádám víc a ještě nikdy jsem nežádal víc, než abyste jednali podle Mé vůle, chcete-li nalézt věčný život.

9. Přesto si však někteří nevěděli rady z příliš veliké lásky a úcty svých srdcí a nemohli tedy ani ústa ihned otevřít a vypravit ze sebe, co bylo žádáno.

10. Toto chování tvých předchůdců jsi tedy postřehl, považoval jsi je za něco titěrného a potají sis také již předsevzal, že se o tom zmíníš, povolám-li tě jako ostatní, abys Mi jako ti ostatní sdělil, co jsi v sobě našel.

11. Hle, byl jsi hned povolán, ale učinil jsi kvůli svým bratrům výjimku, abys je jaksí poněkud zahanbil.

12. Pochop: Dělal ses pak ve svém vypravování zmužilejším, nežli jsi v podstatě skutečně byl.

13. Nuže, hled'. Na jedné straně jsi o sobě pravil, že víš tak dobře jako ti ostatní, že Mně jsou všechny věci dobře známé, takže není tedy zapotřebí, žádám-li od někoho, aby o sobě sdělil, co jsem mu dal, aby se bál proto, že Já již dávno předtím jasně vím, co někdo ode Mne obdržel. Dotvrzoval jsi to velmi významným podobenstvím.

14. Jak to však potom přijde, že ač jsi předstíral, že to víš, přece jsi na druhé straně nevěděl, že Mi také jistě nezůstane neznámo, pokud bys ve svém srdci skrýval něco Mně právě nemilého, zvráceného?

15. Hle, tu jsi byl zajisté na velmi velkém omylu!

16. Leč, jak jsem však již z počátku poznamenal, nebude ti tentokrát tato chyba počítána ke hříchu; avšak budoucně buď na stráž, aby tvé srdce nebylo již zaujato takovou dvojznačnou náladou, jinak se velká noc tvého srdce ještě dlouho neosvětlí prorážejícími plameny lásky a nádherné ranní Slunce, které jsi viděl v sobě vycházet, zůstane ještě na cestách.

17. Slyš tedy, Můj milý Purhal! Mně není nic skryto; proto U Mě není vůbec radno hrát si za zády!

18. Toto si vezmi budoucně za stálou směrnicí svého života. Tak bude ještě tvá daleká chůze po této Zemi lehká.

19. Tvé vidění ti však praví a mělo by ti být od počátku až do konce silným a vždy varovným znamením, že předně tvá láska ke Mně jako i k tvým bratrům není ještě čistá, a tedy také úplná.

20. Neboť svědčí o tom plameny z noci tvého srdce na nesčíslně různých stranách prorážející a praví tobě, otřásajíc tebou : „Hle, jak rozptýlená je ještě tvá láska, a tedy také tvůj život!“

21. A když jsem ti pak nechal vzejít Slunce, to je Mé svaté Slunce milosti, tu jsi upozoroval, že tyto plameny bez světla nejsou nic jiného než tvé nesčíslněkrát rozptýlené zcela vlastní já, které jsi sám tak rozházel svými dřívějšími nejrozmanitějšími žádostmi, starostmi a vášněmi.

22. Jak se však může tato tak rozptýlená bytost stát opět jednou bytostí?

23. Také toto jsi viděl, když jsi viděl, jak se v Mému světle milosti tísnily k sobě všechny tyto tobě podobné bytosti a brzy se s tebou úplně sjednotily a tys byl pak teprve v tomto opětném sjednocení schopen jako takto dokonalý člověk slyšet v sobě opět otcovský hlas Mého Ducha, který ti sděloval, kdo Já jsem, kde jsem a kde a odkud jsou všechny věci, a co jsi , také co být a stát se má.

24. Ježto jsi však vše nyní živě zakusil, toto se tedy také shromáždí v pravé, čisté, nezištné lásce ke Mně. Tak budeš žít a budeš i vskutku odpovídat zřejmému velkému znamení v sobě, čímž se Mi pak vždy staneš živým badatelem a vykladačem znamení lásky v srdcích bratrů. Amen.“

* * *

Kapitola 69.

Účinek Purhalova pohanění na přítomné. Abedam povzbuzuje ustrašené myslí.

16. dubna 1842

1. Když Purhal a všichni ostatní uslyšeli tato slova od Abedama, tu téměř oněměli, takže mimo Henocha a Adama nebylo téměř nikoho, kdo by se odvážil i jen slůvkem se Abedamovi opřít, ačkoli co nejlídněji pohlížel na všechny děti jako jedině pravý, dobrý a přelaskavý Otec.

2. Neboť téměř každý si pomyslel u sebe: „Vypadá sice nevýslovně dobrý, ale proto Mu přece jen nelze důvěřovat, neboť než se člověk naděje a jen ruku obrátí, uchopí již člověka z nejnižšího záhybu života. A toto vše je sice vesměs pravdivé, ale co nám to vše prospěje? Kdo se může Jemu vyhnout?“

3. On to sice myslí s každým nadmíru dobře, jen kdyby však tak příliš nesměřoval k tomu nejčistšímu! Pak by to s Ním ještě ušlo. Ale ta čistota, čistota, to je něco hrozného!

4. A nemá-li člověk čistotu, to je v nejuplnějším smyslu slova a významu, nemůže se Mu poctivě již ani přiblížit; neboť On nepromine nikomu ani nejmenší chybu v srdci.

5. Ale co tu činit? Jeho nemůže nikdo změnit. Věčně si bude stejně zůstat tak čistým a svatým, jakým je nyní. To tedy značí podrobit se!“

6. Abedam, jenž zcela dobře pozoroval takovéto myšlenky u dětí, se obrátil k Purhalovi a tázal se ho:

7. „Purhale, řekni mi, zda jsem ti utrl hlavu, když jsem tě nejněžněji slovy a co nejpečlivěji očistil, aby ses stal jako všichni ihned způsobilým k přijetí věčného nejsvobodnějšího života v lásce ze Mne?!”

8. Řekni Mi: Zacházel s tebou otec tvého těla tak shovívavě jako Já teď?”

9. Ukaž Mi mezi vámi otce, jenž by byl u svých dětí co nejhrolivěji nepoužil mnohdy velmi ostré metly!

10. Hle, neznáš žádného; neboť ty sám jsi již velmi dlouho otcem a víš velmi dobře, jak jsi vychovával děti.

11. Nuže, řekni Mi tedy, s jakou metlou jsem Já nyní přišel k vám a kdo pod Mými ranami již podlehl.

12. Hle, Já vás ničím jiným nevychovávám a nevyučuji a neosvobozuji než jen Svou nejvyšší otcovskou láskou, a vy však u sebe v srdcích pravíte, že Mi nelze důvěřovat!

13. Ó, vy ještě velmi slepi! Nelze-li tedy důvěřovat Mně, jenž jsem přece vás všech nejopravdovější, nejvěrnější, nejhlavnější, nejněžnější, nejtrpělivější Otec, komu pak můžete a chcete potom důvěřovat?

14. Je-li vám nevolno a úzko u srdce u Mne, nejčistšího a nejsvětějšího Otce, naplněného nejlepšími a nejdokonalejšími, nejopravdovějšími a otcovsky nejpoctivějšími úmysly ze Svě věčné nejnezištnější lásky k vám, jak to musí tedy být navzájem mezi vámi všemi, kteří jste přece vůči Mně ve svých srdcích vesměs plni zloby a potměšilosti, když vůči Mně při malé opravě chyby v srdci Purhalově takto ztrácíte odvahu?!”

15. Ó, vy slepci! Předě Mnou, věčně jedině živým Otcem, se chvějete a jste plni úzkosti, pozvedám-li vás k Sobě a tedy od smrti do věčného života,

16. ale před světem, který není o sobě nic jiného, než jen naprostá smrt, nepřichází vám do srdce žádná úzkost!

17. Ó, hleďte, jak jste ještě zcela zvrácené myslí!

18. Kdo pak vás stvořil tak, abyste se báli Toho, kterého máte jen nade všecko milovat? A čeho se však máte ze všech sil bát a před čím máte prchat, tím si zcela pohodlně nacpáváte svá srdce!

19. Purhale, řekni Mi, co zlého jsem ti způsobil tím, že jsem tě ze Svě lásky k tobě očistil?!”

20. Copak nevíš, co je život a jaký musí být, aby se hodil pro věčné a nekonečné trvání?

21. Hle, toto zajisté neví žádný stvořený duch, nýbrž jedině Já, nekonečný, věčný Mistr všeho života. Jestliže tedy jako váš svatý přelaskavý Otec nyní vás Sám zdokonaluji pro tento vám na věky nevystižitelný život a vypuzuji a beru z vás vše, co náleží smrti, Purhale, jak tu může tobě a všem ostatním i jen zdaleka přijít na mysl, že by se Mi nemohlo důvěřovat?!”

22. Řekni Mi, kdybych vám nepomáhal Já, kdo by vám potom mohl pomoci od smrti k životu?!”

23. Abych vám však byl s to a mohl pomoci, zda není správné, že Mi jsou dokonce nejvyšší jasné a zřejmé a také nevyhnutelně nutně zřejmé být musejí i vaše nejtajnější myšlenky a žádosti, abych vám mohl přispěchat na pomoc, kdykoli se k vám blíží nějaké smrtelné nebezpečí?!”

24. Řekni Mi, Purhale, nemělo by se Mi tedy proto důvěřovat?!”

25. Při této otázce jali se všichni vzlykat a plakat a sám Adam hlasitě plakal jako dítě a pravil potom, dojat skrz naskrz Mou velkou otcovskou láskou:

26. „Ó, milý svatý Otče, teď teprve zcela vidím, jak jsi neskonale dobrý!”

27. Kde je ten, jenž by tě nemohl nade všecko, všecko, všecko, milovat!”

18. Ó, odpusť nám, slepým, toto velké bezpráví, které jsme Ti nyní všichni učinili!“

29. Abedam poté pravil: „Ó, dětičky, buďte klidné a zcela bez starosti, neboť které jste tu nyní v mém lůně, žádný z vás se neztratí; neboť Já, věčný život jsem sám uprostřed vás a odvracím nyní všechno nebezpečí smrti od vás.

30. Budu-li však někoho nabádat jako Purhala, pak neztrácejte nikdy důvěru ve Mne, nýbrž pomyslete zato ve svých srdcích, že jsem to Já, vás všech dobrý svatý Otec, který toto činí.

31. Dětičky, toto dobře pochopte pro veškerou budoucnost a věčnost. Amen.“

* * *

Kapitola 70.

Řeč Juribaelova o velikosti člověka jako Božího dítěte. Vidění Juribaelovo: Nesčíslné, do nekonečna rostoucí kruhy jednoho kruhu života.

18. dubna 1842

1. Po těchto slovech povolal Abedam ihned k Sobě Juribaela a otázel se ho podobně jako těch ostatních:

2. „Juribaeli! Jako učinili ostatní, tak učiň i ty a řekni nám všem, co vše jsi v sobě uslyšel, uviděl a pociťoval!“

3. A Juribael naplněn nejvyšší uctivostí vystoupil ze středu svých bratrů před Abedama a jal se v úplném výlevu své lásky mluvit ke Mně takto:

4. „Ó, přelaskavý, nevýslovně dobrý svatý Otče! Hle, já nicotný červ ležím zde v největší úctě a v nejvnitřnější nejkroušenější pokoře svého srdce před Tebou.“

5. Ty jsi mne nyní povolal z mého spánku v život, ano v pravý, bdělý, svobodný život Svě neskonale otcovské lásky jsi mne povolal a z mdlého, slepého červa smrti ze zaprášené Země jsi učinil svobodného člověka, jenž vyhlíží svými očima do Dalekých věčností jako do nekonečné řady kruhů plných nesmrtnosti a vidí se v každém z těchto věčných kruhů proslavenější a Tobě, ó, svatý Otče, podobnější a bližší!

6. Ale nejen nesmrtelným člověkem, nýbrž ještě více, ano, ještě nekonečněkrát více než jen nesmrtelným člověkem jsi učinil zaprášeného červa Země, této matky prachu.

7. Ach, kdo může nekonečnou velikost Tvé otcovské lásky pochopit?!

8. Vždyť zaprášený červ, slabý, hříšný člověk, smí Tebe, věčný, svatý Bože, volat Milý Otče!

9. Ó, Otče, Ty jsi nás učinil Svými dětmi!

10. Svatý Otče, já se mohu Tobě klanět, mohu Tě chválit a velebit, mohu Tě po celý svůj život ze všech svých sil, Tebou mi propůjčených, oslavovat; mohu Ti zapalovat oběť, kamkoli se mé oko obrátí; mohu si Tě tak vysoce vážit, že by se mohl můj duch z nejvyšší mně jen možné úcty skrýt mezi nejposlednější, nejspodnější a nejnepatrnější stvoření. Ano, mohu Tě milovat vší mocí své lásky v sobě; ano, toto vše mohu učinit Tobě, svému nejvyšší všemohoucímu Stvořiteli, Tobě, svému velkému svatému Bohu.

11. Neboť dokud jsi mi jen Tvůrcem, věčným, nekonečným Bohem, z mé strany vůči Tobě a vůči Tvému veškerenství, ve vší Tvé božské Bytosti vůči - jak již řečeno - poměr mé neúplnější nicotnosti.

12. Ale, nazývám-li Tě Otcem, ó, svatý Otče, pak přestává veškeren dřívější poměr a tu ozařuje mé srdce slast a můj duch se chvěje jat nevýslovně velkým tušením a zůstává mi jen mocný pocit, a to je láska, jediná, čistá v Tobě, ó, Otče, posvěcená láska. Ano, svatá láska, ježto ona není s to milovat nic jiného než jedině Tebe, svatý Otče!

13. A to je pak také vše, co Ti mohu přinést. V této lásce zapomínám i na všechno klanění, všechno děkování, všechno chválení, všechno uctívání, které Ti zajisté jako věčnému Bohu náleží a na veškeré vychvalování a velebení Tvých nekonečných nádher; a věru, tu potom nemám před sebou nic jiného než jedině Tebe, ó svatý Otče. Nevolám nic než „Otče!“, nemyslím na nic jiného než jen na Tebe, svatý Otče!

14. Proto odpusť mi nyní také, milý svatý Otče, že Ti nemohu děkovat, chválit Tě a velebit, neboť mé srdce je až příliš naplněné nejmocnější láskou k Tobě; proto také nemohu nyní nic jiného nežli jedině Tebe nade všechno milovat!

15. Ó, Otče, ježto tedy můj jazyk z příliš velké lásky mého srdce k Tobě není naprosto schopen se pohybovat k modlitbě anebo k oslavení Tvého jména, protože veškerá má síla se sjednotila v srdci v lásce k Tobě, tedy odpusť mi již předem; neboť mé vypravování dopadne jistě strašně kostrbatě!

16. K největšímu štěstí pro můj nyní zcela nemotorný jazyk oznámil jsem v tomto svém mdlém doznání již většinu toho, co jsem pociťoval a ještě pociťuji a věru věčně budu pociťovat, a dodávám k tomu nyní jen ještě vidění, které bylo takové:

17. Když jsem přemýšlel o tom, že jsi nás všech nejsvětější Otec a že jsi nás učinil Svou nekonečnou láskou Svými dětmi, hle, tu se náhle ve mně velice vyjasnilo, takže jsem se mohl vnitřně ohledat tak, jako se ohledává dno nějakého nejčistšího vodního místa.

18. Ale při tomto ohledávání dlouho nezůstal, neboť velmi brzy našel jsem tvé srdce a uprostřed srdce nadmíru silně svítící prsten a tento prsten anebo kruh se ustavičně otáčel. Tu jsem si pomyslel: „Co tu má ten prsten znamenat?“

19. Sotvaže jsem si to pomyslel, tu se prsten náhle, tak jako kruhy ve vodě rozšiřoval a rozestoupil nesmírně daleko přes mou bytost v nekonečně velký kruh, v jehož středu jsem byl já sám.

20. Leč toto vidění dlouho netrvalo. Neboť velmi brzy se tento kruh rozložil v nekonečně mnohé kruhy, které se řadily stále za sebou a stávaly se stále větší a větší a stále jasněji svítící. A uprostřed každého kruhu jsem viděl stále nádhernější, svítivější a větší a silnější a v nekonečně hluboké hlubině, kde kruhy stále větší, ano nekonečně se zvětšující nebraly vůbec konce, viděl jsem nezměrně velké a silné světlo; a když jsem silněji a ostřeji pohlédl upřeně na toto světlo, tu jsem pojednou zpozoroval, že v tomto světle jsi byl Ty, ó, svatý Otče, ve světle Sám světlo!

21. A všemi těmito nekonečně mnohými kruhy jsem pak postřehoval mírné vání a toto vání vycházelo z Tebe.

22. I pochopil jsem toto vání. Toto vání se pak ve mně zjevilo jako dobře slyšitelné slovo; a proto jsem to vání pochopil.

23. Toto vání pak pravilo: „Hle, toť ona cesta lásky do věčného života a jím ke Mně, tvému věčnému, svatému Bohu a přelaskavému Otci.“

24. Poté vše náhle umlklo a mé vidění bylo u konce.

25. A tak tedy končím také já; neboť to je vše, co jsem viděl, pocítil a uslyšel.

26. Ó, Otče, milý, svatý Otče, přijmi to milostivě a nezavrhuj mé, Tebe jistě jen nejvýš nedokonale milující srdce, nýbrž dej mi sílu, abych Tě mohl stále vroucněji a dokonaleji milovat, věčně, věčně, věčně! Amen.

* * *

Kapitola 71.

Vznešený Abedam vykládá Juribaelovo vidění. Životní tajemství pokory a lásky k Bohu.

20. dubna 1842

1. Po těchto slovech padl Juribael proniknut mocnou láskou k nohám Abedamovým a tímto způsobem dal jaksi průchod své mocné lásce.

2. A tak ležel tento vřele milující a v nejúplnější pokoře a nejhlubší vděčnosti svého srdce u nohou svého Boha, svého Stvořitele a svého Otce.

3. Ale Otec Se velmi brzy k němu sklonil a pozdvihl ho k svatým prsům, aby tu vdechoval pravý, věčný život z téhož Prazdroje života, z něhož sály a také věčně sát budou své jsoucné a svůj život všechny nekonečné věčnosti.

4. Na tato svatá prsa přitiskl tedy přelaskavý svatý Otec Juribaela, takže dokonce i jeho tělo bylo naplněno láskou k svatému, přelaskavému Otci.

5. A zatímco ho věčný svatý Otec takto držel v objetí rukama věčné a neskonale otcovské lásky, obrátil Se také k němu těmito slovy:

6. „Juribaeli, hle, teprve nyní žiješ opravdově a tento život ti nebude moci být nikdy vzat; neboť nyní jsem ti jej dal a tys jej nyní vpravdě vzal ze Mne, svého věčného, přelaskavého svatého Otce.

7. Hle, toť však onen věčně světlý prsten ve tvém srdci, že nyní žiješ z Mé lásky v tobě. Neboť Má láska v srdci Mých dětí je kruh, jenž se stále do nekonečna zmnožuje a zvětšuje; a kruhy, které

povstaly tímto věčným násobením jednoho kruhu, připojují se k sobě jako články jednoho řetězu anebo jako závit hlemýždě, kde každý závit se stává větší a prostornější a volnější a každý blíže a blíže k velikému vyústění do věčného nekonečného prostoru, který je v duchu nejvyšším úplným požíváním Mé věčné nekonečné otcovské lásky a vší milosti a moudrosti z ní.

8. A toto úplné požívání je onen nejvlastnější věčný život ve vší svobodě užívání milosti podle pravěčné moudrosti ze Mne, která se stane vlastnictvím každého, kdo se Mi stal pravým dítětem Mé lásky skrze svou lásku, která je v podstatě Má láska v něm a činí ho dítětem Mé lásky touto Mou láskou v něm.

9. Nuže, pohleď, Můj milovaný Juribaeli, to vše je tvé vidění, které ti ukázalo pravou cestu ke Mně, Tvému a vás všech nejsvětějšímu Otcí. Po této cestě je dáno všem kráčet a pak bude vysoký smysl Mého úmyslu s vámi a ve vás brzy velmi jasně svítící před vámi odhalen a nebudete se tázat: ‚Kde, odkud a kdy?‘ Je nositelem lásky, a tedy také vysoký smysl Mého úmyslu, což vše tu je věčná, nejdokonalější svoboda následkem Mé věčné a nekonečné moudrosti, která je pravěčným řádem všech věcí a všeho jsoucna.

10. Jestliže však někdo po této cestě nekráčí, věru, pravím vám, ten se k smrti nahledá, a přece nikdy nenalezne pravou a nejkratší cestu, protože tato cesta je cestou lásky a všeho života z ní, nikoli však cesta nejvyšší temné svévole, v níž není ani nejslabší jiskra Mé lásky.

11. I když je v ní již nějaká láska, pak je to jen uloupená láska, kterou si tu nějaký zloděj přivlastnil a žije pak z této uloupené lásky, kterou je naprostá sebeláska.

12. Ale život takové lásky nepotrvá věčně, nýbrž jen velmi krátkou dobu, v níž se tato láska brzy stráví, jelikož byla odloučena od Mé lásky otcovské, a nemá tedy již žádného přítoku.

13. Ano, s takovou sebeláskou se to má tak, jako se světlem oleje, když někdo vezme do nádoby trochu oleje, který vystupuje na různých místech hory z malých pramének tučného kamene ke zdárnému hnojení hubené půdy a zapálí jej! Začne sice ihned hořet, ale když se hořením stráví, zda bude hořet dále i prázdná nádoba, nepřidám-li nového oleje?

14. Ó, nikoli, neboť s olejem dojde také plamen a nádoba se stane temná, studená a mrtvá.

15. Zapálíš-li však olej u pramene a chráníš místo, kde plápolá plamínek světlezeleným plamenem proti velkým větrům a zaplavení vodou, pak tento plamen na věky nikdy neuhasne, nýbrž bude vždy jen nádherněji dále plápolat, protože tento plamen bude pohnat víc a více oteplovat místo daleko kolem sebe, a proto také bude vybavovat vždy více oleje z vnitřního prazdroje!

16. Nuže, hleď, milovaný Juribaeli, kdo tedy svou lásku v srdci ke Mně a v této své lásce Mne navěky uchopí, ten zapálil olej svého života u pramene a tento plamen nikdy neuhasne, nýbrž stane se mu věčným živým světlem.

17. Ty jsi však nyní zapálil olej svého života u pramene; proto se raduj, neboť v tomto světle jsi našel Otce jako pravěčné Světlo.

18. A tak se nyní otázeme také Oalima a vyslechneme jeho vidění. Amen.“

* * *

Kapitola 72.

Vidění Oalimovo: Tři do sebe vsunutá srdce.

22. dubna 1842

1. A Abedam povolal k Sobě ihned Oalima, a to těmito slovy: „Oalime, který si pro samý pocit díky za Mou otcovskou lásku nedovedeš pomoci, pojď sem ke Mně a sděl nám všem, podobně jako tvoji předchůdcové, co ty jsi v sobě uviděl, pocítil a uslyšel. Ale mluv bez bázně a bez ostychu, aby nezůstalo nic v pozadí; neboť zde má vše veliký význam pro tebe i pro všechny tvé bratry. A tak tedy otevři svá ústa. Amen.“

2. A ihned přistoupil Oalim, poděkoval z nehlubšího základu srdce za velikou milost, že také on byl povolán jako jeho bratři a jal se potom hlasitě sdělovat následující vidění pro každého člověka zajisté krajně povšimnutí hodné, a toto vypravování znělo takto:

3. „Svatý, přelaskavý, jedině pravý a dobrý Otče a též i vy, všichni moji milí bratři, sestry, otcové těla, matky a děti! Hledte, Nejvyšší mne co nejmilostivěji povolal, abych promluvil před Ním a před vámi všemi; ale věru, těžko je hmotnými slovy jazyka podat to, čemu nemá celá Země, aspoň podle mého omezeného vědomí, nic podobného.

4. Avšak jsem přitom pln naděje; neboť Ten, který mi dal toto zřít, pocítit a ve mně slyšet, dá zajisté také mému jinak mdlému jazyku onu náležitou ohebnost, kterou budu s to ono nevyslovitelné vyslovit vám všem pokud možno srozumitelně.

5. Ano, nikdy nebude konec díky Tobě, přelaskavý svatý Otče; neboť nyní můj jazyk obdržel od Tebe úplné uvolnění.

6. Ó, poslyšte všichni, moji milí bratři a sestry, otcové těla, matky a děti a radujte se se Mnou, neboť Pán, náš veliký Bůh a přelaskavý svatý Otec je nad všechnu naši představivost dobrý, jemnocitný a pln největší trpělivosti, neboť mi uvolnil jazyk a chce z mých úst slyšet to, co předtím beztoho jen On probudil v mém srdci.

7. Jelikož je tedy Tvá svatá vůle, abych mluvil, učiním tak s největší radostí svého srdce.

8. A tak tedy poslyšte všichni, co zázračného jsem v sobě uviděl, pocítil a až příliš zřetelně slyšel.

9. Zpočátku mi znělo velmi podivně, že bych měl zřít do svého srdce a bylo mi přece naprosto nemožné vstrčit hlavu, v níž přece vězí oči, někam do vlastního těla. Tu jsem pojednou náhle ztratil světlo svých očí; avšak téměř v témž okamžiku se náhle vše stalo ve mně jasné, takže jsem se vnitřně viděl tak, jako se jinak vidím vnějšně při slunečním světle.

10. Nemohl jsem opět pochopit, jak by to mohlo být, jelikož něco takového jsem předtím ještě nikdy nezakusil. Když jsem takto přemýšlel, tu se také mé srdce počalo stávat ihned úplně průsvitné a viděl jsem velmi brzy vězet v sobě tři srdce tak, jako vězí za ostatním drátem anebo spíš uvnitř ostatního syrového plodu kaštanu tři jádra, a to nejprve hnědé jádro skořápky, v tomto skořápkovém jádře vlastní maso anebo masité jádro, a v tomto masitém jádře teprve pak malé jádro, v němž je teprve uzavřen život, a v něm nekonečná rozmanitost a nekonečná mnohost sama sebe.

11. Vnější srdce však brzy puklo a uvolněné padlo do nekonečné hlubiny, kde bylo úplně zničeno. To bylo vnější masité srdce těla.

12. Vnitřnější a substanciální srdce však zůstalo a stále se rozšiřovalo, protože si to také vynutilo nejvnitřnější, velmi silně svítící zárodečné srdce, neboť ono samo stále a stále rostlo a tak se také stále zveličovalo, jako se stále rozšiřuje zárodek semene vloženého do země, a to tak dlouho, až je tu z něho mocný strom.

13. Tak tomu také bylo s tímto nejvnitřnějším zárodečným srdcem. Zpočátku vypadalo jen jako kdyby to bylo srdce. Když se však potom stále víc a více zvětšovalo, dostávalo také vždy více a více lidskou podobu, a nyní jsem se velmi brzy sám poznával v tomto novém člověku, který povstal z tohoto mého druhdy nejvnitřnějšího světlého zárodečného srdce.

14. Při pohledu na tohoto člověka jsem si však pomyslel:

15. „Má snad tento nový člověk ve mně vzniklý ze srdce také ještě v sobě srdce?“

16. A hle, tu jsem ihned v onom novém člověku zpozoroval, že také on skrýval v sobě ještě srdce!

17. Toto srdce však vypadalo jako slunce a jeho světlo bylo tisíckrát silnější než světlo denního Slunce.

18. Když jsem však toto sluneční srdce vždy víc a více pozoroval, objevil jsem pojednou uprostřed tohoto slunečního srdce malý, Tobě, ó, svatý Otče, úplně podobný živý obraz – nevěděl jsem však, jak je toto možné.

19. Ježto jsem však o tom přemýšlel, uchvátila mne pojednou nevýslovná slast a Tvůj živý obraz otevřel pojednou svá ústa a mluvil ke mně ze slunečního srdce toho nového člověka toto:

20. „Vzhledni nyní vzhůru a brzy zpozoruješ, odkud a jak Já v tobě nyní přebývám!“

21. A já jsem ihned vzhledl vzhůru a spatřil jsem v nekonečné hlubině hlubin nekonečnosti rovněž nezměrně veliké Slunce a uprostřed tohoto Slunce pak brzy, ó, svatý Otče, Tebe Samého.

22. I vycházely z Tebe nekonečně mnohé přesvětlé paprsky a jeden z nich padl do srdce v novém člověku ve mně a tvořil takto živě ve mně Tebe Samého.

23. Brzy poté pak roztáhl nový zárodečný člověk ruce a chtěl mne, vnějšího člověka zajmout.

24. Toho jsem se však ulekl, a toto leknutí mne uvrhlo opět do mého starého domu.
25. Dříve uniklé masité srdce vystoupilo opět z hlubiny a oblehlo opět ona dvě vnitřní srdce. Když se toto stalo, stal se mi vnější svět opět viditelným a vše vnitřní zmizelo.
26. A to je tedy také vše, co jsem v sobě uviděl, pocítil a uslyšel.
27. Ó, svatý Otče, přijmi co nejmilostivěji toto mé jistě nejvyšší nedokonalé vypravování a doplň podle Svě svatě vůle, co je na něm nedokonalé. Tvá vůle se staň! Amen.“

* * *

Kapitola 73.

Nekonečná různost duchovních individualit. Život v duchovním světě.

23. dubna 1842

1. Když tímto skončil Oalim své vypravování o svém vidění, všichni otcové velmi užasli a druh druhu pravil: „Ne, to lze téměř sotva již snést. Toto vznešené, duchovně obdivuhodné, přesahuje všechny naše myslitelné pojmy.
2. Řeklo by se, že by měl každý člověk nalézt jedno a totéž; ale jaká nekonečná různost zjevů!
3. Abedam / ten druhý,/ se však připlížil potají k Henochovi a řekl mu, jako by se ho tázal:
4. „Poslyš, milý bratře Henochu, mně se nyní přes veškerou mou probudilost a mé povolání přede všemi mými smysly zcela zatemňuje.
5. Řekni mi, zda se v tom vyznáš. Já bych se přímo do země propadl! Teď šest těchto vyprávějících, kteří pocházejí všichni od Seta, sdělilo svá vnitřní vidění; ale jak něco zcela jiného každý v sobě nalezl!
6. Jak je to tedy s duchovním životem v duchovním světě?
7. Nebudou tu tedy duchovní lidé nikdy tak společensky pospolu a navzájem žít, jako my zde na Zemi?
8. Neboť chová-li a skrývá-li v sobě každý svůj vlastní a zcela zvláštní svět, vždy pak je tu otázkou: Budou na tomto u každého člověka zvláštním světě mít místo také například. jeho bratři, anebo budou se moci se svým nekonečným světem navzájem přibližovat?
9. Anebo vtáhnou do sebe tento svůj jen pro sebe obydlitelný zvláštní svět, budou-li se chtít k někomu přiblížit, asi tak jako vtahuje hlemýžď své růžky, dotkne-li se jich nějaký cizí předmět?
10. Hle, milý bratře Henochu, to jsou věci a poměry, které se ve mně chtějí ještě mnohem méně uspořádat než hořící hora v plných plamenech, blescích, rachocení a nádoba zkyslého kravského mléka.
11. Musím se ti přiznat, že čím více nyní o tom přemýšlím, tím se stávám zmatenější, a jak je to u mne již odedávna zvykem, také tím hloupější.
12. Máš-li v těchto čistě duchovních věcech nějaké světlo, pak mi také dopřej alespoň jednu jiskérku; neboť teď se neodvažuji k Němu přijít, jelikož se nyní co nejhorlivěji zabývá oněmi dvanácti.
13. Táhne mne to sice velice k Němu, ale víš, je to přec jen trochu odvážná věc. Bez řádného vyplnění by se to při mé ještě silně převládající hlouposti neobešlo a věř mi, je-li člověk Jím plísněn, pak mu je přece jen vždy tak zcela podivně u srdce!
14. Proto mi alespoň řekni jen tři slova, abych tu nestál tak příliš hloupě a neposlouchal slepě, o čem všem se tu pojednává, avšak udělej, jak ty chceš. Amen.“
15. Sotvaže však známý Abedam vyslovil poslední slovo, byl také již vznešený Abedam uprostřed mezi známým Abedamem a Henochem a otázal se Henocha:
16. „Milovaný Henochu, jakou chceš dát odpověď na tento plevel otázky mého jmenovce?“
17. A Henoch odpověděl: „Svatý Otče, já myslím, že kde žádný strom nestojí, tam bude mít vítr také málo, co by vyvrátil z kořene.

18. Otázky Abedamovy jsou dle mého zdání až příliš vzdušné, takové, že mimo Tebe, milý svatý Otče, stěží kdy nalezne někdo na ně odpověď!“

19. Známy Abedam padl však ihned před vznešeným Abedamem na kolena, snažně prosil a pravil:

20. „Milý, svatý Otče! Odpuť mi ubohému hlupáku nejen před Tebou, nýbrž přede všemi otci, matkami, bratry a dětmi obého pohlaví; neboť těmito svými zvláště neobvykle a nevhodnými otázkami jsem se jistě dopustil nezměrně velké hlouposti.“

21. Avšak co mohu jinak činit při takovýchhle nepochopitelně, neslýchaně obdivuhodných zjevech skrze Tvou nekonečnou dobrotu, lásku a milost?!”

22. Vznešený Abedam mu však pravil uklidňuje ho: „Abedame, vstaň a buď klidný! Tvé otázky jsou sice naprostým plevelem hmotného světa, ale Já jsem stvořil také trny a bodláky, aby vás probouzely svými ostny, pádíte-li někdy do dne slepě přes půdu zemskou a nevíte, kam jdete, proč jdete, a co chcete.“

23. Hle, takové jsou také tvé otázky! Nevěř však, že vyrostly skutečně na tvém pozemku, neboť Já Sám jsem jim dal vzejít v tobě proto, abys tím byl probuzen ze svého starého, stále znovu se vracejícího spánku a abys pocítoval v sobě potřebu probuzení svého vnitřního člověka a aby tě svým prasevětlem konečně zajal i s tvou nocí.“

24. Abys však pochopil velkou hloupost své otázky úplně, a to jedním rázem, řekni Mi ze sebe samého: Co vlastně v podstatě jsou všechny stvořené věci?“

25. Tu se známý Abedam zarazil a konečně pravil: „Ano, pokud skrze Tebe, milý, svatý Otče, vím, nejsou vlastně nic jiného než jediné pevně držené myšlenky z tebe.“

26. A vznešený Abedam poté odpověděl: „Dobře jsi odpověděl; řekni Mi však potom také ještě mimo to, zda je musím stáhnout jako hlemýžď svá tykadla, chci-li se k vám, dětem, jako nyní přiblížit a vám všem před tvář předstoupit.“

27. Tu se známý Abedam zarazil ještě více – a zůstal potichu stát.

28. Vznešený Abedam se ho ještě jednou otázel: „A jestliže ty jsi měl myšlenky nahoře a dole a z těchto svých myšlenek všeliké žádosti, řekni Mi, kdy ti byly tyto myšlenky překážkou, aby ses nemohl k nikomu přiblížit?! A přece jsou právě tyto tvé vnitřní myšlenky tvým vnitřním vlastním duchovním světem, a jestliže na někoho vzpomeneš, pak je již v duchu u tebe!“

29. A známý Abedam prose odpověděl: „Ó, svatý Otče, odpuť, odpuť mně hlupákovi; neboť má hloupost je opravdu veliká!“

30. Teď se mi stává již vše jasné!“

Vznešený Abedam však mu na to pravil:

31. Jdi tedy na své dřívější místo a dej pozor na to, co ještě přijde, potom nevzklič v tobě plevel tak nejpošetilejších otázek!

32. Neboť Já nechávám sdělovat vidění oněch dvanácti proto, abyste ve vší budoucnosti byli ochráněni od všeliké pochybnosti teď jakož i na věky! Amen.“

33. Pochop to dobře! Amen.“

* * *

Kapitola 74.

Důležitost potvrzení Boží nauky skrze Ducha v lidském srdci.

25. dubna 1842

1. Když známý Abedam obdržel tuto lekci, byl úplně spokojen, padl k nohám vznešeného Abedama, se vší vroucností srdce Mu děkoval, pak opět vstal a odešel na své dřívější místo.

2. Vznešený Abedam pohlédl pak ihned opět na Oalima a řek mu a tedy také všem otcům:

3. „Poslyš nyní, Můj milovaný Oalime, a dbej každý dobře v sobě toho, co vám zde řeknu!“

4. Neboť je to ta nejdůležitější věc. Dobře ji v srdci pochopte.

5. Vy, kteří Mne na vlastní oči vidíte a na vlastní uši slyšíte, toho nyní již nepotřebujete, ale přijdou po vás ještě velmi mnozí, kterým pak bude co nejnnutněji třeba, aby Mne poznali a ve svých srdcích v živé víře podrželi.

6. Ti však, kdo budou tuto nauku zanedbávat, ztratí Mne ze všech svých vnitřních smyslů a zato si budou dělat bohy z hrubé hmoty a budou je vzývat místo Mne; někteří však učiní, jako činí již nyní Lamech v nížině.

7. Proto tedy dbejte a náležitě zachovávejte následující velké svaté učení.

8. Toto pak vás nyní budu učit o vidění Oalimově:

9. „Viz a vizte; slyš a slyšte! Člověk, který Mne neviděl a neslyšel, jako nyní vy, nemůže o Mně vlastně nic vědět, leč to, co slyšel od svých nejbližších předků.

10. Tak tomu také bylo doposud u vás, neboť mimo Adama a Evy Mne nikdo nikdy neviděl a neslyšel, leč ústy Adama a Evy, kteří Mne viděli a slyšeli, a mimo několik málo vrstevníků Abelových, kteří slyšeli Můj hlas skrze Mého anděla.

11. A jak se až do této doby dařilo vám, tak se také bude opět dařit vašim potomkům, kteří Mne budou poznávat vašimi ústy, ale zejména vlastně jen činně vašimi srdci.

12. Jaké však budete moci podat svým dětem důkazy o mém jsoucnu, jestliže se jim neukáží a nebudou moci ukázat, jako nyní vám?

13. Nebudete jim moci učinit nic jiného, než jen dost často říkat, že já jsem všude neviditelný, nicméně však přebývám vlastně někde nade všemi Hvězdami v nekonečné výšině výšin anebo hlubin hlubin a že vy jste Mne viděli osobně.

14. Budou však moci vaše děti dát také svým dětem toto učení o Mně, ježto nebyly svědky Mé viditelnosti?

15. Hledte, kdyby učili jako svědci, pak by se museli rdít hanbou a jejich děti by zajisté velmi brzy poznaly na nich, že jim jejich rodiče neřekli pravdu.

16. Proto jim musejí uvést jako svědky Mé jsoucnosti jen vás, a tak dále na děti a děti, a děti a děti.

17. Jestliže se tím však svědkové budou stávat vždy víc a více zastaralými a dávno, dávno, tu již nebudou a pozdější potomci budou dokonce pochybovat o jsoucnosti někdejších svědků, řekněte, jak to bude s učením o Mně vypadat?!

18. Nebude se nakonec pochybovat také o jeho ryzosti, i o vaší jsoucnosti?!

19. A co potom učiní tito lidé, když již nikdo nebude s to podat platný a udržitelný důkaz o ryzosti a pravosti této Mé nynější nauky?

20. Pravím vám, tedy si pak brzy každý jen poněkud mocnější člověk udělá přirozeného boha a bude ho svými hlavními vášněmi uctívat a nakonec násilím své bratry nutit, aby tomuto jeho bohu holdovali a obětovali!

21. Až se však toto skuteční, pak takovýmto modlářstvím klesne také vše do nejhlubší noci záhuby a věčné smrti, a Já budu pak nucen ohnivými meči a plamennými metlami soudit svět ponořený v smrt, abych jej opět tak dalece oživil, aby se stal schopným jiného soudu; a tu z tisíců sotva jeden dospěje k svobodě, anebo - což značí právě tolik – tisícové budou mít sotva svobodný život jednotlivce, a jejich bydliště budou slout hmotu.

22. Myslím však nyní, že toto vám postačí, abyste poznali, že veškeré učení od úst k ústům a rovněž i od srdce k srdci neprospívá, není-li co nejživěji potvrzováno vnitřním svatým svědectvím.

23. Ano, v pravdě pravím vám, i kdyby bylo učení o sobě sebepravdivější, sebelepší a sebekrásnější, je-li však odkázáno jediné na víru, která tu nemá za základ nic než pouhé všední podání, a za důkaz svědčící o pravosti učení slepotu srdce, pak toto učení ničemu neprospívá.

24. Vy však jste se stali již přespříliš slabým v době, kdy všichni vaši praučitelé jsou ještě na živu. Jak se potom teprve bude dařit těm, kdo se nad samou vaší nynější existencí ocitnou v nejvyšším slepém boji?!

25. Proto vám pravím ještě jednou, že učení k ničemu neprospívá, nemohou-li jeho výroky být potvrzovány mým živým svědectvím v srdci každého člověka.

26. V Oalimovi jste našli ono živé svědectví zcela dokonale podáno. Z toho také lze vyrozumět, že vy sice již učíte děti Mému jménu a Mé pravěčné milosti, svatosti a nejvyšší láskyplné Bytosti svými ústy způsobem, jak jsem vám to nyní již dostatečně ukázal; ale jen nezůstávejte při pouhém učení, nýbrž pečujte co nejhorlivěji o to, aby toto učení přešlo u nich v úplný, živý skutek,

a buďte ujištěni, že každý, kdo v sobě a u sebe toto učení vážně, účinně přijme, nalezne ihned v sobě ono veliké, živé a svaté svědectví Oalimovo, které přemocně svítící svědčit bude o živé ryzosti tohoto Mého, nyní k vám promluveného slova! (srov. Jan 7, 17; Vyd. orig.)

27. Hledte, v třetím zárodečném srdci, když se utvořilo v člověka, našel Oalim ještě jedno, sluneční srdce a v tomto srdci konečně Mne Samého, podobně jako nacházíte hřejivý obraz Slunce v každé kapce; a tento Můj obraz v něm mluvil jako Já v něm, a jeho slovo ukázalo na Mne jako věčného, svatého Otce ve vysokosti Mé nekonečně svaté božskosti!

28. Tento vnitřní člověk Oalimův chtěl se již rozhodnout se svým vnějším substanciálním, a dílem také s jeho zcela vnějším hmotným člověkem; ale pro to Oalim nebyl ještě zralý.

29. Vy pak toto vše máte zakusit teprve ve své úplné zralosti, ale potom trvale věčně.

30. Právě tak také učiňte a učte podle toho své potomky, a tak budete podávat trvalé svědectví o pravosti této Mé nauky a toto svědectví jim bude odměnou za to, že si tato slova vzali účinně k srdci pro všechny časy časů.

31. Kdo však v sobě nalezne toto svědectví, ten také již obdržel věčný život ze Mne, který mu věčně nikdy nebude vzat!

32. Hledte, toto vše praví ono pravé vidění Oalimovo; avšak co tu třeba ještě vyrozumět a čeho si také třeba dobře povšimnout, to vám sdělí vidění ještě těch následujících, a tak si tedy za tím účelem poslechneme Thuarima. Amen.

* * *

Kapitola 75.

Vidění Thuarimovo: Jeho zkouška ohněm lásky.

26. dubna 1842

1. A vznešený Abedam povolal k Sobě ihned Thuarima a řekl mu: „Thuarime, jsi povolán, - více ti nepotřebuji říkat, proto čiň bez bázně a bez ostychu Mou vůli. Amen.“

2. A Thuarim se odebral s váhající myslí ke vznešenému Abedamovi, se vši vroucností svého srdce Mu poděkoval a pak sděloval přede Mnou a všemi otci své vidění.

3. Takové pak bylo vidění a takto znělo u úst Thuarimových:

4. „Ó, nás všech svatý Otče, jenž jsi pln lásky a slitování, byla to tvrdá zkouška pro mne ubohého, slepého hříšníka před Tebou.“

5. Ó, Jehovo, ty víš, jak se mi v těchto nemnohých okamžicích dařilo; ale otcové to nevědí, a tak podle Tvé svaté vůle věrně sdělím, co mne za těchto několik málo okamžiků soužilo a co se mi zdálo být tak nesnesitelně dlouho, jako kdyby mě již svými nekonečnými rameny svíraly všechny věčnosti.

6. Takový tedy byl tento můj děsný stav: Když jsem o tom potají poněkud mrzutě přemýšlel, řekl jsem jaksí sobě samému: „Co to má znamenat: Zřít do sebe sama? Nezní to jako naprostý nesmysl?! Jsi-li naším Tvůrcem, pak musíš zajisté vědět, nač jsi dal našinci oči?!“

7. Dosud jich každý ještě používal na venek; jak tedy je mám nyní najednou obrátit? To je mi dočista nemožné. Dívat se do sebe a tam zvědět, jak to vypadá v mém těle?!“

8. Poté jsem se skutečně pokusil po nějakou dobu podle svých sil stočit oči tak, že mi tím vyrazily z očí ohnivé plameny podobné ohnivým kruhům, takže jsem se toho velmi mocně ulekl; ale to vše bylo nicméně zcela marné namáhání; neboť když jsem uvedl oči opět do obvyklého klidu, nespátřil jsem nicméně nic jiného než jen to, co je vně kolem mě.

9. Pohlížel jsem také hned na toho, hned na onoho ze svých bratrů, nemohl jsem však na žádném objevit nic, co by mi snad bylo nápadné, jako něco zcela zvláštního.

10. Jelikož jsem tedy nemohl naprosto nic nalézt, byl jsem pak dvojnásobně mrzutý a přitom jsem si pomyslel: „To není jistě nic jiného než pouhé pokoušení mého rozumu.“

11. Ale tak hloupý přece nejsem, jak by snad někdo mínil!

12. Proto se poddám jako zřejmě rozumnější a nechám nerušeně ostatní při jejich bláznovství, mají-li z něho radost. Já však zůstanu při mém dobrém, starém řádu!

13. Ať si do sebe zří, kdo chce, může a dovede; já však použiji dvojice svých očí raději k tomu účelu, pro něž mi byly Stvořitelem propůjčeny!“

14. A tak jsem ze své zlosti opět vyšel a byl jsem klidný.

15. Ale můj domnělý klid dlouho netrval; neboť Země pod mýma nohama se stala kyprou, jako lehký, suchý písek anebo čerstvě napadlý sníh, a než jsem se nadál, byl jsem již pohřben v nehlubší propasti Země.

16. Tu však nastalo kolem mne veliké temno a rukama jsem si mohl před ústy učinit sotva tolik prostoru, že jsem mohl jen co nejskrovněji dýchat.

17. V této největší nesnází jsem si nicméně vzpomněl na Tebe, svatý Otče, a prosil jsem Tě snažně o pomoc a záchranu.

18. Leč mé snažné prošení se ztrácelo do písku, který mne ze všech stran do nekonečna obklopoval a místo aby se mi dostalo záchrany, klesal jsem jen stále hlouběji do bezedného písku země; a když jsem takto zcela zoufale klesal a klesal, tu mi pojednou přicházel vstříc velmi ošklivý zápach, který byl horší, ano, nevýslovně horší než jakýkoli zápach na Zemi, který kdy cítil můj nos.

19. A hle, tu byl také hned s pískem konec! Měl jsem z toho radost, neboť jsem si pomyslel: „To mně jistě přišla záchrana!“

20. Ale jak nevýslovně jsem byl zklamán v tomto svém radostném očekávání!

21. Neboť teprve nyní nastala bída, k jejímuž náležitému vyličení nenalézám věru ani slov.

22. Mohu říci jen tolik, že tam, kde přestal písek, klesl jsem ihned do horkého bahna, které bylo čím dál teplejší a víc páchnoucí, čím hlouběji jsem klesal.

23. Ó, svatý Otče! Jak strašnou úzkost a nesnáz jsem tu vystál, když jsem zpozoroval, že klesání nechtělo vzít konec a že i bahno samo se začalo měnit v řežavě červený popel a tento konečně opět ve běložhoucí lávu, podobnou tomu, co proudívá často z hořících hor. Nemožno jazykem popsat!

24. Tato žhoucí tekutá hmota způsobovala mi nejvyšší nesnesitelnou palčivou bolest a tím do nekonečna zvětšovala mou nejvyšší nevýslovnou trýzeň, jelikož tento věčný žár mne nicméně nechával nestráveným a nechtěl anebo nemohl zničit ani jediný vlas na mé hlavě!

25. Zde jsem již nebyl s to ani prosit, ani se modlit, nýbrž má celá bytost byla kletbou všeho, co mi dopomohlo k tak přebídné existenci.

26. Ale čím více jsem se rozhořčoval, tím hlouběji jsem klesal do onoho stále víc a více žhoucího moře.

27. Když se to tedy stávalo stále strašnější a strašnější, tu jsem v hrozném zoufalství zvolal:

28. „Bože, Ty strašně přeukrutná nicoto! Jsi-li někde, pak mne znič; neboť za toto žití ti nedovedu ani klnout, neřku-li teprve děkovat!“

29. Ó, bídny slitovný Bože! Jak Tě může okouzlovat to, že Jsi mne stvořil pro tuto trýzeň?!

30. A hle, když jsem takto hrozně volal a křičel, tu jsem pak náhle uslyšel silné hřmění a toto hřmění zvolalo a promluvilo ke mně:

31. „Bídniče malomocný! Proč kneš Mně, svatému Otci?!“

32. Hle, Já tě nyní utvářím v ohni Svě nekonečné lásky ve věčně nesmrtelnou bytost, která Mi má být úplně podobná a vedu tě Svou otcovskou rukou, aby ani vlásek na Tvé hlavě nezahynul a celé trvání této zkoušky v ohni lásky jsem podle pozemského počítání určil jen na tři okamžiky, a ty jsi již za to vyslovil proti Mně nejstrašnější ze všech kleteb! Co mám nyní s tebou učinit?“

33. A já jsem na to odpověděl: „Ó, přesvatý Otče! Znič mne, neboť nyní již nejsem hoden žití, jelikož jsem Ti klnul!“

34. Tu se ono plamenné moře náhle přeměnilo v mírné světlo a z tohoto světla jsem slyšel opět slova, která zněla takto:

35. „Hle, Já, tvůj Otec, neklnu a chci zapomenout, co jsi Mi učinil, neboť co jsi nyní viděl, byl tvůj stálý poměr na Zemi ke Mně. Ale poznej nyní přece, že jsem to Já, tvůj Otec, a že tě táhnu k věčnému bytí vším tvým pískem životního klamu, tvým bahnem moudrosti a tvým zlým žárem do očištného ohně Mé otcovské lásky a jím konečně k nejčistšímu světlu věčného života lásky ve Mně.“

36. A tak se tedy s tímto vědomím navrát opět na Zem, kde na tebe čekám! Amen.“

37. A náhle jsem se opět ocitl zde.

38. Ó svatý Otče, zde sice jsem, - ale jaký jsem nyní před tebou?

39. Kdyby to bylo ještě možné, abys mi odpustil největší křivdu, jaké jsem se na Tobě dopustil; potom bych za to chtěl snášet tisíc let největší trýzně ohněm!

40. Ó, odpusť mi, největšímu hříšníku ! Avšak proč ještě prosím?! Vždyť nejsem Tebe již na věky hoden!“

* * *

Kapitola 76.

Výklad hrozného vidění Thuarimova. Velký boj mezi hlavou a srdcem.

28. dubna 1842

1. Po skončeném vypravování, když se Thuarim dal do pláče z velké lítosti pro domnělou křivdu, kterou mi způsobil, uchopil jsem já, vznešený Abedam, ihned jeho ruku a řekl mu:

2. „Poslyš a pochop, Můj Thuarime, že co jsi ve svém vidění učinil, počítá se ti právě tak málo za hřích, jako nemůže být za trestu hodnou vinu počítáno kamení padající z nějaké horské výšiny, kdyby bylo jeho mocným pádem způsobeno nějaké neštěstí.

3. Proto můžeš být a buď klidný, neboť takový smysl tvé vidění nemá a slova, která jsi v sobě uslyšel, se snad netýkají osobně jen tebe, nýbrž vše to má všeobecný smysl a ta slova platí každému.

4. Ty však jsi byl přede Mnou jen povolán, abys toto zřel v duchu v sobě, ale ne, aby ses proto musel dopustit poklesku proti Mně.

5. Abys však neměl toto vidění bez užitku pro všechnen svět, poslyš a pochop tedy a tak také vy všichni, co praví toto vidění! Takový je pak jeho smysl:

6. Tvůj zevní pokus, zřít do sebe tělesnými očima představuje pošetilé úsilí světského rozumu, jelikož chce vniknout do duchovních poměrů, zatímco se přece rozum neskládá z ničeho jiného než jen ze samých hmotných pojmů, které si sám tvoří, to je – není ničím jiným než jen přijímajícím ústrojím duše, jimž duše dospívá k názoru o vnějším světě.

7. Je-li tedy jen tím, jak by potom mohl zřít duchovno a pochopit v sobě, jak je stvořeno?!

8. Ohnivě kruhy, které vyvolalo kroucení tvých očí, znamenají tak zvané jiskry vtípu světského rozumu, které mu však pro duchovní zření tak málo prospívají jako ony ohnivě kruhy přirozeným očím, čili tím se stává právě tak málo bystřejší a zdravější jako přirozené oko takovýmito namáháním a mačkáním.

9. Hle, toť počátek tvého vidění a to se netýká tebe v tomto tvém vnitřním stavu, nýbrž celého světa, proto tě nyní dávám světu za proroka způsobem, jak jsi to zakusil na sobě a v sobě.

10. Ty ses však přitom zlobil, a to jednou hned, když jsem vás vyzval, abyste všichni zřeli do svého nitra a potom, když jsi konal pokusy, a přece jsi nemohl nic pořádit.

11. Hle, také tato zlost nebyla již přirozenou zlostí, nýbrž přišla na tebe proto, aby tím byla naznačena pýcha světského rozumu, který nechce být nikdy zajatcem v pravdě, nýbrž svobodný a vládcem při veškerém nedostatku světla a domnívá se být šťastným jen tehdy, jestliže se ze všech stran holduje jeho hlouposti, a klidným jen tehdy, když s posměchem a výsměchem vystupuje, stoupá svým bratrům po hlavách.

12. Hle, ani toto se tě nyní ještě netýká, neboť Já jsem tě učinil prorokem proto, že jsi neměl ve svém srdci žádnou vinu.

13. Toto vše značí tedy tvé vidění až do té doby, než jsi začal klesat do písku. A co potom značí stav, když tě noc písku v sebe pohřbila a ty jsi potom klesal stále hlouběji a hlouběji a měl jsi nesnáž s dechem a prosil jsi o vysvobození, kterého se ti však nedostávalo?

14. Hle, zde již začíná svítit a působit tvoje vnitřní prohlášení.

15. Písek pak znamená všechny vědomosti, když začínají srdce duše úplně zabírat, čímž se potom toto srdce dostane následkem tlaku a noci do velké úzkosti a zmatku, což vše ukládá rozum ubohému srdci.

16. Tu se také srdce všemožně brání a odstrkuje písek všemožně od úst a dělá si skrovný vzdušný prostor a úpěnlivě touží po záchráně.

17. Ale přebohatý, nikdy příliš málo nemající světský rozum si tu již nedává své právo vzít a bombarduje srdce víc a více.

18. Ježto se však potom stává srdce netrpělivé a začíná zoufat a rozum vidí, že se mu stává nemožným zvítězit nad srdcem, nechává je konečně klesnout do bahna oněch žádostí, která sám již dávno předtím vsunul někdy do něho.

19. Zde se potom srdce teprve dovídá o úplné nedostatečnosti a naprosté hanebnosti toho, čím ji obohatil světský rozum

20. Srdce se začíná bouřit proti klamnému rozumu a rozlítí se v sobě samém. Hle, toť žhoucí ohniště chaosu!

21. Protože však tento rozhodující okamžik je nejtrpčí, jak ze strany srdce, tak nejméně i ze strany světského rozumu, ocitne se srdce nad tím v největším šílenství, jelikož teď je prosto zcela všeho světla jako rozum bez srdce vší tepelné a zápalné látky pro své klamné světlo.

22. Hle, tu jsi začal táhnout proti Mně v srdci a začal jsi Mi klnout v rozumu.

23. Já ti však pravím, že Já nikdy nepohlížím na díla rozumu, jestliže se s ním nesloučilo srdce.

24. Na srdce vylévám však potom léčivé světlo Své lásky, aby tu ihned léčilo pro věčný život raněné, ke Mně domů se vracející srdce, jak jsi to zřejmě uslyšel vnitřním hlasem.

25. Ale toto také vše se tebe netýká, neboť Já tě tím činím prorokem, abys tím budoucně svědčil proti všemu světu a jeho moudrosti. Proto buď klidný a nikdy se neboj; neboť Já jsem toto vyvolal v tobě, abys vždy svědčil za Mne proti všem pošetilostem světa! Amen.“

* * *

Kapitola 77.

Návod pro nalezení živého slova. Podobenství o děvčeti a jejím milenci.

30. dubna 1842

1. Po tomto Abedamově poučení se Thuarim převelice v srdci rozveselil a samou láskou si nedovedl pomoci, takže ani nechtěl pustit ruku Abedamovu.

2. Abedam však mu pravil při této příležitosti nerozlučné lásky: „Thuarime, ty jsi Mne opravdu mocně uchopil jak svým srdcem, tak i svými rukama, a tím jsi byl opět povýšen na nového proroka.

3. Neboť vpravdě, vpravdě pravím tobě a vám všem zde, kdo Mne budoucně neuchopí jako ty, ten stěží kdy uslyší zvuk Mého hlasu ve vlastním srdci.

4. Kdo však jej ani jednou v tomto pozemském snovém životě neuslyší, u toho se ještě život nedostavil, a ten ještě velice kolísá mezi životem a smrtí!

5. A tak tedy tato tvá nynější láska ke Mně značí onu pravou, účinnou živou lásku. Kdo Mne tedy neuchopil srdcem, a tak i rukama a dobrými, Mne libými skutky lásky na svých bratrech a sestřích, toho láska se podobá ještě nezralému plodu, který může být ještě velmi snadno nárazem větru ze stromu života svržen dříve, nežli v něm uzraje a dozraje zárodek života.

6. Kdo však má účinnou lásku, ten je již zralý a dobře uzrálý pro věčný život, neboť ten v sobě našel vpravdě živý smysl Mého úmyslu, jímž je Mé věčné živé slovo. Toto slovo je však zárodek věčného života v něm!

7. Kdyby si tu však někdo vyvolil děvče, aby se stalo jeho ženou, a v srdci je miloval, a proto by se na ni také časem usmál, ale ruku jí podat by se stále zdráhal, řekněte Mi, bude mu děvče věřit, že to myslí se svou láskou vážně?

8. Ó, pravím vám všem, toho nechá, neboť si řekne: ‚Kdyby ti skutečně na mně záleželo, pak bys neměl ruce na zádech, když ke mně přicházíš, nýbrž pospíchal bys ke Mně s otevřenou náručí.‘

9. Já však znám tvou vlažnost a skryté šibalství. Lichotíš několika mně rovným a chceš si z nás vybrat jednu podle své záliby a podle lenosti své lásky. Proto zůstaň mě vzdálen, neboť mé srdce tě dosud nikdy nepoznalo.‘

10. Hled'te, d'ev'ce vyslovilo o tomto milenci u'pln'e sprav'edliv'ý u'sudek! J'a v'sak v'am prav'ím, že a'ž se jednou z této Zem'e navrátíte smrtí t'ěla do velké ř'íše ducha, nebudu ani o chlup jinak o v'ás a vaší lásce ke Mn'e soudit, než jak tu soudilo toto d'ev'ce o sv'ém v'lažném milenci. O tom bu'dte u'pln'e ujišt'eni.

11. Vpravd'e pak prav'ím v'am, že když potom p'ijde k tomuto d'ev'četi jin'ý milovník, ačkoli na ni ješt'e nikdy p'ředtím nepomyslel, ona v'sak uvidí, jak k ní s otevřenou náručí pospíchá, pozdraví ji, s velkým živým chvatem ji uchopí, p'řitiskne na svou hrud', v'rele ji políbí na čelo a řekne jí pak ze srdce sevřeného láskou:

12. ‚V'rele milovaná! Čeho žádáš ode mne, abych učinil, abys viděla, jak nadmíru mocn'e velká je k tob'e má láska?!‘

13. Co myslíte, počastuje d'ev'ce tohoto nápadníka také tak jako onoho dřívějš'ího v'lažného?

14. Ó, nikoli, prav'ím v'am; podrží ho ve v'sí v'relosti lásky sv'ého srdce.

15. Hled'te, práv'e tak to učiním doopravdy také J'a.

16. Kdo Mne srdcem a rukou uchopí, toho také J'a v'sí silou Sv'e lásky uchopím a jist'e ho věčn'e nikdy nepustím.

17. Kdo to v'sak bude se Mnou d'ělat jako onen v'lažný uchazeč o nevěstu, věru, tomu se nebude z Mé strany ani o chlup lépe dařit, než se dařilo onomu v'lažnému uchazeči.

18. A tak jsi, Můj milý Thuarime, novým prorokem v lásce a tím sv'ědčíš ze Mne, jaká musí být pravá živá láska, má-li někdo skrze ni dospět ke Mn'e.

19. Když v'sak někdo učiní podle toho tv'ého viditelného znamení v duchu a v'sí pravd'e z něho, ten také dospěje ihned v duchu a v'sí pravd'e tam, kde jsi nyní ty. Prorocky to dosv'ědčuješ.

20. Kdo v'sak bude tam, ten v sob'e samém živoucn'e našel smysl mého úmyslu.

21. Tento smysl je pak onen nejv'yš vlastní věčn'ý život ze Mne a ve Mn'e.

22. Ty v'sak jsi již nyní pro sebe v tomto smyslu, o němž nyní také vn'ějšn'e sv'ědčíš, a tak je ono velké určení dostiženo a dokonáno.

23. Jsou v'sak ješt'e velké věci skryty, proto si poslechn'eme také Rudomína a dob're si povšimn'eme, co on v'se v sob'e viděl a slyšel. Amen.“

* * *

Kapitola 78.

Vidění obra Rudomína, Velikost člověka jako Božího dítěte.

2. kv'etna 1842

1. Po těchto slovech propustil Abedam ihned Thuarima vn'ějšn'e – ne v'sak také vnitřn'e – a Thuarim láskou a díkem se téměř rozplýváje pustil tedy Abedamovu ruku sice také vn'ějšn'e, ale tím pevn'ěji se p'řimknul k ní v srdci a pood'ešel pak v této nálad'e několik kroků zpět, a to také jako Sehel pozpátku, aby nespustil z něho oči, neboť jeho srdce nyní poznalo, že je svatý, svatý, svatý a pln nejvyšší otcovské lásky.

2. Když nyní op'ět dosáhl sv'ého dřívějš'ího místa mezi svými bratry, tu povolal Abedam ihned Rudomína: „Rudomíne, pojď a mluv a sv'ědči ze sebe! Amen.“

3. A tu p'ředstoupil ihned velmi velký Rudomín ze středu sv'ých bratrů a stál tu p'řed vznešeným Abedamem jako nebeský sloup, ze samé pokory a lásky zcela strnulý.

4. P'řes tyto své rozpaky v'yzářoval nicmén'e z celé jeho bytosti vpravd'e mužn'ý klid a skromná vznešenost, která se neprojevovala u žádného jiného tak mocn'e, to je zřejm'e a p'řiznačn'e jako práv'e u něho, protože Rudomín svou tělesnou velikostí značn'e p'ředstihoval v'sechny děti i s Adamem, neboť to byl obr 16 pídí vysoký, p'řevelice silných svalů a nervů.

5. Když v'sak tento obr se svou řečí váhal a stále víc a více úzkostliv'e p'řemýšlel a uctiv'e v sob'e uvažoval, kdo je Ten, p'řed nímž nyní stojí a má mluvit, tu pohlédl Abedam ihned laskav'e a vlídn'e na něho a tázal se:

6. „Rudomíne, proč váháš p'řede Mnou, sv'ým Otcem a Bohem?“

7. Co drží ještě v zajetí tvé srdce a váže tvůj jazyk?

8. Zanech toho, co se pro tuto chvíli nehodí, vzchop se v srdci a mluv! Amen.“

9. Tato povzbuzující slova pronikla jako éterický životní balzám celou bytostí Rudomínovou, jeho srdce se osvobodilo ode vší sklíčenosti a jeho jazyk se stal lehkým jako pírkó, a tak začal také ihned mluvit mocným, obřím hlasem, a to tak hlasitě, že se jeho slova ozvěnou odrážela od stěn nejbližších hor.

10. Zněla takto: „Bože, Otče, věčná nejčistší láska, kterýž jsi svatý, svatý, svatý! Kdo může důstojně a jak náleží Tebe milovat, chválit a velebit?! Neboť až příliš obdivuhodně velké a svaté je vše, co nám, ó, svatý Otče, dáváš.

11. Co je člověk ve vší své nízkosti a úplné nicotnosti, že na něho, ó, velký, věčný, všemohoucí Bože, pamatuješ, a tak mu mocně dáváš cítit výlevy Své nekonečné milosti, lásky a slitování?!

12. Ano, teď teprve jasně a zřejmě poznávám, že Ty, ó, Bože, jsi opravdový Otec a my Tvoje děti; neboť co bys byl jiného a co my, když nás zplodila jen Tvá svatá vůle skrze Tvou nekonečnou lásku?!

13. Ano, ano, Ty jsi vpravdě nás všech svatý Otec a my jsme vpravdě Tvé děti a jsme nekonečně velké a mocné z tebe, ale malé, nicotné, ano, zcela ničím ze sebe, neboť ne my, nýbrž jen Ty jsi nás zplodil ze Své nekonečné lásky.

14. Jsme-li sami sobě ponechání, nejsme opravdu nic, ale u Tvého otcovského srdce jsme velcí, ano, nevýslovně velcí, silní a nadmíru mocní tak, že slunce a měsíce v miliardách prchají před naším nejslabším dechem jako nejlehčí prach, který již nejslabší vání paprsku vyplaší z jeho klidu.

15. Věřu, neříkal bych to, kdybych to neviděl a nepocítil ve svém vidění.

16. Já však jsem to viděl a velmi mocně pocítil, a tak také podle pravdy v sobě milostí našeho svatého Otce nalezené a velmi jasně a mocně pocíťované a co nejhluběji zřené.

17. Neboť velmi brzy po svatém vyzvání, abychom zřeli do svého nitra, zmizela Země a celé viditelné nebe a já jsem se vznášel uprostřed věčného nekonečného prostoru sám. Mé oči dlouho hleděly upřeně do nekonečných hlubin věčnosti; ale marné bylo toto plané namáhání, neboť tu dokonce každý prášek klesal dolů do jakési propasti nekonečna.

18. Jen já sám jsem se zde vznášel bez podkladu nějakého světového tělesa ve svaté temnotě nekonečného, věčného prostoru.

19. Náhle však přišla z té hlubiny velká myšlenka, a tato myšlenka byla svaté slovo; a toto slovo znělo takto:

20. ‚Otři svým malíčkem ruky malíček jedné své nohy! Lpí na něm prášek. Tento prášek pozoruj.‘

21. I učinil jsem ihned podle tohoto slova. Když jsem toto však učinil, tu se prášek nad mým malíčkem začal ihned roztahovat a rozložil se v nesčetné práškové atomy, ty pak ihned rostly ve slunce, světy a měsíce a vyškubaly se z mé ruky ven do nekonečných hlubin a naplnily světlem a bytostmi nekonečné – dříve prázdné – prostory.

22. Zde jsem se však až do hloubi svého života zhrozil své vlastní velikosti, a pomyslel si:

‚Cože, to vše lpělo na mém prstu u nohy, aniž bych to kdy pocíťoval?!‘

23. Ale jiné slovo vyvstalo ve mně a pravilo: ‚Copak ty myslíš, že děti Boží jsou komáři, kteří lezou po prachu?‘

24. Pohled na svůj vzrůst a přirovej se ke všemu tomu, co se tu před tebou z prášku stalo, a zpozoruješ, co jsi, a co jsou věci, které lpěly na tvém prstu u nohy.‘

25. A byl jsem pozdvihnut. Všechny tyto věci se vznášely před mýma očima jako třpytkující písek. Pak ihned ze mne vyrazilo mocné světlo a naplnil se jím nekonečný prostor.

26. A teprve v tomto světle jsem spatřil velikost dětí Božích, nicotnost všech ostatních věcí vůči nim a důvod, proč svatý Otec přišel k nám a Sám nás učí cestám nekonečnosti.

27. Takto jsem tedy mluvil, protože jsem to takto uviděl a pocítil.

28. Nic jiného jsem však neviděl nežli jen to. Za to Tobě, Bohu, našemu Otci, všechna chvála, všechna čest, všechna láska a všechen dík na věky! Amen.“

* * *

Kapitola 79.

Tajná výchova Rudomínova v proroka. Velikost duchovna v člověku.

3. května 1842

1. Po tomto dobře uspořádaném Rudomínově vyprávění přistoupil ihned Henoch – puzen z nitra – k Abedamovi a zcela potají se Ho otázal:

2. „Ó, milý Otče Abedame, hle, Rudomín vyslovil sice velmi silným hlasem v sobě viditelnou velikost člověka. Nepřestřeloval však poněkud při této příležitosti?

3. Jde jen o to, aby zůstal přesným. Tuto vlastnost neměl dříve nikdy zcela dokonalou, a proto přeháněl ve všem, cokoli vypravoval.

4. Začasto z jednoho zrnka písku udělal celý svět a z komára slona, anebo dokonce mamuta, a proto se také potom jeho bratři a sestry sotva s ním snášeli. Neboť svým hromským křikem je přinutil vždy k jistému mlčení, což potom také časem zapříčinilo, že jsem ho jako otec prosil, aby si vzal ode mne své dědictví a odešel na jih.

5. On to tedy také ihned učinil, jelikož viděl, že mi na tom velice záleželo kvůli pokoji a klidnému domácímu řádu. Vzal si sice ženu, ale nezplodil v osmdesáti letech více nežli tři děti.

6. Je to tedy veskrze poněkud zvláštní člověk, přestože je zplozen ze mne, proto mi tedy také bylo nyní divné jeho velmi vysoko zaměřené vypravování a přinutilo mne proti dosavadnímu zvyku přijít, ó, milý Otče, předem k Tobě, poprosit Tě za odpuštění, jestliže se snad tento můj syn dopustil před tebou tohoto nezpůsobu.

7. Když však Abedam uslyšel tato Lenochova slova, obrátil se ihned k němu a pravil: „Milovaný Henochu, hle, ty jsi neměl pro svět již žádné starosti, leč jediné tuto starost, a staral ses jak náleží, ježto ses staral vždy z lásky ke Mně; leč zde pravím tobě, že tvá starost byla již dávno marná, protože ses staral pro občasnou nevěru svého syna.

8. Neboť věz, Já jsem byl jeho vychovatelem již od mateřského těla a vychoval jsem ho úplně právě k tomu, čím je tu nyní před námi.

9. Ty jsi mu sice dal také ovšem výchovu pro Mne, Můj velmi milý Lenocho, ale pravím tobě:

Tvá výchova přece jen nebyla tak dobrá jako výchova Má, kterou obdržel zcela potají ode Mě, aniž byste to ty i on tušili.

10. Podle této výchovy je tedy teď také zde a podal nyní před vámi všemi velmi věrnou ukázkou, že z této Mé školy vůbec nevyšel naprázdno.

11. Proto buď jen úplně bez starosti; neboť hle, lháře nikdy nedělám povolávaje je Svým věčným hlasem lásky a moudrosti za hlasatele pravdy před lidem. Povolávám jen ty, kteří tu jsou jako ty, Můj milovaný Henochu, nejčistšího srdce.

12. Jelikož jsem však tvého syna povolal, můžeš být již zcela bez starosti týkající se jeho případného nezpůsobu, neboť to vše bylo jen dílem Mým. Rozumíš Mi, Můj milovaný Henochu?

13. Pohleď a pohleďte vy všichni! Já jsem nechal Rudomína stát se velkým dokonce tělem. Z této Mé školy vám již vždy říkával a vás učil, že člověk je více než červ v prachu země.

14. Jeho silný hlas, daný mu z téže školy, vám ukázal: předně, že v prsou zavládá více síly a pevnosti nežli v hlavě a za druhé vám sdělil přesnou míru, o jak mnoho je anebo aspoň má být láska mocnější než rozum;

a za třetí – z této Mé školy vám ukázal mocí svého hlasu, kterému museli jeho bratři a sestry mlčky naslouchat, že hlava i se všemi smysly se má poddat, vystupuje-li srdce jako zřejmě lepší učitel.

Rozumíš tomu, Můj milovaný Henochu?

15. Dále učinil podle Mé školy z jednoho zrníčka písku celý Svět jako teď ve svém vidění, z jednoho nejnepatrnějšího prášku celé stvoření. Hle, tím ukázal, kterého Ducha dětmi jsou lidé a že v srdci člověka přebývá Bohopodobnost, jíž je člověk schopen vykonat něco většího než jen

okukovat věci. A když se jich dosyta naokukoval, aby konečně ze sebe vypravil a řekl: „Ale to je přece jen krásné a podivuhodné!“ A aby tím byl potom také již u konce s velikostí svého pocitu.

16. Ano, vpravdě, pravím vám zde všem, vy všichni máte udělat ve svých srdcích z komára slony a mamuty. Ano, svá nezřídka sotva jako komár velká duševní srdce máte přetvořit v samé slony a mamuty, avšak často jako hory velký rozum přeměnit v samé komáry. Pak by vám bylo snadné chápat správně věci z Mé školy v Rudominovi.

17. Ježto však je tomu u mnohých z vás ještě zcela naopak, je vám také většinou ještě temné, k čemu a proč jsem povolal Rudomina.

18. Vy se však nyní tážete: „Copak je to již zase tato vnitřní škola? Jak tomu máme rozumět?“

19. Já však pravím vám: „Vidíte-li na nebi jevy, tu dáváte hlavy dohromady a vysedáváte nad tím celá léta a konečně říkáte: „To mělo za následek onu věc; muselo to tudíž něco takového naznačovat.“

20. Pozorovali jste třpyt hvězd, tah větrů, křik ptáků a jiných zvířat, hučení a šumění moře a všude jste vyšťárali velké věci, které lze očekávat.

21. Řekněte Mi, pročpak jste nepodrobili vaší astrologii také nesmrtelná znamení na člověku samém, proč jste nepodrobili vašemu podrobnějšímu zkoumání hvězdy tohoto živého nebe?!

22. Cvrkot cvrčka vám byl podivnější, než řeč nesmrtelného bratra, člověka, vznešeného obrazu Mé věčné otcovské lásky.

23. Ó, vy jste ještě silně slepí. Co je více: skutek a posunek dítěte, anebo zřícené hory, způsobené miliony blesků?

24. Hled'te, toť škola věčného života; toť více nežli světový prášek na prstu nohy Rudomínovy, ba nekonečně více než všechna prostorová velikost nekonečné viditelnosti stvoření!

25. V člověku se učte poznávat člověka a na jeho znameních; tato znamení vykládejte v duchu lásky a vší pravdy z ní, tak se teprve moudře dozvíte, co je to největší a čemu se tu v Mé škole vyučuje a jak tuto školu poznat na člověku z jeho živých znamení.

26. Vpravdě však pravím vám, něco většího než je Centrální slunce skrývá již v sobě slza teprve narozeného dítěte.

27. V tom také spočívá celý smysl vidění Rudomínova. Dobře to pochop'te a podle toho jednejte, tak naleznete všichni snadno věčný život. Amen.“

* * *

Kapitola 80.

Lidé jako děti Boží, jako bohové.

6. května 1842

1. Po těchto slovech poděkoval Henoch ve vší lásce a velké pokoře svého srdce Abedamovi za tak důležité, velké, svaté učení a všichni ostatní otcové a děti následovali jeho příkladu.

2. Po této vnitřní děkovné modlitbě se odebral Henoch ihned opět na své dřívější místo ke Garbielovi.

3. Abedam Se však poté ihned obrátil k Rudomínovi těmito slovy :

4. „Věz tedy také ty, Můj milovaný Rudomíne, a poslyš a pochop dobře, co tu o nás všech svědčí a praví obzvláště tvé vidění.

5. Nyní víte již všichni, kteří zde Mne na výšině obklopujete, že Já jsem Bůh, samojediný a věčný, zatímco před vašimi očima viditelně s vámi mluvím a vás učím jako Otec.

6. Je-li však Otec Bůh, pak jeho děti nejsou psi, kočky, volí, krávy, telata, oslí, a podobného více, nýbrž to, co je jejich Otec a budou také tam a působit tam, kde je a působí On.

7. Hled'te, takový je Můj věčný řád, že tu všude a při každé záležitosti, při každé věci, při každém tvorbu musí děti být tak dokonalé, jako je dokonalý jejich Otec.

8. Z tohoto důvodu je v každém plodu zárodek, v němž je základem všechna dokonalost Otcova.

9. A tak se musí símě, vloží-li se do země, stát opět touž travou, touž rostlinou, týmž keřem, týmž stromem, z něhož a na němž se stalo semenem.

10. Či je to snad u zvířat jiné? Já však myslím, že také otec anebo ploditel lvův byl sám vždy lev, jako i ploditel ptáka byl také jen pták a tak dále až nahoru k člověku, kde syn otcův se také stává jako otec člověkem plným schopností a vloh a dcera se stává člověkem plným schopností a vloh jako matka. Matka a otec jsou posvěceným polem k osevu pro plody věčného života, ano. pro plody k výsevu ze Mne.

11. Jestliže se však toto osvědčuje již úplně ve světě přírodním tělesném, pak tomu zajisté nekonečněkrát více musí být v duchu.

12. Jestliže vám tedy pravím a vás učím a vás volám, že jste mé děti, řekněte Mně, Mé milé děti, co to praví.

13. K čemu a proč vy Mne nazýváte svým Otcem a k čemu a proč Já vás nazývám svými dětmi?

14. K čemu a proč chci spravedlivě a slušně, abyste nikoho nežli jedině Mne jako jedině pravého Otce poznávali, milovali, jedině Mne následovali, jedině Mne uctívali, chválili a velebili a jedině Mne ve všem úplně poslouchali? Nechápete ještě nic?

15. Čím a kým tedy ještě jsem Já jako váš jedině pravý Otec?

16. Nuže. Já jsem také jediný, věčný, nekonečný, nadevše mocný, pravý Bůh.

17. Jsem-li však jako váš jedině pravý Otec Bohem všech vlastností od věčnosti věčností, co jste podle toho vy, jakožto Mé děti?!

18. Ano, vpravdě pravím vám, vy jste též bohové, jako Já, váš Otec jsem Bohem, jenže s tím rozdílem, který také již na Zemi, aspoň podle těla vzato zůstává neměnitelným, že otec zůstane synovi vždy otcem na věky podle míry jeho zjevu a syn tedy nebude nikdy otci předkem, anebo nebude moci říci: „Já jsem tě zplodil!“

19. Právě tak nemůžete předpokládat, že z nějakého semene vzejde opět tentýž strom, který předtím odložil ono semeno!

20. Proto otec zůstane vždy otcem a syn vždy synem: Tot' neměnitelný poměr.

21. Je tedy mezi Mnou a vámi velký odstup a rozdíl v tom, že jedině Já jsem Otec, vy pak nemůžete být nic jiného než Mé milované děti, na které čeká velké dědictví ve velkém domě Otcově.

22. A nyní věz, Můj milovaný Rudomíne, toto vše praví tvé vznešené velké vidění, neboť podává tobě a skrze tebe také všem ostatním nejjasnější svědectví o vlastní podstatě Mých dětí a praví jim:

23. „Človče, považ dobře a co nehlouběji v srdci uvaž, ke Komu a proč voláš „Svatý Otče!“

24. Staň se však také Jeho hodným tím, oč tě totiž tento tvůj svatý Otec na Zemi žádá, aby ses Mu stal náležitým a zcela pravým milým dítětem, dokonalým jako On Sám!

25. Věru, musíte být dokonalí jako jsem Já Sám, chcete-li dosáhnout dětství navěky.

26. Vždyť to je nejvyšší, že jste Mé děti a Já váš Otec!

27. Abyste však mohli tuto největší a nejsvětější všech pravd ještě dokonale hlouběji spatřovat, poslechneme si za tím účelem ihned ještě Horedona a tu uslyšíme a uvidíme, co on v sobě viděl a slyšel. Amen.“

* * *

Kapitola 81.

Horedon povolán, aby sdělil své vidění.

7. května 1842

1. Když Rudomin nyní všechno toto uslyšel a každé slovo si vštípil hluboko do srdce, poděkoval v nejúplnější vroucnosti srdce vznešenému Abedamovi, sklonil pak své velké tělo až k zemi a odešel poté podle laskavého pokynu Abedamova ihned na své dřívější místo, ale také jen pozpátku, aby nespustil z očí svatého Otce; neboť za líčení jeho vidění se již velice setmělo,

předně, že byl pozdní večer a za druhé však ještě více pro náhlé zamračení oblohy, což na takových horách bylo něco zcela obyčejného, proto si toho také nikdo tak dalece nevšímal.

2. Neboť když tu okolní hory pilně chrly oheň, tu byla již nejvyšší zřídka řeč o nějaké jasné noci.

3. A tak tu nebylo nyní již žádného jiného přirozeného světla než jedině mdlý odlesk několika hor hořících ve značné vzdálenosti.

4. Když však přesto Abedam povolal k Sobě Horedona, a to slovy: „Horedone, nemohou-li ti již nyní mnoho sloužit oči, pak následuj Můj hlas a odhal se nám; neboť budoucně budeš muset následovat vždy jedině hlas, neboť Mne budeš ještě velmi často v sobě slyšet, ale na Zemi po uplynutí této Mé nynější přítomnosti nebudeš budoucně nikdy již vidět.“

Tu opustil Horedon ihned své místo a odebral se k Abedamovi, ale ježto jeho hlas nebyl nadále slyšet, bloudil mezi otci a nemohl se dostat na místo, kde byl Abedam.

5. Avšak velmi brzy Se dal Abedam volaje Horedona slyšet a Horedon vzal ihned jiný směr, obrátil se a nemálo se ulekl, že se minul cíle.

6. Nyní se hnál kvapně tam, odkud uslyšel hlas; ale ježto hned tu a hned tam na někoho narazil a musel se mu zřejmě vyhnout, aby se dostal vpřed, stalo se tedy v této naprosto tmavé noci zase velmi snadno, že opět ztratil přímý směr a dostal se opět na zcela jiné místo, než kde byl vznešený Abedam. A tak ho brzy Abedam volal opět znovu.

7. Horedon se však na to ohlásil ze zcela protilehlého místa a s pláčem pravil:

8. Ó, svatý, milý Otče! Nepřijdeš-li Ty ke mně v této tmavé noci, pak jsem dočista ztracen; neboť já stále ztrácím směr vyhýbáním, a proto se nemohu k Tobě dostat!“

9. A opět zvolal Abedam: „Horedone sem, sem, kde přece za mnou vidíš tamto v dáli ohnivou horu!“

10. A Horedon šel nato po hlase; jelikož však zase nemohl jít přímo, nýbrž opět se vyhýbal hned té, hned jiné skupině, neprospělo mu také ani pohlížení k oné hořící hoře a nepřišel tedy zase k cíli.

11. Když Se však Abedam nyní hlásil opět „Horedone! Jak dlouho budu ještě muset na tebe čekat?“, tu Horedon zesmutněl a zlořečil noci:

12. „Prokleta budiž tato tma, protože mi překáží na cestě k svatému cíli a zahaluje mi Toho, kterého mé srdce nade všecko miluje a hledá, jen abych se nemohl k Němu dostat!“

13. Ó, Otče, dej, ať je světlo a dej co nejmilostivěji zmizet této noci, abych tě spatřil a pak k Tobě, ó, svatý, milý Otče, pospíšil!

14. Anebo přijď sem ke mně, kde na Tebe nyní co nejtoužebněji a truchle následkem této zlé noci nyní pokojně čekám. Jaká je Tvá svatá vůle, tak se také staň!“

15. Abedam však pravil poté Horedonovi: „Ježto Mne již nemůžeš naprosto nalézt, mluv v srdci ve jménu Mém: „Horo tam na hranici, kde bydlí děti východu, zapal se osvět' toto místo!“

16. A budeš-li důvěřovat a věřit svému slovu ze Mne, tu se také ihned stane, jak to ve jménu Mém hlasitě vyslovíš. Amen.“

17. Tu poděkoval Horedon, naplněn ohněm lásky v srdci k Abedamovi a vyslovil pak ihned s velkou pevností ve víře řečená slova.

18. Tu se půda zemská co nejmocněji zachvěla a za neslýchaně prudkého třesku vyrazily z temene vysoké hory ihned nejprudší plameny a okolní daleká krajina byla zalita denním jasem.

19. Horedon poté spatřil pak stát vedle sebe Abedama. Ve vší lásce svého srdce Mu poděkoval a potom pravil:

20. „ Ó, svatý, milý Otče, jak nekonečně mocný jsi a jak dobrý! Neboť teprve nyní poznávám, že jsi mi tímto blouděním chtěl ušetřit námahu mluvení.

21. Neboť jako se dařilo od Tvého prvního volání nyní mně, právě tak se mi předtím dařilo ve mně samém.

22. A tak je tedy co nejnádherněji sděleno vše, co jsem v sobě uviděl, uslyšel, pocítil a učinil.

23. Tobě, ó, svatý Otče, všechna chvála, všechna láska, všechn dík a sláva za to věčně! Amen.“

* * *

Kapitola 82.

Důstojnost a velikost Božího dětství.

9. května 1842

1. Po tomto vyličení vidění Horedonova skutkem a po jeho nemnoha slovech o tom tázal se pak Abedam Horedona:

2. „Horedone, jelikož je tedy pravdivě tvé vnitřní vidění úplně sděleno, táži se tě nyní jako i všech, co tedy nyní praví toto vidění; jaký je jeho smysl?

3. Velkou část již co nejjasněji sdělilo odhalení Rudominovo; podle toho by vám zajisté již nebylo těžké sdělit tento vysvětlující dodatek z vašeho vnitřně obdrženého světla. Kdo má tedy odvahu a moudrost, ať přistoupí a promluví.“

4. Všichni však, když uslyšeli od Abedama toto vyzvání, začali vznešeného Abedama prosit, aby se slitoval a učinil jen On Sám, co žádá od nich, neboť ačkoli věděli dobře, že nikdo, kdo by otevřel ústa v jeho jménu, by nebyl schopen říci nepravdu, přece jen by slovo druhými nehodnými ústy nebylo již tak silné a mocné a živé, jako když právě totéž slovo tak nadmíru láskyplně pochází ze svatých úst Otce Samého.

5. Po této prosbě Se ujal ihned opět Abedam slova a mluvil takto: „Ó, děti, jak mnoho pošetilého je ještě skryto ve vašich srdcích! Copak učinil Horedon skrze Mé do něho vložené slovo právě předtím, když Mne nemohl nalézt pro noc a její zvlášť velkou temnotu?

6. Hleděte, slovo, které jsem k němu promluvil, vyslovil v plné důvěře ve Mě a vysoká cimbuří hory byla roztrhána a plamen uvnitř této hory, dávno již činný, okamžitě vzplál jasnými plameny rozšířivšími se skulinami a trhlinami.

7. Jelikož tím máte přece před očima nejvyšší zřejmý důkaz o síle a moci Mého slova, i když je vysloveno z úst dítěte. Řekněte, z jakého důvodu tu můžete tvrdit, že může Mé slovo být malomocnější, je-li vysloveno vámi?!

8. Kdy je tedy Otec více Otcem: Oslovuje-li Se Sám jako takový, anebo volají-li Ho takto Jeho děti?

9. Anebo někdo, kdo by o sobě vypověděl: ‚Já jsem otec.‘, přitom by však neměl děti, které by ho jako takového uznávaly a volaly, anebo někdo, kdo by přišel domů a dívky by mu běžely vstříc a volaly ho a říkaly: ‚Ach, otče, otče, otče, ó, milý otče!‘

10. Řekněte Mi: Kdo z těchto otců je zde více otcem?

11. Vy pravíte v srdcích: ‚Ten, kterého takto volají jeho dítká!‘

12. Hleděte tedy, vy ještě velcí pošetilci, je-li tedy onen svými dětmi oslovovaný otec více otcem než ten, kdo se sám takto jen u sebe oslovuje, pak je také slovo ‚otec‘ z úst dětí jistě cennější a mocnější než z úst otce samého.

13. Anebo kdy vás povzbudí a potěší slovo více: Nazýváte-li se před svými dětmi sami otci, anebo nazývají-li vás vaše děti takto vesele plny nejněžnější lásky a vší důvěry?

14. Nalézáte-li však již vy v tom převeliký rozdíl, co tedy myslíte: Jsem Já snad méně Otcem, než jste vy sami?!

15. Ó, vy ještě silně pošetilí, copak ještě nepoznáváte, že Já pro vás chci a vám přeji podle pro všechny věčnosti věčností vám dané svobody vždy jen to nejsilnější a nejdokonalejší a nejlepší?!

16. Jestliže však toto nemůžete nikdy ve svém srdci popřít, nač tedy vaše omluva?!

17. Proto sděl Horedone, aspoň krátkými slovy, proč jsem předtím všechny povolal; vy všichni ostatní pak si vryjte následující slova co nehlouběji do srdcí. Amen.“

18. A ihned se obrátil Horedon ve jménu Mém ke všem velmi pozoruhodnou řečí, která zněla takto:

19. „Milí otcové, bratři a děti, je tedy třeba dokázat, co nekonečně velkého se skrývá za tím, je-li někdo dítětem velkého, všemohoucího, věčného Boha, a to z Rudomínova a z mého vlastního vidění a vedle toho však také jasně uzříti vlastní ze sebe sama vycházející nicotnost. Toť tedy krátce úkol, který je třeba řešit.

20. Já však myslím, že tento úkol je již před námi všemi rozřešen, a tak nemám již opět nic jiného učinit než sebe a vás upozornit jen na to, co právě předtím vyslovil přesvatý Otec Sám, totiž, že Otec v ústech dětí je více Otcem než v ústech vlastních.

21. Hledte, v tom, spočívá nekonečně nejvyšší důstojnost a velikost našeho dětství, že nekonečný, věčný Bůh Se Sám teprve v nás nazývá Otcem a naším pravým Otcem v nejvyšší lásce Se stává teprve tehdy, jestliže Ho jako takového poznáváme v srdcích a tak Ho ve vší lásce takto voláme.

22. Chce-li Se tedy nekonečný Bůh teprve v nás jako Otec úplně projevovat, řekněte, co vyššího by se tu mohlo ještě myslet?!

23. Co záleží na tom, kdybychom byli také s to nejslabším dechem celé stvoření odvanout a jedinou myšlenkou všechny hory zapálit?! Věru nic naproti tomu, můžeme-li Mu ve vší lásce a pravdě říci: „Milý, svatý Otče!“

24. Neboť On, jenž je v Sobě od věčnosti nekonečný Bůh, je Svou nekonečnou láskou Otcem v nás, jako jsme my dětmi v NĚm.

25. On je sice, co je, skrze Sebe, my však nejsme věčně nic ze sebe, ale vše z něho a skrze Něho.

26. Je tedy naší neskonalou velikostí to, že jsme Jeho děti a On nás všech Otec.

27. A v tom je také úplně smysl mého vidění v jeho jménu! Amen.“

* * *

Kapitola 83.

Boží dětství stojí výše než Boží bratrství a Boží služebnictví.

11. května 1842

1. Po ukončení nejvýš pozoruhodných slov Horedonových, která mluvil ze Mne, pochválil jsem Já, vznešený Abedam, statečného Horedona:

2. „Horedone, vpravdě pravím tobě, ty ses Mi stal zdatným nástrojem! Hle, co již mnozí hledali, nicméně však nemohli nalézt, to ty jsi nyní ze mne přede všemi hlasitě tak přesně a dokonale pravdivě zvěstoval, jak jsem ti to Já, Prazdroj vší věrnosti a vší pravdy, věrně a pravdivě podal!

3. Proto tě chválím a pravím tobě, že ty sis nyní pro všechny věčnosti vydobyl toto pravé dětství, které jsi vrátil ze Mne všem, kteří ho v tomto jeho kořenu již velmi dlouhou dobu neznali a ze sebe také nemohli nikdy poznat a nalézt a žádná pozemská moc ti je již nebude moci vyrvat; neboť moc, která přebývá v opravdových dětech, je větší než všechny moci světa a Světů a všech jejich těles a bytostí.

4. A proto, jako obdržel nyní dětství Horedon, tak vám je také dávám všem; neboť věru, není v nebi, ani na Zemi nic většího, mocnějšího a vznešenějšího nežli Mé děti. Kdo má tedy Mé dětství, ten má více, než co obsahují všechna nebe; ano věru, ten má nekonečněkrát více.

5. Neboť má Mne, Boha, věčného, nekonečného, ano nade všecko vznešeného Boha naplněného mocí, silou a svatostí, jako přelaskavého, jedině pravého Otce v sobě a je tedy úplně ve Mně, to je ve vší Mé dokonalosti, kterou je Má nekonečná láska, milost, moudrost a síla.

6. Hledte, toť ono dětství a toto dětství dávám nyní vám!

7. Ó, děti, byly byste nyní schopny vzít ode Mne ještě něco většího?

8. Ó, věru, pravím vám: to nikdy nemůžete, neboť Mé děti jsou více než andělé nebes!

9. Ó děti, kdybyste byly Mými bratry, byly byste mnohem nepatrnější, nežli jste jako Mé milé děti; neboť který Otec má svého bratra raději kolem sebe nežli svého syna?!

10. Či obdrží také bratr od bratra dědičný podíl, vezme-li si ženu?

11. Ježto tedy již vy ceníte své děti výše než své bratry, pak budu zajisté i Já jako nejopravdovější a nejdokonalejší Otec vědět, jakou cenu mají Mé děti.

12. Vy dáváte svým dětem věnem jen námahu svých rukou; Já však vám dávám Svě všecko, jímž je Má láska aneb úplně Můj nejvyšší vlastní, pravěčný život sám.

13. Nyní víte sice již živoucně v sobě, co jsou Mé děti, ale jedno vám přitom přece jen ještě uchází, a toto jedno je, abyste se ještě dozvěděli, kdo jsou ti, kteří ode Mne a ze Mne dostávají dětství.

14. Hledte, zvědět toto má také tu největší důležitost; neboť, věru, nejsou ještě Mými dětmi všichni ti, kteří ke Mně volají: „Milý, svatý Otče, vyslyš nás, Svě děti!“, při čemž však jejich srdce zůstávají studená, jako kdyby jmenovaly nejlhostejnější předmět a jejich důvěra je tu také taková jako jejich srdce.

15. Tento druh dětí – dětmi být majících, ale být nechtějících a skutečně nejsoucích – chtěly by jen Mou moc a sílu, aby si tím všelijakým hraním si na velmoc zaháněly čas, ať již by jejich nevázané počínání přineslo škodu, anebo prospěch.

16. Pravím vám: Tyto děti jsou takto od pravého dětství ještě tak daleko, jak daleko je jeden konec nebe od druhého; ano mezi nimi a Mými pravými dětmi je ještě nekonečná propast!

17. Ještě jiní rozšiřují velký pojem dětství tak daleko, že považují sebe a všechny tvory za Mé děti

18. Že tito se dopouští ještě hrubšího omylu než dříve zmínění, bylo by zbytečné podrobněji vám vykládat, jelikož nyní již víte, co jsou Mé děti v duchu lásky a vší pravdy z ní. Potom se také už o nic jiného nestarají než jen o to, jak by mohli Boha vždy s větší láskou uchopit.

19. Vy však jako pravé děti máte poznat aspoň to, že je velký rozdíl mezi těmi, kdo poznávají Boha a Tvůrce a těmi, jejichž srdce Boha ihned ve vřelé lásce uchopí a nikdy nepustí a potom se také už o nic jiného nestarají nežli jen o to, jak by mohli Boha vždy s větší láskou uchopit.

20. První při poznání Boha říkají: „Bože, všemohoucí, velký, svatý, vznešený, Stvořiteli, jak velká a nádherná jsou díla Tvá; proto Tě budeme vždy chválit, oslavovat a nade všechno vysoce velebit!“

21. Druzí však říkají: „Ó, Bože, jak láskyplný musíš být, že nemůžeme jinak než Tě přes Tvou nekonečnou vznešenost a svatost nicméně nadevšecko milovat!“

22. Ó, jak dobrý musíš být, že nás láska tak mocně táhne k Tobě!“

23. Hledte, první zde žasnou nad svým poznaným Bohem, druzí se však láskou v slzách rozplývají, jestliže je jen někdy něco na mne připomíná, neboť za svým dobrým již tuší přelaskavého Otce.

24. Pozorujte zde ten mocný rozdíl?!

25. Hledte, první jsou jen sluhové, kteří pracují za mzdu, druzí jsou však děti, kteří nechtějí nic jiného než jedině Otce.

26. Hledte, to je velký rozdíl a ukazuje vám, čím se pravé děti musí vyznačovat a v čem tedy spočívá dětství a kdo je obdrží.

27. Abyste to však mohli ještě důkladněji pochopit, poslechneme si za tím účelem ještě Joriáše, co vše on v tomto ohledu v sobě viděl, a pak teprve rozžehněme ve vašich srdcích v této nejdůležitější věci jasnější světlo.

28. A tak tedy pojď ke Mně, Joriáši, a splň vůli svého svatého a přelaskavého Otce. Amen.“

* * *

Kapitola 84.

Vidění desátého zřece Joriáše. Nejvyšší nauka pravé moudrosti „Láska jediným Duchem nasycujícím chlebem.“

12. května 1842

1. A ihned přistoupil Joriáš k vznešenému Abedamovi a otázel se Ho:

2. „Milý, svatý Otče, hle, kdybych se mohl zařídit tak, aby se mé nitro obrátilo na venek a aby tu mohl každý se mnou zažít mé vidění, až je budu vypravovat, pak by se snad ještě našlo nějaké věřící srdce, které by tu přijalo taková úžasná tajemství.“

3. Ale nemohou-li všichni tito posluchači během vypravování zároveň zřít to, co se vypravuje, zdali to přijmou a uvěří tomu?

4. A jestliže to nebudou moci přijmout a pochopit, nebude se Mé vypravování podobat lži, které také nikdo, kdo má moudrost, neuvěří, protože je to lež a nemá za podklad pravdu?!

5. Jelikož mému vidění slouží za základ něco tak neuvěřitelného a otcové by se snad mohli dokonce pohoršit, kdybych něco takového vyprávěl, hle, proto, milý svatý Otče, by se mohlo stát, že by se mi dařilo aspoň tak, jak se dařilo mému předchůdci Horedonovi, který při své dobrotě přece jistě ze sebe podal vše, co se mělo vypravovat.

6. Neboť s řečí mně to jde beztoho špatně a má-li člověk vyprávět takové neuvěřitelné věci, tu to teprve jde nadmíru špatně. Proto ...

7. „Tu mu vpadl Abedam ihned do řeči a pravil poněkud vážně: „Ano, právě proto se nyní pustíš ihned do vypravování, anebo zemřeš ve svém duchu na věky! Rozumíš těmto slovům?!“

8. Hle, slov Otcových bys nechtěl dbát. Proto bys mohl dbát slov svého Pána, kdyby ti snad slova Otcova neměla postačit. Kdyby ti však byl také Pán ještě příliš málo, pak vztáhne rámě nad tvou šíji Bůh!

9. Pravím ti však, pro nynějšek však máš ještě slovo Otcovo, přijde-li však na lenivé sluhy slovo Páně, pak je to strašné slovo!

10. Slova Boží jsou však hřmění soudu! Proto poslední slova Otcova, abys neupadl do otroctví soudu!

11. Vypravuj a sděl všem, co jsi v sobě viděl! To je Má vůle. Pochop to dobře! Amen.“

12. Tu se teprve probudil Joriáš opět jakoby ze snu a s pláčem prosil Abedama za odpuštění této své pošetilosti, že se mohl kdy tak dalece zapomenout a ve vlastním povoláním srdci ihned neuvážil, Kdo je Ten, jenž ho k tomu tak nejmilostivěji povolal.

13. A jelikož poté obdržel od Abedama ihned velmi potěšující ujištění, že Otec vlastně nemá co odpouštět, jelikož dítěti nic nezapočítává, nýbrž padlému vždy jen pomáhá, a co je ztraceno, tak dlouho horlivě hledá, dokud to nenalezne, načež to pak s láskou naloží na Svá ramena a potom pln radosti nese domů, jal se také náš Joriáš ihned mluvit takto:

14. „Stál jsem na světlém oblaku; v tomto postavení mi světlo mého tělesného oka pro Zemi zmizelo a jiné jasnější oko se ve mně otevřelo.

15. A to bylo také vše, co jsem tu kolem sebe viděl v daleké nekonečnosti; nade mnou nebylo nic, pode mnou a oblakem, na němž jsem stál, nebylo také nic a na všech stranách kolem mne nebylo také nic.

16. Zda mně oblak nekonečnými dálavami rychle nesl, či zda odpočíval, to jsem nemohl zjistit; neboť nebylo tu nikde nic, podle čeho bych mohl změřit buď svůj pohyb nebo klid.

17. Stál jsem již dlouho, tak mi to připadalo, ano, tak dlouho, jako bych byl v tomto stavu strávil již téměř věčnost!

18. Tato nesnesitelná jednotvárnost přivedla mě konečně na myšlenku, že jsem začal sám k sobě mluvit a pravil jsem tedy k sobě samému:

19. „Co to znamená? Proč zde stojím na tomto parnatém podkladě? Mám již strašný hlad a žízeň!

20. Co si mohu z této své hubené podložky ukousnout?! Ani k úplnému vyhladovění k smrti nejsem způsobilý; neboť to mně zajisté také dokazuje dlouhé trvání tohoto mého zvláštního žalostného stavu.

21. Co si tu nyní počnu? Co učiním?!“

22. A tak jsem mluvil dál sám se sebou následovně: „Co kdybych učinil pokus a z tohoto nudného a hladu a žízně plného oblaku seskočil?“

23. Ano, dolů do této nekonečné hlubiny! Bude přece jedno, zda zahynu délkou věčností zde, na tomto oblaku, anebo zda přestanu být během svého padání do hlubin nekonečností!“

24. Po těchto slovech jsem sebral všechny své síly, dovedl se k okraji oblaku, zavřel oči a seskočil s oblaku.

25. Po dosti dlouhé době svého domnělého padání otevřel jsem opět pomalu jedno oko za druhým. A kde jsem byl? Hladový a žíznivý jako předtím na svém oblaku!

26. Neboť nemohl jsem se od něho již právě tak vzdálit, jako by se nemohl nikdo vzdálit od Země do nekonečného prostoru Světů a Sluncí.

27. Jelikož jsem se však viděl takto zajat, tu mi přišla velká myšlenka a tato myšlenka byla Bůh; a Bůh byl v této myšlence. Ano, Bože, Ty jsi to Sám!

28. Takto jsem pravil: „Kdo může kde na tebe, Nekonečného, myslet, abys tam nebyl? Já však myslím nyní na Tebe, jsi tedy pro mne také tu, kde na Tebe myslím – a nejsi pro mne nikdy jinde

než jen tam, kde já na Tebe myslím! Neboť tato myšlenka je Tvé slovo ve Mně; kde však je Tvé slovo, tam jsi zajisté také Ty!

29. Dříve jsem na tebe nemyslel. Kde jsi tehdy byl? Ano byl jsi také zde; ale nechtěl Ses ve mně vyslovit. Jelikož Ses však nyní vyslovil ve mně myšlenkou na Tebe, jsi nyní také bytostně zde u mne a ve mně!“

30. Když jsem se však ztrácel v takových to vysokých myšlenkách, tu na mě přišel najednou spánek; ve spánku se mi však zdálo, že jsem pohltil z hladu Zemi jako jahodu, kterou jsem uviděl u svých nohou rovněž tak i Měsíc a Slunce a konečně celou hvězdnatou oblohu se všemi jejími volnými vodami. Ale přece jsem se nenasytil.

31. Zde jsem se opět otázel: „Jak mohu ještě hladovět? Cožpak nemám v sobě Boha a nyní ve svém žaludku celé Boží stvoření?“

32. Tu jsem ze světlého mne nesoucího oblaku uslyšel pojednou tato slova:

33. „I kdybys pohltil mimoto, co jsi již pohltil, nekonečnost a věčnost a neměl bys lásky, budeš přece hladovět a žíznit na věky; neboť jedině láska je onen pravý, nasycující chléb a občerstvující voda pro celou věčnost a nekonečnost

34. Co ti prospěje Bůh bez lásky a co celé nebe bez ní?

35. Hle, proto dítě v kolébce je větší než ty, ačkoli jsi pohltil celé nebe; neboť dítě má lásku!

36. Proto obrať své srdce k lásce a v jednom atomu lásky najdeš již nekonečněkrát více, než co ti zde dala tvá stará moudrost.“

37. Po těchto slovech jsem ihned opět procitl a byl jsem opět zde uprostřed otců, bratrů a dětí a – také před tebou, přelaskavý svatý Otče. To je však také vše, co jsem viděl, pocítil a slyšel. Dosud tomu ještě jen velmi málo rozumím; ale myslím si: Kdo mi dal vidění, ten také k tomu dá pro všechny světlo.

38. Tobě budiž na věky dík a všechna láska za to. Tvá vůle se staň! Amen.“

* * *

Kapitola 85.

Nový spolek mezi svatým Otcem a dětmi. Cesta moudrosti a cesta lásky.

13. května 1842

1. Když byl Joriáš věrně sdělil své vidění, ujal se ihned opět slova vznešený Abedam a obrátil se ke všem touto velmi jasnou řečí:

2. „Tato řeč pak zněla takto: „Pohledte a poslyšte, Mé milované děti: Vy jste v pravdě Mé děti, jako Já jsem vpravdě váš Otec, jelikož Já Sám jsem vás nyní zplodil v duchu lásky jako Své pravé děti.

3. Dříve, totiž před tímto Mým sestoupením k vám, nazývaly jste se sice také Mými dětmi, jako jste Mne nazývaly svým Otcem a činily jste dobře; neboť toto Mne stáhlo k vám dolů, abych vás všechny nyní znovu zplodil v duchu lásky jako Své pravé děti. Prazvláštní to případ v nekonečnosti!“ (Ó, Země, ty jsi Mne přemohla!)

4. Ale proto, že jste jaksi uchvatitelsky používaly tohoto jména a právě Mne Samého jste takto volaly „Otcem“, nebyly jste ještě nikdy mými pravými dětmi; byly jste jen ještě slovně dětmi, jako Já Otcem jen ve vašich ústech.

5. Ježto jsem však nicméně k vám přišel, ačkoli jste hřešily, neboť jste Mne takto volaly, tvořím vás nyní Svými pravými dětmi v duchu a ve vašich srdcích; a tak od nyníška nebudete volat již „Otče“ jen ústy, nýbrž budete svatým, živým právem ve svých srdcích naplněných láskou Mně říkat: „Milý Otče, náš jediný pravý Otče!“

6. Dříve jste se učinily samy Mými dětmi, a tedy také bohy, ale a nebyly jste jimi, neboť jen hrdost jako obyvatel hor to byla, která Mne takto nazývala, abyste se mohly rozeznávat od potomků Kainových.

7. Jelikož však byli mezi vámi někteří, kteří poznali cestu pokory a jedině pravé lásky ke Mně, přišel jsem k vám jako Kainit.

8. Ježto se však láska neostýchala přijmout a ve středu vašeho hlavního kmene podržet Kainitu, zůstal tedy také Kainit u vás, je dosud u vás a chcete-li, neustoupí také věčně nikdy z vašeho místa, jímž tu je živoucí místo ve vašich srdcích.

9. A tímto Kainitem jsem Já, nyní živě viditelný mezi vámi! Já jsem Ten, kterého jste dříve neoprávněně zvali „Otcem“ a Já Kainit, dávám vám nyní živé právo, abyste byli Mými pravými dětmi a Já vaším jedině pravým Otcem.

10. Teprve nyní Mne můžete vším právem pokory a lásky svého srdce zvat Otcem, jako Já vám říkám „Milované děti“; neboť nyní jsem vpravdě váš Otec a vy vpravdě Mé děti.

11. To je tedy svazek, který s vámi nyní činím navěky.

12. Kdo zůstane v tomto svazku, tomu budu Otcem a on Mně dítětem; a kdokoli přistoupí k tomuto svazku, ten také ihned obdrží pravé dětství.

13. Kdo se však od tohoto svazku odloučí, odloučí se také od Mne a ztratí na tak dlouho dětství, na jak dlouho zůstane odloučen od tohoto svatého svazku.

14. Avšak, věru, pravím, kdo bude chtít do tohoto spolku znovu vstoupit, bude muset použít násilí.

15. Ale nicméně bude mu mnohem snadnější vstoupit, nežli byl-li do něho již přijat, opět se od něho odloučit, neboť koho Já tímto svazkem uchopím, ten nebude tak snadno uvolněn!

16. Joriášovo vidění vám však toto naznačuje, neboť také on se nechtěl od oblaku, který byl pokorou jeho lásky, vzdálit, když sám zavřel oči a z něho seskočil. Když se však opět probudil, kde byl?

17. Hled'te, drží tedy láska silněji, než se domníváte. Láska je však poutem tohoto nyní učiněného spolku mezi Mnou a vámi. Myslíte, že toto pouto je snad také snadno přetržitelné?

18. Ó nikoli, pravím vám; dá se sice roztáhnout, jak dalece chcete, ale ne tak snadno roztrhnout, jestliže jednou někoho připoutalo k lásce, která je tím pravým dětstvím

19. Kdo však obdržel lásku, obdržel také dětství, neboť láska a dětství je jedno a totéž.

20. Hled'te, předtím jste si hleděli vesměs moudrosti; po lásce jste však nohama šlapali. V této moudrosti jste byli hladoví a žízniví. Vaše touha po vědění a moudrosti pohlcovala již celé viditelné stvoření; a jak vám to vaše moudrost podávala, tak byl také Bůh pro vás Bohem a nesměl a nemohl být ničím jiným než to jen a tak jen, jak se to právě snášelo s vaší moudrostí. A tak jste mu také obětovali podle vašeho zalíbení; neboť Bůh vaší moudrosti se musel spokojovat s tím, že musel být tím, čím jste Ho vy učinili a jak vám byl co nejpohodlnější a nejvýnosnější.

21. Pod tímto Bohem, který vám nebyl Otcem, byli jste plni hladu a vaše děti chřadly pod mocným útlakem vašeho Boha moudrosti.

22. Co jste učinili v této své výsosti, do níž vás přivedl váš Bůh moudrosti, při čemž vás však nechal nadmíru hladovět a žíznit?

23. Hled'te, tu jste teprve naklonili ucho a pak také srdce Henochovým ústům lásky. A on byl hlasatelem lásky ze Mne, která k vám volala ze starého oblaku Joriášova, že Bůh bez lásky k ničemu neprospívá; jedině láska je však život sám.

24. Pozorujte nyní, kam směřuje vidění Joriášovo.

25. Hled'te, nyní teprve skrze svou lásku poznáváte Mne, jedině pravého Boha, který je vaším pravým Otcem, jelikož vás nyní všechny stvořil Svými dětmi.

26. Nyní teprve jste obdrželi pravé světlo, jímž vidíte, že mezi Mnou a vaším dřívějším bohem moudrosti je nekonečný rozdíl, neboť jedině Já to jsem, on však věčně ničím není beze Mne.

27. A v tom také spočívá nekonečná velikost toho, že jste nyní obdrželi pravé dětství; a tak tedy také podržte, co jste nyní obdrželi a zůstávejte ve Mně jako děti, jako Já ve vás jako Otec navěky Amen.“

* * *

Kapitola 86.

Joriáš v ohni lásky svítící. Moudrost, z lásky

zrozené Světlo. Vesmír v člověku.

19. května 1842

1. Po této silně zářící řeči padl ihned Joriáš před Abedamem na kolena a chválil Ho ve velkém ohni své lásky a v plném žáru srdce Mu děkoval; a jeho láska se stávala stále mocnější a mocnější a to tak, že vypadal – ano i dle těla – tak, jako kdyby byl utvářen z kovu do běla rozžhaveného.

2. Když toto však otcové zpozorovali, velice nad tím užasli a nevěděli, co o tom soudit a zač tento zjev považovat.

3. Ježto však vznešený Abedam viděl u otců tuto všeobecnou rozpačitost, otevřel ihned ústa a řekl jim: „ Co žasnete nad velkou láskou Joriášovou?

4. Kdo miluje tak jako on, ten také zakusí, co nyní zakouší on. Stává-li se tedy láska u něho vždy mocnější a mocnější, pak rozpaluje celou jeho bytost, ježto láska je vlastní, nejopravdovější oheň. Kdo je tedy tak rozpálen, ten je také podle míry žáru své lásky prosvětlen; neboť není nikde jiného světla, než jen světlo pocházející z ohně. Proto pravá láska je pravé světlo, jelikož ona je živý oheň.

5. Pravím vám však všem: Jaká bude u něho láska ke Mně, takové bude také jeho světlo a tedy také jeho moudrost. Vy jste však vyšli všichni Mnou dobře vybaveni; každý nosí v sobě totéž, co tu je ve Mně, proto Já jsem mu dokonalým Otcem, jako Mně má být každý dokonale podobným dítětem.

6. Jelikož je tedy tomu tak, jak velkým pošetilcem je podle toho ten, kdo toto z mých úst slyší a přece ihned do sebe nevchází a nezaloží ihned ve svém srdci velký oheň lásky, aby se pak jeho celá bytost co nejrychleji rozpálila a skrz prosvětčila, aby pak mohl v sobě shledat, jak nekonečné poklady jsem vložil do něho.

7. Pohledte sem: Joriáš je rozpálen až k vnější kůži! Zří a požívá nyní již nezměrných pokladů ze Mne, ano, pokladů, které jsou navěky nepomíjející a nespotřebovatelné, ježto se množí a množí do nekonečna, jako se množí zrno pšeničné na Zemi, jenže s tím rozdílem, že požitá poklady lásky se obnovují stále znádhernější a do nekonečna rozmnoženější, zatím co pšeničné zrno země, bylo-li zaseto do země, obnoví se nejvýš stonásobně.

8. Vpravdě, vpravdě pravím vám, tuto Zemi a vše, co je na ní, v ní a nad ní a Slunce a vše, co je v něm, na něm a nad ním a všechny ty velké hvězdy se svými nesčíslnými spoustami světů a se svým světlem a se vším, co je v nich, na nich a nad nimi a co tu bylo a bude po nepředstavitelných údobích a celé nebe ve vší své nekonečnosti, všechny nesčíslné myriády andělských zástupů se vší svou nádherou, ano Mne Samého máte v sobě!

9. Jakým pošetilcem je tedy ten, kdo se zde pře o kousek země, jak se to již častěji mezi vámi dělo, když přece chová a nosí v sobě celou, vpravdě živou Zemi, která pro něho věčně nikdy nezanikne a také věčně nikdy zaniknout nemůže, nýbrž bude se jen podle jeho chuti a svobodné vůle stále zvětšovat, stále oslavovat a stále rozmnožovat a tak také vše dříve projevené.

10. Neboť kdyby tomu tak nebylo, pak by nikdo nebyl schopen ani jediné myšlenky. Vše co tu někdo může a chce myslet, ať je toho jakkoli mnoho, a jakkoli utvářeno, musí být zajisté v podstatě v něm tak, jako je již v semeni nekonečná mnohost sebe sama a se všemi totéž plodícími součástmi rostlin, bez kteréžto vlastnosti by nebylo myslitelné rozmnožování do nekonečna.

11. Jestliže vás však takto učí vaše myšlenky, co vše nekonečně násobně v sobě chováte v podstatě skrýváte a nosíte, a Já jako Tvůrce všeho toho a váš pravý Otec vám nyní také ještě totéž odhaluji a říkám a vy nepotřebujete nic jiného než jen pravou lásku, abych vás uvedl do úplného vlastnictví všech těchto nekonečných pokladů. Řekněte, jak velkým pošetilcem je tedy ten, kdo se trápí a stará kvůli pěsti plné prachu nicotné země, která tu je jen zkoušejícím klamným obrazem anebo naprostým světem zdání, zatímco on v sobě skrývá nesčíslné spousty sluncí, která jsou pravá a nepomíjející.

12. Proto pohledte na Joriáše. Ten vám nyní ukáže, co zmůže láska a k čemu všemu jedině ona vám může dopomoci.

13. Proto nebuďte budoucně již pošetilci a varujte se světa a hledejte sebe samé a Mne v sobě!

14. Jestliže jste tu vše se světlem své lásky našli, pak zajisté poznáte, jakou hodnotu má celá Země vůči nejmenšímu vnitřnímu pokladu života ze Mne.

15. Kdo se tedy rozpálí v lásce jako Joriáš, ten také nalezne, co našel nyní on!
16. Ty, Můj milovaný Joriáši, však nyní povstaň a ukaž těm ostatním nejmenší část toho, co jsi nyní v sobě ze Mne žářem své lásky našel. Amen.“

* * *

Kapitola 87.

Řeč Joriášova o Lásce.

20. května 1842

1. A ihned povstal žhoucí Joriáš a obrátil se podle vůle Abedamovy těmito slovy ke všem přítomným a věrně jim líčil nejmenší část v sobě nyní nalezeného pokladu, který je nekonečný.

Slova, která k nim promluvil, zněla takto:

2. „Otcové, bratři, děti, matky, ženy a dcery, poslyšte! Vpravdě, vpravdě, vpravdě, žádný vnější smysl naší duše není s to nikdy pochopit, co Bůh, náš svatý, přelaskavý Otec připravil těm, kteří jedině Jeho nadevšecko milují a svá srdce od Něho neodvracejí. A také jazyk žádného člověka nebude nikdy s to toto znovu vypravovat.

3. Ó, jak by také bylo toto možné tam, kde nás slova opouštějí a jistě nikdo již nenalezne v sobě slova, kterým by byl s to / a nemůže také nalézt / jasně označit věci tak netušené a ještě mnohem méně viděné! A kdyby také snad chtěl vytvořit nová slova, kdo by jim porozuměl a kdo by si pak teprve ta nekonečně mnohá slova zapamatoval?!

4. Proto zde může být k slabému porozumění sdělena jen nejmenší část malé části. Nepravím, milí otcové, bratři a děti, nadarmo „k slabému porozumění“, neboť pozemské slovo je sotva jen nejzevnější kůrou několik století starému stromu.

5. Kdo však z ní může poznat nejnvtitřnější, nejpodivuhodnější život stromu, kdo v stromu samém mocným se stavší zárodek a v něm nekonečnou mnohost toho, co je tu jistě skryto a teprve časem se objeví naším očím viditelně?!

6. A kdo by konečně teprve ze zevnějšku kůry poznal všechny ty duchovní divy, které v sobě skrývá nejmenší vlákno dřeva, jak se právě tu připravuje mnoha tisíce duchovních listoví, květ, plod se všemi je obklopujícími a je pronikajícími částmi?!

7. Jak se jimi potom v pravý čas vede všemi nesčetně mnohými kanálky k vyústění na větvích a teprve tam se konečně divuplně utváří podle určitého tvaru a podle všech nám jen možno pociťovatelných a vnímatelných vlastností?!

8. A jako však vše toto a ještě nescísně více toho nemůžeme seznat z vnější kůry stromu, oč ještě mnohem méně může někdo slovy jazyka vypravovat nejmenší částku toho, co tento nás všech přesvatý, přelaskavý Otec připravil v srdcích těch, kteří Ho nadevšecko milují!

9. Ó láska, láska, láska, ty velká svatá láska, jakou hojnost, jakou hloubku života a světla v sobě obsahuješ!

10. Bůh, Bůh Sám je nejčistší láska a tato Láska je před námi všemi, Ona je nás všech, láskynejplnější, svatý Otec, zde v našem středu, - zde – v našich srdcích!

11. Před očima těla a duše je to také skryto, ale ne tak před očima ducha, v němž sídlí láska, ano, který sám je láska z nekonečné lásky našeho svatého Otce.

12. Duchu je zrněčko písku víc než tělesnému oku tato celá Země a celá hvězdná obloha, i kdyby také mohla být zřena ve vsí své vnější nádheře tak blízko jako toto místo Země, na němž kráčíme.

13. Ó, zrněčko písku, ty velké zázračné dílo! Co jenom jsi! Jak velké a nádherné! Kdo tuší nevýslovnou velebnost toho, co tu nepovšimnuto zůstává lpět na patě jeho nohy?! Vždyť je to jen nepatrný prášek!

14. Ó, otcové! Nevěřte tomu! To není prášek! Svět to je, nezměrně velký svět! V jeho rozsáhlých prostorách zavládá světlo a život!

15. Velké řeky probíhají jeho rozsáhlými křišťálovými údolími, na jejich velmi vysokých horách hoří tisíce a tisíce Sluncí, plných nejnádhernějšího světla všech barev a nesčetných bytostí, které

v nikdy netušených přenádherných tvarech ožívují tento velký svět. Světlo a teplo je jejich potravou a jejich pohyb se podobá poutníku, jemuž je vytýčen vysoký cíl cesty.

16. Ó zméčko, zméčko, ty jediné bys mi postačilo pro celou věčnost!

17. Ó otcové, bratři a děti, nyní již nemohu víc mluvit; neboť stále větší a nádhernější se stává tento prášek!

18. Co teprve musí být celá Země a její stále nádhernější zmnohonásobnění v celku, jako ve všech jejích nespočetných částech.

19. Co potom teprve Slunce, co celé viditelné hvězdné nebe, co potom teprve nebe duchů a andělů, co oni, co my, co teprve Boží láska v nás!

20. Proto milujte, milujte, milujte Ho. Teprve v lásce se dozvíte, co je láska a jak nevýslovně dobrý je náš Otec!

21. Ó, lásko, ty svatá lásko! Ty jediná jsi vše ve všem! Ó, Otče, svatý Otče, Ty jsi tato svatá velká láska Sama!

22. Proto milujte, milujte, otcové, bratři a děti, milujte lásku; milujte nade všecko svatého Otce!

23. Neboť On jediný je láska, věčná a nekonečná! Proto také Jemu jedinému všechna naše láska navěky! Amen.

* * *

Kapitola 88.

Pán oddává Joriase s Beslou, dcerou Pariholiho.

21. května 1842

1. Když Joriáš ukončil tuto plamennou řeč, uchopil ho ihned Abedam, přitáhl úplně na Svou svatou hrud', žehnal mu a poté mu pravil:

2. „Milovaný Joriáši, tys pravdivě a dobře, ano, úplně dobře podle Mé vůle podal, co jsem od tebe žádal, protože jsi byl a dosud jsi úplně skrz naskrz žhoucí láskou ke Mně a ze Mě teprve ke všem svým otcům, bratrům, dětem, matkám, ženám a dcerám.

3. Ale duchem nejsi ještě dosti zralý, abys mohl v tomto žáru zůstat již trvale; neboť hle, tím, že nyní kráčím mezi vámi Já, jste duchem jen nouzově uzrálé plody na stromě života, proto také budete muset ještě procházet všichni silným dodatečným dozráváním, jinak by se každý brzy strávil a umiloval a pak by zemřel na věky!

4. Aby se však tento tvůj žár poněkud zmírnil, dám ti ženu, jelikož jsi ještě svobodný a je ti sotva něco málo přes sto let. Teprve na ženě se vyzkoušíš a poněnáhu upevníš pro tento žár nejmocnější lásky ke Mně; neboť pro nyníšek není tu ještě doba, v níž budou lidé moci vystupovat se Mnou také bez ženy v nejdokonalejší manželství; a je tudíž pro nyníšek každému ještě třeba vzít si ženu, aby se opět skrze ženu, skrze niž by se sám od sebe, a tedy také ode Mne odloučen, přede Mnou opět úplně sjednotil.

5. Neboť jako Eva vzešla z Adama, tak se musí žena každého muže sjednotit také úplně s ním a on sjednotit v sobě znovuspojením se ženou.

6. Stojí-li nyní takto opět přede Mnou jako jeden člověk, potom teprve se může opět sjednotit úplně se Mnou; ale dokud je ještě odloučen, není trvale schopen nejvyšší lásky ze Mne a opět ke Mně.

7. Vždyť přece již i vaše moudrost učila, že bez protikladu není žádná věc možná. Hle, toto je správné!

8. Žena však byla dána muži jako protiklad. Nesjednotí-li se tedy muž napřed se svým protikladem, pak se také nemůže v sobě samém stát protikladem vůči Mně.

9. Dokud však toto není, dotud také Mi není protikladný. Je-li však tomu tak, pak není schopen přijímat, nýbrž jako Já, je stále jen sdílejší.

10. Velký rozdíl mezi Otcem a dítětem spočívá v tom, že Otec rozděluje, děti však přijímají a zajedno s Otcem jsou právě tím, že Mu jsou protikladem.

11. Kdyby však děti nechtěly nic přijmout, nýbrž stavěly by se s Otcem jen do jedné linie, aby jako On rozdělily, řekni Mi, kdo tu potom bude tvořit přijímající protiklad.

12. Chybí-li však ten, co se potom časem z dětí stane? Pravím tobě, rozdaly by se do poslední kapky svého jsoucna a Otec by pak musel Svě sdělování navždy zrušit, a tím v Sobě Samém vytvořit protiklad, aby zůstal tím, čím v Sobě byl od věčnosti; Sám sobě úplně postačující, věčný, mocný Bůh.

13. Ty však stojíš nyní se Mnou na jedné a téže linii a nejsi Mi ještě protikladem, proto je ti třeba ženy, abys Mi byl dokonalým protikladem a také Já tobě dokonale Otcem.

14. Ty se Mě nyní ve svém srdci tážeš: ‚Kde tedy je ona žena, kterou si mám vzít?‘

15. Pohleď sem, tu je již! Její jméno je Besela a chudý Pariholi je jejím otcem. Hle, tu jsem ti určil za ženu!

16. A ty, Beselo, přístup blíží sem ke Mně a neboj se muže, kterého ti nyní dávám; neboť on tě bude na rukou nosit, tvým věčně trvalým přibytkem ti bude jeho srdce, a jako budeš jedno s ním, tak také budeš jedno se Mnou v něm a skrze něho!. Amen.“

17. Při těchto slovech se shýbl Abedam k Besele a vzal ji za levou ruku, přitiskl na Svou hrud', požehnal jí a řekl jí:

18. Nuže, překrásná Beselo jak duchem, tak i tělem, odhal se před tím, kterému od nyníška náležíš, aby viděl jakou ženu jsem mu přisoudil za jeho mocnou lásku ke Mně!“

19. A ihned odstrčila sotva něco přes třicet let stará Besela svůj poněkud tmavoplavý vlas stranou a oči Joriášovy spatřily něco tak krásného, že zvolal:

20. „Ó, Země, ó, vy všechna nebe, jak chudá jste nyní přede mnou; neboť nádhernějšího mimo Boha po druhé nepojmete!

21. Ó, ubohé Slunce, jak se ti bude z rána dařit anebo tehdy, když se před tebou odhalí toto Slunce?!

22. Ne, ne, milý, svatý Otče, tohoto daru přece jen nejsem hoden!

23. Vznešený Abedam mu však na to odpověděl: „Považuji-li Já tebe za hodna, pak jím také jsi; proto přijmi tento dar z Mé ruky a jdi s ním k Adamovi a Evě, a dej se požehnat také od nich a pak také od svého otce Jareda, jako i od otce Besely, a přijď potom opět ke Mně, abych tě vysvětil v duchu na proroka hvězd všech nebes. Amen.“

* * *

Kapitola 89.

Pravidla Páně o chování novomanželů. O správném svobodném plnění svaté Boží vůle.

23. května 1842

1. Když se však toto vše stalo a otcové s matkami požehnali nové manželské dvojici, přišel Joriáš se svou překrásnou mladou ženou opět k Abedamovi, jak mu předtím přikázal.

2. Když byl nyní opět před vznešeným Abedamem, vložil ihned tento Svatý Svě ruce nejprve na Joriáše, potom však také na Beselu, dotkl se hlavy a srdce, to je levé strany prsou a pravil při tom tato slova:

3. Přijměte Mé požehnání pro věčný život! Zplodte ze sebe pravé živé plody čisté lásky. Daleko budiž vašemu tělu němé ukájení toho, na čem lpí tělo, a tedy také hřích, - tak budete kráčet vždy pravdivě a věrně přede Mnou. Kdo však činí dobře svému tělu, nad náležitou míru je živí a potom je hledí všelikou chlípností potěšovat, ten živí svůj vlastní hřích a chlípností těla poskytuje věčné smrti všechnu vládu nad sebou.

4. Proto krotte vždy své chtíče, není-li na čase, abyste zplodili živý plod. Je-li tu však čas, potom Mne však volejte, abych vás držel, přinášíte-li hřichu obět' a abyste proto nepadli, nýbrž zůstali v Mé milosti.

5. Neboť kdo zde padá, ten těžko vstává a při každém pádu je duch obklopan novým smrtelným vězením.

6. Kdyby chtěl potom povstat z vězení těla, jímž je starý hřích a stará smrt ducha, jak se mu potom bude dařit, bude-li muset místo jedné kůry prorážet několik set kůr, jelikož se vždy jedna za druhou stává tvrdošijnější!

7. Proto se starejte jen o to, co je ducha; tělo však odevzdejte Mně a čiňte v něm Mou vůli, aby se zeslabovalo, takže budete v duchu vždy v té míře růst a přibývat, v jaké míře bude ubývat vaší smrti, která je hřích, neboli tělo.

8. Proto pravím vám ještě jednou: Neživte, neposilujte a nepotěšujte své tělo; neboť tím živíte, sílíte a potěšujete svou vlastní smrt, která nyní obklopuje ducha jako poslední žalář před jeho znovuzrozením, aneb povstáním k nejúplnějšimu životu ze Mne a ve Mně.

9. Ty, Můj milovaný Joriáši, jsi viděl velikost a vznešenost toho, co je tu dítě Mé lásky! Ty jsi pocítil hojnost žáru Mé otcovské lásky. Zůstávej tedy věrný Mé vůli; zůstaň věrný Mně, svému Bohu; ano, zůstávej věrný Mně, svému přelaskavému svatému Otcí.

10. Kdykoli tělo bude klást na tvé srdce nenáležitý požadavek, vzhlédni vždy na hvězdy na nebi a Já budu z hvězd k tobě mluvit a řeknu ti, co máš činit.

11. Kdyby ses však chtěl odchýlit od této Mé cesty, kterou jsem ti nyní vytýčil, potom se také nebe zahalí před tvýma očima do hustých mraků a neuzříš nadále mluvící hvězdy po tak dlouho, dokud se pln lítosti na tuto Mou cestu nevrátíš.

12. Zůstaneš-li však upřímně věren Mé vůli, pak začneš brzy její velkou moc v sobě postřehovat, neboť právě tím, že následuješ Mou vůli a přijímáš ji v sobě, činíš ji vůlí svou.

13. Stane-li se však Má všemohoucí vůle tvým řádem jako je věčně řádem Mým, řekni Mi, která moc smrti bude tě potom s to ještě přemoci?!

14. Proto ti dávám toto přikázání, jako všem, aby si jeho následováním osvojil každý moc Mé vůle, kterou byly všechny věci učiněny a před níž se všechny věci chvějí.

15. Dokud si však někdo neosvojil Mou vůli, dotud také zůstává zajatcem smrti a sluhou hříchu, jímž je stará smrt.

16. Kdo si však osvojil Mou vůli, ten se stal dokonalým jako jsem Já, jeho Otec a bude konat díla života, jaká konám Já.

17. Kdo se však takto stal vlastníkem Mé vůle, ten také obdržel opravdové dětství.

18. Kdo však je ten, jemuž se Má vůle stává úplně vlastní? Pravím tobě a vám všem: Je to ten, kdo Mne miluje!

19. Kdo však Mne miluje? Ten, kdo koná Mou vůli. Kdo však jedná podle Mé vůle, ten si Mou vůli osvojil.

20. Je pak pravé dětství to, že každý je ve vůli Mé a Má vůle v něm; a to je ten pravý živý plod čisté lásky a věčný život.

21. Tento plod máš Mi především zplodit se svou ženou. Zplodíš-li tento plod, potom také zplodíš děti, které vzejdou z vůle Mé a stanou se dokonalé, jako ten, který je zplodil.

22. A to je Mé požehnání, aby se tedy Má vůle stala tvou a ty žil z ní a v ní věčně! Amen.

23. Nyní jdi k Mému milému Jaredovi a Garbiel s Besedielem ať se nyní odeberou sem, na toto místo. Amen.“

* * *

Kapitola 90.

Pokoření ctižádostivého Garbiela. Noční odpočinek s Pánem pod širým nebem.

24. května 1842

1. Jakmile se Garbiel a Besediel od Joriáše dozvěděli, že je vznešený Abedam povolal, odebrali se ihned naplnění odvahou a vytrvalostí k vznešenému Abedamovi.

2. Když však ovšem již po několika málo krocích přišli k Němu, předstoupil ihned Garbiel a pravil (ovšem mimořádně silně dopředu nakloněn, jako kdyby mu seděla na krku jako cent těžká pokora) vznešenému Abedamovi:

3. „Milý svatý Otče! Mám začít já, anebo napřed Besediel se sdělením svého vidění?

4. Co se Mne týče, byl bych pro to, aby své vidění vyprávěl napřed Besediel a potom teprve zcela naposled já.“

5. Toto však řekl proto, že nebyl povolán jako prvý a že u povoláných pozoroval stupňování; tak se domníval, že sdělí-li své vidění úplně naposled, bude nicméně stát nahoře a bude povznesen nad všechny.

6. Vznešený Abedan řekl však na tento prostořeký návrh Garbielovi: „Gabrieli, hle, z Mé strany nejsem nikterak proti tomu, nýbrž spíš jsem pro to, abyste nesdělovali svá vidění ani ty, ani Besediel, protože nemají hodnotu všeobecnou, nýbrž mají zatím jen hodnotu vztahující se jedině na vás, a o jejím skutečném použití vám dám úplné poučení teprve zítra.

7. To by tedy byla jedna stránka, pro niž jsem se Své strany nezměnitelný; pak jsem však opět z jiné, avšak nicméně opět z Mé strany pro to, volám-li někoho, aby vyčkal, čeho budu od něho žádat, a potom teprve mluvil, budu-li to od něho žádat, ale ne aby Mi s prostořekostí jaksi naznačoval, co mám činit.

8. Hle, pro takové po přednosti žíznící laskavosti ze Své strany zase nikterak nejsem, ale tím spíš opět ze Své jiné strany jsem pro to, aby se někdo tak pokořoval, že chce být raději poslední než prvý, raději sluhou než pánem, raději nejmenším než největším, raději zneuznáván než příliš vysoko hodnocen a raději být posledním sluhou než prvním velitelem. Hle, pro to jsem ze Své strany opět velice!

9. A ještě jsem z jiné strany opět pro to, aby byl druh druhu ve vší opravdové lásce bratrem. Neboť dokud to tak není, nemohu mu ani Já ze Své strany být Otcem. Jsem-li však Já jedině pravým Otcem, pak jako nejvyšší moudrost ze Své strany, věru, opět nenahlížím, že by Mé děti měly dělat mezi sebou rozdíly.

10. Či snad má čistá láska rozdíly, je-li ze Mne?

11. Ano, je ovšem rozdíl mezi láskou a láskou, jak je mocnější a mocnější; ale tyto rozdíly jsou takové povahy, že si podle nich bratr bratra váží, a čím více má některý lásky, tím je také pokornější a tím spíš chce být také všem sluhou.

12. Hle, byl bych tedy ze Své strany pro tebe také toho mínění, že by ses měl pokořit, svůj omyl uznat, v sobě ho litovat a své srdce napřed naplnit opravdovou láskou ke Mně, k Otcí, a tak i ke všem bratrům, otcům, dětem a ženám; neboť jinak ze Své strany mnoho věčného života neobdržíš!

13. Také Ty, Besedieli, můžeš podobně učinit. Ty, Můj milý Seheli, ukaž jim však správnou cestu. Amen.

14. Zítra však dám každému poučení, toto ať tedy také oni dva ode Mne očekávají. Amen.“

15. Po těchto slovech se však vznešený Abedam obrátil k Adamovi a řekl mu:

16. „Adame, hle, tak bychom náležitě ukončili sobotu; neboť nadešla půlnoc. Řekni tedy všem, že je jim nyní velmi třeba odpočinku, že by měli jít spát, aby se mohli zítra posílení opět probudit.

17. A Adam splnil ihned vůli Páně a oznámil všem skrze děti Setovy odpočinek.

18. Když se to stalo, tu nastal ihned všeobecný chvalozpěv mnoha tisíců; po jeho ukončení požehnal pak Abedam všem k odpočinku a řekl Adamovi:

19. „Protože se nyní všichni odebrali k odpočinku, nebudeme ani my činit výjimku, nýbrž učiníme, co činí všichni ostatní.“

20. Adam se však otázal Pána: „Kdepak chceš, abychom s Tebou odpočívali? Zde, anebo se máme odebrat do mé chaty?“

21. Abedam však poté pravil Adamovi: „Adame, hle, Já jsem strávil již velmi mnohé věčnosti pod Svými širými nebi, strávíme tedy také dnes noc zde, pod širým nebem, neboť obloha se vyjasnila a nečeká nás již žádná bouře. Proto zůstaneme, kde jsme a jak jsme, a tak se tedy odebereme všichni k odpočinku. Amen.“

22. A takto se skončila požehnaná sobota a nade všemi svatými výšinami dětí Božích se rozléval svatý klid.“

* * *

**Zdánlivé ranní Slunce, Adamův hněv, kletba.
Božská trpělivost a klid.**

28. května 1842

1. Dobrou hodinu před východem Slunce nebyl však ještě nikdo na nohou mimo starého otce Adama.

2. Ano, Adam by byl rád dokonce tu a tam někoho vyplísnil, kdyby se odvážil a kdyby již našel někoho bdělého, za to, proč tentokrát právě při této vzácné příležitosti mohl někdo tak zaspát, že neuzřel již ani jedinou hvězdu, když se probudil.

3. Ale když viděl mezi druhým Abedamem a Henochem dokonce vznešeného Abedama také ještě odpočívat na zemi, neodvažoval se nic říci a ve vší trpělivosti a shovívavosti to vzdal.

4. Avšak hned na to zazněly se všech stran ranní písně a bylo slyšet velké velebení a chválení; ale na vlastní výšině nebylo ještě nic slyšet.

5. To bylo již opět novým kamenem úrazu pro Adama. Byl by se rád nad vlažností vyvolených dokonce velmi prudce rozhněval, kdyby mu byl dán pro to od vznešeného Abedama i jen nejslabší pokyn.

6. Leč Abedam odpočíval stále ještě mezi předem zmíněnými miláčky a neměl se ještě nikterak k tomu, že by chtěl hned tak brzy vstávat.

7. Adam se sice silně škrábal za ušima, nicméně však mlčel.

8. U sebe si ovšem řekl: „Pro nás, vyvolené, je to hotová hanba, že nás všechny okolo ležící děti ve všem předstihují a dobrým příkladem předcházejí, jelikož by toto přece bylo jen na nás, abychom to činili. Ale co se zde dá dělat! On sám ještě odpočívá!

9. Jen aby se aspoň milé Slunce nevyonořilo snad dřív, než se dostaneme k rannímu zpěvu!

10. Jindy jsme již dávno před východem Slunce posnídali; dnes však hrozí, že nás slunce zastihne ještě ležící anebo aspoň na zemi odpočívající.

11. Ale co tu činit? Probudit Ho přece nemohu.

12. Vždyť všechno naše ranní oslavování platilo přece vždy jen Jemu.

13. On však ještě odpočívá a bylo by přece velmi nevhodné nyní něco podnikat a rušit Ho v klidu.

14. Ale je to jen velmi přece mrzuté, že mimo mne a mou Evu se ještě nikdo nechce zvednout ze země!

15. Kdyby jen slunce ještě posečkalo, bylo by to již snesitelné; ale jestli nás takto zastihne, co si o nás všechny ostatní děti pomyslí?!

16. Ne, takový pohled by byl pro mne něčím hrozným, proto meškej, meškej, pilné slunce!“

17. Když však Adam ještě nějakou chvíli takto přemítal, hle, tu pojednou zpod obzoru vyskočilo Slunce.

18. Nyní došla Adamovi trpělivost, takže udeřil vedle něho ležícího Seta a ten ihned poněkud vyděšen vyskočil a v tichosti se také nato otázel Adama:

19. „Milý otče, chybí ti něco? Je -li tomu tak, pak mi přikaž, abych učinil ihned podle vůle tvé a podle tvé potreby!“

20. Adam však ukázal ihned Setovi prstem na slunce: „Pohleď a pozoruj slunce, jak již stojí vysoko a poslyš, jak ze všech stran již zaznívají ranní písně a sluneční pozdrav.“

21. Nás však ještě víc nežli polovina spí. Pro nás, kteří jsme k tomu ještě vyvoleni, je to však neslýchaná hanba!

22. Ne, ne, nevím si tu vůbec rady, ani pomoci!“

23. Tu vzhledl Set ke slunci, nyní již dosti vysoko stojícímu, a velmi brzy zpozoroval, že předně má jen velmi mdlý lesk a za druhé, že místo krásného kruhového kotouče má tvar jen beztvareho chuchvalce.

24. Následkem toho poněkud podezřelého zjevu pravil Set ihned Adamovi:

25. „Poslyš, milý otče, nemýlím-li se, není nyní zrovna příliš daleko východ pravého Slunce!“

26. Co se však týká tohoto strašidelného slunce, pohleď jen přesněji a velmi brzy se přesvědčíš, o jakou dobu jde u tohoto slunce a jak je to s ranním, poněkud trapně znějícím zpěvem!“

27. Tu teprve začal Adam poněkud přesněji pozorovat ono slunce a tu také velmi brzy uslyšel tuto krátkou zpěvní strofu:

29. Veleben budiž, velký Bože,
tam dole v nížině;
chválíme tě, velký Lamechu,
a úskoky tvé moudrosti!

30. Ty jsi nám probudil
pravé Slunce silou svou.
a tvá a její jsou tedy
všechna tato velká díla.

31. Ó, Lamechu, velký Bože, ty naplňuješ
nyní všechna nebesa,
neboť přivedl jsi nyní starého,
slabého boha k pádu!

32. Nyní znaven a zemdlen
na zemi spí, jak ti Jeho,
a jak oni nechává se klidně
tvým sluncem ozařovat!“

33. Při těchto slovech se ulekl Adam tak prudce, že vykřikl: „Pro Boha všemohoucího, co je to za prokletý den, za prokleté slunce a co za prokletý zpěv?!

34. Při těchto slovech Adamových se zvedl vznešený Abedam poněkud ze země a otázal Se Adama: „Adame, co ti chybí, že kleješ?“

35. Adam však odvětil zcela se chvěje: „Ó, Abedame! Pohleď na tento falešný den, jak je dílem satanovým!“

36. Abedam mu však na to odpověděl: „Adame, proč jsi jej nyní odsoudil? Hle, proto nebude posledním na Zemi; tento den se bude na Zemi množit jako plevel a tento plevel nebude možné vyplenit až do konce všech časů!“

37. Adam však vykřikl: „Ó svatý Otče, znič jej tedy na věky!“

38. Abedam mu však na to odpověděl: „Hle, také původce tohoto dne je jako ty svobodný a žije ze Mne! Proto mu ponechme jeho čas; ať si jej prodlouží, na jak dlouho chce.

39. Avšak potom přijde na něho Má věčnost, pak již jeho velká pošetilost vyjde na světlo pravého dne.

40. Proto buď klidný až do doby, kdy Já vás probudím z rána toho pravého slunečního dne!

41. A proto nyní také lehni opět na zem. Až já vstanu, pak vstaňte také všichni, neboť Já vstanu v pravý Sluneční den a Svým Duchem vás probudím.

42. Do té doby ponechme jen hrát satana z pravé bahenní nížiny Lamechovy. Amen. „

43. Tato slova uklidnila Adama; Abedam se však položil ihned opět na zem a Adam, Set a Eva následovali Jeho příkladu a nedbali již slunce Lamecha z nížiny.

* * *

Kapitola 92.

Ranní bouře na výšině. Ranní požehnání Páně.

1. června 1842

1. Asi půl hodiny odpočívali ještě otcové a Adam zavíral oči, jak pevně jen mohl, aby nepřijal již do sebe ani jediný paprsek falešného dne.

2. Když tato půlhodina uplynula, tu se pojednou zvedla neobyčejně prudká bouře. Smršť vyvracela z kořene nejobtjemnější a nejsilnější stromy. Vzduchem šlehalo tisíce a tisíce blesků a na

sousedních pohorích nejmocnější ohnivé sloupy uvolňovaly velké skalní kusy od jejich základů a rozmetávaly je vzduchem jako lehké plevy.

3. Stálý rachot blesků naháněl Adamovi nesmírný strach, a proto u sebe si v tichu nejvýš poděšen pomyslel: „Můj Bože a můj Pane a můj milovaný Otče! Kdyby se snad Tvému velkému nepříteli, Leviathanu, tomuto mocnému hadu vši záhuby přece jen podařilo tebe přelstít a na trůn Tvé věčné svatosti se vyšvihnout, zatímco nyní žehnaje dlíš zde mezi námi, co si tu počneme?!

4. Co se stane z Tvých svatých zaslíbení?

5. Zbaví-li Tě, ó svatý Otče, satan moci, co se potom z nás stane?

6. Toto zuření živlů proti nám je jistě znamením, že se satanovi podařila jeho převeliká zloba!

7. Ó, Otče, Otče! Co se potom z nás stane?!

8. Hle, v takových to myšlenkách byl Adam pohřben a ježto jsem Se dosud nepohnul, zdálo se mu také nyní zcela pravděpodobné, že jsem Se stal i s ním a se všemi dětmi zajatcem satanovým, proto konečně otevřel opět oči a s hroznou úzkostí pohlížel na Mne, zda tu ještě jsem a zda tu jsou ještě všechny děti bez porušení.

9. Když však takto otevřel oči, tu se ihned ještě prudčeji ulekl pustošícího výjevu ohně a bouře; neboť se mu zdálo, jako by viděl létat vzduchem zbořenou hořící hory a tu a tam řídit se dolů ještě nějaký hořící kus za velkého rachotu.

10. Následkem tohoto výjevu vykřikl přehlasitě Mne volaje: „Abedame, Abedame, svatý Otče, máš-li ještě nějakou moc, povstaň proti tomuto Svému a našemu nejhoršímu nepříteli a přinut ho ke klidu a k poznání jeho slabosti před Tebou, jinak všichni zahyneme!

11. Při tomto křiku Adamově vzchopily se také všechny děti a z hrozného výjevu a z trapných slov Adamových zmocnila se všech převeliká bázeň a úzkost až na Henocha, Jareda, Lamecha a jeho ženu Ghemelu, Horeda a Naemu, Uraniona, Garbiela a jeho ženu Aoru a dceru Puristu, Lamela, Pariholiho a jeho rodinu, Sehela a Joriáše a jeho ženu Beselu a protože byli Adamem jaksí nakaženi a jeho myšlenkami také zaujati, projevíli se ve své úzkosti podobně jako Adam rovněž týmiž slovy.

12. Když však Hored uslyšel ze všech stran tyto projevy, tu se rozčlilil, vyskočil ze země a pravil hlasitě všem, kdo byli zachvázeni bázni Adamovou:

13. „Otcové, bratři, matky a sestry! Jaká pošetilá bázeň drží v zajetí vaše srdce a jaká ještě pošetilejší, ano jaká v pravdě rouhavá slova vycházejí z vašeho jazyka!?

14. Ještě nikdy nikdo z vás nebyl tak velice v nebezpečí, že bude pohlcen satanem, jako já!

15. Kdo mne však tak přemocně vytrhl rychle z tlamy netvora?

16. Zda to nebyl Ten, který nyní ještě tak nejvýš láskyplně a žehnaje mezi námi viditelně dlí?! Zda nebyl to On, všemohoucí velký Bůh, který nám všem nyní ve Své neskonalé lásce přinesl a podal opravdové dětství, jak to mohl také jistě každý úplně poznat za zázračných vidění poslů?!

17. Dal by Se všemohoucí, věčný, nekonečný, svatý Bůh nějakým bídým stvořením přemoci a nakonec zahubit a zničit?!

18. Ó, Země, kde máš ještě kout, kde by mohlo vzklíčit něco nesmyslnějšího, než jsou tyto myšlenky?!

19. Poslyšte, já jsem jen slabý člověk jako vy; protože jsem však obdržel jako vy od Něho Samého mocné požehnání, dosvědčuji a pravím:

20. „Vpravdě, vpravdě, On je mi svědkem: S touto Jeho silou požehnání ve mně, která v přirovnání k Jeho nejslabšímu dechu je tolik jako nic, pustím se – poslyšte, já sám!, - v boj se stokrát stotisíci takovými bouři činícími satany a i kdyby byl každý o tolik mocnější, o kolik mnou vyslovené číslo přesahuje jednotku!

21. Jestliže se však již já, jediný hříšník mezi vámi, tohoto odvažuji a jsem to s to zcela dobře, řekněte mi sami: „Co je to tedy potom, co naplňuje vaše srdce tak nejnesmyslnější bázni? Ó, jak slabého jste srdce!

22. Abyste však viděli, jak strašně marnivá a pošetilá je vaše bázeň, prikazuji tomuto strašnému nepříteli, aby ustoupil a zalezl do nějakého bahniště nížiny!

23. Hledte, již vane všude žehnající klid! Kam se poděly blesky, kam létající hory, kam větrné a ohnivé víry, kam ona černá mračna?

24. Ale pohleďte tamto, jak nádherně se právě Slunce již přibližuje k nejjasnějšímu východu!“

25. Při těchto slovech povstal také Abedam; a Hored padl z převeliké lásky ihned k jeho nohám a děkoval Mu za tak mocné požehnání.

26. Všichni otcové pohlíželi však upřeně jako zkamenělí hned na Horeda a hned opět na Abedama, a nikdo si zde nevěděl rady ani pomoci.

27. Abedam pochválil však Horeda a poté všem pravil: „Pokoj vám a Má láska budiž Mým požehnáním ve vás a nad vámi!

28. Povznete se všichni v lásce ke Mně a ty, Sete, jdi a postarej se o hojnou snídani; vy všichni však zatím uvažujte, Kdo je skrze Mne mezi vámi a zbavte se vši pošetilé bázně! Po jídle vám teprve ukáži, jak malicherná byla vaše bázeň. Amen.“

* * *

Kapitola 93.

Starost Setova o nasycení všech přítomných. Řeč Abedamova o účinné lásce k bližnímu. Zaslíbení zčlověčtění Pána v pokolení Setově.

2. června 1842

1. Set pak svolal ihned své a odebral se s nimi do svého příbytku a naplnil tu pět košů nejlepšími plody a přidal k tomu náležité množství chleba a náležité množství medu a taktéž mléka.

2. A když byl nyní se svými nosiči náležitě opatřen pokrmem a nápojem, děkoval Mi za milost, že byl uznán hodným, aby tím směl všem na výšině posloužit a přikázal pak také jedné části své čeledi, aby se pečlivě u všeho přítomného lidu podívala a zjistila, zda mají co jíst a pít. Kdokoli by přišel, ať se mu podá ihned pokrm a nápoj.

3. Po tomto milém příkazu dal pak ihned zvednout koše naplněné pokrmy a dal je donést na výšinu, též on sám si nesl nádobu plnou nejčistšího medu.

4. Sotva však popošel několik kroků, tu mu šel již vstříc vznešený Abedam a poté pravil Setovi láskou a nejvyšší úctou a pohnutím téměř se hroucícímu:

5. „Sete, velký miláčku Mého otcovského srdce, budiž Mnou požehnán a tvůj celý dům, protože jsi byl pamětlivý tak mnoha hladových a žíznivých ze všech národů.

6. Věru pravím tobě, to nejvyšší, co může někdo učinit, je, že se postará o chudého bratra a chudou sestru a podporuje stáří a ujímá se nejvyšší láskyplně dětí.

7. Kdo toto koná z čisté lásky ke Mně a z této lásky jako ty k bratrům a sestrám, tomu vpravdě, pravím tobě, Můj nejmilejší bratře Sete, budou všechny hříchy odpuštěny, i kdyby jich měl tolik, kolik je písku v moři a trávy na Zemi.

8. V tom okamžiku, kdyby někdo chtěl takto učinit a otevřít své srdce bratrům a sestrám, budu u něho a dám mu věčný život, a vše, co je Mé. Bude to také právě sloužit jemu tak, jako to slouží Mně.

9. Sete, Můj bratře, nyní dávám tobě věčný život, neboť nyní jsi vykonal největší skutek, protože jsi vykonal víc, než jsem ti přikázal. Ano, pravím tobě, to je největší a nejdokonalejší skutek, jaký kdy byl dosud na této výšině vykonán!

10. Kdo koná to, co Já mu ukládám, ten je věrný sluha. kdo je svým srdcem stále obrácen ke Mně, ten je Mi pravým dítětem, pravým synem a dcerou. Kdo jedná z ducha a svět si oškliví a všechny smysly má stále obráceny ke Mně, ten je andělem a je Mi bratrem v duchu vši pravdy jako tvůj Sehel

11. Kdo však činí jako ty jsi nyní učinil, vpravdě, vpravdě, ten je více než všichni, neboť jsi Mi bratrem v lásce, a to je to nejvyšší.

12. Proto budiž Mi, Můj nejmilejší bratře Sete, nyní také požehnán nade všechny i tvé celé pokolení!

13. A toto místo zůstávej až do konce a nebuď nikdy znesvěceno nohama nehodného národa.

14. A místo, kam se postavíš, bude překypovat nadbytkem požehnání, tvůj dech stane se manou nebeskou a každé z tvých slov nejsladším medem věčného života.

15. Na tomto místě bude Lamechova žena požehnána jednou zachráncem, který zachová tvé pokolení až do konce časů..

16. Ano, pravím tobě, nejmilejší bratře, líbíš se Mi tak, že Já Svě velké zaslíbení jistě dodržím a vezmu z tebe a z tvého pokolení tělo a krev a tím se stanu tobě rovným člověkem, ač všemohoucím člověkem! Nemůžeš-li však ještě nést božsky nejúplnější všemohoucnost, moc lásky však budeš mít vždy se Mnou, vždy ve Mně a vždy ze Mne jako pravý bratr v úplně stejných dílech!

17. Můj milý bratře, pojď sem na Má prsa, a dej se uchopit vší mocí a silou Mého života!

18. Jak dlouho jsem již toužil po bratru, leč nikdo se Mně nechtěl stát bratrem v Mé lásce dobrovolně ze sebe.

19. Ty ses Mi však nyní stal tím, po čem Mé srdce tak mnoho věčností marně toužilo.

20. Proto nech Mne se radovat na Tvých prsou, neboť nyní již nejsem v daleké nekonečnosti Sám! Nadarmo jsem nenaplnil kvůli jednomu bratru nekonečný prostor nesčíslnými bytostmi všeho druhu, nadarmo jsem nevyvolal ze sebe nesčíslné duchovní zástupy!

21. Neboť v tobě, Můj milovaný Sete, jsem nyní našel bratra! Ano, tys Mi nyní vrátil bratra, který Mnou opovrhuje, kdysi se Mi jako Duch všech duchů ztratil!

22. Země, jak bohatá jsi nyní, ježto jsi Mi dala bratra! Proto se také ode Mne dozvíš, co se věčně nikdy celá nekonečnost nedozví!

23. Tvé děti přijmu za děti Svě, a tvoji otcové se Mi stanou bratry!

24. Teď, nejmilejší bratře, nech nás odejít na výšinu a tam s našimi dětmi posnítat, a Já budu všem hlasitě zvěstovat, že jsem našel pravého bratra, a nebe a země propuknou v hlasitý jásot, protože jsem našel prvního bratra! Amen.

25. Ó, tys Můj nejmilejší bratr!

* * *

Kapitola 94.

Pokorný dík Setův. Set jako „Bratr“ Páně.

3. června 1842

1. Když Set uslyšel tuto velkou vlídnost od Abedama, nemohl jít dál, nýbrž padl před Ním na kolena a pravil:

2. „Ó, nade všecko dobrý, svatý, nejvyšší láskyplný Otče! Já, slabý člověk, nejsem hoden, abys vstoupil do mé chaty, a jsem nehoden, že nyní na mne jen pohlížíš.

3. A Ty mne, ubohého hříšníka, činíš před Sebou bratrem, bratrem Svě lásky!

4. Ó, dobrý, přelaskavý svatý Otče, vezmi tuto myšlenku z mých prsou, neboť je příliš vznešená, příliš svatá, až příliš nekonečně veliká. Nemohu na to pomyslet, aniž bych se skrz naskrz nehroutil.

5. Já Tobě bratrem! Ó velký, svatý Bože, Otče a Stvořiteli po všechny věčnosti a jediný naplňovateli nekonečnosti!

6. Já, roztoč lezoucí po písku Země, Tobě bratrem v lásce? Ne, ne, je nemožné, abych si něco takového mohl myslet!

7. Otče, milý svatý Otče, vezmi bratra zpět a nech mne být jedním z nejnepatrnějších z těch, kteří se tu smějí nazývat Tvými dětmi.

8. Ó, milý svatý Otče, hle, já se dosud na celém svém těle chvěji!

9. Tatro slabost mi přichází z velikosti myšlenky, že jsi mne nazval bratrem Svě lásky.

10. Proto sejmi co nejmilostivěji toto převeliké a přesvaté břímě, jehož věčně nikdy nebudu hoden, ze mne, abych mohl opět volně kráčet před tebou, před Adamem a Evou, před svými bratry a sestrami a přede všemi svými dětmi, které jsi chtěl nyní svým nekonečným slitováním a láskou tak přemilostivě přijmout za Svě děti.

11. Ó, milý svatý Otče, vyslyš, vyslyš co nejmilostivěji tuto mou úzkostlivou prosbu, avšak nyní, jako vždy, staň se jen Tvá svatá vůle. Amen.“

12. Vznešený Abedam se pak ihned shýbl k Setovi, velmi hbitě ho pozdvihl ze země, přitiskl na Svá svatá prsa, políbil na čelo a řekl mu pak nejvýš láskyplně:

13. „Sete, Můj nejmilejší bratře, hle, nyní teprve jsi úplně Mým bratrem, jelikož jsi Mi ho opět nyní navrátil.

14. Hle, předtím jsem v tobě sice našel milého bratra pro velkou, nejvyšší nezištnou lásku tvého srdce, kterou jsi osvědčil ze Mne k svým bratrům a sestrám a k svým dětem a jejich dětem tím, že jsi otevřel všechny komory, v nichž jsi svou pílí naskládal náležité množství chleba a držitelných plodů, a že jsi neuzavřel vstup do své komory na mléko a med, nýbrž pozval jsi tam všechny potřebné, aby se mohli nasytit.

15. Teď však, ježto se tvá láska spojila také s co možno největší pokorou, jsi ve vší pravdě a skutečnosti úplně pravým milým bratrem Mé lásky.

16. Abys však viděl, jak něco takového je zcela dobře možné, tedy poslyš. Já tě osvítím:

17. Hle, láska je Má nejvlastnější, nejvnitřnější prazákladní podstata. Z této podstaty vychází teprve vlastní Božství, neboli po všechnu nekonečnost věčně působící síla, která je Mým nekonečným duchem vší svatosti.

18. Touto prazákladní podstatou jsem však Já Sám, tak jak teď stojím před tebou a tu z těchto prsou je celá nekonečnost naplněna Mým Duchem, který je Mé nejmocnější rámě a působí vždy do nekonečna tak, jak to v těchto svých prsou chci.

19. Hle, podle toho jsem také všude tímto Svým mocným Duchem úplně přítomen a mohu tvořit, stvořit a pořádat.

20. Neboť Mé myšlenky naplňují stále nekonečný prostor, který je tu věčně ze Mne, ale zjevnými se stanou teprve tam a tehdy, kde a kdy Já je Svou vůlí uchopím a pak pevně podržím.

21. Nuže, hle, právě z této prazákladní podstaty jsem utvořil také tebe, druhou sebe sama vědomou svobodně činnou láskou ze sebe, nejen pouhou myšlenkou, nýbrž svobodnou láskou ze sebe.

22. Je-li tedy nyní se Mnou jednou a touž láskou, jak bys tedy neměl být mým bratrem, je-li tvá láska stejná jako Má?!

23. Proto buď tedy beze strachu a buď Mi vždy pravým bratrem a Já ti říkám, že také ty budeš svobodně působit v duchu, jako působím svobodně Já, naplňuje nekonečnost.

24. Hodíš-li však kámen, tu zajisté již vidíš, že rámě tvé tělesné síly je delší než samo tělesné rámě. Oč delší bude teprve rámě tvého ducha?!

25. Proto, jsi-li Mi pravým bratrem v lásce, jsi Mi jím také v Duchu síly! Budoucnost, milý bratře v lásce, Sete, ti však teprve ukáže, že Má láska v tobě je velmi dobře hodna toho, abys Mi byl bratrem, neboť Já Sám jsem tato svobodná láska v tobě.

26. Proto následuj Mne jen zmužile jako bratr na výšinu, neboť pravím tobě, že nyní jsi Mým pravým bratrem a zůstaneš jím na věky! Amen.“

* * *

Kapitola 95.

Východ Slunce na návrší. Adamova pošetilá žádost pozdravit Slunce. Pokárání Páně.

4. června 1842

1. Po této velmi utěšující řeči Abedamově byl Set náramně posílen a děkoval z každého vlákna svého života Abedamovi za tuto nevýslovnou milost.

2. V tomto chvalitebném pocitu díky vystoupil po boku Abedamově na návrší.

3. Když však dorazili na návrší, tu vysílalo také již vycházející Slunce své paprsky hlavám hor a tedy také naší posvátné výšině.

4. Adam byl pak ihned pohotově a tázal se ihned vznešeného Abedama: „Svatý Otče, hle, nezazpíváme jinak obvyklý sluneční pozdrav, který mne již dlouho za každého jitra tak vysoce povznášel a občerstvoval?“

5. Abedam se však poté otázal ihned Adama: „Adame, copak ty Mne ještě neznáš?! Řekni Mi, koho chceš vlastně svým slunečním pozdravem uctívat?!”

6. Mne jistě ne, neboť máš-li to v úmyslu, nač tu ten pošetilý sluneční pozdrav, kráčím-li dosud viditelně mezi vámi a od nikoho nežádám, aby Mi vřestil nějaký sluneční pozdrav? Co však žádám, to již všichni víte.

7. Chceš-li však již v Mé viditelné přítomnosti tropit se Sluncem modlářství, pak to můžeš zajisté také učinit, zdá-li se ti být něčím víc, než jsem Já, jen se tě zde opět táži:

8. Kdybys však již chtěl, anebo dokonce hodlal to učinit v této Mé viditelné přítomnosti, kterého ducha pak tu z tebe podědí všichni pozdější potomci?!

9. Copak není dost na tom, že skrze tebe obdrželi všichni trvalou smrt těla?! Chtěl bys k této smrti těla připojit také ještě trvalou smrt ducha?!

10. Hle, ty starý pošetilče, cožpak nejsem víc než Slunce, které mohu, kdykoli chci, nejslabším dechem zničit a na jeho místě okamžitě stvořit tisíce jiných slunců?!

11. Co chceš se svým bláznovstvím?!

12. Abys však nicméně přes svou pošetilou zatvrzelost poznal, jak daleko zachází tvé bláznovství, pohlédni teď vzhůru, starý pošetilče, a vyhledej Mi z mnoha tisíců slunců, která jsou nyní na nebi, ono slunce, které jsi chtěl nějak pozdravit.“

13. Zde se Adam i všechny děti zhrozili, neboť v tom okamžiku bylo nebe poseto tisíci tisíci slunců, z nichž jedno se podobalo úplně druhému.

14. Všechny děti prudkým světlem zcela omámeny padly k zemi a prosily Abedama, aby co nejmilostivěji odstranil tak mnohá slunce, neboť pod takovou spoustou světla by nemohl nikdo žít.

15. Také Adam poznal nyní svou velkou pošetilost a padl rovněž zcela omámený a poloslepý k zemi a prosil Mne co nejlítostivěji, abych Mu odpustil jeho velkou pošetilost.

16. Abedam je však všechny vyzval, aby se opět vzchopili a poté pravil Adamovi: „Vstaň a pykej za svou pošetilost stále slabým zrakem, který ti zůstane po celý tvůj život.“

17. Ty, Můj milý bratře lásky, Sete, dej pak zajít sluncům až na jedno, které tu zůstane ve svém starém řádu. Amen.“

18. A Set chvále Mne zvedl ihned ruce vzhůru a před tváří všech pravil: „Ve jménu toho, který tu kráčí mezi námi a je Pánem všech věcí a všeho tvorstva, pravím vám: On, Pán, Bůh, Cebaot chce, abyste zašla až na jedno, to staré, jež tu svítilo na zemi povždy!“

19. Když toto Set vyslovil, zhasla ihned všechna ta mnohá slunce až na ono staré slunce a všichni velebili Pána za takovou milost a slitování.

20. Když však Adam zpozoroval, že v dáli nemohl již nic zřetelně rozeznat, nýbrž jedině v blízkosti, zesmutněl nad tím velice a dal se do pláče, neboť nemohl již všechny své děti přehlédnout.

21. Abedam pak řekl jemu: Neulpívej tolik na světle těla a na světle světa, neboť přílišné světlo oslepuje ducha.

22. Lépe však je mítí slepé tělo než slepého ducha.

23. Hleď však do svého srdce, aby se tvůj duch stal vidoucím skrze pravou lásku a pokoru, pak budeš moci snadno postrádat světlo tělesné.

24. Neboť toto jsem ti učinil z veliké lásky, aby ses cvičil v trpělivosti, a nestal se kořistí toho, jenž tě dnes nejprve probudil svým neblahým sluncem.

25. Je však také lépe pozorovat děti v blízkosti než v dáli, k tomu však je tvé oko tělesné dostatečně schopné, a tak můžeš již být spokojený. Amen.

26. A nyní se posilněte všechny děti pokrmem a nápojem, je Mnou již požehnán.

27. Ty, Můj nejmilejší bratře Sete, zaopatři však svého starého ploditele.

28. V řádu jsme však včera povečeřeli, v řádu také nyní posnídáme. Amen.“

* * *

Hrozivé zjevy při snídani. Adamovo rozčilení a strach.

6. června 1842

1. Když se nyní na vyzvání Abedamovo posadili všichni na zem a jedli a pili včetně Adama, ačkoli Adam se dosud nemohl ve své krátkozrakosti vyznat, i Sám vznešený Abedam také spolu jedl a pil, bylo pojednou slyšet z krajiny východní silný řev mnohých lidí a vidět sloup kouře za sloupem zvedat se z nížiny.

2. Tento tak náhle nastavší zjev zarazil všechny děti výšin a nikdo zcela dobře nevěděl – ani Set ani Henoch – příčinu toho.

3. Adam, pln hrůzy, spěchal tedy k Abedamovi a tázal se ho; „Přelaskavý svatý Otče, copak je to zase?!

4. Sotva jsem svou mysl poněkud uklidnil z toho, co vše mne dnes již potkalo, objevuje se již zase něco jiného, ještě hrozivějšího než všechno dřívější.

5. Ó, milý svatý Otče, uklidni mne, ano, uklidni všechny a ukaž nám co nejmilostivěji, co to je a odkud to pochází. Kdo je původcem tohoto řevu? Co z toho bude? Jaké následky to bude mít?

6. Ó, milý svatý Otče, uklidni naše mysl, je-li to Tvá svatá vůle!“

7. Abedam však řekl poté, když ještě seděl u jídelního koše: „Poslyš a řekni Mi: Co učiníš pak, řeknu-li ti také navlas, co je to za řvaní, odkud přichází, proč sem přichází a jaký bude mít následek a také, proč toto dopouštím? Řekni Mi, co potom učiníš?

8. Pravím tobě, že nic jiného, než co činíš nyní.

9. Kdybys však měl nějaké poznání, učinil bys pak beze vší úzkosti, co Já Sám při této příležitosti činím, byl bys totiž klidný a jedl a pil bys a miloval bys Mne ve svém srdci.

10. Kdo se však po mém boku trápí a stará, tomu se děje právem, začínají-li v něm zuřit pustošící bouře a obracet v prach horu za horou důvěry v Mou nekonečnou moc a lásku.

11. Tak se také tobě děje po právu, že se tvá mysl zneklidňuje, protože ještě úplně nevěříš, že jedině Mně jsou všechny věci poddány.

12. Copak se tobě nebo někomu jinému něco zlého přihodilo při všech těchto zjevech, za tohoto Mého viditelného pobytu zde mezi vámi na výšině a v předsobotí?!

13. Jestliže jste tedy po mém boku ještě vždy vyšli s úplně zdravou kůží, pročpak se nyní tedy bojíte?!

14. Jdi tudíž bez starosti na své dřívější místo, jez a pij; a uvidíš-li, že se zvedám se země, pak můžeš učinit totéž! Amen.“

15. Poté se odebral Adam ihned opět na své dřívější místo, jedl a pil sice, avšak jako někdo, komu dobře nechutná, ve svém srdci však měl se sebou následující rozmluvu:

16. „Můj Bože a Můj Pane, Ty máš ve všem zcela úplně pravdu! Vína mého zármutku spočívá zajisté ve mně samém a určitě také vím, že ať si přijde cokoli, Ty nás vždy zachráníš a ani tentokrát nás zcela jistě nenecháš zahynout – to je určité a jisté.

17. Ale přesto všechno musíme já a mnozí jiní nicméně přestat převelikou úzkostí! Nač to?

18. Pročpak se musím pro nic a za nic bát?

19. Copak je taková vždy prázdná bázeň k něčemu dobrá?

20. K čemupak vlastně, nenásleduje-li poté nic, co by bylo hodno bázně a úzkosti?

21. Ale přesto se přece musím bát a obávám se rovněž teď, ačkoli dobře vím, že nám nikomu nebude ani vlas na hlavě zkřiven.

22. Či bojím se snad proto, že mám strach ve svém srdci? Jak je však možno bát se ze strachu před strachem?

23. Neboť bojím-li se, pak je strach již zde a je to pak jednoduché, nikoli dvojnásobné zlo.

24. Jestliže nás však Pán ještě vždy zachraňuje před tím, čeho se bojíme, pročpak nás nechává octnout se ve strachu, který je přece také zlem?

25. Či nebylo by skutečně nastávající zlo bez předchozího strachu o sobě tedy lepší, než je sám velký strach z něho?

26. Krátce, přes všechno přemítání nepoznávám, k čemu má být dobrý strach, předcházející nějakému zlu.

27. Proto by nás mohl velký Záchránce ode všeho zla zajisté také osvobodit od marnivého strachu nebo nám aspoň ukázat, co strach je a nač je.“

28. Sotva si Adam toto pomyslel, hle, tu povstal již Abedam, povolal k Sobě Seta a Henocha a promluvil s nimi tajemná slova.

29. To zneklidňovalo Adama ještě víc, když se však Set a Henoch obrátili směrem na východ, tu byl Adam velmi znelidněn.

30. Neodvažoval se sice hlesnout, ale zato tím zmatenější to bylo se strachem a zvědavostí v jeho srdci.

31. Abedam však dělal, jako by to nepozoroval, a ihned povolal k Sobě Garbiela a Besediela.

* * *

Kapitola 97.

Garbiel a Besediel povoláni za dějepisce. Dvě knihy: „Jehovův spor, hněv a válka“ a „Láska a moudrost velikého Boha Jehovy.“

8. června 1842

1. Když oba povolání uslyšeli volání Abedamovo, odebrali se také ihned radostně k Tomu, který je volal.

2. Ačkoli také jim bylo úzko ze stále rostoucího řevu lidí z východní krajiny, nicméně po boku Abedama zmizela všechna bázeň a úzkost z jejich srdcí, a tak byli také úplně schopni na žádost Abedamovu mluvit anebo jediné poslouchat.

3. A ježto Abedam viděl, že jejich srdce byla zcela dobře připravena a uši jejich ducha byly v náležitě míře otevřeny, začal k nim promlouvat tato slova plná vysokého smyslu a vnitřního života:

4. „Poslyšte, vy dva, mnohými značkami označený list a právě týmiž značkami opatřená ve vodě plující truhla praví, abyste vy dva a ještě několik předem určených s vámi nakreslili podobné značky, jež odpovídají slovům, věcem a jednáním na kamenné desky anebo na ony velké listy keře piaru pomocí špičatého přístroje, který vám připraví Lamechovi bratři z kovů, abyste pak také tyto značky vysvětlili všem dětem, bratrům a otcům a to, co bylo takto napsáno dětem bratrům a otcům přečetli tak, aby všichni velmi brzy a snadno tyto značky pochopili a dobře jim rozuměli, a to co se napsalo, dali také všem čísti a přitom s méně rozumnými měli tu největší trpělivost.

5. Váš duch vás bude pak učit, jak máte tvořit slovo ze značek; neboť každé slovo se musí skládat z několika nutných značek, které musejí být postaveny od pravé strany k levé podle pořádku slova samého.

6. Je-li však slovo sestaveno, pak se také nemá nikdy měnit, aby je mohli pozdější potomci také tak jako vy číst, vyslovovat a chápat.

7. Tímto vám však dávám příkázání, podle něhož by se měly značky slova považovat jakoby za svaté.

8. Kdo by chtěl něco měnit na značkách samých a na tom, jak jste z nich utvořili slova, na toho pohlédnu hněvivými očima.

9. Nyní však přichází v té příčině nejdůležitější otázka a ta zní takto:

10. Co máme vlastně tedy zaznamenat, jak pro nás, tak zejména pro naše potomky?

11. Hleďte, to je vlastně to nejdůležitější, a toto se také musí tím spíš co nejsvědomitěji přesně provádět a co nejvěrněji zachovávat.

12. Vedle toho je však také otázkou, kdy máte něco zaznamenat. Také tato věc má velkou a podstatnou důležitost.

13. Tedy k prvé hlavní otázce: Zaznamenáš, Gabrieli, celé dějiny prvostvoření duchů, potom stvoření viditelných věcí a všechna Má řízení lásky a velká slitování při tom, až do poslední chvíle mého nynějšího pobytu mezi vámi.

14. A toto budeš psát a zaznamenávat vždy, když tě v tvém duchu k tomu povolám.

15. Přitom se však úzkostlivě nestarej a neříkej: Odkud to vše vezmu?

16. Neboť hle, Já, který ti právě teď udílím tento příkaz, od základu to řeknu a povedu ruku, abys neučinil o jedinou čárku, ani o jeden háček, ani o jeden bod víc, anebo zase příliš málo.

17. Budu-li tě však vždy v tobě hlasitě volat, musíš být ihned hotov, abys zaznamenával podle Mé vůle a podle Mého údaje. Ať tedy není zaznamenáváno nic jiného, než jen to, co Já ti udám.

18. Nebudu-li tě však z tvého srdce volat, pak také nezaznamenávej, nýbrž v tomto volném čase poučuj děti, bratry a otce, i ženské pohlaví, avšak víc ve čtení než v zaznamenávání a pak také dávej pozor na písaře, zda to, co bylo tebou ze Mne zaznamenáno, pravdivě, přesně, dobře a správně opisují.

19. Neboť to, co Já ti sdělím jednoduše, to ať tvoji spolupísaři ztisícronásobí, aby měl každý rodový dům týž záznam úplně u sebe a úplně pro sebe, pro své děti a pro své pozdější potomky.

20. Co jsem však nyní odhalil Garbielovi, toho všeho musíš také ty, Besedieli, až do puntíku dbát při tom, co ty budeš psát.

21. Jako však Garbiel bude popisovat velkou minulost, tak ty budeš pod vedením Henochovým popisovat velkou budoucnost.

22. Garbiel to bude dostávat bezprostředně ze Mne, neboť minulost má tu být před očima každého otevřena.

23. Ty to však budeš dostávat prostřednictvím Henocha na znamení, aby budoucnost zůstávala vždy zahalenější než minulost.

24. Ať se tu zřídí jedna kniha minulosti pod jménem „Jehovův spor, hněv a válka“ a jedna kniha budoucnosti pod jménem „Láska a moudrost velikého Boha Jehovy“.

25. Přijměte však nyní Mé požehnání, a staňte se způsobilými, k čemu jsem vás nyní povolal. Amen.“

26. Po těchto slovech padli však oba ihned před Abedama na kolena a děkovali Mu za tak velkou milost.

27. Abedam je však vyzval, aby ihned povstali.

28. Sotva však povstali ve vší lásce se rozplývajíce ze země, spěchali sem již také Set a Henoch, aby přinesli Adamovi naplněnému zvědavostí zvěst z nížiny – co se nyní děje ve východní krajině.

29. Neboť Abedam je tam vyslal proto, aby obdržel Adam, a tak také jeho děti nový úder k životu.

* * *

Kapitola 98.

Zpráva dvou poslů o ošklivých výjevech ve východní krajině, způsobených dětmi nížiny.

9. června 1842

1. Zanedlouho dorazili ti dva vyslanci také již opět na návrší a podle dřívějšího tajného příkazu Abedama předstoupili ihned z dosti vyděšenými tvářemi před Adama nadmíru již úzkostlivě zvědavého.

2. A Adam se také ihned tázal, co objevili.

3. A Henoch, plný lásky, se však místo odpovědi tázal, zase ihned naproti tomu Adama

4. „Přemilý otče Adame, hle, ježto jsem já a Set navlas slyšeli a viděli totéž, může ti každý jen totéž sdělit.

5. Poněvadž však nemůžeme mluvit zároveň, musí zde být položena otázka, kdo z nás ti má vyprávět o onom škaredém výjevu a potom o všem tom slyšeném nejošklivějším rouhání tobě a Bohu.

6. Při této protitázce Adam uskočil a dost dlouho nemohl ze sebe hrůzou ani slova vypravit, takže se ho Henoch ještě jednou tázal, zda mohou mluvit, anebo ne.

7. Tu pravil Adam s velkou prudkostí: „Ano! – Ne! – Ano, ano! Ty, ty, Henochu, - Sete, - ne, ne Set, nýbrž ty, ty, Lenocho, vyprávěj!

8. A ihned začal Henoch vyprávět:

9. „Poslyš tedy, přemilý otče Adame, co podnikly bahenní nížiny proti tobě, proti nám a tedy také proti Bohu.

10. Ty víš, že Lamech se již tuto sobotu pokusil o ohnivý útok, aby dobyl a vyšplhal se na naše výšiny.

11. Avšak víš také, jak byl od vznešeného, přesvatého Otce poražen.

12. Jelikož zlý had nemá klidu, ani odpočinku, využil celé plameny Bílé hory, jasné a daleko široko osvětlené noci a dal založit všude v lesích požáry. Tím byla všechna divoká zvířata, naši věrní strážcové výšin, vyplašena a nesčetný zástup dobře ozbrojených malých, černovlasých a téměř nahých lidí se vyšplhal na východní výšiny a nyní se tam utábořil, zabavuje vše, cokoli tam našel: plody, zvířata, všeliké domácí nářadí. Jako úplní vlastníci si chodí po příbytcích východních dětí.

13. Také velké množství žen a dětí mají u sebe.

14. A právě, když jsme oba pohlíželi z prostřední výšiny dolů do krajiny východní, poslal jejich náčelník zvědy s tímto rozkazem:

15. „Jděte a hledejte důkladně, kde je prokletá havěť té obludy, která prý sluje Adam, a zda je on, obluda sama, snad ještě někde žijící mezi svou tygří a hyení havětí!

16. Kohokoli zastihnete, toho ihned zavražděte, uřízněte mu uši od hlavy a přineste mi je sem jako svědectví vašeho šlechetného činu.

17. Zastihnete-li však ještě na živu starou obludu, Adama, pak ho neusmrťte, nýbrž dovlečte sem ke mně, abych mohl vlastnoručně zchladit svou pomstu v jeho útrobach za kletbu, kterou učinil nad Kainem, naším praotcem!

18. Také je prý tam někdejší Bůh Jehova právě nyní mezi svou ošklivou havětí, poražený úplně duchem Lamechovým.

19. Kdo z vás mi ho přivede zajatého, ten se stane místokrálem z Faraku a mimo to obdrží ještě věnem tisíc nejkrásnějších žen.

20. Neboť toho Jehovu já sám svážu a pak ho odevzdám velkému Lamechovi, aby s ním učinil podle spravedlnosti, jako již učinil s jeho jménem.

21. Najdete-li někde Naemu, dceru našeho velkého boha Lamecha a jeho dvě ženy, pak je přiveďte všechny neporušené sem, jejich muže však ihned co nejukrutněji uškrťte, uřežte jim pak hlavy a přineste mi je na svědectví.

22. Zastihnete-li někde třicet odvedených souložnic velkého boha Lamecha, které mu byly před několika dny uloupeny, přiveďte je jako dobrou kořist rovněž sem, odměna za to nebude vám zrovna nepatrně vyměřena.

23. Běda vám však, vrátíte-li se s prázdnou!

24. Dnes jste viděli, jak Lamech v okamžiku celé nebe naplnil slunci a pak je nechal opět zajít.

25. Proto považte dobře, koho jste sluhové. V jeho jménu musejí hory před námi ustoupit.

26. A tak tedy jděte a vyplňte tento rozkaz! Amen.“

27. Pohled, přemilý otče Adame, co jsme viděli a slyšeli. Tak se mají věci tam dole.

28. Mezi námi je však svatý, nejvyšší láskyplný Otec v Abedamovi; proto vzdálena budiž veškerá bázeň a úzkost v našem srdci! Amen.“

29. Při tomto hlasitém vyprávění přepadla Adama taková horečka, že nemohl ani sedět, ani stát.

30. Konečně se tak v srdci rozlítal nad nížinou tak silně, že vyskočil a chtěl již nad ní vyslovit nejstrašnější kletbu, avšak Abedam mu vstoupil do cesty a zcela mírně a vážně mu pravil:

31. „Adame, Adame, proč chceš již opět klít?!

32. Hle, Já jsem přece Pán. Jestliže však Já toho nečiním, proč bys to měl činit ty?!

33. Vystoupila-li však záplava až sem, pak budme rybáři a uvidíme, zda nebudeme moci tyto ubožáky chytit do našich sítí života!

34. Toto bude pro Lamecha horší než tisíc kleteb, před nimiž ani vrabec ze střechy neslétne.

35. Vpravdě pravím tobě: Ještě dnes budeš žehnat všem těm, které jsi chtěl teď proklínat

36. Proto jdi teď jen opět na své místo.

37. Kiseheli a ty, Setlaheme, jděte pak ihned vši mocí vyzbrojeni k Lamechovu veliteli a vyřídte mu slova Mé vůle. Amen.“

* * *

Kapitola 99.

Kisehel a Setlahem a zástup dětí nížiny.

11. června 1842

1. Oba vyzvaní poděkovali pak se srdcem láskou nejvyš naplněným Abedamovi za tento vznešený příkaz a odebrali se pak ihned na místo svého určení.

2. Pustili se jeskyní Adamovou, aby tím rychleji dospěli tam, kam byli vyzváni.

3. Když však byli takto již za jeskyní na poloviční cestě, spatřili zvědy rozestavené velitelem Lamechovým, kteří ihned volali k nejbližší přední stráž:

4. „Dejte rychlou zprávu nositeli vůle našeho velkého boha Lamecha, že se podél našeho ležení, blíží dva neobyčejně velcí muži výšiny!

5. Nevíme, co zde máme dělat. Máme se odvážit začít s nimi bojovat, anebo je máme nerušeně nechat postupovat?

6. Zdají se být nadmíru silní, neboť při každém kroku se zachvívá zem až tam, kde stojíme a čím blíže přicházejí, tím hůře pocítujeme každý jejich krok.“

7. Jakmile došla tato zpráva k veliteli, mocně se ulekl a nevěděl, co má v tom okamžiku učinit.

8. Když se poněkud vzpamatoval, vzkázal zvědům a předním strážím, aby nechali oba nerušeně postoupit, pak je rychle obstoupili a potom takto zajaté přivedli k němu.

9. Tento vydaný příkaz se rychle dostal až ke zvědům, a ještě než oba vyslanci překročili východní hranice, byli již obklopeni tisíci muži z nížiny ozbrojenými dlouhými oštěpy. Shledali, že se tito dva velcí lidé, ač se každým jejich krokem země co nejmocněji chvěla, vůbec nevzpírali jít v jejich středu mezi ozbrojenci. Muži nížiny škádlili všelikými potupnými řeči v nížině obvyklými oba zajatce. Tyto řeči zněly asi takto:

10. „Poslyšte, vy dva velké zbabělé masité pytle! Copak dělá ta vaše obluda Adam a co váš červotočivý Jehova?

11. Kolik takových masitých pytlů je na této světlé výšině?

12. Pročpak se tak silně bojíte nás mnohem menších, ale zato pravých lidí, že proto váš v zimnici se třesoucí pytel sdílí svou bázeň dokonce zemi?

13. Ó, nebojte se, vy dva velké masité pytle! Vždyť vás nepotká nic horšího než to, že vám bude nejprve jeden prst za druhým urážen od těla, potom ruce, potom nohy, poté vám bude vytržen jazyk, potom nos, pak uši, pak oči a konečně vám bude teprve od ostatního těla pomalu uřezávána hlava.

14. Hleďte, to je vše se vám zcela jistě stane, proto nemusíte mít velký strach!

15. Neboť toto na vás bude beztoho z pouhého šetření velmi pomalu prováděno, abyste se mohli jednou krutou bolestí náležitě vyfunět a na následující větší bolest se připravit.

16. Hleďte, jak to s vámi dobře miníme, a ještě se nás, jak se zdá, velmi mocně bojíte.

17. Považte jen, že vaše trýzeň potrvá sotva něco přes tři dny, a strach vám ihned zajde!“

18. Při tomto slově učinil jeden z hlavních utěšitelů svým kopím pokus na Kisehelovi, aby mu notným bodnutím snad do ramene nahnal následující bolestí tím více strachu z jeho útěšné řeči.

19. Sotva se však tento utěšitel dotknul kopím ramena Kisehelova, tu vyrazil z ramena Kisehelova náhle oheň, strávil okamžitě celé kopí a uchvátil konečně také utěšitele samého a přeměnil ho v popel.

20. Tento zjev učinil na naše ozbrojené družstvo takový dojem, že se ihned všichni, kteří měli vést naše dva vyslance jako zajatce k veliteli, co nejrychleji ve všech směrech rozprchli a byli by uprchli ihned dokonce dolů do nížiny, kdyby jim bylo zpáteční cestu nezastoupilo několik dobře to minících tygrů.

21. Tři z prvých vůdců rotý běželi pak ihned k veliteli a chvěli se na celém těle a vypravovali mu, co se přihodilo, a radili mu, aby proti nim nepodnikal žádný násilný čin a ničím se jich nedotýkal, neboť jsou naplněni nejvyš pustošícím ohněm, který je nezhasitelný. Kde se něčeho dotkne, tam to také hned do základu zcela zničí.

22. Toto vypravování nahnalo veliteli před těmito dvěma ne již daleko jsoucími vyslanci takový respekt, že při jejich přiblížení padl ihned k zemi a jal se již zdaleka těmito slovy je zdravít a vítat

23. „Ó, velcí, ohněplní, svatí poslové nějakého jistě ještě většího boha, než je náš ubohý bůh Lamech v nížině, buďte mi třikrát vítáni.

24. Nebylo by vám libo mi sdělit, avšak z jisté vzdálenosti, je-li to totiž mé nepatnosti červa dopřáno vaše ohnivě veličenstvo o to snažně prosit, která vysoká svatá vůle vás přiměla k tomu, že jste se dali na svých svatých nohou donést sem k mé ošklivosti?“

25. Kisehel však, místo aby dal odpověď na tuto hloupou otázku, zavolal ihned velitele jménem: „Horadeli! Pán chce, abys povstal a doprovodil nás následován svým celým zástupem nahoru na svatou výšinu, abys tam doznal svůj zločin před živým věčným viditelným Bohem, jediným Tvůrcem a Udržovatelem všech věcí a před Adamem, který je prvý člověk země z ruky všemohoucího Boha.“

26. Toto pozvání uvedlo Horadela téměř v zoufalství, takže tu stál jako zcela bez smyslů a nebyl s to ani slova ze sebe vypravit

27. Avšak Setlahem přistoupil k němu, uchoпил ho za ruku a řekl mu poněkud mírněji: „Horadeli, pročpak se obáváš stát se živým, když jsi tak dlouho bez bázně krácel uprostřed smrti?!

28. Pravím ti ve jménu Toho, který nás sem poslal, že Jeho láska je větší než Lamechův hněv, proto čiň, co od tebe žádá můj bratr!“

29. Teprve po těchto slovech se Horadel opět vzpamatoval a učinil ihned, co od něho žádal Kisehel a následoval se vším všudy i se zbraněmi ihned Kisehela a Setlahema.

* * *

Kapitola 100.

Moc lásky a milosti Boží na Horadelovi, vojevůdci nížiny.

13. června 1842

1. Když oni dva vyslanci s Horadelem ve středu došli na výšinu, tu povolal k Sobě vznešený Abedam také ihned Adama, Seta a Henocha a řekl jim.

2. „Slyšte, Kisehel a Setlahem naplnili již vrženou síť všelikými požitelnými rybami a neponechali tam dokonce ani ty, kterým dal velitel neblahý rozkaz, který jste slyšeli.

3. Neboť, když nastoupili neblahou cestu k jihu, tu jsem proti nim poslal ihned několik vám známých strážců výšin, kteří přinutili naše neblaze pověřené ihned k ústupu, a oni se pak nepozorovaně připojili přímo opět k hlavnímu průvodu na východě, když naši dva vyslanci vzali již do svého středu velitele.

4. Jelikož je tedy lov tím dokonalejší, pospěšme mu vstříc a živě jej přivítejme! Amen.“

5. A ihned povstali Adam, Set a Henoch a spěchali po boku Abedamově vstříc táhnoucímu sem vojsku z nížiny.

6. Poněvadž však Horadel zpozoroval, že se k nim blíží kvapně čtyři velcí muži, tázal se bázlivě Setlahema:

7. „Vznešený, mocný vyslanče jakéhosi velkého Boha aneb přemocného krále! Kdopak jsou ti, kteří nám přicházejí tak kvapně vstříc?

8. Ti musejí být jistě něco velmi vznešeného, neboť jejich zevnějšek je úplně podle toho!

9. Mně je při jejich přiblížení zcela zvláště u srdce!“

10. Setlahem však pravil poté tazateli: „Měj jen strpení, než se dostaneme my k nim a oni k nám, potom ti již nově vycházející Slunce ihned odhalí, kdo jsou tito k nám spěchající čtyři největší lidé.

11. Proto měj jen strpení, neboť ještě asi sto kroků a jsme pohromadě.“

12. A tak také tomu bylo,. Než se jen ohlédl, stáli oni čtyři před velitelem a Abedam dal ihned celému vojsku Svou všemohoucí rukou znamení a všichni se přestali tlačit a uklidnili se.

13. A všichni se ihned zastavili. Kisehel a Setlahem padli pak ihned na kolena před vznešeného Abedama a děkovali mu za vysokou milost, kterou jim udělil tím, že mohli následkem ní tak šťastně provést vznešený a přesvatý úmysl podle Jeho vůle.

14. Vznešený Abedam je pak vyzval, aby ihned povstali ze země a poté jim řekl:

15. „Takto vždy zvítězíte ve jménu Mém, neboť Mému jménu jsou nebe a země a všechny věci v nich a na nich poddány.

16. Kdo kráčí v tomto Mém jménu, ten kráčí ve vší moci a síle a jako mimo Mne není již nikoho, kdo by se Mi rovnal, tak není mimo sílu a moc Mého jména také již žádné síly a moci, která by se jí rovnala.

17. Zůstávejte tedy v tomto jménu Mém, tak budete zůstávat živě na věky v této síle a moci. Amen.“

18. Po těchto slovech padl však také velitel Horadal před oněmi čtyřmi na kolena v největší úctě, neboť nemohá slova Abedamova učinila na něho tak přemocný dojem, že si přitom pomyslel:

19. „Moc těch dvou vyslanců jsem zakusil, neboť pod jejich kroky se země chvěla a z ruky jednoho vyšlehl stravující oheň, avšak tyto vyslanci padají před Ním na kolena a děkují Mu za takovou moc.

20. Jak silný a mocný musí být teprve On, když jsou již pouze jeho jménu poddány nebe i země i se vším!

21. Před kým tedy mocní padají na kolena, věru, před tím nebude také radno neduživému a slabému, jaký jsem já, se zastavit, a tak se tedy také já pokořím až do samého okraje špičky svého malíčku nohy.“

22. Tu však přistoupil k němu ihned Abedam a řekl mu: „Horadali! Povstaň a pohleď na starou obludu Adama, který je jedině prvním člověkem Země a tedy otcem Kaina a jím zabitého bratra Ábela, a vzešel bezprostředně z Mé ruky.

23. A potom pohlédni také na Mne, který jsem Sám tvůj starý, slabý, bojácný, nyní už úplně poražený červotočivý Bůh!“

24. Tato slova však pronikla morkem a kostmi Horadalovými a on vzkřikl, leže dosud na zemi „k svému vojsku:

25. „Padněte všichni na tváře; neboť my všichni stojíme před jedině pravým Bohem, který až na nejvyšší panovačného Lamecha přišel k nám skrze moudrého Faraka, a kterého jsme ještě jako děti volali a směli volat.

26. Ó, proto padněte všichni před ním na kolena, neboť Jemu jedinému náleží všechna úcta, všechna chvála, všechno velebení a všechna sláva, teď, jako i na věky! Ó, bídný Lamechu!

27. A já sám jako bídný nádeník, jeho rádce, jeho prvý držitel moci, já, jeho prvý vojevůdce, já, který ho ze samého padoušství zbožštil, já, který jsem mu radil ke všem jeho hanebným a ošklivým činům a poskytoval nejučinnější pomoc a nyní jsem se právě chystal svrhnout ho z trůnu a všechnu vládu strhnout na sebe, já, já, obluda všech oblud stojím nyní před pravým Bohem!

28. Ó, Bože Všemohoucí, zahlad' tuto obludu zcela úplně ze země; neboť země, která nyní nosí Tebe Samého, je příliš svatá, než aby ještě nosila obludu, kterou jsem nyní já! Proto znič mne navěky! Amen.“

* * *

Kapitola 101.

Henochova řeč k vojsku a Horadelovi.

14. června 1842

1. Vznešený Abedam povolal však k Sobě ihned Henocha a řekl mu: „Henochu, hle, tyto zaslepenci nejsou způsobilí poslouchat slova z Mých úst a přijmout je do svého života, protože veškerý jejich duch je již duchem hada.

2. Má slova, která přicházejí z Mých úst, jsou usmrcující pro ty, kdo nyní žijí více z ducha hada.

3. Proto otevři nyní ve jménu Mém ústa tvá, a sděl jim Mou vůli tak, jak ji v sobě nalezneš.

4. Teprve potom řeknu tomuto pokolení tři slova Já, buď k životu, anebo k smrti. Amen.“

5. Jakmile však Henoch uslyšel ode Mne tento rozkaz, poděkoval Mi ve vší hojnosti své lásky ke Mně, chválil a velebil Mne hlasitě přede všema ušima nížiny a obrátil se pak těmito slovy na Horadala:

6. „Horadale, poslyš a pochop dobře, uvažuj co nejhlouběji v srdci o tom, co nyní uslyšíš z mých úst, neboť to, co nyní k tobě promluví, není mé, nýbrž jediné svaté slovo Toho, který je tu mezi námi a před tvýma ušima mně povolal k tomu, abych ti sdělil Jeho nejsvětější vůli. Protože žiješ, nesnesl bys hlas Jeho úst.

7. Neboť tvůj nynější život je život lži a vší zlomyslnosti z ní, který je oním starým nadutým vzpurným odpadlým duchem, který se nechce nikdy obrátit k Tomu, jenž ho povolal v jsoucno, nýbrž zato si raději sám nalhává, že on je nejmocnějším duchem všech duchů, zatímco je slabší než moucha a nemá žádné jiné síly než jediné ve lži, v níž je velkým mistrem.

8. Tento život však není žádným životem, nýbrž naprostou smrtí. Tato smrt nemůže však trvat, přijde-li na ni nejživější hlas Boží, nýbrž úplně zaniká stejně jako lež ve světle pravdy.

9. Dokud však není lež přivedena na světlo, zůstává ve svém klamném zdání tak, jako kdyby něčím byla; ale ve světle pravdy náhle přestává být, jako kdyby jí nikdy nebylo.

10. Boží slovo z Jeho úst je však to nejvyšší světlo. Kdyby mohlo v úplnosti vzejít na tebe, jenž jsi pouhá lež, co by se z tebe stalo?!

11. Abys však nicméně mohl zřít, jak velká je láska Jehovova, povolal mne Jehova, abych s tebou mluvil v Jeho jménu.

12. Jeho láska je však tak velká, že šetří i samu lež a stahuje zpět Svě všemohoucí světlo, nechává je jen poskrovnou se vracet, aby lež, kdyby chtěla přijmout svobodně jiskérku Jeho světla, mohla přejít ve skutečný život, který by se ponenáhlu stával způsobilejší a způsobilejší, aby nakonec obstál i v hojnosti Božího světla a v něm a z něho přešel pak také do Jeho nekonečné lásky a v této lásce se stal novým tvorem, ano, tvorem lásky, aby v ní obdržel dětství nebes a z něho konečně i dětství Boží.

13. Hle, tato slova z mých úst jsou právě takové vracející se jiskérky. Chceš-li je přijmout, pak se s tebou může stát, jak jsem to právě vyslovil.

14. Setrváš-li však ve své lži, pak pravím ve jménu Toho tobě, jenž je tu nyní mezi námi pravým, nejvyšší láskyplným, svatým Otcem:

15. Hle, On, Pán nebe a Země, On, všemohoucí Bůh od věčnosti do věčnosti, přichází a přijde s mnohými Svými svatými, aby Svým Světlem konal soud nad veškerou lží a trestal všechny její bezbožníky za jejich bezbožné skutky a veškeré bezbožné chování, jímž se stali bezbožnými kvůli tomu ukrutníkovi a za mnohé rouhání, kterého se tací bohaprázdní hříšníci proti Pánu dopustili.

16. Kdo je však bezbožný? Hle, kdo je jako ty životem lži, v němž není již pravdy.

17. Pravda je však Boží světlo, které není domovem ve lži. Kdo však pozůstává ze lži, pro niž je každá pravda soudem k smrti, ten je zajisté jako ty a všichni tvoji náhončí bezbožný.

18. Těm pak hrozí nyní Bůh nevyhnutelným soudem; neboť ne vždy bude Svě nekonečné světlo zadržovat, aby šetřil hříšníky.

19. Až přijde však se Svým světlem, řekni mi: Jak se potom bude před Ním chovat hříšník, jehož celý život nebyl ničím jiným než pouhá lež a lež?!

20. Vstaň nyní a seber se a s tebou i tvůj lživý lid a seber však také v sobě a v svém lidu tyto jiskérky!

21. Odvrhněte zbraně lži a oblecte šat lítosti a pravé pokory, abyste mohli zvědět, co láska velkého Boha napřed vše koná, než nechá ze Sebe vyjít nekonečné světlo, v němž se stávají všechny myšlenky zjevnými.

22. Odeberte se k severu a nikdo si již nezádej vidět Hanoch. Neboť Pán pro vás všechny již připravil zemi, v níž žijete budoucně životem pravého obracení se k Bohu.

23. Nyní však jdi a splň poprvé vůli pravého Boha, pak vám Adam požehná, abyste mohli svobodně odejít do země nyní vám oznámené.

24. Vůle Páně s tebou! Amen.“

* * *

Děti nížiny jako svobodní zajatci milosti a slitování. Adamovo otcovské požehnání.

16. června 1842

1. Po této řeči Henochově vstal nejprve Horadal, v nejvyšší úctě poklonil se téměř až k zemi a odebral se pak k svému vojsku a řekl vojínům hlasitě, kdo je Ten, před Nímž on a také mnozí z nich leželi na zemi a jaká je Jeho vůle.

2. A když to vše uslyšel lid, aneb ozbrojení muži i s jejich ženami a dětmi, z úst svého jinak tyransky neúprosného velitele, začal ihned jásat a převelikou radostí chválit a velebit ze všech sil Toho, jenž Horadala tak umírnil a dal mu tak dobré, mírné a laskavé přikázání.

3. Jen několik těch, kteří zanechali v nížině ženy a děti, nevědělo, co nyní učinit.

4. Proto se obrátili na Horadala a tázali se ho, co tu učinit,

5. Horadal jim s velikou vážností odpověděl: „Nyní stojíme v rukou všemohoucího Boha, jemuž je snadné všechny nás nejslabším dechem Svých úst jako lehké plevy rozvát, proto se nemusíte nyní o nic jiného starat, než jediné o to, jak splníme Jeho všemohoucí, jediné božsky pravou, svatou vůli. O nic ostatního se již nemusíme ani dost málo starat, neboť On, Ten jediné pravý, věčný, nekonečně mocný Bůh je také nekonečně výše než naše všechny ženy a děti.

6. Jelikož vás však Lamechova vůle mohla přinutit, abyste vše opustili a pustili se do nejvyšší nebezpečného boje s mocnými obyvateli výšin, budete se také muset, jak lze doufat, tím spíše podrobit zde všemohoucí vůli, kterou jsme byli my a všechny věci stvořeny!

7. Pochopte toto, složte všechny zbraně. Nebudete je nikdy potřebovat. Následujte mého příkladu.

8. Kdo však chce rozhodně dolů, tomu je to též ponecháno na vůli, ale ať hledí, jak by tu se zdravou kůží vyvázl.

9. Nechají-li ho strážcové pohoří bez pohromy projítí, pak může od rozlíceného Lamecha s velkou jistotou očekávat, že s ním jistě bude tisíckrát hůř zacházet než každý sebezuřivější tygr!

10. Kdo se tedy chce obrátit, ať to učiní ihned. Ti, kteří smýšlejí jinak, ať mne však následují k oněm čtyřem velkým, za nimiž stojí nyní oni dva, kteří nás sem velkou mocí přitáhli a přivedli.

11. Staň se tedy podle nejsvětější vůle Toho, jenž nám všem dal toto přikázání. Amen.“

12. Když toto provolání z úst k ústům všichni vyslechli, nebylo mezi veškerým lidem již ani jednoho člověka, jenž by byl ještě jiné vůle než jediné té vůle, kterou přede všemi hlasitě vyslovil Horadal.

13. V době však, v níž Horadal sděloval svému lidu Mou vůli, řekl jsem – co vznešený Abedam - Henochovi: „Henochu, hle, lid noci pochopil slovo tvých úst a hrubý hadův sluha káže nyní Mou vůli své havěti.

14. Hle, tento div je větší než všechny divy, které jsme vykonali na výšině jako i kolem pod ní. Připojím tedy také nyní jeden div a ten div bude trojnásobný, neboť předně přijmu děti havěti tak, jako kdyby to byly děti Mé, ano, plně děti Mé. Potom těm, kteří zanechali ještě své ženy a děti v nížině, přijdou tyto vstříc již v zemi, kam mají odejít – Lamel se to již dozvěděl a přikládá již ruce k dílu.

15. Tvé slovo pak odtud, kde jsi mluvil o příštím soudu, až tam, kde ses tázal u sebe sama, kdo je bezbožný, ať přejde od slova k slovu na všechny národy až do konce všech časů časů, a tvé jméno budou vyslovovat poslední děti Země ještě tak, jak je nyní vyslovují tvoji otcové, bratři a děti.

16. Neboť hle, nyní jsi Mi způsobil velikou radost. Věru, tato radost bude ti opět nesčíslněkrát po všechny časy a věčnost opět nahrazena! Amen.“

17. Tu se Abedam obrátil k Adamovi a řekl mu: „Adame, hle děti Kainovy se před námi již úplně připravily k přijetí tvého požehnání, proto pojďme k nim a dejme jim, co očekávají. Amen.“

18. A Adam předstoupil ihned podle vůle Abedamovy a šel před ony tři, kde je v nejhlubší úctě očekával Horadal.

19. A když sem došel, tu udělal také ihned všem otcovské požehnání a děkoval poté co nejvroucněji Abedamovi za takovou jemu propůjčenou sílu.

20. Abedam však poté pravil: „Adame, nyní jsi správně jednal, neboť pravím tobě a vám všem: žehnejte vždy tam, kde byste chtěli klít, tak se stanete vždy vítězi nad těmi, kdo vás chtějí pronásledovat a zničit.

21. Nesplácejte nikdy zlo zlem, a tak se stanete vpravdě Mými dětmi, neboť Já nechávám Své Slunce svítit na spravedlivé i na nespravedlivé.

22. Ty, Horadale, posečkej však zde až přes poledne, a teprve, až se všichni posilní, odeber se do určité země, ale napřed ti dám s sebou tři slova pro tebe a tvůj lid k smrti a životu. Amen.“

* * *

Kapitola 103.

**Nasyčení chudých, Setovo dvojnictví.
Žehnající slova Páně k hostině a Horadalův dík.**

17. června 1842

1. Po této řeči se obrátil Abedam k Setovi a řekl mu: „Bratře, pošli své děti pro pokrm a nápoj pro ty trojnásobně chudé a rovněž mnohonásobně hladové a žíznivé, aby byli náležitě posíleni na další cestu do země pro ně určené.

2. Neboť věz, až na náhončího velitelova s jeho ženami a dětmi, všichni ostatní nejedli – počtem několika tisíc – tři dny nic až na trochu kyselé trávy a několik trpkých divokých lesních kořenů.

3. Mně je tudíž toho lidu líto, proto je nasytíme.

4. Opatříš pokrm a nápoj, a naplníš tím deset košů, o náležité požehnání se pak postarám Já. Staň se tedy!“

5. Se srdcem nejvýš dojatým děkoval Set za tento rozkaz Abedamovi a odešel ihned, aby splnil vůli Abedamovu.

6. Ale jak užasl, když sotvaže učinil několik kroků z výšiny, spěchaly mu již vstříc jeho děti s deseti plně naloženými koši.

7. Zde zůstal stát a z převeliké radosti položil s pláčem ruce křížem na prsa a v tomto postavení očekával své děti.

8. Když děti došly úplně k němu, otázal se pln lásky a radosti v srdci:

9. „Děti, milé děti! Věřu, má radost nemá již mezí pro samou nebeskou hojnost, protože jste mi šly vstříc v tom, kvůli čemu jsem byl sem poslán přesvatým Otcem.

10. Ale jen mi řekněte, který anděl nebe vám přikázal učinit to, o čem jsem vám chtěl teprve sdělit vůli nejsvětějšího?“

11. A nesoucí odpověděli: „Poslyš, otče, jak je nyní možná tato otázka nám, když přece jsi to byl ty sám a dal jsi nám pokyn, abychom to učinili?“

12. Když jsi nám to však poručil, šel jsi přece před námi sem, kde jsi na nás počkal, jak jsi přesně řekl.“

13. Při této odpovědi spráskl zbožný Set z převeliké radosti ruce nad hlavou a pravil hlasitým, nejvýš pohnutým hlasem:

14. „Ó, svatý Otče Abedame, Jehovo nejvyšší! Jaké to věci a zjevy jsou Tobě z největší snadnosti možné!

15. Ty můžeš člověka dokonce rozdělit tak, že žádný tak úplně celý díl neví nic o dílu druhém, a přece díly takto oddělené jednají v jednom a témž duchu!

16. Děti, hledte, to je již zase jeden nový div nejvyššího, nejsvětějšího a nejvýš láskyplného Otce!

17. Proto chvalte, milujte a velejte Ho ze všech svých sil, neboť Jeho dobrota nemá mezí a jeho slitování není konce!

18. Nebe a země jsou plny Jeho požehnání a Jeho milosti; proto budiž vysoce pochváleno Jeho nejsvětější jméno!

19. Ó, Otče, Otče, jak neskonale jsi dobrý!“

20. Sotvaže Set toto zvolal, byl již Abedam u něho a řekl mu nejvyšš dojmavě něžným hlasem:

21. „Milovaný bratře Sete, hle, chudí již čekají na náš dar. Pospěšme tam proto!

22. Že Mne nyní dokonale správně miluješ, o tom buď ujištěn, neboť Já ti dávám to vysvědčení!

23. A tak jsi úplně mužem podle Mého srdce, proto vyřídme teď zatím svou záležitost lásky!

24. Až toto bude vše upraveno, pak si teprve učiníme vzájemně úplně nejživější vyznání lásky! Amen.“

25. A ihned se odebrali s nosiči k dětem z nížiny.

26. Když tam došli, dal Abedam postavit koše před Horadala a požehnal jim.

27. Po tomto jednání mu odevzdal koše a řekl mu:

28. „Vezměte tento pokrm a tento nápoj a jezte a pijte z něho všichni, a co nebudete schopni požit, to můžete vzít s sebou, abyste byli pro dnešek zaopatřeni!

29. Pro zítřek a pro všechnu budoucnost bude vás zásobovat Země z Mé velké zásoby v ní, dokud budete zůstávat v mém přikázání, které vám dám s sebou do nové země; a tak tedy nyní jezte a pijte. Amen.“

30. Když pak Horadal objevil na Jehovovi tuto velkou přívětivost, padl ihned k nohám Jehovovým a zvolal:

31. „Ó Bože, velký Bože, jak jsi zcela jiný, než jsem Tě musel poznávat skrze tak mnohé tvrdé a hrozné nauky!

32. Jako nejneúprosnějšího tyrana všech tyranů jsem Tě musel spatřovat, takže se pocit každého jednotlivého vlákna proti tomu bouřil a já jsem v sobě tomuto Bohu klnul, místo abych ho miloval; proto jsem se také sám stal tyranem.

33. Ale jak zcela jiný jsi! Místo abys mne, který se Ti tak často rouhal, zničil i s mým vojskem, podáváš nám požehnaný pokrm a nápoj!

34. Ó, jak zcela jiný jsi, než jsem Tě musel poznávat!

35. Ó, Bože, Ty věčná láska! Jak mírný soud konáš nad naší celou zvrhlostí!“

36. Abedam mu pak řekl: „Horadale, nyní jez a pij; teprve po jídle přejdeme k řeči. Amen.“

* * *

Kapitola 104.

Zázračné nasycení lidu. Horadalova řeč díky a lásky. Milovat značí v duchu žít.

18. června 1842

1. Poté Horadal ihned vstal, poděkoval ještě jednou Pánu za tuto velikou milost a slitování a obrátil se k svému lidu a pravil:

2. Bratři, přijměte zde se srdcem přeplněným díkem a radostí pokrm a nápoj a jezte a pijte, když vše mezi sebou spravedlivě rozdělíte.

3. Já sám však sáhnu teprve potom do koše po nějakém zbytku, až se všichni dostatečně nasytíte.

4. A tak splňte s největší vděčností svých srdcí nejsvětější vůli velkého, jedině pravého Boha, který nám tu nyní viditelně před očima nás všech tento pokrm požehnal. Amen.“

5. Po tomto vyzvání vzalo deset vrchních náčelníků koše, a když se lid v řadách, a to právě v deseti řadách utábořil na zemi, rozdělovali pokrm, a to tak, že každý se svým košem opatřil jednu řadu, odevzdávaje zároveň také prvnímu z řady nádobu s nápojem a nádobu s nejčistším medem, aby první, když by požil podle potřeby, odevzdal to svému sousedu a tak dále až na konec řady.

6. A teprve, když byli všichni náležitě opatřeni pokrmem a nápojem, pohlédlo oněch deset rozdělovačů na své koše. Jak velice užasli, když spatřili, že koše nebyly ani z poloviny vyprázdněny!

7. Proto chtěli ještě jednou projít řadami zpět a rozdělovat; ježto však zpozorovali, že je tu každý úplně vším opatřen, děkovali se srdcem nejvyšším pohnutým Pánu a nesli koše ještě s hojným obsahem zpět k Horadalovi, který zatím sledoval svými očima každého rozdělovače, aby viděl, zda každý plní poctivě svůj úkol.

8. A když tu koše opět stály a Horadal viděl, že byly ještě více než z poloviny plné, tu se ihned otázal dosti vážně rozdělovačů:

9. „Jakpak jste to rozdělovali? Koše jsou sice větší, ale lidu je přece deset tisíc hlav!

10. Kolik jste tu jednomu dali? Může být podle vůle nejvyššího Pána každý náležitě nasycen?“

11. Jeden z deseti však uctivě odvětil: „Chceš-li spatřit tento div divů, pak se podívej, jak je každá řada úplně vším opatřena, a jistě s námi zvoláš: „Takové věci jsou možné jen Bohu! Jemu jedinému budiž všechna čest, všechna chvála, všechno velebení, všechno klanění, všechen div a všechna láska na věky! Amen.“

12. Poté Horadal prolétl zrakem všechny řady, a protože viděl, že tu nebyl ani jediný mezi nimi, jemuž by bylo něco chybělo, obrátil se k Pánu a pravil: „Ó, ty, Jehož jméno není hoden můj jazyk vůbec vyslovit, jak Ti mám děkovat, jak Tě velebit, jak Tě chválit, aby se Ti to líbilo?!

13. Ó, Pane, neskonale svatý, hle, to nejdražší, co mám, je tento můj – i také před tebou zcela bezcenný – život. Nemám však nicméně nic jiného, čím bych si byl vědom, že něco jsem a mohu učinit. Kdyby Ti to však bylo milé, přinesl bych Ti jej za oběť jako dík za tento ubohý lid.“

14. Po těchto slovech padl ihned opět z převelikého pocitu díky s pláčem před Abedama na kolena.

15. Při těchto slovech Horadalových přidržel si však Abedam jednu ruku před očima a skrýval slzy velkého slitování; teprve za malou chvíli se shýbl k zemi, dotkl se dosud plačícího Horadala a řekl mu: „Horadale, vstaň; neboť jsem ti všechnu vinu odpustil.“

16. A Horadal povstal a ze samého pohnutí nebyl dlouho schopen i jen jedině slovo přenést přes rty.

17. Za chvíli se však opět vzchopil a po hlubokém vydechnutí se konečně otázal Pána:

18. „Pane, shlédni milostivě na mne, ubohého hříšníka a nehněvej se na mne, uvolním-li nyní svému poněkud stíněnému srdci otázkou, již ovšem nejsem ani dost málo hoden.“

19. A Abedam mu řekl: „Nuže, otevři Mi své srdce.“

20. Tu položil Horadal ruce na prsa a pravil: „Ó, Pane, Ty Nejsvětější! Směl bych také já, ubohý hříšník, a můj lid Tebe ze všech sil našeho života milovat?!

21. Odpusť mi tuto pro mne příliš svatou otázku. Můj rozum mi sice praví: Boha mohou a směřují milovat jen čistá srdce; leč mé srdce se nyní velmi mocně zpěčuje této rozumové námitce.

22. Ó, řekni mi tedy, zda mohu a smím učinit, po čem nyní tak mocně touží mé srdce.“

23. A Abedam mu poté odpověděl: „Horadale, na co se tážeš, to přece již činíš, budiž Mi tedy požehnání!

24. Za to ti však pravím tři slova zaslíbení a tato slova slují:

25. „Miluj, miluj, miluj, tak budeš věčně v duchu žít, ale světu umírat. Nyní však jsi již světu zemřel; proto miluj, miluj, miluj Mne, svého svatého Otce, na věky. Amen.“

* * *

Kapitola 105.

Adamova řeč o podstatě satana a ženské lásce.

20. června 1842

1. Po řeči Abedamově přistoupil podle Jeho skryté vůle také Adam k Horadalovi a řekl mu: „Horadale, vstaň podle vůle Jehovovy a poslyš mne.“

2. Horadal se vztyčil a Adam pokračoval:

3. „Hle, ve všech tvých žilách a v žilách tobě poddaného lidu, jakož i v žilách těchto mých dětí ve výšinách nekoluje žádná jiná krev než jen má, protože já jsem byl Bohem ustanoven prvním člověkem na Zemi – jako má žena, ze mne vyšedší, byla ustanovena prvou matkou všeho nyní žijícího lidstva.

4. Jen jednoho otce a jen jednu matku mají tedy mít v tělesném ohledu lidé, jako je tu jen jeden Bůh, jeden Tvůrce a jeden nekonečný, svatý, věčný, svatý Otec duchů.

5. Jelikož jsem tedy takto byl ustanoven prvním člověkem, a tím také otcem veškerého lidstva v ohledu tělesném, dovedeš si zajisté představit, jak hrubé bylo tvé rouhání, že jsi mne nazval obludou.

6. A Boha, vás všech nejsvětějšího a přelaskavého Otce, všemohoucího Tvůrce všech věcí, starým, slabým, červotočivým Bohem!

7. Ale jak to přijde, že se tedy potomci Kainovi ocitli ve vší takové slepotě a konečně ve vší zlomyslnosti?

8. Hleď a pochop! Když Kain, můj prvorozený syn, zabil z velké závisti svého bratra Ábela, ke kterémuž činu ho svedl zlý had, jímž je satan, neboli padlý, přebývající v každém těle lidském, jako i ve vší hmotě, tu byl Bohem souzen a neměl ve dne v noci pokoje. Země se mu stala příliš malou a rozsáhlá klenba oblohy příliš nízkou, takže mohl a sotva již učinit volný dech.

9. Mocně vzdychal a plakal a rozlítl se na hada tak velice, že mu přísahal věčné nepřátelství.

10. Avšak had ho poté navštívil a co nejhorlivěji se namáhal získat ho opět pro sebe.

11. Kain však viděl, že se stal pánem hada, protože had k němu nemohl ani v podobě bratrské.

12. Jelikož však had již dávno u Kaina vyčíhal, že je velkým slabochem v těle, vzal na sebe ihned podobu přepůvabné ženy a takto se s panenskou ostýchavostí přiblížil k tomuto slabochu, takže byl neschopen přikázat svým očím, aby se nepásly na všelikých svůdných tvarech její neuvěřitelné klamné bytosti.

13. Teprve příliš pozdě poznal, jakou past mu had připravil, že kromě toho dal hadovi vlastními ústy ještě nyní ve všech svých potomcích dále se udržující svědectví, podle něhož had časem zvítězí nade všemi jeho dětmi, jakož i také nade všemi dětmi Božími.

14. Rozumíš nyní již, kde se nyní v duchu ocitáš?

15. Hle, toť hrozné úskalí, na kterém jste všichni ztroskotali.

16. Vy všichni jste se stali podle tohoto svědectví sluhou těla a jako tělo ze mne samého obelstilo Kaina, tak obelstilo vás všechny.

17. Had ozdobil vaše dcery nejkrásnějším tělem, a nikdo mu nemůže odporovat. Proto jste tedy zavedli mnohoženství proti všemu Božímu řádu, podle něhož jsme se stali já jen jako jeden muž a Eva jako jedna žena skrze nekonečnou sílu lásky Toho, který dosud mezi námi prodlévá a tobě právě třikrát naporučil lásku proto, že tu má všechna láska tělesná přejít do života duše, potom všechen život duše do ducha a potom má všechen sjednocený život lásky jak těla, tak také z duše v duchu přejít z ducha v Boha.

18. Jak můžete však toto učinit při vašem mnohoženství?!

19. Zůstanete-li však v této moci těla, zda tu nezůstanete také skutečně ve všelikém rouhání tak, jak jste doslovně přišli nahoru na tyto posvátné, posvěcené čisté výšiny?!

zvítězil nad nepřítelem vyvolaným chtivostí Kainovou, jak chcete kdy úplně zvítězit nad tímto nejhorším nepřítelem, vrháte-li se tak střemhlav do jeho nejtuchnější náruče?!

21. Proto se vzdejte mnohoženství a ustupte zpět do starého Božího řádu, tak teprve budete moci úplně zvítězit nad smrtí, která řádí ve vašem těle jako nejjedovatější had, jako starý satan, který se nechtěl navrátit ve mně, nýbrž oddělil se v těle ode mne a žije nyní sobě samému starý kníže vší lži ve všem těle!

22. Horadale, toho náležitě dbej, chceš-li jako vítěz dospět k pravému životu!

23. Vezmi tedy také toto odhalení s mým požehnáním s sebou do země, kterou ti dal Pán, tak ti ona tři nejsvětější slova postačí k životu, jinak však k věčné smrti. Pochop to dobře! Amen.“

* * *

Výjimečný případ dopuštění mnohoženství.

21. června 1842

1. Po této řeči přistoupil však ihned na vnitřní vyzvání Henoch k Horadalovi a řekl mu:
2. „Horadale, Pán chce, abys požil nyní se svými deseti pomocníky také pokrmu; učiň tedy „Podle vůle Toho, kterýž mne byl proto poslal k tobě,
3. Až se však posilníte, pak vstaňte a vydejte se všichni na cestu.
4. Kam vás však ti dva silní vůdcové povedou, tam jich také následujte; a kde vám určí zůstat, tam také ihned zůstaňte.
5. A kde bude vaše trvalé místo, poznáte nejspíše z toho, že tam na vás čekají v Hanochu zanechané ženy a děti. To se týká zejména vás, náčelníků, protože jste je museli většinou zanechat jako rukojmí na svědectví vaší věrnosti Lamechovi.
6. Toto vám nyní z vůle Páně sděluji, abyste se mohli s jasnou myslí posílit a potom se vesele a bezstarostně odebrat tam, kde vám Pán připravil trvalou zemi.
7. Ježto nyní toto víte, tedy jezte a pijte ve jménu Páně nyní, jakož i povždy! Amen.“
8. A Horadal i se všemi deseti poděkoval za toto vyzvání a za tuto nade vše je povzbuzující zprávu a požil potom s nimi pokrm a nápoj.
9. Zatímco se nasycovali, obrátil se vznešený Abedam k Adamovi a řekl mu:
10. Tvé velmi otcovské poučení, dané těmto deseti chudým, bylo sice o sobě dobré, ale jedno v něm musí ještě být opraveno a to ve věci mnohoženství.
11. Hle, máš zcela pravdu, že jsi označil mnohoženství jako Mému řádu úplně odporující a také jsi jim rovněž tak správně ukázal vždy platný příbytek hada a smrti;
12. ale nyní považ, co je pro ně lepší, když je již veskrze každý o sobě – zejména náčelníci – opatřen nejméně deseti ženami, rozloučit je a ponechat jim jen jednu ženu, anebo je ponechat tak jak jsou?
13. Jestliže některý devět ze svých deseti žen opustí a podrží jen jednu, co má oněch devět činit se svými dětmi a jak to bude vypadat v jejich srdci?
14. Anebo, podrží-li všechny, a bude-li se starat o srdce všech dětí svých deseti žen a ženy pak, až nás skrze svého muže poznají, že jsme je vzdor jedině pravému řádu nicméně ponechali ve stavu, do něhož se dostaly železnými pouty zákona, budou nás potom ve svých srdcích chválit a velebit
15. a budou z toho vidět naše velké slitování a lásku také všechny jejich děti, které by nás v opačném případě ve svých srdcích proklínaly -
16. Co tedy míníš, že by bylo lépe aspoň pro ty, kteří jsou již jednou v tom, ovšem o sobě žalostném a neuspořádaném stavu?
17. Pravím však tobě: Pro děti světa, jsou-li svým tělem příliš strhovány, je mnohoženství lepší, nežli nepořádné nevěstkářství a násilné smilstvo, anebo dokonce prznění chlapců!
18. Ano, pravím tobě: mnohoženství je dokonce také lepší než nezřízené souložení s jednou ženou, kde se nepřihlíží k plození, nýbrž jedině k němému ukájení pudu a to zejména tehdy, když je žena beztoho již ve viditelném stavu těhotenství.
19. Neboť má-li někdo deset anebo více žen, plodí téměř vždy, kdykoli s jednou souloží; jestliže však někdo souloží jen s jednou nezřízeně častěji, pak předně nejenže při každém souložení neplodí žádný plod, nýbrž často ještě zkazí plod již zplozený a učiní nakonec ještě svou ženu zcela neplodnou.
20. Jestliže se však, jak to jistě víš, něco takového vyskytlo u dětí výšin, které přece vzešly z Mé milosti a z Mého požehnání, oč mnohem více však tomu tak bude teprve u těch, které vzešly z Mého soudu!
21. Proto posuď nyní sám, co by bylo asi pro nynější okamžik, zejména pro děti nížin, lepší.
22. Ačkoliv tímto naprosto nechci zavést mnohoženství, zejména dokonce ne již u vás, jdi nicméně tam a uspořádej to u těchto dětí z nížiny. Můžeš jen dodat, aby proto nicméně nevychovávali své děti pro mnohoženství, nýbrž jak to podle tvé řeči vyžaduje Můj pravý řád. Amen

* * *

Kapitola 107.

Horadalovo tajemství a vypravování o jeho minulosti na dvoře Lamechově v Hanochu.

22. června 1842

1. Jakmile se Horadal se svými deseti druhy nasytil pokrmem velice mu chutnajícím a také uhasil žízeň šťávou sladkých bobulí a po tomto nasycení vzdal také náležitý dík Pánu jako jedinému Dárci všech darů dobrých, tu přistoupil také ihned Adam k Horadalovi a oznámil mu vůli Páně, jak mu ji Pán předtím sdělil, v příčině mnohoženství.

2. Když to Horadal uslyšel z úst Adamových, zaradoval se převelice v srdci, poděkoval opět ze všech svých sil Pánu za toto dovolení, konečně se vzchopil a prosil pak vznešeného Abedama o dovolení, aby směl učinit před Adamem vyznání.

3. A vznešený Abedam mu to dovolil těmito slovy: „Horadale, pravím tobě, zde je místo, kde může a smí mluvit každý, jak mu narostl jazyk!

4. Proto, chceš-li mluvit, mluv otevřeně a nedrž si přitom prst na ústech. Amen.“

5. A Horadal poděkoval co nejvroucněji vznešenému Abedamovi za toto dovolení a začal se mluvit k Adamovi:

6. „Velmi ctihodný starý otče, velevážený prvý člověče Země a ploditeli veškerého nyní žijícího lidského pokolení, který má být vysoce ctěn! Nakloň laskavě ucho napotomnímu synu svého syna Kaina a poslyš, co ti nyní sdělím.

7. Neboť jako opravdově dlí nyní mezi námi Bůh, nekonečný, věčný, svatý, všemohoucí Tvůrce, rovněž tak opravdově bylo také to, co ti nyní sdělím, nejhlubším tajemstvím v mém srdci; a kdyby tomu tak nebylo, otče Adame, můžeš mi věřit, nebyl by jistě dopustil, aby mé nohy směly kdy vstoupit na tuto svatou půdu hor, kdyby tomu tak nebylo, jak ti nyní chci ve vší krátkosti sdělit.

8. Proto slyš nyní z mých úst, co bylo ve mně tak hluboce skryto, že ani Istný, tobě dobře známý had nebyl nikdy s to toto nejhlubší tajemství ve mně i jen tušit, neřku-li teprve zříti!

9. Nyní však nadešel okamžik, a tak to tedy také otevřeně sdělím. V tomhle to záleží a takto to zní:

10. „Hle, kdysi ještě za dob Hanochových se zalíbilo nekonečné lásce všemohoucího Boha, aby probudila v duchu muže, ano, bratra Hanochova, aby oznámil všemu lidu jedině pravého Boha.

11. Jeho vznešená nauka se neporušeně udržovala až do Lamecha.

12. Já ještě s několika jsem byl vznešenými bratry v této nauce náležitě poučen.

13. Když však Lamech uzavřel smlouvu s hadem, a proto silnou rukou Tataharovou zabil oba své Bohem osvícené bratry, tu byla také ihned ubita vznešená nauka Bohem probuzeného Faraka.

14. Jelikož já jsem však byl vždy přítelem Lamechovým od jeho nejútlejšího mládí, stalo se pak také, že jakmile nastoupil svou přeukrutnou vládu, učinil mne svým rádcem, ale tak, že o mně nikdo nesměl nic vědět. Byl jsem tedy jen jeho nejtajnějším rádcem.

15. Zpočátku jsem se pokoušel probudit v něm nauku Farakovu; ale bylo zcela marné něco s ním v této věci poříditi.

16. Neboť dal se hadem tak velice zajmout, že ani velká slova Boží, která uslyšel brzy poté, když zabil své bratry, neučinila na něho žádný dojem.

17. Když mi však nicméně toto potají sdělil, nenechal jsem tuto příležitost nevyužitou a vážně jsem ho napomenul, aby se přece jen co nejrychleji obrátil k Bohu, by mu byl ještě milostiv.

18. Místo toho, aby mne však uposlechl, zcela rozhořčeně co nejvážněji prohlásil: „Horadale! Dosud jsi ještě mým přítelem; napomínám tě však jako král a bůh co nejvážněji nyní naposled, abys pro všechnu budoucnost o svém Bohu mlčel.

19. Porušíš-li tento příkaz, potom se ti stane, co se stalo mým bratrům, kteří také hlásali tvého Boha a nechtěli dbát toho, že já sám jsem ten všemohoucí bůh.

20. Jdi však ven a zapři k mému a tvému ospravedlnění přede vším lidem toho starého směšného Boha Farakova a uč ho poznávat mne, jedině pravého, spravedlivého, převelice přísného, neúprosného a všemohoucně silného boha!

21. Přísahám ti při svém božství, že neučiníš-li to, budeš mnou přede vším lidem na nejmenší kusy roztrhán.

22. Pochop to; jdi a plň mou vůli.“

23. Já jsem šel, skryl jsem v hloubi svého nitra nauku Farakovu a vzal na sebe klamnou podobu předlamechitské ukrutnosti a učil lid poznávat vůli Lamechovu.

24. Ježto Lamech viděl, že má věrného sluhu, přenesl také na mne veškerou svou královskou moc, on však zůstal mně i lidu bohem.

25. Poněvadž však také had viděl, jak věným sluhou jsem byl Lamechovi a nebyl s to nikdy postřehnout, co jsem podržoval v srdci skrytě, uzavřel také spolek se mnou v podobě nejpůvabnější ženy a já jsem s ní z povrchu svého srdce u boha Lamecha přísahal, že učiním vše, co se bude jí a jemu líbit.

26. S tím byl had úplně spokojen a učinil mně za to velká zaslíbení.

27. Když mne však opustil, přísahal jsem v hloubi své duše: Ó, hade, přelstivý Satane, jakkoli chytře kráčíš k dílu, přece velmi brzy zakusíš, co zmůže Ten, kterého musím nyní uchovávat v skrytu!

28. Toto ti přísahám při svém jedině pravém Bohu.“

29. Poté jsem prosil svého skrytého Boha, aby toto mé nejtajnější předsevzetí co nejmilostivěji nesdělával ani nejvznešenějšímu andělu, a Bůh vyslyšel mou prosbu a pak vždy co nejtajněji vnukal, co mám činit v každém postavení svého královského úřadu.

30. Tak jsem se potom stal ukrutně soudcovským nástrojem v ruce Boží a páchal jsem zdáním všemožné ukrutnosti skrze domnělou moc Lamechovu, ale ne tak v pravdě.

31. Tak jsem to byl já, který dal rozhořčenému Lamechovi radu, když Meduhed, můj pravý bratr odvedl velký národ, aby vypověděl starému Bohu skutečnou válku a za vedení zlého Tatathara zničil všechny lesy ohněm, kdyby mu snad onen starý Bůh přece jen odvedl lid Meduhedův. A proč jsem to učinil?

32. Věděl jsem skrytě ve svém nitru, jaký osud čeká zlého Tatahara.

33. Opět jsem to byl já, jenž poté znovu sám vyzval z úst Lamechových nemnohé se navráťivší, aby se pravému starému Bohu podruhé pomstili. Neboť věděl jsem, co Pán s nimi zamýšlel.

34. Lamechovi jsem poradil, aby byla veškerému obecnému lidu pod trestem smrti zakázaná řeč a aby se nikdo v celém životě neopovážil vyslovit přesvaté jméno boha Lamecha, ano, aby na něho ani nepomyslel.

35. Proč jsem to však učinil? Aby doposud čistší srdce nevinných nebyla největším zločinem Lamechovým znesvěcena; neboť nemluvnému se nemůže nic kázat.

36. Mnohé jsem dal popravit. A proč? Protože mně to oznámil můj skrytý Rádce, vždy říká: „Hle, nad těmi otevřel had svou tlamu. Učinil jsem je necitlivými. Proto rozsápej jejich těla, aby had nechoval proti tobě podezření.“

37. Rouhal jsem se Bohu desetkrát hůř než Lamech sám a dal jsem Lamechovi radu, aby pohřbil jméno Jehovovo pod nečistotou nejnepatrnějšího lidu.

38. Proč jsem toto učinil? Abych toto jméno zachránil; neboť bylo lépe pohřbit zcela nejsvětější jméno pod nečistotou chudoby, která jedině ještě je to nejčistší v nížině, nežli vidět je ještě dále dané v šanc nejhanebnějšímu rouhání.

39. A tak jsem z tohoto důvodu činil jedno za druhým.

40. A když tu byl čas, vzal jsem moc, jak ji zde vidíš, k sobě a přivedl jsem tedy téměř veškerou chudinu jako neúprosný Lamechův držitel moci, sem, a do tohoto okamžiku nevěděl mimo Boha nikdo, jaký úmysl mne všude, a tak také sem vedl.

41. Nyní se však Pánu zalíbilo, abych odložil svou tvrdou masku, a tak stojím také ve vsí své nejvnitřnější věrnosti odhalen před tebou tak, jako jsem vždy byl, co nejhlouběji v sobě skryt.

42. Tak jsem se také před svým ještě slepým lidem rouhal tobě a Bohu; ježto však nyní víš, jak a proč jsem to učinil, budeš mi tedy zajisté moci odpustit, nečinil-li jsem nic jiného než jen nejtajnější vůli Toho, který je zde!

43. Buď tedy také bez starosti v příčině mnohoženství, neboť my budeme vždy vůli Boží dokonale zachovávat. Amen.“

* * *

Kapitola 108.

Řeč Páně o nepožehnání kletby a hněvu.

24. června 1842

1. Když Adam uslyšel toto od Horadala, byl tak dojat a z převeliké radosti plakal tak velice, že se chvěl na celém těle a nebyl s to, co by byl právě nyní tak rád chtěl – přenést přes své rty ani jedině nejkratší a nejprostší slovo.

2. Avšak Abedam viděl, jak to dopadalo se srdcem Adamovým; proto také přistoupil k němu a pravil: „Adame, chtěl bys ještě nyní klnout těmto rouhačům?!

3. Hle, proto s ničím nemá člověk tak spořit jako se soudcovskou, zejména však s otcovskou kletbou!

4. Neboť kdo tu může zřít do mých cest a zbádat Mé úradky?

5. Klne-li však někdo zjevům, jejichž důvodu nezná, může se zde snadno stát, že klne Mé velké lásce, slitování, trpělivosti, shovívavosti, dobrotivosti, milosti, mírnosti a tedy všemu Mému božskému řádu ze všeho toho.

6. Jestliže však někdo proklel tento řád, jaké požehnání z toho jednou vzroste pro jeho ducha?!

7. Jestliže však někdo kletbou takto odsoudil Mou lásku, slitování, trpělivost, shovívavost, dobrotivost, milost a mírnost, zda si neuvrhl na vlastní krk soud proto, že sám napřed odsoudil to, čím jedině jen může vzít věčný život ze Mne?!

8. Copak má něco člověk, aniž to napřed neobdržel od Mé lásky a Mého slitování a odkud chce vzít něco, aby to nevezal z Mé lásky, z Mého slitování a z Mé milosti?!

9. Jestliže však napřed odsoudil Mou lásku a navždy ji vyobcoval ze sebe kletbou, jak – řekni Mi Adame - jak má dále čerpat vodu ze studně, kterou napřed tak mocně zaházel zemí, kamením, pískem a všelikým štěrkem?!

10. Proto neměl by nikdy soudit bratr bratra, leč bych mu Já Sám k tomu udělil výslovný rozkaz!

11. Kdo tu však soudí z vlastní moci, ten pak si vyslovil sám rozsudek smrti nad sebou, protože ze sebe vyhostil život všeho života!

12. A kdyby se někdo rozhněval na svého bratra tak mocně, že by mu chtěl v noci zapálit dům, avšak když by přikročil k tomuto zlému dílu, stalo by se, že by z jeho zápalné pochodně padla jiskra na jeho vlastní dům a zapálila by jej dříve, nežli by rozhněvaný se svou pochodní došel k příbytku onoho chudého bratra. Komu pak bude moci ten, kdo chce spáchat zlo, dávat vinu, že byl nyní zlým ohněm oloupen o všechn svůj majetek, o všechny své životní prostředky a o svůj příbytek?!

13. Ó hle, co jsem ti zde ukázal v tomto obraze, to se děje každému hněvivému v jeho vlastním domě duchovně; neboť dříve než vyhlásí nad svým bratrem zhoubný požár soudcovské kletby, založil již dávno předtím ve vlastním domě vše pustošící požár, který v něm stráví a zničí vše, co je Mnou zcela dobře zařízeno pro věčný život.

14. Proto neklň tu druh druhu pro hřích, kterého se snad bratr na bratru dopustil.

15. Nýbrž kde by chtěl klnout, ať vždy žehná, tak bude svého bratra i sebe sama také vždy vpravdě soudit nikoli k záhubě, nýbrž k věčnému životu.

16. Kdybych však stvořil všechny věci k záhubě a k zániku a k nekonečnému ničení, byl bych jako věčně svatý a nekonečně moudrý Bůh moudře jednal, kdybych byl kdy něco stvořil?

17. Já však myslím, že takového skutku byla by sotva schopna ta největší a nejzlomyslnější pošetilost, neřku-li teprve Já, který jsem svatý, věčný, nekonečně moudrý a nejvyšší láskyplný Bůh a Otec všech Svých dětí!

18. Jelikož jsem však stvořil vše jen pro věčné trvání a to tak, že nepřijde vniveč ani nejslabší myšlenka, kterou nejnepatrnější člověk nejvyš letmo myslel, z jakého důvodu byste se pak měli chtít vzájemně soudit k záhubě?!

19. Proto si zapamatuj, Adame, že jedině Já jsem pravým Soudcem; ty však Mi buď pravým synem, jenž vždy soudí tak, jako soudím všechny věci Já, totiž -

20. nikoli kletbou, nýbrž Svou láskou, slitováním, trpělivostí, shovívavostí, dobrotivostí, milostí a mírností.

21. Čiň ty a každý rovněž tak a budeš mít věčný život vždy ze Mne! Amen.

* * *

Kapitola 109.

Horadalovo dosazení za pravého vůdce svého národa. Tři znamení milosti Horadalovi.

25. června 1842

1. Po této řeči pravil však vznešený Abedam obraceje Se k Horadalovi: „ Horadale, jenž jsi ve všech bouřích pokušení hada a všeho světa z něho uchoval tak věrně ve svém srdci svatou jiskérku Farakovu, hle, zde před tebou je nyní více nežli jiskérka Farakova, nekonečné Slunce. – Já Sám, o Němž svědčil Farak, Já, věčný, nekonečný, všemohoucí Bůh, velký Stvořitel všech věcí, které naplňují všechna nebe a všechny nekonečné světové prostory od nejmenšího do největšího. Já, nejsvětější, největší, nejčistší, věčná Láska, Já, tvůj a všech dětí Adamových jediný pravý Otec, jenž jediný mám život a týž ze sebe dávám, Já, Já, jsem nyní před tebou!

2. Jelikož jsi však tak věrně opatroval ve svém srdci jiskérku Farakovu a uvěřil jsi v Toho, kterého jsi neviděl a uvěřil jsi skrytému volání v sobě a nemohl jsi pochybovat o tom, že jsem ti dal poznat v tomto skrytém tichém volání Svou vůli, a jelikož jsi podle ní poznané slyšitelně v sobě také ihned přesně jednal – krátce a dobře – pravím tobě, jelikož jsi Mi zůstal opravdu věrný v malém, zůstaneš Mi jistě také od nynějška tím věrnější, jelikož nyní vidíš a slyšíš Téhož, o Němž Farak kázal a prorokoval lidu v Hanochu, a budeš také u svého lidu zastupovat víc než místo Farakovo v Hanochu.

3. Horadale, těmito slovy tě nyní ustanovuji nad velkým, protože jsi Mi zůstal věrný v malém činím tě pravým učitelem a vůdcem tvého lidu.

4. Hle, jsou ještě mnozí slepí mezi nimi; tímto Mým živým slovem je však učiníš vesměs dobře vidoucími a živoucími.

5. Od nynějška nebudeš však již pokaždé Mou vůli v sobě tak tiše slyšet, jako jsi ji slyšel v nížině, nýbrž tak, jak Mne slyšíš nyní, tak také budeš Mou vůli vždy slyšet v sobě, mimo sebe a nad sebou! Ačkoli Mne nebudeš jako nyní vidět, budeš Mne však nicméně vždy jako nyní slyšet.

6. Horadale, pravím tobě, tvá víra je veliká; neboť bez znamení – vyjma znamení Mých dvou poslů k tobě – jsi uvěřil, že jsem to opravdu Já, jenž ti to praví.

7. Věru, pro tebe by nebylo bývalo třeba onoho druhého malého znamení v požehnání pokrmu a nápoje pro tvůj lid, jelikož jsi ve svém srdci ke Mně pevně přilnul již dávno předtím, než tvé oči uzřely Mou bytost a tvé uši uslyšely otcovský hlas Mých úst.

8. Jelikož jsi však nyní Mne, svého Boha a Otce, uviděl a uslyšel a věříš pevně, že Já to jsem, jenž toto mluví k tobě a prosil jsi Mne o to, abys Mne směl milovat, o čemž jsem ti dal dříve ona tři slova, dám ti tedy nyní také za odměnu tři velká znamení proto, že jsi pevně uvěřil, že Já jsem opravdu Ten jedině pravý, věčný, nekonečný, všemohoucí Bůh a Stvořitel a Udržovatel a Ředitel všech věcí a ten jedině pravý, nejvyš láskyplný Otec všech lidí a andělů.

9. Tato tři velká znamení budou pak spočívat v tom, že předně v zemi, kterou jsem pro tebe a tvůj národ nově připravil, nalezneš zázračně ihned ve velmi dobrém stavu vše, co jsem ti dříve zaslíbil.

10. Za druhé se v budoucí síle své vůle podle Mého slova vždy dozvíš, co vše je s to Ten, který ti nyní toto zjevuje, zaslubuje a v pravdě dává.

11. A jako třetí znamení zůstane ti pak Mé vždy živé slovo a věčný život z něho.
12. Z těchto tří velkých znamení teprve dokonale poznáš jak pro sebe, tak i pro svůj národ Mou nekonečnou lásku a jak jsem vždy velice dobrý, tvůj svatý Otec.
13. Nyní však přijmi Mé úplné požehnání a vydej se na cestu.
14. Známi dva poslové tě pak budou provázet do země rozkládající se nedaleko odtud mezi východem a severem.
15. Svě zbraně však zanech zde Adamovi na znamení, že má otcovská láska je silnější nežli všechna moc hada.
16. A tak se Mnou požehnaní odeberte odtud ve jménu Mém. Amen.“

* * *

Kapitola 110.

Rozloučení s Horadalem a jeho lidem. Řeč Páně na rozloučenou a napomenutí k lásce.

1. Po této řeči Abedamově vstal na výzvu Horadalovu konečně všechen lid; Horadal pak sám slíbil Pánu ve všem nejvyšší nezlomnou věrnost a z nejhlubšího základu srdce mu děkoval se svými deseti náčelníky.

2. A když Pánu poděkoval za tolik milosti, lásky a slitování, prosil také ihned svatého Dárce všech dobrých darů, aby mu řekl, zda má také zříditi lidu viditelné znamení vzpomínky na tento tak velký den milosti a slitování, aby si vždy při pohledu na něj co nejvděčněji připamatoval, co velkého nejvyšší slavně a otcovsky učinil Pán na něm a na veškerém lidu, který následuje jeho vedení.

3. A Abedam mu dal poté tuto odpověď: „Horadale, slyš! Chválím tě za to, že máš správnou žádost, jež se hodí k trvalému oslavení Mého jména u tvého národa; avšak pravím tobě: Je-li národ správně poučován, pak má v Mém velkém stvoření to největší množství nejnádhemnějších a samo sebou nejtrvalejších pamětních znamení.

4- Je-li však národ hloupý, takže si nikdy nevšimá znamení, která zázračně den co den konám před jeho očima – věru, můžeš tomu věřit, neboť pravím ti to Já – pak si také nebude všimati jakkoli mrtvého, lidskýma rukama provedeného znamení.

5. A nevšimá-li si znamení živých, řekni Mi, k čemu mají mu pak sloužit znamení mrtvá?!

6. Ostatně dávám však tobě a tvému celému národu velké pamětní znamení tím a v tom, že máš v sobě a ve vši moci a síle ve jménu Mém Mé živé slovo a že ho můžeš na něm také učiniti účastným každého, komu jde zcela vážně o probuzení jeho ducha a o věčný nepomíjející život z ducha.

7. Co většího bych ti mohl dát, než jsem ti dal v oněch slovech, a co vyššího a lepšího bys Mi mohl jako nejlepší pamětní znamení zříditi, než je svaté živé znamení pravé lásky v srdci každého člověka?!

8. Zůstávej tedy také vždy při tomto znamení. Dokud budeš zůstávat při tomto znamení a v tomto znamení a toto znamení v tobě, dotud také budu vždy mocně a silně mezi vámi jako nejdokonalejší pamětní znamení na Mne Samého, a tedy také na každý Můj skutek lásky na tobě a tvém lidu.

9. Kdybyste však viděli ve svých srdcích zanikat ono přede Mnou jedině platné znamení pravé a živé lásky ke Mně, potom také zmizí z vašeho středu ono velké pamětní znamení.

10. Kdyby se to však stalo, potom by vám také všechna ostatní bezvýznamná znamení právě tak neprosperovala jako ony větry, které blahodárně vanou na jiných světových tělesech, z nichž však Země nic nepotřebuje.

11. Proto zůstávejte při jediném znamení lásky. Neboť láska je nejlepší a vždy nejjistější upomínkou na předmět, který někdo opravdu miluje. Jestliže však je vychladlá, nemůže kdysi milovaný, ale ve všem zapomínajícím chladu srdce ne již milovaný předmět vysílati vychladlému Slunci pamětní znamení a bude to nicméně marná práce, neboť než se dá led ohřát, spíše zanikne.

12. A jako oheň dává vši hmotě smrt, tak dává také oheň lásky smrt těm, kteří od ní odpadli, přijde-li opět na ně; protože vychladl a ztuhl v led.

13. Kdo však pro všechny časy časů uchoval v srdci ono svaté znamení lásky, ten také zůstane v životním ohni věčně nepomíjející jako oheň sám v ohni, protože oheň ohni je životem.

14. Toho tedy náležitě dbej v sobě a u všeho svého lidu toto probouzej, tak budeš žít a všechen tvůj lid v tobě a s tebou – a tím také úplně ve Mně a Já v něm.

15. Nemysli však, že by byl pro tuto záležitost jeden den způsobilější než druhý, anebo že by Mně musela být v určitý den přinášena napřed nějaká oběť, než by se Mi směl někdo přiblížit ve svém srdci.

16. Ó, Horadale, to nemysli. Neboť jako milující člověk ani u vás neurčuje své nevěstě anebo své milé ženě den a hodinu, kdy on ji a ona jeho má milovat, tak je tomu také u Mne; Mně je úplně vhod, kdykoli někdo ke Mně pozdvihne své srdce.

17. Proto také sobota má být jen den všeobecného poučování, nikoli snad výlučným dnem Mé lásky; této lásce je každý den stejný.

18. Proto milujte Mne vždy; sobotu však podržte jako den poučování v Mé lásce, tak budete žítí věčně.

19. A tak se tedy můžete vydat na cestu ve jménu Mém! Amen.“

* * *

Kapitola 111.

Záchranný skutek spěšného posla Lamela. Zpráva zachráněného děvčete o ohavnostech v Hanochu.

1. července 1842

1. Po těchto slovech poděkoval opět Horadal vznešenému Abedamovi a obrátil se k deseti náčelníkům:

2. „Jděte ve jménu Páně a vyzvěte lid, aby Pánu poděkoval a připravil se potom na cestu, abychom ještě před západem Slunce odtud odešli ve jménu našeho Pána a velkého Boha, jenž je pravý, svatý, nejvyšší láskyplný Otec. Amen.“

3. A oněch deset náčelníků šlo ihned k lidu a učinili, jak jim podle vůle Páně přikázal Horadal.

4. Za chvíli byli již všichni připraveni na cestu. Když však Abedam povolal Kisihela a Setlahema, aby nyní vedli lid do zmíněné země, hle, tu přispěchal sem také již hned rychle letící pták Lamel s nějakým děvčetem, které nesl na svých silných pažích.

5. Když dorazil k Abedamovi, padl před Ním na kolena, postavil děvče na zem a jal se potom ve vši lásce a pokoře mluvit, když však předtím s nejkroušenějším srdcem poděkoval Abedamovi, za šťastné provedení přetěžkého díla.

6. Jeho slova zněla takto: „Přesvatý, nejvyšší láskyplný Otče! S Tvou všemohoucí, svatou pomocí jsem vykonal šťastně dílo, které Jsi mi uložil v Mém srdci.

7. Ani jedna hlava tam nezůstala ze všech těch, které jsi mi oznámil v srdci, abych je zachránil v Tvém nejsvětějším jménu.

8. Ale, nejvyšší láskyplný svatý Otče, hle, toto děvče jsem sice ve svém srdci nenalezl, ale zastihl jsem je osamělé, plačící u širokého potoka.

9. Když jsem se jí v tomto jejím smutném stavu otázal: „Ubohé dítě, co ti schází, proč tak trpce pláčeš a jak zoufale si rveš vlasy?“,

10. tu tato ubohá bytost hluboce vydechla a po chvíli, kterou potřebovala k své duševní rovnováze, začala vyprávět toto:

11. „Velký muži, já nejubožejší dítě na Zemi, prosím tě pro velkého Boha, kterého mým rodičům hlásali ještě vznešení zabítí bratři přeukrutného Lamecha, abys mne vyslyšel.

12. Až mou nejstrašnější bídu ve vši stručnosti úplně uslyšíš, potom se slituj nad mým ještě mladým životem a usmrť mne.

13. Poslyš tedy; takový je příběh mého přemutného života: Moji rodiče byli přes nejstrašnější zákaz největšího všech tyranů potají nicméně vždy věrnými stoupenci velkého Faraka a věřili ve velkého všemohoucího Boha, kterého nám tento Farak hlásal.

14. Zlý duch to však asi Lamechovi odhalil! Lamech dal ihned krutými pochopy předvést mé rodiče; jen mne – jako jediné dítě – nechal doma.

15. Zanedlouho přivedli tito pochopové mé ubohé rodiče opět domů. Zde se museli ihned svléci. A když tu stáli zcela nazí, bledí a chvějící se po celém těle, tu vzali pochopové nejprve ubohou matku a položili ji na podlahu; potom uchopili její něžné ruce, rozepjali je na podlaze a dlaněmi rukou prohnali silné špičaté hřeby.

16. Rovněž tak učinili i s nohama. Velmi bolestný křik se odrazil od uší těchto necitů nevyslyšen.

17. A co učinili mé ubohé matce, totéž také učinili ihned otci, jakmile skončili s matkou.

18. Po tomto nejvyš hrůzyplném jednání učinili potom ještě tito pochopové svou vpravdě satansky smyslnou choutku, když napřed podstrčili matce pod záda hrubý kámen, takže tím byla napjata jako struna na struníku.

19. Po této ohavnosti spáchané rozpárali nejprve oběma břicha, vzali mne pak do svého středu a za stálého chválení boha Lamecha mne nutili, abych vypíchlá rodičům oči.

20. Tu jsem se v bezvědomí zhroutila a byla dopravena sem a jak vidíš, přivázaná na tento kůl, abych zahynula hladu.

21. A co se s mými ubohými přenešťastnými rodiči ještě dále dělo, již nevím; ale tolik je jisto, že byli dále mučeni a nakonec i s jejich domem spáleni.

22. Nyní víš vše, a tak můžeš se mnou učinit, jak chceš; ale jen mne zde nenech déle na živu.“

23. Hle, svatý Otče, toto vypravování bylo příčinou, proč jsem přivedl sem o jedno děvče víc, než jich bylo napočítáno v mém srdci.

24. Neboť ještě nikdy jsem v sobě nepocítil k někomu tak velký soucit jako k tomuto dítěti.

25. Proto mi zajisté odpustíš, jestliže jsem tím jednal proti Tvému příkazu; neboť co jsem nyní urval jistě záhubě, to jsem Ti také co nejvěrněji přinesl zde za oběť.

26. Ó, Otče, přijmi to co nejmilostivěji.“

Abedam se shýbl k Lamelovi, pozdvihl ho ze země a řekl mu:

27. „Lameli, pravím tobě, že jsi toto učinil, hle, učinil jsi více, nežli jsi kdy v celém svém životě učinil.

28. Nechme však napřed odejít veškerý lid do určené mu země, potom Se teprve obrátím k tomuto ubohému dítěti. Proto ať se jen napřed trochu sebere; Já potom již pro ně učiním – jako i pro tebe – to nejlepší. Amen.“

* * *

Kapitola 112.

Rozkaz Páně Kisehelovi a Setlahemovi, aby dovedli lid Horadalův na jeho místo. Účinek kletby a požehnání.

2. července 1842

1. Po této krátké útěše Lamely Se vznešený Abedam obrátil ke Kisehelovi a Setlahemovi a řekl jim:

2. „Poslyšte! Jako jste přivedli lid Horadalův sem, tak nyní jděte a vedte jej do země, kterou jsem měl již ode všech časů připravenou pro tento lid, neboť věděl jsem již dávno, ano, od věčnosti jsem věděl a vždy vím, co chci učinit a co učiním a nikdo mimo Mne neví, co od věčnosti chovám ve Své mysli.

3. Jděte tedy a zaveďte tento lid, kam jsem jej určil.

4. Můj duch ve vás vám však zcela dobře označí místo, kam máte lid zavést.

5. Až však velmi brzy dorazíte na toto místo, potom požehnejte ve jménu Mém lidu a požehnejte pro něj také zemi a jeho nové příbytky, které jsou tam právě tak jako zde na této výšině.

6. Až toto vše vykonáte, pak se rychle vraťte sem, a to tak, abyste nezmeškali večeri. Tedy, jděte. Amen“

7. Po tomto vyzvání poděkovali oba Abedamovi za tento nejmilostivější rozkaz a odebrali se potom na určené místo, aby vykonali své dílo.

8. Avšak Horadal, který se téměř rozplýval pocitem největšího díku, byl již se svým lidem připraven k odchodu.

9. Když ho poté oba přirozeně již několika málo kroky dohonili, tu se již neodpočívalo, nýbrž všichni se ubírali kupředu. Následovali vesele vůdce.

10. Při odchodu tohoto lidu Adam plakal a téměř za každým jeho krokem posílal za ním požehnání za požehnáním.

11. Jelikož si toho všiml Abedam, pochválil Adama a poté pravil: „Adame, kdybys byl místo tak mnohé kletby nad nížinou jednal vždy tak, jako jsi v duchu Mé lásky a slitování jednal nyní, věru, pak by se nebyly staly roviny a hluboká údolí Země peklem.

12. Ježto jsi však shledal ospravedlnění vždy spíš v kletbě než v lásce, proto to přišlo tak daleko, že lidé v nížině jednají tak, jak jsi o tom před chvílí slyšel z úst Lamelových opět nové svědectví, které se pro upřímnější potvrzení toho také živě nachází zde u Mých nohou.

13. Ó, Adame, čeho všeho bys byl býval mohl ušetřit Mne i celé stvoření!

14. Jelikož jsi však nacházel vždy více zalíbení v kletbě než v požehnání, hle, tedy následky před tebou a přede Mnou a budou lpět na Zemi až do konce jejího trvání!

15. Věřu, pravím tobě, jakkoli velká a tvrdá byla také vždy tvá prvá, hlavní chyba, že jsi zapomněl na Mé přikázání a dal ses svým vlastním hadem opojit a co nejhruběji oklamat, takže tím byly nebe i Země ze všech svých stěžejí zdviženy, přece by toto vše mohlo být spíš a snáz vyrovnáno než to, že jsi dokonce tak velmi často klel pro zločin Kainův ubohé nížině.

16. Já však pravím tobě: Kainův čin byl sice velmi zlý, nicméně byl sotva rosnou kapkou vůči celému moři proti tomu, co jsi ty hned zpočátku proti Mně podnikl, jelikož ses chtěl jako Pán nade Mne povýšit!

17. Můžeš mi však kdy vyčítat, že jsem ti proto klnul?!

18. Má nedotknutelná svatost, které ses tak hrubě dotkl, proklela sice půdu Země, aby ti nosila trní a bodláčí,

19. ale Má velká láska k tobě smazala brzy opět kletbu z půdy Země, proto ti opět vzkvetla – jak si nyní všude dávno zpozoroval – v novou zahradu.

20. Zatímco Já jsem však zahladil kletbu ze Země, hle, ty ses právě co nejhorlivěji namáhal klnout všem rovinám a údolím a také všem jejich obyvatelům a přivedl jsi to tak daleko, že nyní již, za tvého života pučí takové plody z půdy tebou prokleté, jaké spatřuješ zde u Mých nohou jako nové svědectví.

21. Já jsem ve Farakovi poslal nížině za vůdce jednoho mnou požehnaného anděla. Nemohl jsi místo kletby učinit ve jménu Mém totéž?!

22. A nížina by byla vzkvetla nyní nádherněji než všechny tyto výšiny.

23. Ó, Adame, Adame! Pohleď upřeně na toto děvče, které tu nyní leží u Mých nohou a je ve svém srdci čistější než polední Slunce.

24. Co se nyní následkem tvé kletby stalo jejím rodičům, hle to se právě z téhož důvodu stane jednou synu jedné panny, kterou oživím duchem této zde u Mých nohou ležící!

25. Ó, považ, co jsi zde svou kletbou způsobil! Leč už je tomu jednou tak; proto se starejme o budoucnost – a zapomeňme možno-li na ohavnost minulosti!

26. Adame, odvolej všechny své kletby a uděl místo nich požehnání! Mé požehnání uděl za ně; neboť každé zlé dílo bylo od počátku tvým dílem. Proto napříště již neklej, nýbrž všemu žehnej! Amen.“

* * *

Kapitola 113.

Pán napomíná Adama zoufajícího si pro svou pošetilost.

5. července 1842

1. Když Adam uslyšel tuto řeč od Abedama, zesmutněl a nyní již nevěděl, co by měl na to říci anebo učinit.

2. Přemítal u sebe a hledal ono velké rozhodující nakonec :vše vyrovnávající proč. Ale veškerá jeho námaha byla marná. Ono veliké proč nenalezli; a tak byl u sebe také již opět připraven vše od sebe a ze sebe odhodit, začít zaklínat a proklínat sebe, protože se nyní považoval za jedinou příčinu všeho špatného.

3. Avšak Abedam uchopil jeho ruku, pohlédl mu pevně do očí a po chvíli pravil:

4. „Adame! Jaký ty jsi člověk?! Copak se chceš stát kamenem?! Copak je ti život skutečně něčím tak opovrženímhodným, že jej chceš v sobě samém proklít, a tím se chceš usmrtit skrz naskrz na duchu i na těle, jako i ve všech dětech, které jsem nechal z tebe vzejít?!

5. Adame, téměř až do tohoto okamžiku jsi strávil mnoho let svého již dlouhého života klením podle tvé přísné spravedlnosti a byl jsi při tom spokojen, protože ses stále domníval, že Já mám zalíbení na tvé soudcovsky neúprosné přísnosti a na tvém otcovském klení oněm tvým dětem, které byly dosti slabé, než aby se nějak neopatrně prohřešily proti tvé vůli!

6. Teď však, ježto tě chci očistit, ukazuji také jen jedině tobě všechny tvé nedostatky, a činím to vše viditelně před tebou a všemi tvými dětmi, abych tě učinil způsobilým k úplnému přijetí života ze Mne, teď tedy, ježto se dovídáš, že Já nemám naprosto žádného zalíbení na klení a také žádného zalíbení na soudu, nýbrž jedině na pouhé živé lásce, jsi ve svém srdci převelice pohoršlivý a převelice životem omrzelý!

7. Teprve nyní, když jsi napřed ze samé spravedlnosti odsoudil téměř každý prášek na zemi, chceš se pustit do proklínání sama sebe, aby ses tím jaksi na Mně pomstil, protože Svou velkou láskou, slitováním a trpělivostí jsem proti tvému starému soudcovskému řádu.

8. Ó, Adame, Adame, pravím tobě: Ty vystavuješ Mou lásku a trpělivost perným zkouškám!

9. Pověz, jak dlouho již mám s tebou veškerou trpělivost! Považ, když v celé nekonečnosti ještě žádné Slunce nehořelo a Země Mnou Samým sotva ještě byla myšlena, tu působil již Mi tvůj duch, kterého jsem stvořil pro nejčistší lásku, a kterého jsem chtěl uvolnit v samostatnou bytost před tebou a k svému největšímu zalíbení, těžké starosti svou nepoddajností a napínal dlouho, předlouho Mou trpělivost.

10. Jak věčně dlouhé řady časů uplynuly od té doby, co jsem tě povolal v jsoucnou!

11. A jak velice byla touto řadou – téměř věčností – Má trpělivost do nekonečnosti kvůli tobě napínána!

12. Pohleď na všechny ty nesčíslné hvězdy, spočítej je, tyto nekonečně mnohé, velké a tvrdé spousty Světů, které naplňují téměř celou viditelnou vnější nekonečnost. Co jsou?!

13. Víš, Adame, co jsou?! Ó, Adame, Adame, viz a slyš:

14. Již každé zrnko písku o sobě, z nichž se skládá nějaké světové těleso, je kvůli tobě těžkou zkouškou pro mou trpělivost od více než tisíce let, měřených podle letu časů.

15. Nyní počítej nekonečné mnohé světy ve všech nekonečných prostorových oblastech; potom počítej všechna zrnka písku, z jejichž nekonečné mnohosti se skládají, jako z těsně k sobě přiřazených atomů; představ si pak pro každý jednotlivý atom tisíc let božské trpělivosti Mé lásky s tebou.

16. Jestliže jsi toto zrale uvážil v sobě, pak mi řekni, jak dlouho tě mám ještě snášet, než se úplně staneš bytostí podle smyslu Mé věčné lásky k tobě, a Já přijmu od tebe každou lhůtu.

17. Běda však tobě, kdyby ses stal sebevrahem! Pravím tobě: není tak rychlého okamžiku, než jak rychle bych vydal tebe i se vším stvořením na pospas ohni Mého hněvu, vyjma nemnohé věrné!

18. Věru, spíše chci mít s každým hříšníkem věčnou trpělivost než jen jeden okamžik se sebevrahem!

19. Proto se konečně již úplně obrať a poznej, co jsem na tobě učinil, nyní činím a co ještě na všech tvých dětech učiním. Pak se k tobě obrátím.

* * *

Kapitola 114.

Adamovo vidění: Žena na Slunci rozšlapávající hlavu hadovi.

6. července 1842

1. Když nyní Adam uslyšel tato slova od Abedama, byl ve svém srdci opět pln lítosti a teprve nyní viděl, jak to s ním je a s jeho řádem a jak je to zcela zvláště a zcela jinak s řádem Jehovy, který mu nyní viditelně v Abedamovi sdělil svůj věčný řád.

2. Ježto však toto viděl, padl také hned nato před Abedamem na tvář a začal vydávat ze svého nejvnitřnějšího základu tato prosebná slova:

3. „Ó, Jehovo, přesvatý Otče, v Abedamovi viditelně zde opřede mnou, hle dva Adamové leží zde před Tebou v prachu své úplné nicotnosti. Jeden je všeobecný a druhý však jen zvláštní, jedině pro sebe uzavřený Adam.

4. Ó, Jehovo, přesvatý Otče! Přijmi ode mne co nejmilostivěji toho všeobecného a nech mne ještě zbývající čas žít sobě samému tak, abys v tom našel Své zalíbení.

5. Neboť nyní teprve jasně poznávám, že by mi bylo naprostou nemožností přivést všeobecného Adama na cestu Tvého věčně svatého řádu, ačkoliv jen já jediný jsem se odvrátil na cestu záhuby a zániku.

6. Shlédni tedy co nejmilostivěji na mne v prosté osobě, která tu leží před Tebou v prachu nicotnosti a povznes ji k světlu, a tedy k jednotě s Tebou.

7. Co se týká pak mé někdejší všeobecnosti, sejmi co nejmilostivěji toto nekonečné břímě ze mne a s touto mou všeobecností učiň, jak by Se Tobě zalíbilo.

8. Ó, Jehovo, kéž bys ji vzal na Svá ramena!

9. Tvá svatá vůle se staň vždy a věčně! Amen.“

10. Po těchto slovech Adamových přirozené Slunce sice zapadlo, ale Abedam nechal Adama uzříti v jeho nitru jiné vycházející slunce a dal mu vidět skvoucí se ženu, která tu stála na Slunci rozšlapávající hadovi hlavu, jenž byl, ovinuje celé Slunce, pod jejíma nohama.

11. Abedam se však shýbl nato k Adamovi, dotkl se ho a vyzval ho, aby vstal; a když se Adam konečně postavil, vzal ho Abedam opět za ruku a řekl mu:

12. „Adame, co jsi nyní viděl?“

Adam odpověděl:

13. „Ó, Jehovo, nové Slunce jsem viděl vyjít v sobě, leč toto Slunce bylo vzdor své nebeské kráse nicméně téměř všude ovinuto mocným hadem.

14. Brzy nato jsem však viděl přicházet na toto Slunce velkou světlou ženu. Tato žena se však nebála, a proto mu šlápla ihned co nejmocněji na hlavu.

15. Jelikož se však had namáhal onu silnou ženu přemoci a kousnout ji do paty, hle, tu mrštila žena jablkem na hadovu hlavu. Had pak po jablku chňapl a zakousnul se do něho.“

16. Zde se Adam odmlčel a udeřil se třikrát do vlastních prsou a poté ještě řekl:

17. „Ó, Jehovo, to byla má velká vina před Tebou!“

18. Abedam mu však odpověděl: „Adame, oč jsi předtím prosil, to jsem také již učinil, a to tak, jak jsi to viděl.

19. Hle, nyní je ti vzat úplně všeobecný Adam a nyní jsi jako každé dítě ze sebe.

20. Proto se nyní starej o tento poslední zbytek svého jsoucna a žij v Mém řádu a v Mé otcovské lásce!

21. V příčině však všeobecného Adama – hle, toho jsem vzal jako Slunce všech nebes a světových Sluncí a Světů na Sebe, jak jsi to viděl, když had oviňoval Mé Slunce.

22. Toto děvče zde z nížiny je pak ona žena, kterou jsi viděl stát na Slunci a rozšlapávat hlavu hadovi.

23. Ale nikoliv na její tělo, nýbrž na její duši a jejího ducha musíš pohlížet.

24. Toto děvče trpělo v nížině víc, než kdy trpěl nějaký člověk; proto se má na ní uskutečnit také jednou odplata, jejíž velikosti se v největší uctivosti zhrozí celá nekonečnost.

25. Toto dobře pochop, nyní jednoduchý Adame; neboť toto se opravdu, opravdu, opravdu stane! Pochop to! Amen.“

* * *

Kapitola 115.

Adamův křik chvály nad slitováním Boha a jeho zčlověčtěním v Abedamovi.

9. července 1842

1. Po této Abedamově řeči byl Adam a všichni, kteří tu byli přítomni, tak dojata, že se dali, naplnění nejrůznější láskou nejnuitnější pravou vděčností, do pláče a Adam konečně hlasitě zvolal:

2. Ó, člověče, ó, člověče! Čím bys mohl být lásce věčně svatého Otce, kdyby tě tvá vlastní svobodná vůle nebyla před Ním znesvětila!

3. Jak nekonečně dobrý jsi, ó, svatý Otče – a jak hluboko musíme být padlí před Tebou, když Tvá věčná láska je nucena a může nás zachránit jen skrze nekonečně velké slitování!

4. Ano – nyní teprve, poznávám, co jsi, ó, přesvatý Otče, pro nás učinil, nyní činíš a věčně činit budeš.

5. Nechte mne nyní křičet, aby můj hlas mohly slyšet všechny póly světa; nechte mne hlásat jako hřmění všech světů, tak mocně nechte mne hlásat všemu stvoření, všem světům a všem nebím, co nekonečně velkého vykonal Pán, nekonečně svatý Bůh na nás před Ním padlých nekonečně velkých hříšnicích.

6. Poslyšte, všechna nebe, Ty, Slunce, Měsíce a Země, poslyš z mých úst:

7. Bůh věčný, nekonečný, svatý, všemohoucí Bůh – ó srdce, mé srdce, jen nyní mi nezlom hlas jazyka; nyní dovol, abych křičel ze všech svých sil! On, On, před Nímž tisíckrát tisíc let je jako nejprchavější okamžik, On, před jehož dechem se zachvívají všechny nekonečné prostory a převelikou úctou v nicotu klesají věčnosti, On, který jediným pohledem může nechat tisíckrát tisíc Sluncí vzniknout a opět zaniknout, On, On bezprostředně Sám shlédl ze Své nejsvětější hlubokosti na nás, nejnehodnější tvory, jako by zapomněl na Svou nekonečnou svatost, i když jsme svou největší dobrovolnou zlomyslností tak přehluboko od Něho a před Ním odpadli. Aby nám poskytl Své velké slitování, naplnil celou nekonečnost nesčíslnými stupni, abychom mohli opět k Němu vystoupit.

8. Jeho nekonečné lásce a slitování připadala však tato cesta pro propadlé nekonečně těžká; proto zapomněl ještě víc na Svou nekonečnou svatost, sestoupil na rozsáhlých křídlech Své všemohoucnosti Sám všemi přenekonečnými stupni k nám dolů tak, jak je zde před námi v podobě člověka jako my, aby nám předně ušetřil cestu, po níž bychom věčně nikdy zcela nevystoupili nahoru, a pak Se stal nám, nejposlednějším ze všech jeho tvorů, kteří jsme se dobrovolně a nejvýš zlomyslně od Něho odvrátili, nám jedině nejlouběji padlým, tím nejvyšším.

9. Slyšte, slyšte to, vy všechny eóny vylitého života z Něho! Aby se nám stal, - ó, Bože, ó, Bože! Velký svatý Bože, můj mdlý, smrtelný jazyk se to sotva odvažuje vyslovit! Aby Se nám, hříšníkům, stal jedině pravým, nejvyšš láskyplným slitovným svatým Otcem!

10. Není dost ještě na tom, jak je nyní před námi: Otcem, nýbrž jak to můj duch pochopil, aby Se jednou z převeliké lásky k nám, nejnižším, Sám přioděl věčně potom trvajícím hříšnou formou našeho těla, v níž jsme před Ním, věčně Svatým, padlí, aby nás ještě blíže k Sobě přitáhl, aby se nám stal Zachráncem, Vůdcem, nejmoudřejším bratrem.

11. Ne, ne, ne, to je příliš mnoho! Abedame, Abedame! Abedame! Nekonečně svatý, nejvyšš láskyplný Otče! Kdo a co vlastně jsme, že jsi tak nepochopitelně milostiv nám, kteří jsme před tebou nejbezpečnější po celou nekonečnost a v Tvé celé nekonečnosti.

12. Zde vznešený Abedam přerušil Adama a řekl mu: „Poslyš, Adame, konečně poznáváš, kdo Já jsem a co činím!

13. Pravím však tobě: Jakým jsi, takovým také budoucně zůstaň, tak budeš mít život věčný již v sobě.

14. Ty jsi byl sice ve své velikosti kdysi povolán stát se Mému srdci milým bratrem, spoludruhem a nejupřímnějším společníkem Mých věčných nekonečných dokonalostí.

15. Jelikož ses však jako duchovní Adam nechtěl jím stát ve veliké své prostotě ze Mne vzešlé bytosti, staneš se mi tím nicméně ve všech svých dětech, proto tě kdysi Mé srdce ze sebe tak toužebně, přenádherně povolalo v jsoucno!

16. Rozumíš tomu? Hle, to je to, proč to vše činím a proč jsem jako kdysi největšímu nyní na věky obrátil Svě srdce i nejmenšímu, abych je nade vše povznesl. Nyní již nic dále o tom.

17. Jelikož však nadešel večer, proto hledme, abychom přišli domů k těm, kteří nás již co nejtoužebněji očekávají!

18. Ty, Lamele, vezmi však ono děvče a nes je přede mnou jako velké znamení vítězství. Amen.“

* * *

Kapitola 116.

Pura, dívka z nížiny se táže na osobu Abedamovu.

11. července 1842

1. Ježto Adam a všichni zde přítomní uslyšeli, že vznešený Abedam mluvil o této dívce, jali se Ho nadevšecko chválit a velebit.

2. Lamel ji pak pozval na své rámě a podle vyzvání se postavil před Abedama.

3. Ježto však dívka ze všech jí dobře srozumitelných slov Abedamových, jako i z řečí Adamových a z hlasité chvály, kterou nyní všichni přítomní vzdávali Abedamovi, sama potají vyrozuměla, že za Abedamem vězí asi něco zcela mimořádného a její vrozená zvědavost jí již nedala pokoje.

4. Aby se však mohla zcela dozvědět, jak je to vlastně s tímto zvláštním mužem, přiložila poněkud bázně svá ústa k uchu Lamelovu a pravila mu tichým chvějícím se hlasem:

5. „Milý, velký a velmi silný příteli! Nemohl bys mi sdělit, kdo je vlastně tento muž, kterého tu zvou, jak jsem zjistila a pochopila, Abedamem?“

6. Hle, táži se tě proto, že je mi to velice divné, neboť vypadá sice jako každý z vás, avšak jeho slova zdají se být, ano, jsou ohromně rozdílná ode všech sebevznešeněji znějících slov, která přicházejí z jiných úst; ano, zdá se mi, jako by chtěla všechna nebe i země proniknout.

7- Co je mi však nejvíce divné, je to, že mne ihned úplně opustila všechna úzkost a všecken smutek, když jsem ho spatřila, takže by mi bylo nyní naprosto nemožné truchlit a plakat pro své tak přežalostně popravené rodiče

8. Proto, milý velký a velmi mocný příteli, prosím tě, abys mi sdělil něco podrobnějšího o tomto velmi pozoruhodném muži, v jehož pohledu skrytě vládne mnohem větší moc než v rukou všech sebesilnějších lidí.“

9. Lamel však nevěděl, co by tu nyní učinil, a proto se tvářil, jako by se chtěl náležitě vzpamatovat.

10. Jelikož však s tímto svým slepým vzpamatováním trochu příliš dlouho otálel, překročila tato vytáčka velmi brzy trpělivost děvčete, a proto se poněkud divila a znovu se otázala:

11. „Poslyš, milý velký a velmi mocný příteli, který mne nyní nosíš na své silné paži podle vůle toho, na něhož jsem se tázala, proč děláš, jako bys mi chtěl dát odpověď, ale přitom nicméně zůstáváš němý, jako by ti jazyk v ústech zkameněl?!

12. Či dopustila jsem se snad chyby tím, že jsem se tě tázala, což se snad nesluší tvoru z nížiny?!

13. Ó, prosím tě, řekni mi přece nyní buď to, či ono.“

14. Tu pravil Abedam Lamelovi: „Lamele, copak máš ode mne příkaz, že máš být němým?

15. Také nevím, že bych ti jej dal Já anebo někdo jiný ve jménu Mém. Proto zajisté můžeš, co je správné mluvit.

16. Já však již vidím, že k tomu nemáš ze sebe odvahy; dej sem tedy to děťátko, aby se na Mé ruce dozvědělo, po čem žízniš, ty pak kráčeš nyní za Mnou. Amen.“

17. A vznešený Abedam vzal hned nato na Svou ruku děvče, které se velice zaradovalo a hned se touž otázkou obrátilo na Něho Samého a k této otázce ještě velmi vesele dodalo:

18. „Ó, milý muži, jenž se mi zdáš být svatý, nebudeš zajisté přece tak zdráhavý jako je tento muž za námi, který mne, ubohé děvče, nepovažoval téměř ani za hodnu odpovědi, neboť zůstal němý k tomu, nač jsem se ho tázala, a zajisté mi dáš odpověď na mou otázku.“

19. Tu přitiskl Abedam dívku na Svá přesvatá prsa a řekl jí: „Moje milá Puro, dozvíš se vše, po čem žízniš.“

20. Tu se dívka neobyčejně podivila, že ji tento muž dosud jí cizí, oslovil jejím vlastním jménem.

21. Abedam mluvil pak dále s ní takto o Sobě Samém: „Ty se divíš, že je Mi známo tvé jméno, ale až Mne víc a více poznáš, pak se tomu již nebudeš divit, nýbrž potom budeš žasnout nad zcela jinými věcmi.“

22. Máš-li však nyní ochotné ucho, pak poslyš: Hle, řekla jsi přece sama, že má slova jsou mnohem vznešenější než slova z každých jiných úst a že se zdají pronikat nebe a všechny země a že v Mému pohledu leží pro tebe více síly nežli ve všech sebesilnějších lidských pažích. Také tě opustila všechna úzkost a smutek, když jsi Mne spatřila

23. Nuže, hle, Má milá Puro, jestliže jsi na Mně toto vše již našla, co ti tedy ještě chybí k vnitřnímu poznání Mne?!

24. Já bych ti sice mohl okamžitě říci a slovem a skutkem ti ukázat, kdo vlastně jsem, ale toto bys nesnesla. Usmrtilo by tě to a uvedlo v záhubu.

25. Proto místo úplné odpovědi ti nyní dávám radu a pravím tobě: Miluj Mne ve svém srdci nade všecko, pak se v něm ihned úplně dozvíš, kdo vlastně jsem!

26. Netaž se však, zda to snad smíš; vždyť to pravím tobě Já! Proto Mne jen bez obalu a nade všecko miluj! Amen.“

* * *

Kapitola 117.

Pura na ruce Abedamově hledá nejvyššího.

12. července 1842

1. Když uslyšela Pura toto od Abedama, tu se až k dětské rozpustilosti zaradovala, rozjařila a rozveselila, vrhla své něžné ruce kolem krku svého převznešeného Nosiče a láskou zcela opojena položila hlavu na Jeho svatou hrud’.

2. V tomto postoji lásky setrvala tak dlouho, až vesměs všichni dorazili na návrší; Teprve když tam ke všem nejvš toužebně čekajícím dětem dospěli, tu se naše Pura probudila ze svého opojení láskou všeobecným projevem radosti dětí.

3. Když zde nyní v soumraku spatřila množství lidí, kteří při pohledu na vznešeného Abedama, hluboce chválili a velebili jeho jméno a padli před ním k zemi, tu se zcela tiše otázala Abedama:

4. „Nevýslovně milý muži, na němž nyní lpí můj celý život, nemohl bys mi povědět, co znamená tato nejvyšší úcta, kterou projevují nyní tito, jak se zdá, velmi dobří lidé a komu vlastně platí?“

Platí jedině Tobě, anebo je zde snad ještě někdo, kdo by byl nad Tebe? Ó, řekni mi to!“

5. Abedam jí řekl: „Pohlédni se jen trochu kolem. Kdo tu nyní zpřímá stojí, ten je nejvyšší nejen mezi těmito lidmi, nýbrž také ve všech nebích.“

6. Podívej se tedy velmi bedlivě kolem a velmi brzy a snadno nalezneš onoho zpřímá stojícího!“

7. Tu začala chudá, nyní však přebohatá Pura bedlivě prohlížet vše kolem svýma velkýma, černýma očima a křížem krážem prohledávala celý zástup, a když se však i Adam, Set, Lamel, Henoch a deset nosičů Setových, když došli na výšinu, co nejuctivěji a co nejvděčněji položili na zem, tu byla všechna její námaha marná, neboť nenalezla zpřímá stát nikoho.

8. Byla z toho poněkud ustrašena, začala se pozvolna od svého nosiče uvolňovat a pravila tónem poněkud udiveně se tázajícím:

9. „Poslyš, přemilý a také velmi silný muži, hledám nadarmo! Zpřímá nestojí nikde ani jediná lidská duše! Jak mám tedy rozumět tomu, co jsi mi předtím řekl?“

10. A vznešený Abedam ji přitiskl na Svou svatou hrud', postavil ji pak velmi něžně na zem a pravil jí opět: „ Má předrahá Puro, poohlédni se nyní poněkud a jistě velmi brzy někde objevíš onoho zpřímá stojícího muže.“

11. A opět se snažila Pura prohlížet velký zástup; avšak ani tentokrát jí do očí nepadlo nic zpřímá stojícího.

12. Jelikož však vznešený Abedam viděl její velké rozpaky, shýbl se znovu k zemi, vzal Puru na Své přesvaté rámě, přitiskl ji na Svou hrud' a řekl jí:

13. „Pohled', Má nejmilejší Puro, kdo hledá očima kolem v dáli, a nespátřuje, co je mu nejbližší, ten stěží kdy něco nalezne a nejméně to, co by mohl a také měl nalézt.“

14. Že jsi dosud ještě nenalezla, co bys tak nadmíru ráda nalezla, toho je vinou to, že jsi nechala nepovšimnutou Mou blízkost, a to svou nyní největší tebe nosící blízkost.

15. Puro, podívej se na Mne a řekni Mi pak, zda ležím, anebo stojím zpřímá?!

16. Jestliže jsi to nalezla, potom si také velmi brzy uvědomíš, kdo je ten Nejvyšší a komu platí toto oslavování.“

17. Tu spráskla nyní nejbohatší Pura své sněhobílé, plné něžnoučké ruce nad hlavou a hlasitě vzkřikla: „Pro jediného jedině pravého Boha, co jsem to já slepá učinila?!

18. Ó, Ty, který jsi jistě Králem tohoto lidu, přemocným ve slově a v každém skutku, zajisté snad odpustíš mně ubohé, slepé pošetilce tento mně nepochopitelně největší omyl?!

19. Ne, ne, nyní bych si přímo sama vyškábala své ošklivé oči, protože nezpozorovaly tebe jedině zpřímá stojícího!“

20. Abedam ji však potěšil a řekl jí: „Bud' jen klidná, Má nejmilovanější Puro, - neboť nyní jsi Mne již z poloviny nalezla; druhou polovinu pak beztoho již také tvé srdce tuší, a tak nebude již dlouho trvat a poznáš Mne úplně.“

21. Jelikož se však lid opět již zvedá ze země, pomlčím nyní zatím o tom až do pravé doby, kdy vše poznáš! Kdybys však byla mohla na rovině postřehnout, co jsem konal národům z nížiny, pak bys již věděla, kdo vlastně jsem; avšak pro tvou slabost nebylo ještě na čase, proto jsi ležela u Mých nohou téměř hluchá.

22. Nyní jsi však zbohatla; proto Mne také velmi brzy důkladněji poznáš.

23. Hle, tu přichází již ke Mně Set; proto pomlčme a poslyšme, co má na srdci. Amen.“

* * *

Kapitola 118.

Prosba Setova, aby směl pečovat o nasycení všech. Prázdné spižirny. Požehnání díky.

13. července 1842

1. Když přišel Set k Abedamovi, padl před Ním ihned na kolena a tázal se Ho: „Ó, Abba Emanueli Jehovo, smí Tě člověk Set prosit, abys mu dovolil opatřit výšinu jako včera opět pokrmem a nápojem?“

2. Vím sice, že toto je ode mne marnivá a pošetilá otázka, neboť kdo by směl, kdo by mohl v Tvé přítomnosti hladovět?!

3. Jelikož jsi však včera téměř právě asi v této době Sám co nejmilostivěji žádal pokrm a nápoj, pomyslel jsem si u sebe, zda toto zůstane pravidlem také v budoucnu, anebo zda máme zůstat při starém, anebo při pravidle žaludku?

4. Ó, Abedame, Jehovo, nehněvej se pro tuto mou snad marnivě pošetilou otázku! Tvá vždy přesvatá vůle, nyní jako i věčně se staň. Amen.“

5. Když byl Set s touto otázkou u konce, shýbl se Abedam rychle k zemi a pozdvihl Seta ze země, uchopil ho za ruku a řekl mu:

6. „Poslyš, milý bratře Sete, tvá otázka, která pocházela z tvého Mně vždy milého, ušlechtilého předsevzetí, byla by úplně dobrá a správná a je vždy lépe požívat pokrmu a nápoje v řádný čas než nepořádně podle žádosti žaludku, -

7. Ale nyní poslyš a viz: Jelikož jsi však dal dnes svému služebnictvu láskyplný příkaz, aby do tvých spižírůn pozvali všechny hladové, oni to také úplně co nejpoctivěji učinili.

8. Ježto se však po tomto pozvání ihned také dostavilo velmi mnoho hladových a žíznivých, stalo se také, že všechna tvá zásoba byla v několika okamžicích spotřebována.

9. Je tedy nyní otázka: Odkud, Můj milý bratře Sete, vezmeš nyní pokrm a nápoj, když všechny tvé spižírny byly úplně vyprázdněny a nebylo ušetřeno ani plodů v tvé zahradě?!

10. Toto oznámení zpočátku Seta poněkud zarazilo. Nikoli však snad ze závidi k těm, kteří vyprázdnili jeho komory, aneb z pohněvání, že pozvaní hosté při této příležitosti tak málo dbali na to, kdo je Set a jak se má v jeho příbytku každý chovat, kdo je do něho vpuštěn, nýbrž zarazil se poněkud jen proto, že nyní okamžitě nevěděl, odkud má nyní vzít pokrm a nápoj.

11. Netrvalo však dlouho a Set se ihned vzpamatoval, převelice se rozveselil a poté pravil: „Ó, Jehovo, nadevšecko svatý a nejvyšší láskyplný Otče, čím láska je tak veliká, jako Tvá?!

12. Hle, mé komory byly plny toho, co jsi dal pro mne a pro každého bratra. Tvá, nikoli snad má láska, otevřela potřebným naplněné komory; oni je podle Tvé vždy nejsvětější vůle vyprázdnili.

13. Jako však naplňuješ stále Slunce novým nepomíjejícím světlem a celou Zemi stále nově plodící silou Tvé slitovné lásky a nenecháváš moře ani o jednu kapku menší – a toto vše je Ti nekonečně mnohem snazší nežli pro mne zvednout komára – jsem také přesvědčen, že jsi, ó, nejmilostivější Otče, již dávno předtím naplnil co nejhojněji mé vyprázdněné komory vším tím, čeho je nám všem z lásky spravedlivě třeba.

14. Proto ať jde deset nosičů z vás jen rychle dolů do mých komor, naplní koše a přinese je ihned sem; a kdo přijde a bude žádat jíst a pít, tomu ať se ihned podá, po čem hladoví a žízní.

15. Ale ať každý přitom vzpomene Toho, který je zde a jenž je jediným Dárce všech darů dobrých. Toto se staň!“

16. Tu objal Abedam Seta a řekl mu: „Sete, teprve nyní jsi vše dokonale učinil. Hle, dříve jsi sice otevřel lidu komory, avšak zapomněl jsi, aby se z vděčnosti vzpomínalo jediného Dárce, proto také mohly být komory vyprázdněny. Nyní jsi však vzpomněl pro lid na Dárce; proto se staň tobě podle každého z tvých slov.

17. Napříště nenalezneš své komory nikdy prázdné. Amen!“

* * *

Kapitola 119.

Plné špýchary plodem důvěry Setovy. Rozmluva domovních strážců a jídlonošů o Pánu. Pán se dává poznat.

15. července 1842

1. Poté vzalo oněch deset své koše a šli kvapně dolů do domu Setova a naplnili tu koše nejnádhemějšími plody, kterými byly spižírny a zásobárny téměř přeplněny.

2. Tomu se nosiči velmi podivili a chválil Jehovu.

3. A když k nim přišli strážcové domu, nosiči se jich tázali, zda již mnozí použili vyzvání hospodáře Sety.

4. A strážcové jim odpověděli: „Věru, věřte, že nescíslné je množství těch, kteří se již dnes nasýtí plody ze zásobáren Setových, ale přesto se tyto zásobárny nevyprazdňují. Předtím byly sice velkým množstvím lidí veškeré zásoby spotřebovány, jak se to stalo již dříve dvakrát, proto se tedy hladoví pustili do ovocných zahrad, avšak prázdnota zásobáren dlouho netrvala. Všechny byly brzy opět zázračně naplněny, jak to právě nyní vidíte.

5. Nemůžete nám podat nějakou zprávu, jak se to přihodilo?“

6. Tu však jeden z deseti nosičů, jenž pozoroval vznešeného Abedama ve všem Jeho chování a řečech, pravil na to zcela krátce strážcům:

7. „Bratři, vězte tomu pevně, vy jste viděli onoho cizího muže, jenž přišel již předvčirem od severu s Adamem a s ostatními, kteří tu byli s ním, zvoucího děti všech čtyř krajin, a byl včera po celou sobotu u nich a konal ty největší zázraky a ještě dnes je mezi nimi a činí rovněž tak.

8. Hledte, tu potom není těžké uhodnout, odkud se ty komory stále znovu plní.“

9. „A víte, kdo vlastně je tento cizí muž?“ otázali se strážcové nosiče, který tu promluvil.

10. A nosič jim jen krátce odpověděl: „Nebyl zrozen zde na Zemi, to je víc než jisté a poznáváme to také z toho, že otcové, jinak těžce přístupní, tak neobyčejně hluboce se před ním klanějí.

11. Odkud, kdo a co vlastně o sobě je, to nevíme, neboť vy přece až příliš dobře víte, že jsou-li mezi vznešenými dědy tajné věci, pak musíme naše velmi zvědavé uši držet hezky daleko.

12. A tak je tedy pro nyníšek a povzdy poněkud těžké v takových zjevech se vyznat.

13. Já bych sice nesmírně rád poznal tohoto cizince blíže, ale vy přece víte, jak to zde chodí.

14. Proto zůstaňme při tom, jací jsme – hezky hloupí, hloupí ve jménu Jehovy; avšak to věčně nepotrvá.

15. A nyní vyplňte, jako vždy, náš rozkaz.

16. Děd Set nám uložil, abychom vám řekli, abyste vždy připomněli podle vůle Boží těm, kdo tu budou nasyceni, vděčnost Bohu. Amen.“

17. Poté opustili nosiči chaty a spěchali rychle odtud.

18. Sotva však přišli ke dveřím, šel jim také vstříc Abedam, chovající dosud na ruce dívku, a otázal se poněkud uleknutých nosičů: „Kde zůstáváte tentokrát tak dlouho s plody?!”

19. Na tuto otázku nedovedli však nosiči odpovědět.

20. A Abedam se jich znovu otázal: „Copak jste nenalezli náležitě množství plodů?“

21. A tázaní opět nenalezli odpověď.

22. Když se jich však Abedam potřetí otázal: „Řekněte Mi přece, proč jste tentokrát nedodrželi váš čas?!“,

23. tu se teprve vzpamatoval ten, jenž dříve rozmlouval se strážci a pravil:

24. „Poslyš, milý dobrý cizí muži! My jsme sice nic nesprávného neučinili, až na to, že jsme poněkud nedodrželi určený čas; neboť strážcové se nás tázali, kdo tu stále naplňuje vyprázdněné Setovy komory.

25. A my jsme hádali na tebe, protože jsme svědky leckterého velkého zázraku Tvé vůle, v němž se zdáš být mocným téměř jako Bůh.

26. Hle, toť také vše, co jediné zavinilo naši poněkud delší nepřítomnost, a to nám ty a děd zajisté odpustíte?!“

27. Abedam mu však na to odpověděl: „Poslyš, nejenže odpustím, nýbrž Já vás chci nyní učinit nosiči vyšších a živějších plodů, neboť ty jsou pro celou věčnost.

28. Abyste však ihned věděli, že mám moc a právo toto učinit, vezte tedy, že já Sám, jak Mne nyní vidíte, jsem Jehova, Bůh Nejvyšší; proto buďte klidni a následujte Mně! Amen.“

* * *

Kapitola 120.

Bázeň nosičů a rozpaky Pury před svatostí Abedamovou. Abedamova uklidňující slova. Pán jako Bůh a jako Otec.

16. července 1842

1. Když nosiči uslyšeli z úst Samého Abedama toto svědectví, a rovněž zcela jasně také Pura, padli ihned k zemi, a to tak poděšeně, jako kdyby je již chytala za límec věčná smrt a všeničící soud,

2. neboť byli si vědomi leckterých malých přestupků. Jelikož z leckterých přísných poučení Adamových, Setových a Enosových věděli, že všemohoucí, nejsvětější Jehova jednou jistě přijde a

bude tu konat převelice přísný soud a v nejprudším a nejpálčivějším ohni svého nekonečného hněvu zahubí a zničí všechny neposlušné, tu jako by byl nyní s nimi konec.

3. Neboť toto rychlé zjevení Mne Samého působilo, že nebylo v nich nyní místa žádné jiné myšlenky než té, že jsem přišel, abych vykonal tento hrozný soud.

4. A protože si byli vědomi, jak bylo řečeno, nějakých malých chyb, tu chvějíce se na celém těle nemysleli také na nic jiného než jen na to, jak je jistě již velmi brzy uchvátí hrozně palčivý oheň hněvu a začne je také nejvyšš bolestně stravovat.

5. Zanedlouho začali také skutečně kvílet a nadmíru bědovat a jen onen dřívější řečník byl ještě s to velmi koktavě ze sebe vypravit:

6. „Ó, jak – dobře – a oč – mnohem – lépe – byli bychom nyní na tom, kdybychom nebyli nikdy zrozeni!“

7. Poté také on umkl a očekával i s ostatními soudcovské hromové slovo.

8. Chování těchto deseti nosičů přivedlo však také jinak statečnou a láskou ke Mně téměř se stravující Puru do značných rozpaků, takže se nesměle obrátila ke Mně a pravila, jako by se Mne tázala:

9. Ó Jsi-li, jak Tě již Set v největší úctě na výšině pozdravil a jak Ses nyní Sám před oněmi deseti nosiči hlasitě a přejasně prozradil, takže nyní také již nechovám v sobě pochybnosti, abych Tě úplně poznala jako Toho, za kterého Ses nyní prohlásil přede mnou ubohou, jakož i před těmito deseti nosiči. Pak Tě pro Tvou neskonalou svatost prosím, abys mne pustil; neboť jsem příliš nesvatá, než abych spočívala na Tvých přesvatých rukou.

10. Neboť nyní pevně v sobě věřím, že Ty jsi Ten, Jehož jméno není hoden vyslovit lidský jazyk, ačkoliv mé dřívější pojmy o Tobě byly podle učení Farakova zcela jiné, neboť jsem si Tě představovala jako neviditelný, nekonečný oheň.

11. Proto mi nyní buď milostivý a milosrdný a nedopuť, abych nadále ještě znesvěcovala Tvé ruce.

12. Avšak děj se Tvá přesvatá vůle, nyní jako i věčně.“

13. Po těchto slovech řekl však Abedam Puře: „Má vyvolená, budeš Mne nyní, když jsi Mne poznala, méně milovat než předtím, kdy jsi Mne ještě neznala?!

14. Copak jsem se změnil vůči tobě proto, že jsem Se ti dal poznat?!

15. Nepozorovala jsi ještě nikdy při bouři, že leckteré mračno vypadá z dálky příšerně hrozivé?! Když však přijde, nepřináší svou – z dálky tak přemocně hrozivou – tvář nic jiného než požehnaný déšť, který oplodňuje a občerstvuje slunečními paprsky moudrosti vysušenou půdu a téměř zcela spálenou trávu?!

16. Hle, tak je tomu také zde. Ty jsi Mne dosud vždy jen z dále tušíc viděla, a to v ohni nejvyš zhoubného soudu, ale jako nejvyš láskyplného Otce jsi Mne ještě nikdy netušila a ještě mnohem méně si představovala a proto jsi nyní také i s oněmi deseti nosiči tak plná vší bázně a úzkosti.

17. Kdybych však byl takový, jak jsi Mne dosud poznala z nauky Farakovy – v této době v nížině již silně zhanobené – mohl bych tě také ze vší Své otcovské lásky nosit na rukou?!

18. Proto věz nyní také ve svém srdci, že Já jsem nejen Jehova, všemohoucí Bůh a Stvořitel všech věcí, nýbrž v poměru k vám jsem spíš jedině pravý, svatý, nejvyš láskyplný Otec, který nechce věčně nikdy nikoho soudit do záhuby, nýbrž chce jako jedině pravý Otec pozdvihnout každého k věčnému životu.

19. Hle, kdybych chtěl soudit, pak bych Se nemusel Svýma nohama viditelně dotýkat Země, nýbrž stačila by Má nejnepatrnější myšlenka, aby v okamžiku zničila všechna díla v celé nekonečnosti.

20. Poněvadž jsem však přišel k vám viditelně, přišel jsem přece jen proto, abych hledal, co je ztracené a oživoval, co je mrtvé.

21. Proto miluj Mne spíš ještě více než méně, protože jsi Mne nyní poznala a nyní víš, že jedině Já jsem láskynejplnější Otec.

22. Proto ať není tedy mezi námi rozdíl, nýbrž v lásce chtějme být jedno na věky.

23. Tak se osvobodte také vy od své staré pošetilosti a následujte Mne. Amen.

24. Poté oněch deset ihned vstalo, vzali své koše a následovali Ho na výšinu a styděli se za svou hrubou pošetilost a prosili proto Abedama za odpuštění své tak velké pošetilosti.

25. A Pura se nyní přimkla s ještě větší láskou na nejsvětější prsa nyní poznaného předobrého Otce.

* * *

Kapitola 121.

Jídelní pořad a hostina. Řeč Páně o překážkách a omezeních jako podmínkách všeho života.

18. července 1842

1. Když takto došli na výšinu, žehnal vznešený Abedam naplněné koše. Poté dal ihned sedm košů rozdělit mezi veškerý lid, tři koše podržel pro výšinu, a to prý pro sebe a Svě nejbližší již známé přátele – nyní také pro Puru – a vzal také Seta k Svému koši. Druhý koš dal Adamovi a jeho dětem a vyzval také oněch dvanáct již známých poslů, aby brali na nich podíl, a třetí koš odevzdal všem již známým dětem východu.

2. Když bylo takto vše řádně rozděleno, poděkovali všichni vznešenému Dárci za tyto nádherné dary, posadili se ke košům a jedli a pili; a když byli všichni úplně nasyceni a všichni též vzdali ve svých srdcích dík Pánu, tu pravil všem přítomným vznešený Abedam:

3. „Děti, kdo z vás je unaven, ať si odpočine, kdo však může a chce se mnou bdít, učiň tak. Kdo chce ještě něco vědět, taž se, ať již muž či žena, dostane se mu odpovědi.“

4. Po těchto slovech se tlačili všichni k Abedamovi a jen jeden hlas bylo slyšet a tento zněl takto:

5. Ó, Otče, kdo by tu mohl spát, dokud Ty bdíš a z Tvých nejsvětějších úst proudí slova věčného života?! Proto dovol nám jen všem, abychom zůstali bdělí a neuved' nás v pokušení spánku. Tvá svatá vůle se staň! Amen.“

6. A Abedam na to odpověděl: „Tak tedy bděte ve jménu Mém. Amen.“

7. Avšak Pura, která nyní ještě pevně seděla a odpočívala u Abedama, otázala se Ho v bázlivé lásce: „Ó, Jehovo, směla bych poprosit, abys mi – a tedy také všem – co nejmilostivěji vysvětlil, na co bych se Tě ráda otázala?!“

8. Abedam jí řekl: „Pohleď, Má vyvolená Puro, je staré pravidlo – dokonce podnes běžné – které praví: Králi a cizinci náleží přednost.“

9. Ty jsi také ještě zde cizinkou, patří tedy také tobě, aby ses napřed tázala, na co bys chtěla mít jasnou odpověď, a tak jen se taž a já ti nyní krátkými slovy odhalím vše, v čem bys chtěla mít jasno. Amen.“

10. Ihned měla Pura pohotově otázku, která zněla takto: „Jehovo, všemohoucí Stvořiteli všech viditelných i neviditelných věcí, Ty zajisté víš, jak zle to tam dole dopadá s Tvou nejsvětější vůlí. Ty jsi zajisté nyní také ještě právě tak všemohoucí, jako jsi byl tehdy, když jsi dal vzniknout nebi a zemi. Nebylo by Ti tedy možné okamžitě polepšit a přetvořit podle přání Tvé tvory? Neboť v nížině o Tobě téměř nic nevědí a také, jak Ti je zajisté dobře známé, nic vědět nechtějí. Ó, Jehovo, nebylo by to možné?!“

12. A Abedam pravil Puře: „Poslyš, Má vyvolená Puro, tuto otázku jsi nevynalezla ty, nýbrž je to otázka celé, sebe si vědomé společnosti.“

13. Také ti však pravím: Jen tobě a přítomným dětem, přátelům a bratrům chci o tom něco bližšího a určitého sdělit, jinak však nikomu v celé nekonečnosti, i kdyby se Mne na to ptala věčnost za věčností.

14. A tak tedy poslyš a poslyšte vy všichni: Překážky jsou základem všeho jsoucna a dalšího trvání. Je-li tu nějaká věc, je tu jen svou vlastní omezeností, která je pro ni zřejmou překážkou.

15. Pohleď na Slunce! Kdyby nebylo omezeno Mou vůlí a kdyby mu tato vůle nebyla trvalou věčnou překážkou, pak by věru nebylo ani jednoho Slunce na nebi a rovněž ani jediné země ve velkém vesmíru.

16. Pohleď na kámen, jak je ze všech stran omezen a jak mnoho překážek v sobě chová. Ano, čím je omezenější a čím více má překážek, tím je stálejší, pevnější a čistší a také ušlechtlejší.

17. Tak roste také všechna tráva, všechny stromy a byliny podle zákona omezenosti a v důsledku mnohonásobných vnitřních překážek, které jsou stálým vzájemným zápasem všech jejich částic.

18. Jsou tedy překážky a omezenosti vlastní podstatou věcí samých, bez nichž by přestaly ihned být, a celé nekonečné stvoření se tedy skládá ze samých překážek a omezeností.

19. Jen Já jediný jsem – a musím být! – úplně svobodný a neomezený, aby skrze Mne obdrželo vše svou náležitou překážku a úplnou omezenost k svému jsoucnu.

20. Jak je tomu však s věcmi, tak tomu také musí být se vším tím, co je ducha.

21. Kdyby živý duch nenalezl nic, na co by narazil, neměl by také žádné vědomí, a tedy také žádný život.

22. Jelikož však dopouštím, že je tu i pro ducha samého všude a vždy množství protiv dobrých a špatných - špatných pro dobré a dobrých pro špatné – narazí duchové navzájem na sebe a probouzejí se vzájemně k životu.

23. Dobří duchové se tím stávají stále živějšími a špatní bývají dobrými konečně také probuzení a dávají se pak jiným směrem a přecházejí v pravý život a osvobozují se vždy více od překážky, protože přecházejí do jiné překážky pravého života

24. Hleď, Má vyvolená Puro, takto začíná Můj řád a nemá nikdy konce. Proto se již nestarej o nížinu, nýbrž věř Mi, že Já jsem to vše již od věčnosti předvídal a že vše, co tu je a se děje, děje se podle Mého věčného úradku.

25. Nížina se změní podle toho, jak se změní výšina; nakonec se však nicméně stane, že bude jeden Pastýř a jedno stádo.

26. V lásce je však všechn tento řád; proto buď klidná, neboť Já nejlépe vím, co tu je a proč se to tak děje!

27. Čistý však bude vše to spatřovat v čistotě. Amen.“

* * *

Kapitola 122.

Velká vzorná láska Pury k Pánu. Zaslíbení Páně Puře.

19. července 1842

1. Když Pura uslyšela tato slova, zvedla své něžné ruce nad hlavu, sepjala je prsty vzájemně v sebe zkříženými a konečně vzrušeně pravila:

2. „Ó, vznešený, ó, věčná, nekonečná láska a moudrosti, jak nekonečně hluboký smysl spočívá v každém z Tvých slov!

3. Ó, svatý živote všeho života, nekonečný Prazáklade všeho bytí, kdo je s to pochopit hlubinu Tvé moudrosti a kdo zbádat úradky Tvé lásky?!

4. Ó, Můj Bože, můj Bože, - jak jsi velký a vznešený!

5. Jehovo! Ty, který Se necháváš slabým člověkem nazývat dokonce „Otcem“, ano, nejen nazývat, nýbrž chceš, abys byl v srdci každého člověka v nejuplnějši dětské vážnosti a lásce jako takový co nejvěrněji a co nejopravdověji poznáván, jak mám já, pouhé nic před Tebou, tebe nyní chválit a velebit, jak Tobě za toto Tvé převeliké slitování a Tvou milost děkovat!?

6. Neboť nyní jsi vlil do mého srdce převelikou světelnou, proudu podobnou útěchu, že pro samé nebeské vzrušení nevím nyní, co si počít.

7. Ó, vy větší přátelé tohoto přesvatě dobrého Otce, pomozte, pomozte mně slabé nést převelikou tíhu slasti a chvalte hlasem Toho, jenž tu dlí mezi námi. Tak svatý, tak dobrý a tak nejvyšší láskyplný, milostivý a milosrdný!

8. Ó, můj Jehovo, jaká to blaženost být u Tebe! Jaká živoucí potrava pro slabé, po lásce hladové srdce, je-li nasycováno Tvou nekonečnou otcovskou něhou!

9. Ó, dej Se milovat mnou, nech mě zemřít láskou k Tobě!

10. Ó, jak sladká by musela být smrt, kdybych zemřela z lásky k Tobě!

11. Jehovo, Bože, Otče! Až dosud jsem zdržovala své srdce z příliš velkého svatého ostychu před Tebou, leč nyní již nemohu!

12. Nech, abych Tě objala a tak silně milovala, aby mne oheň mé lásky k Tobě rozložil a jako suché stéblo slámy strávil! Neboť hle, nyní všechen ostych u mne zmizel, také úzkost a bázeň již nemám před tebou; neboť z lásky k Tobě chci zemřít. Ó, můj nevýslovně v lásce přesladký Jehovo!

13. Tu objala s velkým chvatem Abedama, vši silou Ho přitiskla k celé své bytosti a jednou rukou činila často pohyb na stranu svého srdce, jako kdyby je chtěla z těla vytrhnout a pak přitisknout na prsa Nejvyššího.

14. V této lásce se pak také brzy stala její celá bytost tak půvabně svítící jako světlo Slunce, když zmírněno, prosvětluje přenádherný růžový lísteček.

15. Když však otcové a všichni ostatní toto zpozorovali, jali se bít v prsa a Henoch vzdychaje pravil: Ó, svatý Otče! My jsme děti výšiny, ona však kojencem bahna nížiny, avšak jaký rozdíl mezi ní a námi!

16. Ona jediná miluje Tebe víc než celá výšina dohromady a chápe Tě ve svém srdci také již jasněji než my všichni, kteří jsme od dětství v Tvé lásce a milosti bádali a jednali.

17. Ó, hleďte, hleďte vy všichni otcové, jaká nebeská krása, jaká svatozář vyzařuje z tohoto dítěte nížiny!

18. Ó, Adame, ó, Sete, ó, vy všichni otcové, bratři a děti, kde je oko, které by zřelo kdy něco krásnějšího, něco vznešenějšího, něco úchvatnějšího než je toto sotva dvacetileté děvčátko z nížiny v síle své nám všem nejvyš nepochopitelné mocné lásky!

19. Jaký nebeský půvab a vznešená krása vyzařuje ze všech jejích tvarů, jaká jemnost, jaká něha ve všech jejích údech; jak nekonečně jemná je ve všech svých částech – a přece: jaká moc lásky v jejích více než ethericky něžných nadrech!

20. Ano, ano, vpravdě ona je nám ustanovena za velkého učitele; neboť teprve nyní je nám všem dáno měřítko, podle něhož můžeme velmi dobře měřit chatnou slabost našeho srdce.

21. Ó, Jehovo, Abedame, Ty jediný budiž věčně, věčně, věčně veleben, chválen a milován proto, že jsi nám všem dal dítě z nížiny za svaté měřítko Tvé lásky!

22. Ó, Otče, svatý Otče, jak nekonečně jsi dobrý a plný lásky a slitování!“

23. Zde umlkl také Henoch. Abedam mu poté pravil: „Henocho, věř, že takto je tomu a bude tomu navěky. Dítě světa a hříchu předčí devadesát devět spravedlivých od narození, uchopí-li Mne tak, jako zde toto děvčátko!

24. Ty, Mé děvčátko, neodstoupíš však budoucně nikdy od prsou. Ty jediná Mne budeš po celý svůj pozemský život vždy zřít a mít jako nyní.

25. Nestaneš se ženou žádného muže, až teprve v čase časů, kdy budeš naplněna vši hojností moci lásky Mého nekonečného Ducha! Amen.“

* * *

Kapitola 123.

Zázrak zčlověčtění nekonečného Boha. Maria Duchem Pura.

20. července 1842

1. Po těchto slovech Se vznešený Abedam obrátil k Setovi a řekl mu: „Bratře lásky, ty víš, jak jsi Mně milý a drahý; proto také nemáš chovat naprosto žádné pochybnosti, smíš-li se obracet na Mne s otázkou, kterou chováš ve svém srdci.

2. Neboť přijímám-li Já děti světa za děti Své a činím jim, co si ode Mne vyprošují, oč mnohem spíš to pak učiním teprve tobě, jenž jsi pravým bratrem Mé lásky. Proto se jen vyslov nahlas, co nedává tvému srdci pokoj.“

3. Po tomto nejmilostivějším vyzvání přistoupil Set ihned blíž a řekl: „Ó, předobry přesvatý Otče, ze všech svých sil Ti děkuji, že jsi nyní ulevil mému srdci; neboť, věru, byl jsem ve velkém bloudění a nevěděl jsem, jak bych se dostal z této houštiny.

4. Avšak nyní je již vše vyjasněno a jako nádherné východisko záříš Ty přede mnou!

5. A tak tedy otvírám radostně své srdce a v této hodině ústy sděluji, co jsem začal v sobě tísnivě nosit téměř od Tvého prvního rozhovoru s nádhernou Purou.

6. Toto je to temné břímě mého srdce: Ty jsi učinil tomuto dítěti zaslíbení, na základě něhož si nedovedu vzdor všemožnému přemítání nic jiného myslet, než,

7. že se chceš jednou Sám, vymykaje Se jaksi Svě neskonale svatosti, všemohoucností Svě lásky zrodit jako dítě, a tedy jako člověk, tělem a krví oděný, v těle právě tohoto děvčátka.

8. Rmoutí mne to, neboť na jedné straně nemohu z Tvých nejsvětějších slov žádný jiný smysl odvodit, na druhé straně se však opět hrozím té myšlenky, ježto si nedovedu představit větší nemožnost, než je právě tato.

9. Neboť – myslí-li se přirozeně – je zajisté největší pošetilostí představit si, že by bylo možné vstrčit cedr do stébla trávy, anebo vsunout horu do vejce pěnice, anebo dokonce pojmout celé moře do duté skořápky lískového ořechu a podobného více.

10. Podle Tvých slov má však jednou toto děvčátko pojmout do sebe Tebe, nekonečného Boha, aby Ses v ní pak mohl odít tělem a krví.

11. Ty, který Svým nekonečným Duchem nosíš a řídíš celou nekonečnost, že bys měl s tímto Duchem místo v těle takového dítěte?!

12. Ne, ne – věru, to je blábolení; spíš bych pochopil, kdyby mi někdo řekl, že: „Atom může pojmout do sebe celou Zemi.“, nežli to, že by snad tělo tohoto děvčátka obsáhlo Tebe ve vší hojnosti Tvého nekonečného Ducha.

13. Prosím Tě co nejvroucněji, abys mi, jakž i všem sdělil, jak tomu tedy rozumět. Tvá svatá vůle se staň vždy a věčně! Amen.“

14. Tu uchopil vznešený Abedam ruku Setovu a dal mu tuto odpověď:

15. „Sete, jak malicherně soudíš o Mně! Hle, kdyby to bylo tak, jak ty si myslíš, jak by tu bylo Mému nekonečnému Duchu kdy možné, stvořit něco konečného – a přece v tom konečném skrývat celou nekonečnost?!

16. Vzpomeň si na vidění oněch dvanácti poslů a považ, co vše v sobě našli a uzřeli

17. Uvaž, že v nejmenším semeni cedru je skryt nejen strom, který před sebou vidíš se rozkládat, nýbrž nekonečný počet těchto stromů, ve skořápce lískového ořechu tolik lískových ořechů, že kdyby nebyly opět rozloženy, vyžadovaly by již za dva tisíce let větší prostor než sama celá Země.

18. Hle, je-li Mi však možné toto a ještě nescíslně více jiného, co by ti bylo ještě nevýslovně nepochopitelnější než to, kdybys to věděl, pak Mi bude zajisté také možné, co ti nyní připadá tak zcela nemožným.

19. Věz však ty, jako i všichni, že oním zaslíbením se nemá rozumět tak, že snad přijde jednou z nebes na zem opět právě toto děvče, aby Mne tu v těle a krví počalo, nýbrž k tomu se nalezne zcela dobře jiná panna, ale tato bude potom mít stejného ducha lásky a víry, jako jej má nyní toto děvčátko!

20. A tak nebude tomuto děvčátku třeba, aby přišlo opět na svět, nýbrž jiná panna bude pro to zcela stejným duchem oživena.

21. Tak tomu máš ty a všichni ostatní rozumět.

22. Neboť hle, u Mne jsou velmi mnohé věci možné, které u vás lidí dokonce nejsou ani myslitelné.

23. Proto věř pevně Mým slovům; neboť jak Já ti to pravím, tak se to také nevyhnutelně stane. Amen.“

* * *

Kapitola 124.

Chvála srdce a chvála úst. Záhada stálého ničení

v přírodě. Potěšitelné řešení věčné lásky.

23. července 1842

1. Když však Set toto uslyšel, tu se nadmíru zaradoval a děkoval, chválil a velebil ze všech svých sil vznešeného Abedama.

2. Abedam jemu však řekl: „Sete, milý bratře lásky Mého srdce, Já pohlížím jen na tvé srdce, a to Mi úplně stačí; o tom můžeš být ujištěn a být tomu převelice rád.

3. Co se však týká tvé nyní tak hlasité slovní chvály, s tou můžeš zůstat doma; neboť můžeš Mi věřit, řeknu-li ti: Mně je chvála srdce srozumitelnější než chvála úst.

4. Modlí-li se však srdce, nemají se do toho vměšovat ústa, aby se jimi nezkazilo, co jako čistý pramen přichází ze srdce.

5. Chvála úst zaznívá před světem; ale chvále srdce proniká k uším Mého srdce.

6. Proto pro nyníšek můžeš mamou práci svým ústům zcela dobře ušetřit; neboť Já slyším každý zvuk tvého srdce.

7. Kdo potřebuje ústa, ten je potřebuje vždy před světem a před svými bratry; přede mnou však nepotřebuje nikdo nic jiného než jen a jedině srdce. Amen.“

8. Poté Se však obrátil k Henochovi a řekl mu, jako kdyby se ho tázal: „Henochu, víš již vše a nenalézáš v sobě již nic, co bys potřeboval ode Mne vysvětlit?

9. Já však vidím, že tvé srdce přežvykuje ještě něco tobě nestravitelného. Copak to je, že se neodvažuješ sdělit Mi to kvůli bratrům ústy?

10. Já ti však pravím: Nepodržuj nic v sobě, nýbrž vydej, vrať, co tu není ještě zralé k potravě pro tvého ducha a Já to na velkém ohništi Své otcovské lásky úplně dovařím k velmi posilující potravě pro tvého, jakož i pro každého jiného hladovějícího ducha. Amen.“

11. Tu také Henoch přistoupil blíž a zcela dojat pravil: „Ó, předobry, přesvatý, nejvyšší láskyplný Otče! Je pravda, že můj duch hledá v sobě světlo o překážkách Tebou vyslovených, pozoruje onoho stále přežvykujícího netvora přírody; ale nemůže nikde nalézt objasnění.

12. Neboť ačkoli nyní zcela zřejmě spatřuji, že tu vše uhazuje své jsoucnou jen samými překážkami a omezenostmi, přece však jen nenahlížím, proč tu vše musí kvůli jsoucnu stát téměř smrtelně proti sobě.

13. Proč to stálé tření, ničení a zanikání?

14. Ačkoli se tím také vytvoří něco jiného, musí to nicméně být opět zničeno pro sobě rovné potomstvo.

15. Hle, tu je v mém srdci mezera a ta je ještě úplně beze světla.

16. Ó, Otče, osvětlí ji Svou milostí, láskou a slitováním. Tvá svatá vůle se staň. Amen.“

17. A vznešený Abedam otevřel ústa a řekl Henochovi: „Ano, ty to pravíš, tak tomu je, vše tu pomíjí, vše tu rychlostí vichřice uhání, jen zřídka něco v plné síle svého bytí vytrvává, nýbrž většinou strženo do zhoubného proudu, se tu ponoří, o skálu roztrhne a konečně bývá velkým vírem pohlceno do bezedné propasti zničení.

18. Pravíš dále v sobě: Není okamžiku, který by tebe samého a vše, co je tvého kolem, stále nestravovalo, není okamžiku, v němž bys ty sám nebyl ničitelem, ano, v němž bys jím nemusel zřejmě být.

19. Nejpokojnější, nejnevinější, radostně učiněný krok stojí život snad více než tisíce ubohých červíčků.

20. Jak často již má pata porouchala namáhavě zbudovaný příbytek mravenců, a tím udupala malý svět v hanebný hrob!

21. Jak často byly již mými zuby rozdraceny nejkrásnější plody, které se skvěly jako světlý oblouk na nebi, když visely ve světle Slunce na majestátném stromě! Jak mnoho nádherných květin bylo již mýma nohama pošlapáno, a přicházejí opět nové. Také jiní mravenci si staví namáhavě jiný dům, avšak ti, jimž můj krok připravil věčný hrob, nikdy, Kam, kam ti se podějí?!

22. Mírný větřík provívá listy stromu. Hýbají se, jako kdyby byly cíle a veselé; leč uprostřed těchto radostí jich opadáva na sta z větví.

23. „Kam, kam?“ táži se. Žádné odpovědi od opadlých již nedostávám, neboť pohltil je již vítr ničení.“

24. A pravím potom dále: „Nikoli však tato velká nesnáž věcí, nikoli vlny podemílající skály, nikoli velká zemětřesení, jimiž se hory rozpadají v prach, mne dojmají, nýbrž mé vlastní srdce podrývá vše stravující moc, která je všude skryta ve veškerenstvu věcí a nepovolává v jsoucnu nic, co by opět nezničilo jeho sousedství anebo samo sebe!

25. A při takových myšlenkách se pak potácím poděšen já i nebe a Země kolem mne a z této své úzkosti pak volám:

26. „Ať se dívám, jak se dívám, nikde nyní nespátřuji nic jiného než jednoho sebe a vše pohlcujícího a pak jednoho a téhož věčně přežvykujícího netvora v přirozenosti věcí.“

27. Abedam odpovídá: „Je to pravda, nemohu ti proto říci: „Henocho, činíš Mně křivdu svými myšlenkami!“, neboť tak je tomu pro oko a tak je tomu také pro rozum. Ale pro srdce, věz, je tomu jinak.

28. „Co jsou věci? Jsou to body klidu Mých velkých myšlenek. Má vlastní živá vůle je to, která jim vstupuje do cesty jako překážka; teprve touto překážkou vstupují v jevové jsoucnu.

29. Sdružuje-li se však potom Má láska s Mou vůlí, značí to: Ó, neklad' meze velkému letu Svých nejsvobodnějších myšlenek, nýbrž nech je opět vznášet se volně ve velkých kruzích Svého věčného života v úplném vědomí jejich nejživější síly z Tebe.

30. Hle, potom nechávám, když jsem zmírnil překážku Své vůle, Svým myšlenkám opět volně se vznášet a ty potom vidíš zanikat věci, ne však vystupovat ze jsoucna, nýbrž jen se vracet do základního bytí, do pravého bytí, do volného, nezničitelného bytí.

31. A Já potom nechávám vzejít z mnohých malých myšlenek opět jednu velkou, živou, svobodnou, která se pak musí podobat Mně Samému, protože opět bude jako byla prapůvodně ve Mně a ze Mne.

32. Proto se budoucně nestarej o vnější pomíjejícnost, nýbrž pomysli: Vše, co vystupuje ze jsoucna, vrací se vždy zase do dokonalejšího jsoucna, nahoru až k člověku a odtud opět ke Mně Samému.

33. A tak se věčně nic neztratí, ani tvé nejtíšší myšlenky.

34. Toto tedy všichni dobře pochopte a buďte se Mnou vždy veselé mysli. Amen.“

* * *

Kapitola 125.

Henochova děkovná řeč a chvalořeč. Radost ze života nejlepším výrazem díků Tvůrci.

26. července 1842

1. Po těchto slovech Abedamových vzchopil se Henoch a hlasitě zvolal: „Poslyšte, poslyšte, vy všichni mrtví, všichni kteří ještě nějak vězíte v rozsedlinách, propastech a hlubinách Země, ano, mrtví celého stvoření, přijďte sem!

2. A vy všichni, v jejichž žilách koluje již jen slabý, vlažný život, také vy, kteří jste těžce obtíženi a vyčerpáni leckterým tlakem těžkého břemene vašeho malátného života, sem, sem všichni! Zde naleznete nekonečný nadbytek nejvyššího života!

3. Ó, slova, slova! Co jsou, co to bylo za slova?!

4. Ó, Abedame, přesvatý Bože a Otče! Nyní jsi dal také středu Země a horám, moři a všemu, cokoli jen tu bylo nějak bez života, nikdy nevyhasínající život!

5. Co mohu, co bych tu ještě měl prodlévat ve smrti, kde nejvýš pravěčný, nejsvětější život, Život všeho života vyslovuje taková slova právě tohoto Života?!

6. Otče, přesvatý Otče, Tobě jedinému budiž věčně všechen dík, všechna čest, všechno klanění, všechna chvála, všechna láska, všechno velebení, všechna sláva a od celé nekonečnosti ve vši věrnosti a lásce nejpřesnější poslušnost; neboť jen Ty zcela jediný jsi věčně hoden obdržet toto vše od nás, jako i od celé nekonečnosti..

7. Ó, jak živě se nyní vyjasnilo ve všech částech mého srdce a jak étericky lehce a blaze je ve všech mých útrobách!

8. Ó, živote života, jak sladký jsi, jakou blažeností je pociťovat Tebe v úplnosti vši Tvé moci a síly!

9. Ó, bratři, ó otcové, ó děti! Slast života je veliká, žije-li v nás svobodným životem Svatý; kdo by tu však chtěl žít vlastním životem, který je ve všech vláknecích a žilkách temný, tomu je velkým, nesnesitelným břemenem.

10. Proto ať žije každý životem v lásce zcela spravedlivým, aby okusil nekonečnou plnost pravého života z Boha

11. Neboť není nic většího nežli život, co by bylo zázračnějšího a božsky vznešenějšího než jedině život.

12. Proto se radujme všichni co nejvděčněji ze života, my, kteří jsme nebyli, a nyní přece tu jsme před tváří Toho, jenž věčně byl, nyní tu je a věčně bude a který nám dal vznik a pravý život, ano, život, který On Sám od věčnosti k věčnosti žil v Sobě a ze Sebe ve Svě Božské svatosti a nekonečné plnosti a dokonalosti!

13. Proto se radujte z tohoto života, který On nám všem nyní dal.

14. K čemu by bylo Slunce, kdyby mimo něj nebylo života, který by je mohl vidět, pociťovat a požívat nejnádhernějších výlevů jeho paprsků?!

15. K čemu by byla Země i se vším tím, co je na ní a v ní; k čemu celé nebe se svými světlými hvězdnými Světy; ano k čemu by byla nekonečnost sama, kdyby mimo ni nebylo již života, který by mohl poznávat Toho, který je svobodně ze sebe vystavil a který by mohl požívat všeho, co On stvořil!?

16. Proto se raduj, celá nekonečnosti, ze života, jako se nyní raduji z něho já; neboť od Něho jsme jej všichni obdrželi, nikoli jako břímě, nýbrž jako nejpodivuhodnější blaženost vši blaženosti! Neboť co by byly všechny blaženosti bez této blaženosti; kdo by se mohl jimi sytit bez ní?!

17. Tuto nejvyšší blaženost však nám dal On; proto naše velká radost ze života budiž Jemu, Dárci, přinesena jako nejplatnější dík nyní, jako i vždy, věčně. Amen.“

* * *

Kapitola 126.

Abedam budí lhostejného Enose. O účelu lidského bytí.

27. července 1842

1. Po tomto díkůvzdání a velebení Henochově povolal vznešený Abedan k Sobě Enose a řekl mu: „Enosi, ježto jsi slyšel slova chvály Mého milého Henocho, která jsou od prvního do posledního slůvka pravdivá, řekni Mi: Copak neprobudila tato slova v tobě žádné vyšší životní potřeby než jen to, že neustále mlčíš jako kámen na vrcholu horského temene v klidném světle měsíce?!

2. Hle, není tu téměř nikdo, jenž by žil ve sféře svého života tak bezstarostně jako ty a jenž by nenacházel v této Mé viditelné přítomnosti nic, v čem by mu bylo třeba vyššího světla.

3. Já ti však nyní pravím: „Hle, nyní Si založím příbytek na Zemi; z kamene a malty bude zřízen na výšině pro všechny časy časů.

4. Kdo tu nyní obdrží úřad, tomu zůstane budoucně zde i tam; kdo však nyní tak zcela bezstarostně chodí vedle, kde vane život, před ním také život kolem odvane a pak to bude s jeho životními duchy chabě dopadat.

5. Proto povstaň a taž se nyní z toho tvého vlašného stavu, by se ti dostalo odpovědi, které ti třeba na této Zemi! Avšak neber toto slovo, jako by tě k životu budilo; a nutilo; ve svém srdci to nalézt musíš a pak Mně to svobodně zvěstovat! Chceš-li však zůstat raději němý, spánkem si čas zahánět, pak čiň, jak ti libo a Mne se pak nemusíš na nic tázat.“

6. Po této poněkud zvláštní výzvě se Enos zřetelně zarazil a nevěděl, co by na to hned odpověděl.

7. Přistoupil sice blíž k Abedamovi, ale čím více se namáhal, tím byl také v sobě zmatenější, a proto nemohl nalézt předmět, na který by se mohl důstojně otázat.

8. Jelikož tu však takto stál němý a nebyl s to nic ze sebe vypravit, povstal opět vznešený Abedam, přistoupil k Enosovi a otázel se ho:

9. „Enosi, ty skutečně pro samé stromy nevidíš les?! Mám ti tedy vsunout otázku do srdce a konečně i do úst Já?!

10. Poslyš, učiním to a pravím tobě: Taž se Mne, proč tu nyní jsi, a Já ti náležitě odpovím. Amen.“

11. Tu se teprve Enos vzchopil a otázel se pak v úplné vážnosti „ Ó, Nejvyšší, jakou lepší otázku bych také kdy měl a mohl já, ubohý člověk nalézt, než je právě otázka, kterou jsi oznámil Ty; a tak se tedy také podle vůle Tvé táži: Pročpak zde vlastně jsem?

12. Ó, Nejvyšší, svatý Otče, je-li to Tvá nejsvětější vůle, mohl bys mi to sdělit?!

13. A Abedam mu poté pravil: „Ano, věru, důležitější otázku bys nebyl mohl nikdy vymyslet. Neboť tak jako ty ses nyní tázal, budou se jednou miliony velmi slepých lidí tázat, ale tehdy bude s odpovědí velká nesnáz, která bude nebetyčně předstihovat tvou nesnáz při vyhledávání vhodné otázky.

14. Neboť všichni se budou křížem krážem tázat: „Pročpak zde vlastně jsem? Co se z nás má stát? Kam máme jít, co dělat a proč? Kdo a co vlastně jsme? A podobně více.

15. Ale tehdy jim nebude dána odpověď jako nyní tobě. Avšak odpověď, kterou ty nyní ode Mne obdržíš ihned, se na velmi dlouhou dobu opět ztratí.

16. Teprve na konci zlého panství satana sdělím ji opět chudobě a nuzotě, prostotě a nedospělosti bezstarostných dětí.

17. Takto tedy krátce zní odpověď: Člověk je zde kvůli životu, nikoli snad život kvůli člověku.

18. Byl tedy člověk také Mnou stvořen proto, aby přijal život, nikoli však, aby život přijal člověka.

19. Nebyl stvořen v plnosti života, nýbrž jen způsobilým, aby tuto plnost poněmáhle do sebe přijal.

20. Proto také nikdo nemůže úplně vědět, co je život, dokud ho zcela nepřijal úplně do sebe.

21. Proto nikdo nemůže druhému dokázat život žádným řečnictvím. Kdo však život má, u toho se ve vší plnosti dokazuje sám sebou, proto potom nepotřebuje na věky žádného jiného důkazu, protože on sám nosí v sobě plnost života, která je jedině pochopitelným a platným důkazem pro život.

22. Nemá-li však někdo život, čím potom má pochopit život?

23. Život může pochopit zase jen život, nikoli však také mrtvý. Mrtvý může sice svou nutně oživanou duší přejít poněmáhle do života, chce-li svou duši, avšak život přece jen nepochopí dříve, dokud ho v plnosti do sebe nepřijal.

24. Hleď, proto také jsi zde! Přijmi do sebe život, pro který tu jsi, tak pochopíš život, jak jej nyní chápe Henoch, a proto je jeho celá bytost naplněna velkou radostí.

25. Nyní však jdi, otevři své srdce, abys byl připraven pro život; potom však přijď opět, abys pochopil plnost života ze mne. Amen.“

* * *

Kapitola 127.

Lenivý Enos jako popírač života velebí nebytí.

28. července 1842

1. Tato slova pronikla Enosovi a také mnohému jinému jako žhoucí šípy do srdce a on i všichni ostatní začali o tom v sobě zcela vážně uvažovat.

2. Šel sice zpět na své místo, avšak v jeho srdci se to začalo co nejmocněji hýbat. Tisíce myšlenek a idejí se vynořovalo jako ohnivé meteory z hlubiny jeho duše a prošlehávaly ji křížem krážem jako blesky a vyvolávaly v něm právě takový účinek, jako kdyby za noční doby osvětlovaly na okamžik krajiny Země, které tu také při krátkém trvání světla blesku byly velmi zřetelně vidět, vyhasli-li však blesk, stala se pak noc ihned desetkrát temnější nežli byla před bleskem

3. Ale vzdor těmto světelným meteorům nechtělo se přece jen v něm utvořit trvalé světlo, proto také přicházel náš Enos na samé rozpory, neboť takový krátký záblesk hned tu a hned zase tam osvětlil vždy jinou krajinu srdce a on v sobě spatřoval vždy jiné ideje.

4. Když však byl asi hodinu i s mnohými jinými tisícerými myšlenkami a ideami notně rozeštván, tu konečně u sebe zvolal:

5. „Ó, klide, velebný klide, jak šťasten jsem byl vždy v tvém náručí! Jak šťasten jsem musel být, když jsem nebyl a oč ještě mnohem šťastnějším bych se teprve nyní stal, kdyby bylo možné přejít opět do úplného nebytí.

6. Zda není člověk již šťastnější uprostřed stěn svého domu, když to venku silně bouří, zuří, šumí a hučí, než když se nachází venku uprostřed bouří a bojů živlů, a ještě šťastnější, když tvrdě spí, zatímco venku hrozí živly zničit Zemi.

7. Jak nekonečný rozdíl je mezi mnou a kamenem?!

8. Já musím myslet anebo aspoň snít; mně je pocítování nenahraditelně vlastní a následkem něho hlad, žízeň, horko, zima, noc, den, bolest, a utrpení. Vystoupím-li jen poněkud z předepsaného řádu, jsem ihned napomínán, a to vždy více méně výhružně znějícími slovy, kterými je pak vždy znovu na mém srdci vymáhána lítost.

9. Zmýlím-li se častěji, jsem za to vždy trestán, a to proto, že asi mám nešťastný život a s ním cítění. Ó, vy bídné přednosti života před smrtí!

10. Šťastný kameni, ty jsi tu silný a pevný, jsi bez života a cítění a trváš zajisté velmi dobře bez pokrmu a nápoje!

11. Tebe nerozeštvávají žádné myšlenky a ideje; ty neznáš žádný zákon než jedině němý zákon nejblaženějšího nerušeného klidu; tobě je věčně cizí hlad, žízeň, horko a zima; tvé bytí prosté všeho cítění, nepocituje žádné rány a žádné bolesti.

12. Utrpení a smutek neznáš; nestárneš; láska ti srdce nerozervává, jelikož ó, šťastný, žádného nemáš!

13. Ó, nadmíru záviděníhodný kameni, kdybych mohl být jako ty, věru, i kdybych měl tisíc nejdokonalejších životů v sobě, dal bych je všechny za jeden atom tvé přešťastné bytosti, předpokládaje, že jsi skutečně tak bez života a necitelný, jak se být zdáš!

14. Ó, velký, vznešený Stvořiteli všech věcí, nyní bych měl zcela jinou otázku; odpověď na tuto otázku by Tě stála jistě více než ona dřívější!

15. Ty mi chceš dát plnost života, abys mne učinil šťastným? Ó, jaké je to nejnešťastnější štěstí?!

16. Dej mi raději dokonalé nebytí, tak mne učiníš opravdu šťastným.

17. Ale velmi slepým musí být pošetilec, který může vychvalovat jako šťastný tento stále štváný život, který čím je dokonalejší, tím je jistě též štvanejší a nešťastnější!

18. Proto nebudu Tebe, Živote všeho života, prosit o život, nýbrž vždy jen o nejdokonalejší smrt.

19. Neboť když jsem nebyl, byl jsem šťasten; a až již zase nebudu, budu opět zase šťasten!

20. Ó, Pane, podrž, podrž Svou plnost života, toto největší štěstí pro každou bytost. Mně však dej plnost smrti. Kamenem mne učiň bez života a cítění, tak Tě budu za to svým němým bytím chválit a velebit navěky. Amen.“

* * *

Kapitola 128.

Abedam druhý se diví život popírajícímu Enosovi. Pán uklidňuje slovy druhého Abedama.

29. července 1842

1. Někteří však slyšeli nesmyslné bědování Enosovo a nevěděli, jak se k tomu mají zachovat.

2. Adam sám se převelice podivoval takovéto mysli svého vnuka.

3. Abedam, ten druhý, jenž se ještě stále zdržoval v blízkosti Pána, přistoupil však nyní rychle jako poděšený k němu a tázal se:

4. „Ó, přesvatý a převelice láskyplný Otče! Copak je to za zjev? Ne – věru – spíše bych hledal všechny jiné myšlenky v člověku než myšlenku,
5. že bych mohl před Tvou tvář ztracovat život v sobě a ve všech bratřech a místo toho si od Tebe vyprošovat věčnou smrt.
6. Ne, to by bylo dokonce i pro sen příliš mnoho – a on to může vyslovit zjevně?!
7. Místo aby Ti byl nekonečně vděčný za život, za tento nekonečný zázračný statek Tvé milosti a Tvého slitování, pohrdá jím způsobem, jakému dosud není nic podobného.
8. On není slepý; neboť kdyby jím byl, jak by mohl v tomto stavu tak jasně líčit štvance života?!
9. Také není poštilcem; neboť poštilce nebude zajisté nikdy s to stavět výhody nebytí tak zřejmě nepříznivé naproti všemu životu.
10. Také není veskrze zlý; neboť nikomu neklne, ani svému největšímu nepříteli, totiž životu ne, nýbrž chtěl by se ho jen zbavit, kdyby to bylo možné.
11. Pohněvalo se snad jeho srdce pro něco?
12. Také tomu nic nenasvědčuje; neboť všem jen přeje to, co uznává pro sebe za nejlepší a nejšťastnější a nazývá slepým a poštilým jen toho, kdo si přeje život, v němž on spatřuje o sobě to největší neštěstí!
13. To ať si pochopí, kdo chce; já bych spíš však pochopil, kdyby mi někdo řekl: „Celá Země se skládá ze samých hlemýžďů a Slunce ze svítících červů a shnilého dřeva!“, než to, co předtím o sobě podal Enos.
14. Věřu, věru, přesvatý Pane a Otče! Kdybych já byl na Tvém místě – odpusť mi mou starou na mně lpící hloupost – s takovým člověkem bych si naprosto nevěděl, co počít. Neboť kdybych ho ponechal v jeho žádosti a dal mu podle jeho přání, potom by byla všechna má láska, milost a slitování zhola k ničemu; neboť pro toho, kdo není, je také všechna láska, milost a slitování tolik jako nic.
15. Zachová-li ho však, pak se to přece nemůže stát jinak než jedině pomocí soudu. Co je však potom souzený duch a co jeho život?!
16. Z nouze oživaný, substanciální stroj beze vší svobody, se sebou samým ve stálém rozporu, bytí bez bytí, život bez života.
17. Věřu, nebude-li zde dobrá rada drahá, pak nebude po věky věků.
18. Jak je to však také jen možné, že je člověk schopen takové myšlenky?!
19. Ne, považovat život za největší neštěstí, úplnou smrt pak za největší štěstí, to je najednou příliš mnoho pro mou ubohou duši!
20. Pane, Otče, Abedame, dej mi aspoň dvě slůvka na uklidnění!
21. Neboť ještě mne nikdy nic tak nepřivedlo z rovnováhy a netísnilo jako toto nesmyslné důmyslné doznání Enosovo. Proto pomoz mi podle Svě svatě vůle z této houštiny!“
22. A vznešený Abedam pravil poté druhému Abedamovi: „Pravím tobě, ponech jen zatím tuto věc. Však se již všechno spraví a ty obdržíš i se všemi ostatními také již v pravou dobu pravé světlo.
23. Jen ti nyní musím sdělit toto: Kdybys ty byl na Mém místě – kdyby to bylo možné – pak by to při tvé velmi znamenité moudrosti vypadalo s takovými smrtichtivými velmi povážlivě a náramně nebezpečně!
24. Avšak Má moudrost je tu opět mnohem lhostejnější a nebere věc tak těžce a přísně jako moudrost tvá.
25. Proto Já také naleznu mnohem snáze než ty proti tomu vhodný prostředek, který Enose napraví.
26. Buď jen tedy v této věci bez starosti a klidný; neboť nezáleží tak velice na tom, chce-li spící raději spát než bdít.
27. Jestliže se však úplně vyspal a je probuzen, pak se ho zeptej, co je mu milejší, zda spánek, či nejjasnější bdění.
28. Proto buď jen klidný; kdyby však zde snad Má moudrost nepostačila, pak již přijdu k tobě o radu.
29. Doposud však buď, jak bylo již řečeno, jen klidný! Amen.“

* * *

Kapitola 129.

Pěvce Kenana píseň o Životě .

30. července 1842

1. Tato krátká útěcha úplně postačila, aby uvedla opět do předešlého klidu a pořádku nejen Abedama druhého, nýbrž také všechny ostatní rozčilené mysli.

2. Když se tedy vše opět uklidnilo, povolal vznešený Abedam k Sobě Kenana a řekl mu:

3. „Kenane, řádný pěvče Mých dnů, již delší dobu spatřuji v tvé duši dobrou píseň a vidím, jak tě to pudí, abys Mi ji zazpíval jako svobodnou chválu. Hle, nyní je vhodná doba, a proto zpívej. Amen.“

4. Toto vyzvání bylo pro Kenana víc, než kdybych ho ihned povýšil na prvního světlého anděla všech nebes, a tak začal také ihned zpívat následující v něm již dlouho jsoucí chvalozpěvy, které zněly takto:

5. „Svatý Otče, věčná lásko, nekonečný Bože, Pane vší pevnosti, moci a síly, jak nekonečnou plností života jsi v nejčistší Své lásce!

6. Ó, svatý Živote, nejčistší slasti bytostí, lidí a andělů, jsi příliš vznešený, příliš nádherný, příliš blažený, než abys mohl být lidským jazykem veleben a důstojně našimi skřípajícími slovy chválen!

7. Proto přijmi také tento můj chvalozpěv tak, jak je podobný tomu, jenž jej zde nicotně před Tebou přináší Tobě k chválení a velebení.

8. Život, život, jak sladký je život, jak nejvýš divuplně nádherný pro toho, kdo ho důstojně a co nejděčněji požívá tak, jak mu jej, ó, svatý Otče, udělila Tvá přenekonečná láska!

9. Jaká nekonečná svoboda a jaká ode všeho nucení a tlaku osvobozená plnost v každé myšlence a v každém pocitu a obratu ducha!

10. Kde je místo, ano, kde je nějaký bod v nekonečném prostoru, jenž má zůstat cizí duchu mému, bod, jehož by tu nebylo možno spatřit a ve všech jeho částech pochopit a pojmout?

11. Kde svítí Slunce, kde se třpytí z nekonečných dálek nejslabší paprsek jeho svítícího bytí, které by mohl duch teprve v dlouho měřených prostorech času dosáhnout?!

12. Ó lidé, ó bratři a otcové a děti! Pokuste se o to jednou. Pohledte, tam vzadu co nejhloběji na konci oblohy třpytí se zcela slabě pranepatrná hvězdička!

13. Pokuste se svým duchem ji dosáhnout a zkoušejte pak dobu vaší duchovní námahy. Pravím: okamžitě ji budete mít a vnitřně zřít přenádherné divy přelíbezného světla!

14. Tento puntík pro tělesné oko, jak velký je duchu, životu z Boha! Mohutné Slunce, plné divů lásky svatého Otce!

15. Ó hleďte, jak volně a jak lehce přemohl věčný duch našich srdcí tento zázračný život v nás, všechny ty nekonečné prostory; stál tu v hrozně hlubíně mocný hrdina a se svatou bázní spatřoval, kterak onen třpytný bod vzrůstá v nevýslovně vznešené Slunce, plné divů života lásky svatého Otce!

16. Ó, co je život?! Božský živote, ty zříš a myslíš a pociťuješ divy božské dobroty a jsi ve vší nekonečné hojnosti divů dokonce sám divem největším a zříš a cítíš a miluješ Otce, věčně nekonečného všemohoucího Stvořitele před sebou a v tobě!

17. Ó, nádherný živote, jak svatým darem jsi tomu, co nebylo a nyní je a nejvýš slastně se raduje před tváří bytí, ano, věčného bytí Toho, který ho nevýslovně miluje vytvořil ze Sebe pro věčné trvání!

18. Ó, otcové a bratři a děti, zde je On Otec, svatý Dárce života. Padněme zde na kolena před Ním, před Stvořitelem, svatým Otcem a děkujme Mu a velebme Ho v nejčistší lásce srdcí, že nám tak láskyplně ze Sebe dal nádherný, svatý život lásky!

19. Vyslovte Amen se mnou, všichni otcové a bratři a děti!

20. A Ty, můj svatý Otče, přijmi milostivě tuto skrovnou píseň, jako by byla něčím před Tebou a nech mne vždy chválit a velebení nádherný život lásky z Tebe!

21. Ó, svatý Otče, čest a chvála Tobě navěky! Amen.“

* * *

Kapitola 130.

Kenanova odměna za jeho píseň: Nesmrtelnost. Podstata života a smrti.

1. srpna 1842

1. Když byl tímto Kenan dopěl svou píseň, podal mu Abedam ruku a řekl mu:
2. „Kenane, hle, v zástavu Mé věrnosti – zde je má ruka. Je věčně nekonečnou haluzí, ano, silnou větví lásky ve Mně aneb veleúčinnou láskou Samou.
3. Podávám ti ji a s ní Život všeho života. Přijmi jej a žij věčně.
4. Teprve nyní ses stal pánem svého těla a můžeš z tohoto svého pozemského domu podle své libosti vycházet a do něho vcházet.
5. Chceš-li v něm však z lásky ke Mně a k svým milým ještě déle prodlévat, pravím tobě, je ti ponecháno na vůli.
6. Chceš-li však raději z těla vystoupit buď navždy anebo jen na čas, hle, také toto je ti ponecháno úplně na vůli.
7. Neboť v pravdě pravím tobě: Od nynějška již smrti neuzříš ani nepocítíš, ani neokusíš; neboť život je pánem smrti, nikoli však naopak.
8. Jak by se měla kdy stát smrt pánem života, když jí chybí všechna svoboda a ona sama je tedy jen život svobodným životem zajmutý, co nejtěsněji ve všech částech svého bytí spoutaný?!
9. Život těla je však smrt aneb spoutaný a o veškerou pravou svobodu oloupený život!
10. Kdo tedy však, jako ty nyní, zvítězil ve svém těle nad tímto tělem a učinil si je ve všech částech poplatným, zda se nestal úplně pánem nade vší smrtí?!
11. Stal-li se však takto pánem nad smrtí, a to úplně od malíčku na noze až po temeno hlavy, jak by měl kdy již okusit, pocítit a užít smrt?
12. Pravím tobě a vám všem: Koho oči jsou posíleny tak, že mohou odhaleně zřít všechny věci, které jsou nekonečně vzdáleny smrti, jejíž mdlé oko nemá tušení o tom, co a jaké o sobě a v sobě jsou, ten zří to vše již úplně ze svého života a zří to vlastně v samém životě.
13. Kdo je však toto s to v sobě a ze sebe, ten to není jistě s to ze své smrti, nýbrž jen ze svého života.
14. Jak bezpečný a jistý je pak také každý životem, stal-li se tím sám životem!
15. Buď tedy také ty, Můj milovaný Kenane, nyní úplně jist životem, jímž ses nyní stal láskou ke Mně, a tedy k Samému jedinému pravému životu.
16. Neboť od nynějška nebude již žádná věčnost s to ti jej vzít, jelikož, jak bylo řečeno, nyní vzešel v tobě život ze Mne.
17. A jako však Já jsem Pánem nade vším životem, a tedy rovněž tím více ještě nade vší smrtí, tak jsi také ty a každý tobě rovný ze Mne v sobě dokonalým pánem svého života a následkem toho také tím více ještě nad samou smrtí.
18. Kdo však z vás kdy viděl, že by prach na cestě a na polích pohnul kdy větrem?!
19. Kdyby to byl s to, pak byste to také již často pozorovali ve svých dobře uzavřených pokojích, kde je nezdídka velmi mnoho prachu!
20. Přejde-li však volný vítr, pak zvedá prach z cest a polí a nese a vede jej do víru, kam vane a chce, protože je to svobodná síla a prach mu nemůže zabránit v cestě anebo jej dokonce ztišit.
21. Zato však vítr může nechat padnout prach kde a kdykoli chce-
22. Hle, právě tak je tomu také s životem. Život si vykračuje volně, a kamkoli jde, uplatňuje všude a ve všech svých částech nejúplnější vládu nad smrtí!
23. Život může pohnout smrt k spolužití; chce-li ji však nechat padnout, může to rovněž tak svobodně učinit, jako ji povzbudit k spoluživotu.
24. A takovýmto způsobem jsi také ty pánem nad svým tělem.
25. Dokud ji chce povzbuzovat k spolužití, dotud také bude s tebou žít.

26. Chceš-li ji však nechat na čas anebo navždy padnout, je ti také to ponecháno na vůli, protože ses nyní stal úplně životem a jako takový budeš zůstatvat úplně vždy na věky. Amen.“

* * *

Kapitola 131.

**Enosova lítost. Bázeň popíračů života před smrtí.
O úplně zralém plodu ducha a nezralém plodu těla.**

2. srpna 1842

1. Po tomto, pravý život vysvětlujícím a dávajícím, poučení se Kenan převelice zaradoval a mnozí jiní s ním a všichni ze základu svých srdcí děkovali za toto velké odhalení, z něhož nyní dosyta viděli a poznali, co je pravý život, jak se utváří a jak je tak zřejmě rozdílný od zdánlivého života těla anebo spíš smrti.

2. A když pak všichni takto děkovali a chválili a velebili vznešeného Abedama, tu byl také Enos dojat k slzám, obrátil se a šel se zkroušeným srdcem k Otci

3. Když pak pomalým a ostýchavým krokem k němu došel, podal mu Abedam ihned ruku a řekl mu:

4. Nuže, Enosi, řekni Mi, pro co ses rozhodl. Pro život, anebo pro úplné zničení?

5. Věř Mi: Nevím věci, která by Mi byla nemožná; neboť, hle, Já řeknu kvůli tobě nyní tam té hoře, která na východě ještě mocně kouří, hoří a vrhá oheň: Budiž zničena!

6. Nuže, pohleď! Vidíš ještě nějakou stopu po této hoře, která vzdorovala již tak mnohým staletím?!

7. Zítra uziš na místě, které předtím zaujímal vysoká hora a které je nyní rovné o délce deseti tisíc a šířce sedm tisíc mužských délek, pučet z nové půdy již nejbujnější trávu a množství ušlechtilých ovocných stromků.

8. Z toho můžeš již nyní seznat, že Mi není žádná věc nemožná, a tak Mi tedy sděl a odpověz, na co jsem se tě právě otázel.“

9. Enos však byl i se všemi ostatními téměř bez sebe hrůzou a úžasem nad tímto náhlým, zcela neočekávaným zjevem, který za svého podivného nočního jasu mohl být se všech stran dobře viditelný a pozorovatelný, byl sotva schopen jen jediné slovo přenést přes své rty. Padl před Pánem vši moci na kolena a prosil Ho úpěnlivě v srdci, aby ho uchoval a odpustil mu jeho velmi zločinnou pošetilost.

10. Abedam ho však ihned posílil a pozvedl se země a řekl mu:

11. „Enosi, hle, takto jako ty, je každý mrtvý. Ačkoli nemluví, jako jsi před tím mluvil ty, jedná však nicméně tak, jako by mu byla smrt zřejmě milejší než nejdokonalejší život.

12. Vidí-li však takto jednající blížit se smrti těla, tu se pak ulekne a začne malomyslně a si zoufat.

13. Já se tu však táži: Proč tedy nezůstává tento pošetilec potom stálý?

14. Proč se potom bojí zničení, pro něž přece po celý život tak rozhodně pracoval?

15. Já však zde na tvém místě odpovídám a pravím:

16. Dokud mrtvý pozoroval v sobě ještě sílu života, byl jako pán nad smrtí a neměl z ní tak velký strach, ježto jako takto žijící nemůže ve svobodném nazírání věcí kolem sebe vědět, že v smrti a v zničení nebude již mít pro ně žádných smyslů.

17. Pozoruje-li však, že síla jeho zdánlivého života mizí, jeho smysly slábnou, a tedy také věci kolem něho začínají mizet a on tedy začíná pociťovat moc smrti a hrůzu nebytí, a tak zničení, potom teprve také pozoruje velký rozdíl mezi smrtí a životem.

18. Tu se pokusí o vše a vynaloží vše na to, co by mu mohlo přinést opět život.

19. Avšak také zde pravím: Nakonec bude pro velmi mnohé příliš pozdě.

20. Neboť pravý, nepomíjející, vládnoucí, volný život se podobá úplně zralému plodu, život přirozený aneb tělesný však plodu nezralému.

21. U zralého plodu se stalo jádro volným a pevným, a tak může být vnější masitá schránka, jádro dříve vyživující, bez nejmenší škody pro úplně živé jádro samo od něho odloučena, neboť tehdy již přijalo do sebe veškerý život a smrti již nepociťuje, nýbrž jen uzavřený v sobě samém úplný život, který není již nikde s vnější masitou schránkou v nižádném nutném spojení, proto také může, jak bylo již řečeno, bez nejmenší škody na plodu jádro od vnější schránky odpadnout.

22. Ale jak zcela jinak se má věc při nezralém plodu, kde vnější schránka žije s jádrem ještě mdlý život, kde jádro umírá, je-li vnější schránka příliš poraněna!

23. Proto se každý starej o úplnou zralost svého ducha, která nastane tehdy, když se duch ode všech vláken žádostí a nitek těla uvolní!

24. Dosáhl-li toho někdo, tak se také stal pánem života.

25. Jako však všechny plody zrají jen v teple slunečním, tak také vy životně uzrajete na teple, v teple a teplem Mé lásky ve vás ke Mně.

26. A tak se tedy staň také ty, Enosi, jednou úplně životně zralým zde na prsou, která jsou tak nekonečně přeplněna jedině pravým, nejvyšším věčným a nejsvobodnějším, nejmocnějším a nejblazeštějším životem.

27. Pochop to dobře a žij tedy opravdu vždycky a věčně. Amen.“

* * *

Kapitola 132.

Pomíjejícínost věcí – omylem.

3. srpna 1842

1. Tato svatá slova Abedamova přivedla sice Enose úplně k sobě, ale když pohlédl k východu a neviděl již obvyklé hory, zhrozil se ještě skrz na skrz a nemohl se v této nyní zcela změněné krajině ani náležitě vyznat.

2. Ale nebyl to jen tento nezvyklý vzhled krajiny, co ho zcela skrytě uvnitř poděsilo, nýbrž byla to stará, tímto zjevem stále se oživující myšlenka na pomíjejícínost všech věcí.

3. To bylo pro našeho Enose ještě silně úskalí v moři bouřlivého života.

4. Jelikož to však nemohlo být skryto před vznešeným Abedamem, řekl mu:

5. „Enosi, co hledáš na tvé duši? Hle, Já jsem ještě zde a Svá ústa jsem ještě neuzavřel. Cožpak ještě nevíš, že jen Já jediný mohu dát a dám na každou otázku živě opravdovou odpověď tomu, kdo se Mne táže?!

6. Já znám tvou mysl, proto ti také tedy otázku prominu a dám ti dobrou odpověď na to, co tě občas již odjakživa trápí v srdci a nyní tě tím více trápí, jelikož jsi byl zjevem odehrávajícím se před tvými očima ještě více a živěji posílen.

7. Hle, tebe tísní pomíjejícínost stvořených věcí, proto stále hloubáš a tážeš se: „Co se stane z těla, až jednou budu muset já, duch a duše toto tělo odložit?!

8. Proč tedy nesmí a nemůže být tělo duchem zkrášlené znádherněné a skrz naskrz trvale s ním spojeno?

9. A ježto tě nyní náhlé zničení hory, stavějící ti ještě více před oči jistou pomíjejícínost, posílilo právě v této tvé staré hloubavé otázce. Hrozíš se nyní také tím víc, čím častěji pohlížíš na místo, kde teprve předevčírem ráno byl Adam prorockého mínění, že právě před horou, před níž on jako první člověk Země nyní hluboce vzdychá, truchlí a pláče, také jednou poslední člověk této Země bude truchlit a zanikne.

10. Jelikož Já však jsem přece lepším prorokem v nejvyšší hojnosti vši Svě nekonečné moudrosti nežli tehdy zcela nadarmo a zcela pošetile truchlící Adam, pravím ti předně, že tehdejší předpověď Adamova byla zcela jalová a že jsem také hlavně z toho důvodu učinil při této příležitosti konec této osudné hoře, a tedy také ještě osudnější předpovědi Adamově.

11. Co se však týká otázek tvého srdce, pravím ti za druhé, že jsou ještě mnohem prázdnější než předpověď Adamova.

12. Jak tě však i jen ve snu může napadnout něco o pomíjejícínosti věcí?!

13. Copak ty myslíš, že nějaká věc zanikne proto, že vystupuje z nejdůležitější viditelnosti tvých tělesných očí?!

14. Ó, slabomyslný myslitel a jasnovidci! Copak nejsou všechny věci nic jiného než pouze Mé láskou pevně držené myšlenky?

15. A duchové pak svobodně vystavené ideje Mé lásky, a proto mají všichni svobodnou vůli a svobodný pro sebe uzavřený život.

16. Jestliže Já tedy nějakou pevně drženou myšlenku opět uvolním, řekni: Zanikla proto skutečně, jestliže jsem ji osvobodil od pevně držených pout lásky? Ona vystoupí opět vzhůru do velkého kruhu mých duchů, kteří tu jako vytvářené ohnivé plameny naplňují veškerou nekonečnost.

17. Ó, pravím tobě: Také první mechová rostlinka, která vypučela z prvního mořského úskalí této Země, trvá a žije dokonce v tomto mém velkém kruhu zcela dobře ještě dále a poslední tato rostlinka Země zastihne jednou bratrsky na živu tohoto svého prapradědečka.

18. A tak byla tato hora jen rozložena, nikoli však zničena.

19. A tak bude jednou toto tvé tělo ducha.

20. Avšak tak, jak je, nemůže dlouho trvat; zato však bude poněkud očistěné vráceno dokonalému duchu, i když také ne již v této formě, ale přece jen jako věčně nezničitelný duchovní šat.

21. Proto by také neměl nikdo se svým tělem páchat lehkomyšlnost a hříchy; neboť kdo to činí, bude také muset jednou chodit v roztrhaných šatech v duchu!

22. A tak tedy není pomíjející věcí, zajisté je však jejich rozklad.

23. Toto vše dobře pochop a buď úplně klidný. Amen.“

* * *

Kapitola 133.

Podstata trojího plození. Správné tělesné plození.

4. srpna 1842

1. Když po tomto odhalení všichni otcové – nevyjímaje Adama – byli úplně spokojeni a po vnitřním vyzvání Abedamově ustoupili na svá dřívější místa, a to ovšem s nejdůležitějším srdcem, povolal vznešený Abedam k Sobě Mahalaleela a řekl mu:

2. „Mahalaleeli, víš nyní již vše, co by mohlo prospět tobě a celému potomstvu z tebe?

3. Není-li ti již nic cizího, pak zajisté můžeš s novou otázkou zůstat doma; máš-li však v záloze ještě něco temného, pak s tím vystup na světlo, neboť ve vašich srdcích nemá zůstat žádná temná mezera.

4. Víš-li a shledáváš-li tedy něco, co tě tlačí, pak – jak bylo řečeno – ven s tím. Amen.“

5. Mahalaleel se chvíli rozmýšlel; neboť měl zajisté dobrou otázku, jenže se s ní neodvažoval na světlo.

6. Jelikož však Abedam viděl v jeho nitru upřímnost, následkem které nechtěl Mahaleleel nikoho, zejména ne spanilou mladistvou Puru, jsoucí dosud těsně u Abedama, pohoršovat, pravil mu:

„Mahalaleeli, Já znám poctivé smýšlení tvého srdce; proto ti také promínu otázku, kterou Mi chceš dát a dám ti hned dobrou odpověď na tichou otázku tvého srdce. A tak tedy poslyš ty i vy všichni.

8. Co se týče přirozeného plození, které má člověk většinou se zvířaty společné, nemůže toto být změněno všeobecně, ale zajisté ve zcela zvláštních případech, duchovně význačných případech. Neboť tělesným plozením tak, jak je, se neplodí ani duch, ani duše, nýbrž jen masité tělo, které musí být napřed v mateřském těle úplně vytvořeno, než je způsobilé k přijetí duše a duše pak k přijetí ducha; a tak má vše svůj dobrý důvod a trvá ze svého dobrého řádu.

9. Tělo plodí tělo, duše duši a duch ducha!

10. Jak však a proč tak, toto pochop, a proto poslyš:

11. Vy víte, že tu vše může z oblasti duchovna, jež je ono jedině silné a vlastně substanciálně podstatné, vstoupit v jevové jsoucno jen cestou přiměřeného protikladu. Tento protiklad je snahou vlastní hlavní síly, aby se sama zastavila a nutila, aby se tím sama projevila!

12. Nyní si představ svého ducha. Čím se projevuje?

13. Hle, sebe uchopením, které je v nejčistším smyslu láska aneb láska ke Mně! Bez tohoto uchopení se duch nikdy jako samostatný nepozná, nýbrž zůstane vždy jen sebe sama nevědomou částí Mého nekonečného všeobecného Ducha.

14. Totéž platí i o duši, která je ve všeobecném smyslu veškerým vegetativním životem veškerého přirozeného světa. Ve své všeobecnosti se uchvacuje anebo se může v nesčíslných bodech uchvacovat, načež se pak věci začínají stávat viditelnými podle řádu, který jsem vložil do všeobecné duše.

15. To však je nicméně jen němé, sebe nevědomé nucení aneb plození duše řádem trvajícím v ní ze Mne.

16. Sebe sama vědomé se stává plození jen tehdy, když se někde veškeré části všeobecné duše uchvacují a nutí, pročez se potom přibližují, konečně se stlačují a zapalují.

17. Jelikož pak v jejich středu vzniká světlo, poznávají se a v úplně odloučený celek uchvacují.

18. Tento akt duševního plození se děje tím, co se rozumí láskou k bližnímu. Tak potom poznává člověk člověka ustavičnou láskou k bližnímu, a komu je tato láska cizí, tomu také zůstává cizí jeho bratr.

19. Nuže, hle, po těchto dvou vnitřních předchozích plozeních se potom může uchopit ve svém protikladu také tělo, může se nutit a donutit.

20. Tímto nucením přechází potom protiva do protivy, uchvacuje se a tak se mezi dvěma protivami utváří jedno o sobě trvajícím medium (prostředí), které podle toho, jak se při tomto aktu přiblížilo jednomu či druhému protikladu, musí podle Mého řádu jakostně odpovídat jednomu či druhému také v těle, což sluje spravedlivá sebeláska aneb láska těla.

21. Hle, to jsou také tělesná láska a jí přiměřené plození právě tak řádně jako plození ducha a duše, děje-li se v Mém stanoveném věčně trvajícím řádu.

22. Je-li však plození proti řádu, pak je to plození smrti místo plození života, a proto je hrubým hříchem, protože se jím život duše a ducha podkopává a ničí.

23. Toto také všichni dobře pochopte a podle toho jednejte, tak budou všechna vaše plození řádná a Mně milá! Amen.“

* * *

Kapitola 134.

Evangelium pro žvanily a uhlažené řečníky.

5. srpna 1842

1. Teprve potom mohl Mahalaleel otevřít ústa a říci toto:

2. „Ó svatá, velká pravdo, věčné Světlo všeho světla, jaká to hloubka, jaká plnost svatého řádu v Tobě, nejvyšší láskyplný Otče!

3. Ó, kdybych mohl toto vše jen také náležitě pochopit!

4. Ó, nejvyšší láskyplný svatý Otče, v mé duši to ale vypadá velmi pochybně!

5. Duch plodí ducha, duše duši – a tělo opět tělo.

6. A vše tak, že jedno trvá v druhém, a tedy též navzájem tak, že tu také vychází jedno z druhého a jedno podmiňuje druhé, jedno je tu pro druhé.

7. Z veškerenstva věcí je člověk dovršení, a toto dovršení je konečným cílem stvořeného.

8. Ó, Otče, jak nekonečně velká je Tvá moudrost! Ty nemluvíš nikdy jediného slova nadarmo a každé slovo z Tvých úst je v nejvyšší plnosti podstatně pravdivé.

9. Toto vše vím živě v sobě a leccos poznávám; ale přesto si musím, žel, vydat o sobě smutné svědectví, že mi z Tvé dřívější milosti bylo leccos, nechci právě říci zcela, avšak přece jen – téměř většinou – ne zcela nesrozumitelné, jaksi temné. To je, co se týká slova o sobě, rozuměl jsem zajisté dobře a velmi přesně každému slovu; jen za slovem, chci zde vlastně říci to, co Ty jsi

jím chtěl říci a označit, anebo spíše co se týká vnitřního smyslu, hle, ó, láskynejplnější svatý Otče, to je to, v čem se nemohu tak zcela úplně vyznat.

10. Vím až příliš mimořádně, že jsem tím úplně vinen jedině já sám; avšak s tímto poněkud smutným věděním není mi nic pomozeno, jelikož proto nicméně nemohu ohledat vnitřní komnaty slova.

11. Proto jsem Tě chtěl, ó, přelaskavý Otče, poprosit, abys mi, kdyby Ti to bylo milé, rozžehl také v pozadí těchto Tvých přesvatých slov jen nejnepatrnější světélko; jinak nazírám na tuto věc jako v noční temnotě.

12. Avšak jen, je-li Ti to milé, jak již bylo řečeno. Amen.“

13. Abedam mu však na to řekl: „Mahalaleeli, proč používáš tolik slov k tomu, co bys mohl velmi snadno říci jedním slovem a to takto:

14. „Jsem slepý, Otče; učiň, abych viděl!“

15. Hle, to by postačilo. K čemu pak tolik prázdných slov a prázdného žvanění, které vlastní slepotu spíše omlouvá než obviňuje?!

16. Pravím však tobě, že právě tato tvá uhlazená žvanivost zapřičiňuje, že v pozadí Mých slov nemůžeš spatřit žádné světlo.

17. Zhosti se jí a staň se přímým, otevřeným člověkem – a nikoli poklonkářem, pak za Mými slovy uzříš ihned celé roje sluncí, které ti více než dostatečně osvětlí všechny vnitřní komnaty Mého slova.

18. Neboť každá uhlazená řeč je vonným obětním kouřem pro vlastní srdce. Je-li však srdce takto zamřeno, či je to potom vina, jestliže paprsky i tohoto nejjasnějšího světla dojdou jen mdle se třpytící k srdci a tu sotva poněkud osvětlí zevnějšek srdce, nitro však nechají úplně neosvětlené?!

19. Tak tedy, jak řečeno, pryč s uhlazeným řečněním a srdce bude mít ihned náležité množství světla!

20. Jdi tedy, jak bylo řečeno, k tomu či onomu a nenalezneš nikoho, kdo by si nařikal na nějakou temnotu v mém slovu. Ano, můžeš se zeptat i tohoto ubohého děvčete z nížiny a ono ti nemnoha slovy poví, zda nenalezlo v pozadí Mých slov světlo.

21. Myslím však, že Mé svědectví postačí a že nebude třeba se zvlášť vyptávat, zda Mému slovu porozuměli ti, o nichž Já Sám dosvědčuji, že mu porozuměli.

22. Odložíš-li však své uhlazené řečnění, pak uzříš také v duchu všechny ty, kteří tu v pozadí Mého slova postihli velmi mnoho světla!

23. Rozumíš-li však podle svého slova, že je tu jedno plození podmíněno druhým a že vše v sobě a vzájemně vzniká a trvá a konečně, že dokonalý člověk je živý cíl všech věcí – což vše je zcela správné - pak přidej k tomu jen náležitou dávku čisté lásky a velmi brzy a snadno uzříš, co vše je tu ještě skryto ve vnitřních komnatách Mého slova.

24. Neboť láska je klíčem, jímž může každý otevřít všechny zavřené komnaty Mého slova.

25. Čiň tedy to a nebude ti nadále již nutné si stěžovat tak uhlazenou řečí na noční temnotu v komnatách Mého slova.

26. Pochop to – a jednej podle toho. Amen.“

* * *

Kapitola 135.

Správné a nezřízené plození.

9. srpna 1842

1. Když Mahalaleel uslyšel od vznešeného Abedama tuto lekci, byl také úplně uspokojen, poděkoval s nejvyšším pohnutým srdcem a chtěl se vzdálit. Abedam mu však řekl:

2. „Mahalaleeli, pravím tobě, zůstaň ještě; neboť tvé srdce není ještě úplně osvětleno v tom, v čem jsi položil otázku. Ale tak, jak jsi, mohl by ses ze sebe ocitnout ještě v mnohých omylech; proto se ti dostane ještě více světla.

3. Hle, ty jsi sice srozuměn se vším, co jsem ti sdělil na tvou otázku; ale jen v sobě samém nespátřuješ ještě pravý důvod toho, proč jsem ti vylíčil slepé anebo nezřízené plození jako hříšné a tak ti tedy také ukáži tento důvod.

4 Takto zní tento důvod: Vše, co tu sluje duše a ve volném stavu naplňuje celý nekonečný prostor a v duchovní říši je podkladem k obývání nesčíslných zástupů andělů a duchů všech druhů, jsou Mé volné, ještě nezpevnělé myšlenky. Tyto mé stále živé myšlenky naplňují nejen vše, co bylo právě řečeno, nýbrž jsou to také živé nádoby aneb nositelé života všech bytostí ze Mne.

5. Nyní dej pozor: Chci-li nějakou ze Svých myšlenek zachytit a potom pevně udržet, obejmou ji láskou. Stalo-li se tak, potom se myšlenka Mou láskou uchopená nemůže již vznést jako nesčetné jiné neuchopené myšlenky do nekonečných kruhů Mého vlastního Božího bytí a působení, nýbrž zůstává potom již jako stálý tvar, živá jakoby přede Mnou. Má-li si však potom jako tento tvar být přede Mnou vědoma sama sebe, pak je tento takto postavený tvar nejen Mou láskou obejmout, nýbrž také všude proniknout.

6. Tím pak nastává tísnění a tření mezi tvarem a láskou. Co je však přirozený následek tohoto tísnění?

7. Nic jiného, než že tento láskou ve všech částech tísněný tvar začíná, je-li láskou příliš zabaven, klást odpor.

8. A jelikož síla při každém nucení a tísnění je přece jistě nejvíce tísněným místem, hlavně středisko každého dokonalého tvaru klade tu také v celém tvaru jistě největší možný odpor

9. Kde je největší odpor, tam je též největší činnost.

10. Vy všichni však víte již ze své zkušenosti dvojnásobně, že při veškerém příliš silném tísnění se způsobuje vznícení, jako například kdyby někdo velmi silně o sebe třel dva kusy dřeva, při čemž by se potom brzy vznítily. Totéž by nastalo, kdyby to činil s dvěma kameny.

11. Anebo, je-li někdo z vás něčím zaujat, buď urputností druhého anebo nějakým pohledem, který je mu nejvyšší příjemný a také ještě něčím, co slyšel buď neblahého anebo nejvyšší prospěšného, při čemž musí jistě každý při této příležitosti nutně pozorovat jisté vzplanutí svého srdce.

12. Hle, nyní to již máme. Jelikož právě toto vzplanutí je totiž spojeno se svítícím plamenem, který se podobá životu Mé věčné lásky Samé, tu je láskou jatý a tísněný tvar přece nutně prosvětlován, přechází konečně sám ve všech svých částech v pohyb ze střediska vyšlehujícího plamene, tím se stává živým a ve vlastním světle sama sebe vědomým.

13. Chci-li potom také, aby taková tímto způsobem udržovaná myšlenka trvala dále, stává se ihned pevná a zůstává potom vždy jakoby přede Mnou.

14. Nechci-li však, pak Svou lásku z onoho a od onoho tvaru opět stáhnou; tento tvar se potom osvobodí a uvolní a vystoupí opět, potom ovšem jen jedině viditelně vědomý, jako tobě tvá vlastní myšlenka, vzhůru do nekonečných kruhů Mé božskosti.

15. Hle, to je Můj řád, z něhož vzešly všechny věci. Plodíš-li tedy sobě rovného z tohoto řádu, z něhož jsi byl mnou Samým stvořen a jaksi zplozen, pak je tvé plození správné, ježto je v řádu, v němž jsem Já Sám.

16. Plodíš-li však jen slepě anebo hlouše, potom neploďš, nýbrž jen boříš, co jsem Já Sám pro věčné svobodné bytí stvořil a zplodil, a to je potom ovšem proti Mé vůli, která – jak jsem předtím ukázal, je jen jedině to vlastní pevné určené bytí každé Mnou zplozené a stvořené bytosti.

17. Jednat proti této Mé vůli je však hříchem aneb smrtí Mnou zplozené bytosti.

18. Proto se plození musí díť ve veškerém řádu!

19. Nyní teprve máš světlo a můžeš se odebrat na své místo! Amen.“

* * *

(korektura 2011)

O b s a h první části druhého dílu:

Číslo kapitoly:	N á z e v :	Strana:
1.	Láska a požehnání svatého Otce znamením Jeho duchovní přítomnosti	1
2.	Největší starost praotců. Ucházení se o Otcovu lásku a milost	2
3.	Lamech a Ghemela Pánem oddáni	3
4.	Pánu nejoblíbenější dík. Láska beze slova v nejhlubší pokoře srdce. Lamech a Ghemela nejčistší manželská dvojice pravěku	5
5.	Praotcové žehnají mladí dvojici, Založení dalších čtyř manželských svazků Pánem	7
6.	Zuriel ochranným duchem novomanželům. Zkouška lásky novomanželů	8
7.	Návod Páně k přípravě železa a ocele. Jednoho je zapotřebí důvěry a lásky k Pánu	10
8.	Řeč Páně k deseti poslům vyslaným do Hanochu	11
9.	Děkovná řeč Setlahemova a cena pokory	13
10.	Kisehelova řeč o Jehovovi jako člověku	14
11.	Podstata pravé pokory	16
12.	Hranice vůdcovství	17
13.	Vážnost a vůdcovství	18
14.	O břemenech úřadu vůdcovského a o slabosti člověka	20
15.	Neposlušnost z lásky	21
16.	Henoch přivádí Uraniona a jeho šest bratrů a děti východu k Pánu	23
17.	Uranion a Purista u Adama a Evy. Zázrak s plody. Oběť zapálena bleskem	25
18.	Uranion se táže na jméno zázračně mocného muže. Moudré odpovědi Puristy na otázky nepoznaného Pána	26
19.	Závažná Abedamova otázka Puristé	28
20.	Purista a její příbuzní poznávají v Abedamovi svatého Otce	29
21.	Uranion velebí svatého Otce. Odpověď Páně. Nemluvná tichá zkušenost je Bohu nejmilejší chválou	31
22.	Nová chata Páně u rodiny Gabrielovy. Purista prvou kuchařkou Páně. Tři hrnce na ohni nové chaty	31
23.	Nadpozemská krása Ghemely a Puristy	33
24.	Henochova bázeň mluvit, zrozená z falešné pokory Bůh jen jako člověk milovatelný	35
25.	Satanova moc a Boží všemoc. Henochova sobotní řeč	36
26.	Pán ustanovuje Henochova prvním sobotním kazatelem Vysílání posla k Horedovi a Naeme	42
27.	Horedovo a Naemino zachránění poslem Lamelem	43
28.	Lesní požár založený králem nížin Lamechem	45
29.	Hašení lesního požáru lijákem. Satanova vypínavost před Pánem	46
30.	Průvod pěti po úzké stezce k výšině. Významná otázka vznešeného Abedama daná Horedovi a Naeme	47
31.	Hored a Naeme v kruhu arciotců s nepoznaným Abedamem Trest Horedův za jeho žárlivost na Abedama.	49
32.	Abedam člověk a Bůh zároveň. Velká láska Naemina k Jehovovi	50
33.	Horedovo vejítí v sebe, jeho doznání a jeho nový omyl	52
34.	Pravda bez lásky se pro život nehodí. Láska a život, poslání ženy	53
35.	Horedovo tiché vejítí do sebe a rozjímání o sobě v jeskyni Adamově	55

36. Zvukový div v jeskyni a jeho blahodárny účinek na Horda	56
37. Horedova samomluva a lítost	57
38. Abedam u zkroušeného Horeda v jeskyni. Hored na prsou svatého Otce	59
39. Sobotní hostina na východní výšině	60
40. Pán a nevázaní chvály křiklouni. Nesčíslný počet stupňů lásky a života ve stvoření. Adamova stolní modlitba a Abedamovo požehnání	61
41. Požehnaná hostina. Ctižádostivá sebeláska Adamova Pánem pokáraná	62
42. Pariholi napomíná na rozkaz Páně Adama	64
43. Adamovo sebezpoznání lítost a obrácení	65
44. Řeč Abedamova o „Otcí“ a „Soudci“ v sobě	66
45. Nejvyšší odměna člověka. Smět milovat Pána	67
46. Jak se modlit. O podstatě Boha a života	68
47. Pokoření a rozpaky všetečných dotazujících se poslů	69
48. Strachem naplnění dotazující se poslové a jejich povzbuzení Abedamem a Adamem. Gabielova velká láska k Abedamovi	72
49. Nejvnitřnější pravý úmysl dotazujících se poslů Abedamem odhalen	73
50. Vševědoucnost a moudrost cizince. Tušení žasnoucího Gabriela	74
51. Řeč Abedamova o světle. Všemohoucí a láskyplný Otec v Abedamovi	76
52. Dobrá řeč Garbielova a Božsko-Otcovské ducha řeči Abedamovi	77
53. Na cestě k výšině. Besediellovo tiché pozorování přírody a jeho výroky o lidské podstatě Páně. Garbielova dobrá odpověď	78
54. Dvanáct přijatých otcí. Setova vada v řeči vyléčená Abedamem. Nasycení dvanácti	79
55. Gabielova chvála hostiny. Abedamova řeč o požehnaném díku	81
56. Henochovo poučení, jak se máme v srdci prohlížet. Rozdíl mezi světlem rozumu a světlem srdce. Láska časná a láska věčná	82
57. Henochova řeč o Garbielově jazykové pohotovosti. Garbiellovo vnitřní ohledávání	84
58. Vratahovo vidění o podstatě písma	85
59. Vidění bázlivého Sehela a jeho podobenství o Noemovi a potopě	86
60. Oprávněnost vědychtivosti. Pravda Potrava Ducha. Láska základ všech pravd	88
61. Sehelův poklesek. Abedamovo velké svědectví o Sehelovi	89
62. Sehelovo proměnění a nádherná hluboce moudrá řeč	91
63. Pokora největším proslavením člověka. Pocta láskou. Garbielova dychtivost po přednosti	93
64. Vidění Horidaelovo. Vnitřní, poučující hlas v člověku	94
65. Horidal je povolán za písaře volných znaků podobenství	95
66. Abedamova řeč o pravém uctívání Boha. Evangelium o správném dávání	96
67. Purhalovo vnitřní vidění	97
68. Abedam kárá a napomíná neupřímného Purhala. Vysvětlení Purhalova vidění	99
69. Účinek Purhalova pohanění na přítomné. Abedam povzbuzuje ustrašené mysle	100
70. Řeč Juribaelova o velikosti člověka jako Božího dítěte. Vidění Juribaelovo. Nesčíslné do nekonečna rostoucí kruhy jednoho kruhu života	102
71. Vznešený Abedam vykládá Juribaelovo vidění. Životní tajemství pokory a lásky k Bohu	103
72. Vidění Oalimovo. Tři do sebe vsunutá srdce	104
73. Nekonečná různost duchovních individualit. Život v duchovním světě	106
74. Důležitost potvrzení Boží nauky skrze svědectví Ducha v lidském těle	107
75. Vidění Thuarinovo. Jeho zkouška ohněm lásky	109
76. Výklad hrozného vidění Thuarinova. Velký boj mezi hlavou a srdcem	111
77. Návod pro nalezení živého slova. Podobenství o děvčeti a jejím milenci	112
78. Vidění obra Rudomina. Velikost člověka jakožto Božího dítěte	113
79. Tajná výchova Rudomínova v proroka. Velikost duchovna v člověku	115
80. Lidé jako děti Boží, jako Bohové	116
81. Horedon povolán, aby sdělil o svou vidině	117
82. Důstojnost a velikost Božího dětství	118

83. Boží dětství výše nežli Boží bratrství a Boží služebnictví	120
84. Vidění desátého zřece Joriáše. Nejvyšší nauka pravé moudrosti Láska jediným ducha nasycujícím chlebem	121
85. Nový spolek mezi svatým Otcem a dětmi. Cesta moudrosti a cesta lásky	123
86. Jorias v ohni lásky svítící. Moudrost z lásky zrozené Světlo.Vesmír v člověku	124
87. Řeč Joriasova o Lásce	126
88. Pán oddává Joriase s Beslou dcerou Pariholiho	127
89. Pravidla Páně o chování novomanželů. O svobodném plnění svaté božské vůle	128
90. Pokošení ctižádostivého Garbiela. Noční odpočinek s Pánem pod širým nebem	129
91. Zdánlivé ranní Slunce.Adamův hněv kletba.Božská trpělivost a klid	131
92. Ranní bouře na výšině. Ranní požehnání Páně	132
93. Starost Setova o nasycení všech přítomných. Řeč Abedamova o účinné lásce k bližnímu. Zaslíbení zčlověčtění Pána v pokolení Setově	134
94. Pokorná dík Setův. Set jako „Bratr“ Páně	135
95. Východ Slunce na návrší. Adamova pošetilá žádost pozdravit Slunce. Pokárání Páně	136
96. Hrozivé zjevy při snídani. Adamovo rozčílení a strach	138
97. Garbiel a Besediel povoláni za dějepisce. Dvě knihy „Jehovův spor, hněv a válka“ a „Láska a moudrost velikého Boha Jehovy.“	139
98. Zpráva dvou poslů o ošklivých výjevech ve východní krajině způsobené dětmi nížiny	140
99. Kisihel a Setlahem a zástup dětí nížiny	142
100. Moc lásky a milosti Boží na Horadalovi, vojevůdci nížiny	143
101. Henochova řeč k voji a Horadalovi	144
102. Děti nížiny jako svobodní zajatci milosti a slitování.Adamovo otcovské požehnání	146
103. Nasycení chudých. Setovo dvojnictví.Žehnající slova Páně k hostině a Horadalův dík	147
104. Zázračné nasycení lidu.Horadalova řeč díků a lásky. Milovat značí v duchu žít	148
105. Řeč Adamova o podstatě satana a ženské lásce	149
106. Výjimečný případ dopuštění mnohoženství	151
107. Horadalovo tajemství a vypravování z jeho minulosti na dvoře Lamechově v Hanochu	152
108. Řeč Páně o nepožehnání kletby a hněvu	154
109. Horadalovo dosazení za pravého vůdce svého národa. Tři znamení milosti Horadalovi	155
110. Rozloučení s Horadalem a jeho lidem. Řeč Páně na rozloučenou a napomenutí k lásce	156
111. Záchranný skutek spěšného posla Lamela. Zpráva zachráněného děvčete o ohavnostech v Hanochu	157
112. Rozkaz Páně Kisehelovi a Setlahemovi, aby dovedli lid Horadalův na jeho místo.Účinek kletby a požehnání	158
113. Pán napomíná Adama zoufajícího se pro svou pošetilosť	159
114. Adamovo vidění. Žena na Slunci rozšlapávající hlavu hadovi	161
115. Adamův křik chvály nad slitováním Boha a jeho zčlověčtění v Abedamovi	162
116. Pura, dívka z nížiny se táže na osobu Abedamovi	163
117. Pura na ruce Abedamově hledá nejvyššího	164
118. Prosba Setova, aby směl pečovat o nasycení všech. Prázdné spižírny	165
119. Plné špýchary plodem důvěry Setovy. Rozmluva domovních strážců a jídlonošů o Pánu, Pán se dává poznat	166
120. Bázeň nosičů a rozpaky Pury před svatostí Abedamovou. Abedamova uklidňující slova. Pán jako Bůh a Jako Otec	167
121. Jídelní pořad a hostina. Řeč Páně o překážkách a omezeních jako podmínkách všeho života	169
122. Velká vzorná láska Pury k Pánu. Zaslíbení Páně Puře	170
123. Zázrak zčlověčtění nekonečného Boha.Maria Duchem Pura	171
124. Chvála srdce a chvála úst.Záhada stálého ničení v přírodě Potěšitelné řešení věčné lásky	172
125. Henochova děkonná řeč a chvalořeč. Radost ze života nejlepším výrazem díků Tvůrci	174
126. Abedam budí lhostejného Enose. O účelu lidského bytí	175

127. Lenivý Enos jako popírač života velebí nebytí	176
128. Abedam druhý se diví život popírajícímu Enosovi. Pán uklidňuje slovy druhého Abedama	177
129. Pěvce Kenana píseň o životě	179
130. Kenanova odměna za jeho píseň: Nesmrtelnost. Podstata života a smrti	180
131. Enosova lítost. Bázeň popíračů života před smrtí. O úplně zralém plodu ducha a nezralém plodu těla	181
132. Pomíjejícnost věcí – omylem	182
133. Podstata trojího plození. Správné tělesné plození	183
134. Evangelium pro žvanily a uhlazené řečníky	184
135. Správné a nezřízené plození	185

* * *

Korektura: 2011 Josefa Růžičková
ePub&Pdf: 2013 LiveSpirit